

ПОСЛЕДЕН ПАТРУЛ

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ИЗДАНИЕТО ВКЛЮЧВА И РАЗКАЗА „ДРЕБЕН ПАТРУЛ“

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ПОСЛЕДЕН ПАТРУЛ

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

Сергей Лукьяненко е най-успешният съвременен руски автор на научна фантастика и фентъзи. Носител е на редица награди, включително за най-добър писател на ЕВРОКОН 2003 г. Поредицата за Патрулите се радва на милиони почитатели по целия свят и постига известност дори в Холивуд, благодарение на филмите, заснети по нея.

Къде свършва Пътят на Различните? Възможен ли е край на човешката борба със себе си и със света? Едно привидно случайно убийство слага началото на поредица от непредвидими събития. Този път Висшият маг Антон Городецки ще трябва да се сблъска със сила, по-голяма дори от своята собствена, и за пореден път да се опита да надскочи себе си — в името на света, хората и Различните.

Сергей Лукьяненко не обича простите решения и преките пътища, затова приключението, през което повежда читателите си, заплашва да бъде ярко и незабравимо. Като самия живот, с чието многообразие може да се сравни само фантастичният „Последен патрул“.

ПОСЛЕДЕН ПАТРУЛ

На съпругата ми Соня и на сина ми Тьома с любов.
Авторът

*Този текст е допустим за силите на
Светлината.*

Нощен патрул

*Този текст е допустим за силите на
Мрака.*

Дневен патрул

ЧАСТ ПЪРВА

ОБЩО ДЕЛО

ПРОЛОГ

Лера гледаше Виктор и се усмихваше. Във всеки мъж, дори най-възрастния, живее едно хлапе. Виктор беше на двайсет и пет и, разбира се, беше голям мъж. Валерия беше готова да отстоява това с цялата си убеденост на влюбена деветнайсетгодишна жена.

— Подземия — каза тя в ухото на Виктор. — Подземия и дракони. Ууу!

Виктор изсумтя. Стояха в стая, която щеше да е мръсна, ако не беше толкова тъмна. Наоколо се бутаха възбудени деца и смутено усмихващи се възрастни. На изрисуваната с мистични символи сцена се кълчеше младеж с бяло от грима лице и с развяващо се черно наметало. Отдолу го осветяваха няколко тъмночервени лампи.

— Сега ще се срещнете с ужаса! — крещеше привлечено младежът. — А! Ааа! И мен самият ме е страх от това, което ще видите!

Произношението му беше така ясно и с толкова чиста артикулация, каквато имат само студентите от театралните училища. Дори Лера, която знаеше лошо английски, разбираше всяка дума.

— Хареса ми подземията в Будапеща — прошепна ѝ Виктор. — Там има истински стари подземия... Много интересно.

— А тук има само голяма стая на страха.

Виктор кимна виновно и каза:

— Затова пък е прохладно.

Септември в Единбург се оказа горещ. Витя и Лера прекараха сутринта в кралския замък, центъра на поклонение на туристите. Похапнаха и изпиха по пинта^[1] бира в един от многобройните пъбове. И се скриха тук от обедното слънце...

— Още ли не сте размислили? — завика артистът с черното наметало.

Зад гърба на Лера се чу тих плач. Тя се обърна и с учудване установи, че идва от едно вече голямо, шестнайсетгодишно момиче, застанало до майка си и малкия си брат. Някъде от тъмнината изскочиха служители и бързо изведоха цялото семейство.

— Ето това е обратната страна на европейското благополучие — изрече с наставнически тон Витя. — Нима в Русия голямо момиче ще се уплаши от някаква стая на страха? Прекалено спокойният живот ги кара да се страхуват от всякакви глупости...

Лера се намръщи. Бащата на Виктор беше политик. Не особено голяма клечка, но много патриотичен, който винаги и навсякъде доказваше непълноценността на западната цивилизация. Впрочем това не му беше попречило да изпрати сина си да учи в Единбургския университет.

И Виктор, който прекарваше девет месеца годишно извън родината, упорито повтаряше бащината си риторика. Такъв патриот като него в Русия трудно можеше да се намери. Това понякога развеселяваше Лера, а понякога и малко я ядосваше.

За щастие встъпителната част свърши и започна бавното придвижване из „Подземията на Шотландия“. Под моста, близо до железопътната гара, някакви унили бетонни помещения бяха преградени от предприемчиви хора на по-малки клетки. Вътре бяха завинтили слаби крушки и бяха провесили навсякъде парцали и синтетична паяжина. На стените бяха окачени портретите на манияци и убийци, безчинствали из Единбург през дългата му история. И започнали да развличат децата.

— Това е испански ботуш! — съобщи с протяжен глас девойка с парцаливи дрехи, техният гид в поредната стая. — Страшно оръжие за изтезаване!

Децата пицяха от възторг. Възрастните се споглеждаха сконфузено, сякаш ги бяха хванали да пускат сапунени мехури или да си играят на кукли. За да избегнат скуката, Лера и Виктор се спряха по-назад и се зацелуваха на фона на бърборенето на екскурзоводите. Те бяха заедно вече половин година и ги преследваше необичайното усещане, че този роман ще се превърне в нещо особено за тях.

— Сега ще преминем през огледалния лабиринт! — съобщи екскурзоводът.

Колкото и да беше странно, това се оказа наистина интересно. Лера винаги бе смятала, че описанията на огледалните лабиринти, в които можеш да се заблудиш и с всички сили да налетиш на стъкло, са преувеличени. Та как може да не видиш къде е огледалото и къде — коридорът?

Оказа се, че може. Оказа се дори, че е много лесно. Те със смях се блъскаха в студените огледални стени, размахваха ръце, блуждаеха сред вдигащия врява човешки хоровод, внезапно превърнал се в тълпа. В един момент Виктор размахва ръка, викайки някого, а когато все пак излязоха от лабиринта (вратата също беше маскирана коварно като огледало), продължи да се озърта.

— Кого търсиш? — попита Лера.

— А, никой — усмихна се Виктор. — Няма значение.

После имаше още няколко зали с мрачни атрибути от средновековните затвори, последвани от „Кървавата река“. Притихналите деца се накачиха в дългата метална лодка и тя бавно се плъзна по тъмната вода „в замъка на вампирите“. В тъмнината се разнасяха зловещи подхилвания и заплашителни гласове. Над главите им плющяха невидими криле, блъбукаше вода. Впечатлението се разваляше само от това, че лодката преплува най-много пет метра — по-нататък илюзията за движение се създаваше от духащите в лицето вентилатори.

И все пак на Лера ѝ стана страшно. Срамуваше се от това, но все пак я беше страх. Седяха на последната пейка, до тях нямаше никой, отпред стенеха и се кикотеха правещите се на вампири актьори, а отзад...

Отзад беше пусто.

Но на нея упорито ѝ се струваше, че там има някой.

— Витя, страх ме е — промълви Лера и го хвана за ръката.

— Глупаче... — прошепна Виктор в ухото ѝ. — Само да не заплачеш, става ли?

— Става — съгласи се Лера.

— Ха, ха, ха! Злите вампири са наоколо! — изрече Виктор, подражавайки на интонацията на актьорите. — Усещам, как се промъкват към мен!

Лера затвори очи и се вкопчи в дланта му още по-силно. Хлапета! Всички остават хлапета, докато им се прошарят косите! Защо трябва да я плаши така?

— Ох! — възкликна Виктор доста убедително. И добави: — Някой... някой ме е захапал за шията...

— Глупак! — подхвърли Лера, без да вдига клепачите си.

— Лерка, някой пие от кръвта ми... — произнесе Виктор тъжно и обречено. — А мен дори не ме е страх... Като насън е...

От вентилаторите духаше студен вятър, водата зад борда бълбукаше, извиваха се диви гласове. Дори замириса на нещо, подобно на кръв. Виктор отпусна безсилно ръката си. Лера с озлобление го ощипа болезнено за дланта, но той дори не потрепна.

— Не ме е страх, тъпако! — почти на висок глас възкликна тя.

Виктор не отговори нищо, а се свлече отпуснато към нея. Вече не я беше толкова страх.

— Аз самата ще ти прегриза гърлото! — заплаши го. Виктор изглежда се смути. Мълчеше. Неочаквано за себе си, Лера добави: — И ще ти изпия цялата кръв. Ясно ли е? Веднага... след сватбата.

Тя за пръв път произнасяше тази дума във връзка с техните отношения. И застина, очаквайки реакцията на Виктор. Не можеше неженен мъж да не реагира на думата „сватба“! Или ще се изплаши, или ще се зарадва.

Виктор, изглежда, дремеше на рамото ѝ.

— Изплаших ли те? — попита Лера. Разсмя се нервно и отвори очи. Но всичко наоколо беше тъмно, макар виещите гласове вече да бяха притихнали. — Добре... няма да те хапя. И сватба не ни трябва!

Виктор мълчеше.

Механизмът заскърца и желязната лодка преплува още пет метра по тясната бетонна канавка. Запали се слабо осветление. Гълчащите дечурлига изскочиха на брега. Момиченце на три-четири години, хванало се с едната ръка за майка си и пъхнало палеца на другата в устата си, все извърташе глава, без да откъсва поглед от Лера. Какво я беше заинтересувало толкова? Девојката, говореща на непознат език? Не, не може да е това, нали все пак са в Европа...

Лера въздъхна и погледна към Виктор.

Той наистина спеше! Очите му бяха затворени, върху устните му беше застинала усмивка.

— Ти какво? — Лера леко го побутна и той започна бавно да се свлича, с глава право към железния борд. Лера запищя, успя да хване Виктор (какво става, но каква е тази работа, защо е толкова отпуснат, безволев?) и да го сложи да легне на дървената пейка. В отговор на вика ѝ се появи друг служител — черно наметало, гумени зъби, омацани в черно и червено бузи — и скочи ловко в лодката.

— Случило ли се е нещо с вашия приятел, мис? — Момчето беше съвсем младо, навярно връстник на Лера.

— Да... не... не знам! — Тя погледна служителя в очите, но и самият той беше объркан. — Помогнете ми, де! Трябва да го изнесем от лодката!

— Може би сърцето? — Младежът се наведе, опита се да подхване Виктор за раменете и отдръпна ръце, сякаш бе докоснал нещо горещо. — Какво е това? Що за глупави шеги? Светлина! Трябва ми светлина!

Той все тръскаше и тръскаше дланите си, от които излитаха лепкави тъмни капки. А Лера гледаше вцепенена неподвижното тяло на Виктор. Блесна светлина — ярка и бяла, която изгори сенките и превърна страшничката атракция в декорация на скучен фарс.

Впрочем фарсът свърши заедно с атракцията. На шията на Виктор зееха две открити рани с разкъсани краища. От раните се процеждаше слаба струйка кръв, подобно на последните капки кетчуп от преобърнатата бутилка. Редките капки, изскачащи на тласъци, изглеждаха още по-страшни заради дълбочината на раните. Точно над артерията... сякаш две остриета... или два зъба...

И тогава Лера закрептя. Тънко и страшно, затворила очи, размахвайки ръце във въздуха пред себе си, сякаш е малко момиченце, чието любимо коте е било размазано от самосвал пред очите му.

В края на краищата, във всяка жена, дори и най-възрастната, живее едно малко изплашено момиченце.

[1] 1 пинта = 0,56 литра. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 1

— Как успях да направя това? — попита Хесер. — И защо ти не успя да го направиш?

Стояхме наскред безкрайна сива равнина. Погледът не фиксираше ярки цветове никъде в цялостната картина, но беше достатъчно да се вгледаш в някоя отделна песъчинка и тя пламваше: в златисто, в пурпурночервено, в лазурно, в зелено. Над главите ни беше застинала белота с розови оттенъци, сякаш размесена река от мляко с брегове от ягодно желе, блисната върху небесата.

Освен това духаше вятър и беше студено. На мен винаги ми е студено в четвъртия слой на Сумрака, но това е индивидуална реакция. При Хесер бе обратното — беше му горещо, лицето му бе зачервено, по бузите му се стичаха капки пот.

— Не ми достига сила — казах аз.

Лицето на Хесер се зачерви още повече.

— Отговорът е неправилен! Ти си Висш маг. Така се получи, случайно, но си Висш. Защо Висшите магове се наричат също и Магове извън категория?

— Защото разликата в Силата между тях е толкова незначителна, че не може да бъде изчислена, и е невъзможно да се определи кой е посилен и кой е по-слаб... — промърморих аз. — Борис Игнatieвич, аз разбирам, но не ми достига сила. Не мога да премина в петия слой.

Хесер погледна под краката си. Повдигна с върха на обувката си малко пясък, подхвърли го във въздуха. Пристъпи напред — и изчезна.

Какво е това, съвет?

Подхвърлих пясък пред себе си. Пристъпих напред, опитвайки се внимателно да хвана сянката си.

Нямаше сенки.

Нищо не се беше променило.

Аз все така си оставах на четвъртия слой. И ставаше все по-студено — парата от моето дишане вече не се разсейваше в бяло облаче, а се сипеше върху пясъка във формата на остри игли. Обърнах се — това винаги е по-лесно психологически, да търсиш изход отзад,

— прекрчих и излязох в третия слой на Сумрака. В безцветен лабиринт от нацърбени от времето каменни плочи, над които сивееше ниско застинало небе. Тук-таме камъните бяха застлани с изсъхнали стъбла, подобни на скована от студа, прекомерно израснала поветица.

Още една крачка. Вторият слой на Сумрака. Каменен лабиринт, покрит от преплетени клони...

И още една. Първият слой. Вече не камък, а стени и прозорци. Познатите стени на московския офис на Нощния патрул — в неговия сумрачен облик.

С последни усилия изскочих от Сумрака в реалния свят. Право в кабинета на Хесер.

Разбира се, шефът вече седеше в креслото. А аз стоях пред него и се олюлявах.

Но как е могъл да ме изпревари? Та нали той отиде на петия слой, а аз тръгнах да излизам от Сумрака!

— Когато видях, че при теб нищо няма да се получи — каза Хесер, без да ме поглежда, — излязох направо от Сумрака.

— От петия слой — в истинския свят? — не можах да скрия смайването си аз.

— Да. Какво те учудва?

Свих рамене. Нищо не трябва да ме учудва. Ако Хесер реши да ми поднесе изненада — има огромен избор. Има прекалено много неща, които не знам. Ето и това...

— Обидно е — каза Хесер. — Седни, Городецки.

Седнах срещу Хесер. Сложих ръце на коленете си, дори наведох глава, сякаш чувствах някаква вина.

— Антоне, добрият маг винаги достига своето могъщество тогава, когато е необходимо — каза шефът. — Докато не станеш помъдър, няма да станеш по-силен. Докато не станеш по-силен, няма да овладееш висшата магия. Докато не овладееш висшата магия, няма да можеш да проникваш в опасни места. Ти си в уникално положение. Ти попадна под въздействието на... — той се намръщи — заклинанието „Фуаран“. Ти стана Висш маг, без да си готов за това. Да, в теб има сила. Да, ти умееш да я управляваш... и това, което по-рано си правел с усилие, сега не е проблем. Колко време прекара на четвъртия слой на Сумрака? И си седиш, сякаш нищо не е станало! Но виж, тези неща, които не си ги умеел по-рано...

Той замълча.

— Ще се науча, Борис Игнatieвич — казах аз. — В края на краищата, всички признават, че постигам значителни успехи. Олга, Светлана...

— Постигаш — призна с лекота Хесер. — Ти не си пълен идиот, за да не се развиваш. Но сега ми напомняш за неопитен шофьор, който е покарал половин година жигула — и изведнъж е седнал зад волана на състезателно ферари! Не, по-лошо — зад волана на самосвал в някоя кариера, „Белаз“ с тежест двеста тона, който пълзи по спирала, излиза от кариерата... а до него има стометрова пропаст! А там, долу, карат други самосвали. Едно твое неправилно движение, рязко завъртане на волана или потрепване на крака върху педала — и ще стане лошо за всички.

— Разбирам — кимнах аз. — Но аз не съм напирал да ставам Висш, Борис Игнatieвич. Вие бяхте този, който ме изпрати да преследвам Костя...

— Аз не те упреквам, а се опитвам да те науча на много неща — каза Хесер. И добави доста непоследователно: — Макар че ти веднъж се отказа да бъдеш мой ученик!

Аз премълчах.

— Дори не знам какво да правя... — Хесер започна да барабани с пръсти по лежащата пред него папка. — Да ти възлагам рутинни задачи? „Ученичка видяла клошар-върколак“, „В Бутово се появи вампир“, „Магьосница прави истински магии“, „В моето мазе се разнася тайнствено тропане“? Безсмислено. С такива дреболии ще се справиш и за сметка на своята Сила. Няма да ти се наложи да учиш нищо. Да те оставя да киснеш на кабинетна работа? Нали ти самият не искаш това. Е?

— Та вие сам знаете, Борис Игнatieвич — отвърнах аз. — Дайте ми истинска задача. Такава, каквато ще ме принуди да се развивам.

В очите на Хесер се мярна иронична искрица.

— Аха, ей сега. Ще организирам нападение върху някое специално хранилище на Инквизицията. Или ще те пратя да щурмуваш офиса на Дневния патрул...

Той побутна папката през масата:

— Чети.

Самият Хесер отвори абсолютно същата папка и потъна в изучаване на ръчно изписани листа от ученическа тетрадка.

Откъде се бяха появили в офиса ни тези стари картонени папки с раздърпани шнурчета за връзване. Още миналия век са купили няколко тона от тях? Били са придобити неотдавна от дружеството на инвалидите-надомници за хуманитарни цели? Или се произвеждат от древен комбинат в град Мухосранск, собственост на Мухосранския нощен патрул?

Но фактът си оставаше факт, във века на компютрите, ксероксите, прозрачните пластмасови „джобове“ и здравите красиви папки с удобни фиксатори нашият Патрул използваше ронлив картон и връвчици... Позор, срамът пред чуждестранните колеги!

— На папките от материали с органичен произход лесно се слагат защитни заклинания, препятстващи дистанционното сондиране — каза Хесер. — По същата тази причина за обучение по магии се използват само книги. Текстът, набран на компютър, не запазва магията в себе си.

Погледнах Хесер в очите.

— Дори и през ум не ми е минавало да ти чета мислите — каза шефът. — Докато не се научиш да си контролираш лицето, няма нужда от това.

Сега и аз почувствах магията, пронизваща папката. Леко защитно-стражево заклинание, никакъв проблем за Светлите. Впрочем и Тъмните биха го свалили без усилие, но щяха да привлекат внимание.

Когато отворих папката — Великият Хесер завързваше ширитчетата на панделки — намерих четири пресни, все още миришещи на типографска боя изрезки от вестници, факс и три снимки. Трите изрезки бяха на английски и аз се съсредоточих първо върху тях.

Първата представляваше кратка забележка за произшествие в туристическата атракция „Подземията на Шотландия“. Както разбрах, в това заведение, доста банален вариант на стаите на страха, „заради технически нередности“ е загинал руски турист. „Подземията“ били затворени, полицията провеждала разследване и изяснявала дали трагедията е по вина на персонала...

Втората дописка беше значително по-подробна. За „техническите нередности“ вече нямаше нито дума. Текстът беше малко суховат, дори педантичен. С нарастващо вълнение прочетох, че загиналият, дваисет и пет годишният Виктор Прохоров, е учил в Единбургския университет, бил е син на „руски политик“, отишъл е в „Подземията“ заедно с годеницата си, долетялата от Русия Валерия Хомко, в чиито ръце е починал от загуба на кръв. В тъмнината на туристическата атракция някой му прерязал гърлото. Или нещо му го прерязало. Горкичкият, седял заедно с годеницата си в лодката, която бавно плувала по „Кървавата река“, малката канавка около „Замъка на вампирите“. Вероятно от стената е стърчало някакво остро желязо, което е рязнало Виктор по шията?

Когато стигнах до това място, потрепнах и погледнах Хесер.

— При теб винаги се е получавало много добре... въъ... с вампирите — каза шефът, откъсвайки се за секунда от книгата си.

Третата дописка беше от някакво „жълто“ шотландско вестниче. И ето че тук, разбира се, авторът разказваше страшна история за съвременните вампири, които в мрака на атракциите пият кръвта на своите жертви. Единственият оригинален детайл беше твърдението на журналиста, че обикновено вампирите не изпиват кръвта на жертвите си докрай. Но руският студент, както е обичайно за руснак, бил толкова пиян, че горкият шотландски вампир също се опиянил и се увлякъл.

Въпреки цялата трагичност на историята, аз се засмях.

— „Жълта“ преса — подхвърли Хесер, без да вдига поглед. — В целия свят е еднаква.

— Най-ужасното е, че точно така е било — казах аз. — Освен пиянството, разбира се.

— Халба бира с обяда — съгласи се Хесер.

Четвъртата изрезка беше от някакъв наш вестник. Некролог. Съболезнования за Леонид Прохоров, депутат от Държавната Дума, чийто син е загинал трагично...

Взех листа от факс.

Това, както и предполагах, беше донесение от Нощния патрул на град Единбург, Шотландия, Великобритания.

Малко необичаен се оказа само адресатът — самият Хесер, а не оперативният дежурен или ръководителят на международния отдел. И

тонът на писмото бе малко по-личен, отколкото се полага на официални документи.

А съдържанието не ме учуди.

„С прискърбие съобщаваме... според резултатите на грижливо проведеното разследване... цялостна загуба на кръв... проведените издирвания не дадоха резултати... привлечени са най-добрите служители... ако московският отдел смята за необходимо, да изпрати... предай най-топли поздравии на Олга, много се радвам за теб, стар ко...“

Вторият лист на факса липсваше. Очевидно там имаше изключително личен текст. Затова и не видях подписа.

— Тома Лермонт — каза Хесер. — Началник на Шотландския патрул. Стар приятел.

— Аха... — произнесох бавно и замислено аз. — Значи...

Погледите ни отново се срещнаха.

— А, не, сам ще го питаш дали Михаил Юриевич му е роднина — каза Хесер.

— Имах предвид друго. Какво означава това „ко“, „командире“ ли?

— „Ко“ означава... — Хесер се запъна и погледна накриво листа с явно недоволство. — „Ко“ означава „ко“. Това не те засяга.

Погледнах снимките. Младежът беше горкият Виктор. Момичето беше съвсем младо. Годеницата му, няма какво да се гадае. И по-възрастен мъж. Бащата на Виктор?

— Косвените данни говорят за нападение на вампир. Но защо ситуацията изисква нашата намеса? — попитах аз. — Често се случва наши сънародници да загинат в чужбина. Включително и убити от вампир. Не се ли доверявате на Тома и неговите подчинени?

— Доверявам им се. Но те имат малко опит. Шотландия е мирна, уютна, спокойна страна. Може и да не се справят сами. А ти често си имал работа с вампири.

— Разбира се. И все пак? Работата е там, че баща му е политик, нали?

Хесер се намръщи:

— Какъв политик е той. Бизнесмен, успял да се намърда на депутатско място, а на гласуванията натиска тихичко бутона.

— Кратко и ясно. Но не вярвам, че няма особена причина.

Хесер въздъхна.

— Преди двайсет години бащата на юношата беше определен като потенциален Светъл Различен. Доста силен. Отказа се от иницирирането, като обяви, че иска да си остане човек. Тъмните прати веднага по дяволите, но с нас поддържаха някои контакти. Понякога помагаше.

Кимнах. Да, рядък случай. Хората не се отказват често от възможностите, които се разкриват пред Различните.

— Може да се каже, че се чувствам виновен пред Прохоров-старши — каза Хесер. — И ако вече не мога да помогна на сина му... поне няма да позволя на убиеца му да се измъкне безнаказан. Ще отидеш в Единбург, ще намериш този побъркан кръвопиец и ще го размажеш на пух и прах.

Това беше заповед. Но аз и без това не смятах да споря.

— Ко... — аз неволно се запънах. — Кога ще летя?

— Отиди в международния отдел. Трябва вече да са ти приготвили документи, билети, пари. И легенда.

— За кого легенда? За мен?

— Да. Ще работиш неофициално.

— Контакти?

Хесер кой знае защо се намръщи и ме погледна с необяснимо подозрение.

— Само с Тома... Антоне, достатъчно с подигравките!

Погледнах Хесер неразбиращо.

— „Ко“ е началото на думата „коцкар“ — измънка Хесер. — Младост, знаеш... свободните нрави от епохата на Ренесанса... Това е всичко, тръгвай! И се постарай да излетиш с най-скорошния полет. — Той се поколеба за миг, но все пак добави: — Ако Светлана няма нищо против. А ако има, кажи, ще се постарая да я убедя.

— Тя ще бъде против — изрекох уверено аз.

И все пак от какво се засегна Хесер? И защо ми разясни за коцкаря?

Светлана сложи пред мен чиния, пълна с пържени картопки с гъби. До нея на масата се оказаха вилица и нож, солница, чинийка с

кисели краставички, гарафа с водка. Гарафата беше извадена току-що от хладилника и в топлото време веднага се изпоти.

Идилия!

Мечтата на мъжа, върнал се от работа. Жената шета до печката и поднася на масата вкусни и вредни неща. Иска да ме попита нещо? Дъщеричката си играе тихо с конструктора — тя престана да се интересува от кукли на петгодишна възраст. Впрочем строи не колички и самолетчета, а малки къщички, може би ще стане архитект.

— Света, изпращат ме на командировка в Единбург — повторих аз за всеки случай.

— Да, чух — отвърна спокойно Светлана.

Гарафата върху масата се повдигна. Протритото капаче излезе от гърлото. Студената водка потече в чашата на прозрачна струйка.

— Ще летя тази нощ — казах аз. — Няма преки полети до Единбург, така че ще взема самолет до Лондон, там има прекачване.

— Тогава не пий много — обезпокои се Светлана.

Гарафата описа вираж и се понесе към хладилника.

— Мислех, че ще се разстроиш — казах аз обидено.

— Какъв смисъл има? — Светлана сипа и на себе си пълна чиния. Седна до мен. — Ще се откажеш ли от полета?

— Няма...

— Ето, виждаш ли? Остава и Хесер да зазвъни и да започне да обяснява колко важна е командировката ти. — Светлана се намръщи.

— Тя наистина е важна.

— Знам — кимна Светлана. — Сутринта почувствах, че ще те изпратят някъде далече. Обадох се на Олга и я попитах какво се е случило последните дни. Е... тя ми разказа за онази двойка в Шотландия.

Кимнах. Светлана е в течение — прекрасно. Не бива с лъжи и недомлъвки.

— Някаква странна история — отбеляза тя.

Свих рамене и изпих заделените за мен четирийсет грама. С удоволствие си отхапах от едната солена краставичка и казах с пълна уста:

— Какво странно има? Или див вампир, или откачил от жажда... при тях това се среща често. Но и чувството му за хумор явно е специфично. Да убиеш човек в атракцията „Замъка на вампирите“!

— По-тихо — намръщи се Светлана, сочейки с поглед Надя.

Заех се да дъвча енергично. Обичам картофките — с хрупкава коричка, освен това пържени с гъша мас, с пръжки и с шепа бели гъби, ако им е сезонът — пресни, а ако не — тогава сушени. Всичко е наред, всичко е хубаво, мама и татко говорят за всякакви глупости, за кино, за книжки, а всъщност няма вампири...

За съжаление, не можем да излъжем дъщеря ни, че не съществуват вампири. Тя ги различава прекрасно. Едва я отучихме да се изказва на висок глас в метрото или тролея: „Мамо, тате, гледайте ей там — чичко-вампир!“. Пътниците както и да е — ще припишат всичко на детските глупости, но е някак неудобно пред вампирите. Някои от тях дори никога не са нападали хора, пият си честно донорска кръв и водят напълно благоприличен живот. И изведнъж наред тълпата някакво петгодишно мъниче тика пръстче в теб и се кикоти: „Чичкото не е жив, а ходи!“. Нищо не може да се направи, така или иначе тя чува за какво си говорим и си прави изводи.

Но този път Надя не се интересува от нашите разговори. Строеше червен „керемиден“ покрив на къщичка от жълти пластмасови тухлички.

— Струва ми се, че не става въпрос за някакво чувство за хумор — каза Светлана. — Хесер немаше да те юрва през цяла Европа. В Патрула в Шотландия също не работят глупаци, рано или късно ще намерят кръвопиеца.

— Тогава какво? Изясних всичко за младежа. Добро момче, но не е светец. И явно не е Различен. Тъмните нямат никаква необходимост да го убиват нарочно. Баща му някога е отказал да стане Различен, но си е сътрудничил неофициално с Нощния патрул. Рядко срещан случай, но не уникален. Проверих всичко, Тъмните няма за какво да му отмъщават.

Светлана въздъхна. Погледна накриво хладилника — и гарафата се понесе обратно.

И аз изведнъж разбрах — тя е разтревожена от нещо.

— Света, гледала ли си в бъдещето?

— Погледнах.

Да се погледне в бъдещето в този смисъл, който влагат в него предсказателите-шарлатани, не е възможно. Дори и да си Велик Различен. Но може да се изчисли вероятността за едно или друго

събитие: ще попаднеш ли в задръстване по този път или не, ще се разбие ли във въздуха самолетът ти, ще успееш ли да завършиш някаква работа, ще загинеш или ще оцелееш в предстоящото меле... Казано съвсем простичко, колкото по-точно е зададен въпросът, толкова по-точен ще бъде отговорът. Не бива да се питат неща като „Какво ще стане с мен утре?“.

— Е, и какво?

— В това разследване животът ти не е заплашен по никакъв начин.

— Чудесно — изрекох искрено аз. Взех гарафата и налях още по чашка на мен и Светлана. — Благодаря. Успокой ме.

Отпихме и се погледнахме мрачно.

После преместихме погледите си към Надюшка — дъщеря ни седеше на пода и се занимаваше с конструктора. Усетила погледите ни, тя тихичко затананика:

— Ла-ла-ла, ла-ла-ла.

— Надежда! — произнесе Светлана с леден глас.

— Ла-ла-ла... — изтананика малко по-високо Надя. — А аз какво? Ти сама каза, че тате не бива да пие преди полет. Вредно е да се пие водка, ти самата го каза! Бащата на Маша пиел, пиел и накрая ги напуснал...

В гласа ѝ се долавяше тънка плачлива нотка.

— Надежда Антоновна! — изрече Светлана вече съвсем сурово. — Големите хора имат право... понякога... да изпият чашка водка. Ти някога виждала ли си татко пиан?

— На рождения ден на чичо Толя — отвърна незабавно Надя.

Светлана ме изгледа доста красноречиво. Аз разперих ръце виновно.

— Все едно — каза Светлана. — Нямах право да прилагаш вълшебства на мама и тате. Аз никога не съм си позволявала такова нещо!

— А тате?

— Тате също. И се обърни веднага. С гърба ти ли разговарям?

Надя се обърна. Упорито сви устни. Замисли се, притиснала пръст към челото си. Аз едва сдържах усмивката си. Малките деца обожават да копират такива жестове. И изобщо не ги смущава, че с

допрян до челото пръст размишляват само героите на анимационните филми, но не и живите хора.

— Добре — каза Надя. — Извинявайте, мамо и тате. Няма повече. Всичко ще оправя!

— Не бива да оправяш! — възкликна Светлана.

Но вече беше късно. Водата, която се бе оказала в чашите ни вместо водка внезапно се превърна обратно във водка. А може би и в спирт.

Направо в стомасите ни.

Почувствах се сякаш във вътрешностите ми се взривява малка бомба. Изпъшках и започнах да се тъпча с почти изстиналите картофи.

— Антоне, поне ти кажи нещо! — възкликна Светлана.

— Надя, ако беше момче, сега щях да те напляскам с каиша по дупето! — казах аз.

— Колко ми е провървяло, че съм момиче — отговори Надюшка, без да се изплаши ни най-малко. — Тате, а какво не е наред? Нали искахте да пиете водка? Ето, че я изпихте. Тя вече е вътре във вас. Нали ти самият казваше, че водката не е вкусна, защо да я пиеш през устата?

Аз и Светлана се спогледахме.

— Няма какво да отговориш — обобщи Светлана. — Отивам да ти подреждам куфара. Да извикам ли такси?

Поклатих глава:

— Няма нужда. Семьон ще ме откара.

Дори късно вечерта околоръстното беше задръстено. Впрочем Семьон сякаш не забелязваше това. А аз дори не знаех дали е преглеждал линиите на вероятностите, или просто си караше колата, разчитайки на инстинктите си на шофьор със стогодишен стаж.

— Възгордя се ти, Антоне — мърмореше той, без да откъсва поглед от пътя. — Вместо да кажеш на Хесер: никъде не тръгвам сам, трябва ми партньор, командировай Семьон с мен...

— Но откъде да знам, че толкова обичаш Шотландия?

— Как откъде? — възмути се Семьон. — Нали ти разказвах как по време на Войната се сблъскахме с шотландците в Севастопол!

— А не с немците? — поправих го неуверено аз.

— Не, с немците беше след това — махна с ръка Семьон. — Ех, имаше хора по наше време... куршумите свистят над главата ти, летят гюлета, Шести бастион е влязъл в ръкопашен бой... а ние като последните глупаци мятате магии едни срещу други. Двама Светли различни, само че той беше дошъл с английската армия... Как ме нацели в рамото с Копието на страданието... А аз него с Фриза — и го замразих от петите до шията!

Той изсумтя доволно.

— И кой победи? — попитах аз.

— Ти не помниш историята, така ли? — възмути се Семьон. — Ние, разбира се. А Кевин го плених. После му ходих на гости. Е, вече в двайсети век... в хиляда деветстотин двайсет и седма... или беше в двайсет и осма?

Той завъртя рязко волана, изпреварвайки спортен ягуар, и извика през отворения прозорец:

— Защо ти не намалиш, тъпанар! Пък и псува отгоре на всичко...

— Неудобно му е пред момичето — поясних аз, гледайки към изчезващия отзад ягуар. — С някаква стара волга — и така да го отцепиш.

— Не трябва да се фукаш пред момичетата в колата, а в леглото — изрече мъдро Семьон. — Там последствията от грешки са побидни, но не чак толкова трагични... Ех... Ако стане напечено, обади се на Хесер, помоли го да ме изпрати на помощ. Връзки все пак... Ще отидем при Кевин, ще поседим, ще пийнем уиски. Негово собствено производство, между другото.

— Добре — обещах аз. — Появи ли се проблем, веднага ще помоля да те изпратят.

След околоръстното стана по-спокойно. Семьон понатисна газта (никога не бих повярвал, че под капака си движещата се волга има щатен двигател ЗМЗ-406) и след петнайсет минути вече приближавахме летище „Домодедово“.

— Ех, колко интересно нещо сънувах тази нощ! — каза Семьон, докато вкарваше колата в паркинга. — Карам си из Москва, кой знае защо с раздрънкан фургон, до мен е още някой от нашите... И изведнъж виждам — на пътя стои Завулон. По някаква причина, облечен като клошар. Натискам газта и се опитвам да го прегазя. Но

той не дава! И ми слага бариера! Подхвърля ни във въздуха, правим салто, прескачаме през Завулон. И продължаваме нататък.

— Защо не направи обратен завой? — заядох се аз.

— Бързахме нанякъде — въздъхна Семьон.

— Трябва да пиеш по-малко, за да не те безпокоят такива сънища.

— А, те изобщо не ме безпокоят — обиди се Семьон. — Напротив, този ми хареса. Сякаш сцена от някаква паралелна реалност... дявол!

Той натисна рязко спирачката.

— По-скоро неговият пълномощен представител... — казах аз, гледайки шефа на Дневния патрул. Завулон стоеше на паркинга, точно на мястото, където възнамеряваше да спре Семьон. И ни махаше подканващо с ръка. Казах: — Може би сънят се сбъдва? Ще пробваш ли?

Но Семьон не беше настроен за експерименти. Подкара напред много плавно, Завулон се отдръпна, изчака докато се наредихме между една неизмита жигула и старичък нисан, след което отвори вратата и седна на задната седалка.

Нямаше защо да се учудваме, че блокировката на вратата не сработи.

— Добър вечер, патрулни — каза тихо Висшият Тъмен.

Ние със Семьон се спогледахме. И отново се обърнахме към задната седалка.

— По-скоро добра нощ — казах аз. Колкото и да е по-опитен Семьон, дори и хиляда пъти, налага се аз да водя преговорите. Като старши по сила.

— Добре, нощ — съгласи се Завулон. — Вашето време. В Единбург?

— В Лондон.

— А после в Единбург. Да разследваш случая с Виктор Прохоров.

Нямаше смисъл да лъжа. Изобщо, да се лъже не е изгодно.

— Да, разбира се — казах аз. — Имате нещо против ли, Тъмни?

— Аз съм „за“ — отговори Завулон. — Аз почти винаги съм „за“, колкото и да е странно.

Той беше с костюм и вратовръзка, само че възелът ѝ беше разхлабен и горното копче на ризата — разкопчано. Веднага ставаше ясно — този човек е или бизнесмен, или на държавна служба... Впрочем грешката тук би започнала още с думата „човек“.

— Тогава какво искате? — осведомих се аз.

— Искам да ви пожелаая лек път — каза невъзмутимо Завулон. — И успех в разследването на убийството.

— На вас пък за какво ви е това? — попитах след неловка пауза.

— Леонид Прохоров, бащата на покойния, преди двайсет години е бил определен като Различен. Силен Тъмен Различен. За съжаление — Завулон въздъхна — той не пожела да бъде инициран. Остана си човек. Но продължи да поддържа добри отношения с нас, понякога ни помагаше за разни дреболии. Не е добре, когато синът на твоя приятел го убива някакъв дребен разбеснял се кръвопиец. Намери го и го изпържи на бавен огън.

Семьон не беше присъствал на разговора ми с Хесер, но знаеше нещичко за Леонид Прохоров, ако се съдеше по това как смутено почесва лошо избръснатата си брадичка.

— Аз и без това възнамерявам да постъпя така — изрекох внимателно. — Няма за какво да се притеснявате, Велики Тъмни.

— А ако изведнъж потрябва помощ? — предположи невъзмутимо Завулон. — Та ти не знаеш с кого ще се сблъскаш. Вземи...

В ръката на Завулон се появи амулет — издялана фигура от кост, във форма на озъбен вълк. От фигурката осезаемо се усещаше Сила.

— Това е връзка, помощ, съвет. Всичко в едно. — Завулон се наведе през седалката и издиша горещо в лявото ми ухо: — Взимай... патрулен. Ще ми благодариш.

— Няма.

— Все едно. Вземи.

Поклатих глава. Завулон въздъхна.

— Е, добре, добре, нека да го направим с глупавите театрални ефекти... Аз, Завулон, се заклевам в Тъмнината, че връчвам своя амулет на Антон Городецки, Светъл маг, без да храня никакви лоши помисли, без да възнамерявам да причиня вреда на неговото здраве, душа и съзнание, без да искам нищо в замяна. Ако Антон Городецки приеме помощта ми, това не задължава с нищо него, силите на

Светлината и Нощния патрул. От благодарност за приемането на помощта разрешавам на Московския нощен патрул да приложи три пъти светла магическа намеса до трето равнище на Силата включително, не искам и няма да искам никаква ответна благодарност. Мракът да ми бъде свидетел!

До фигурката на вълка започна да кръжи тъмно кълбо, миниатюрна черна дупка, пряко потвърждение на клетвата в изначалната сила.

— Аз все пак не бих... — започна предупредително Семьон.

И в този момент в джоба ми звънна и сам се включи на високоговорител мобилният ми телефон. Аз никога не бях използвал всичките му многочислени функции: високоговорител, органайзер, игри, вграден фотоапарат, калкулатор, радио. Ползвах само музикалния плеър. Но ето, че и конферентната връзка влезе в употреба...

— Вземи го — каза Хесер. — В това не лъже. А в какво лъже ще изясним.

Връзката прекъсна.

Завулон се усмихна, като все така ми протягаше фигурката. Мълчаливо я сграбчих от дланта на Тъмния маг и я пъхнах в джоба си. Аз нямаше нужда да се заклевам в нищо.

— И така, желая ти успех — продължи Завулон. — А, да! Ако не те затрудни — донеси ми от Единбург подарък — някаква фигурка с магнитче за хладилника.

— Защо? — попитах аз.

— Колекционирам си ги — усмихна се Завулон.

И изчезна — рухна през Сумрака в някакви дълбоки слоеве. Естествено, не тръгнахме подире му.

— Позьор — казах аз.

— За хладилника — промърмори Семьон. — Виж ти, представям си какво държи в хладилника си... буркан със стрихнин му донеси! Смеси го с шотландски хагис^[1] и му го донеси.

— „Хагис“ — това е марка пелени — казах аз. — Хубави са, купувахме от тях на дъщеричката.

— Хагис освен това е и вид храна — поклати глава Семьон. — Макар че... ако ги сравняваме по вкус... май си приличат.

[1] Хагис — шотландски специалитет, пълнено овче шкембе. —
Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

В наши дни е трудно да се насладиш на удоволствието от полет със самолет. Аварииите на износените Боинг-737 и Ту-154, завеяните швейцарски диспечери и точните украински ракетчици, арабските терористи от всякакъв вид — всичко това не предразполага особено към спокойно прекарване на времето в удобното кресло. И какво от това, че конякът в безмитния магазин е евтин, стюардесата е грижлива, а храната и виното са съвсем прилични — на човек му е трудно да се отпусне.

За щастие аз не съм човек. Линиите на вероятностите ги гледаха Хесер и Светлана. А и аз самият съм способен да проучвам бъдещето в следващите няколко часа. Ще долетим, безпроблемно ще долетим, ще кацнем меко на „Хийтроу“ и ще успея да се прекача на първия полет за Единбург...

Така че можех спокойно да си седя в креслото в бизнес класата (предполагам, не заради неочаквана щедрост на шефа, а просто не са били останали други билети), да си пийвам прилично чилийско винце и да поглеждам със съчувствие към жената от другата страна на пътеката. Тя се страхуваше много. От време на време се кръстеше и беззвучно шепнеше молитви.

В края на краищата не издържах, пресегнах се към нея през Сумрака и я погалих леко по главата. Не с ръце, а със съзнанието си. Докоснах многократно боядисваните коси с онази ласка, която при хората се среща само у майките и моментално премахва всякакви тревоги.

Жената се отпусна и след минута заспа дълбоко.

Мъжът на средна възраст до мен беше значително по-спокоен, при това солидно подпийнал. Той отпуши делово двете бутилчици джин, донесени от стюардесата, смеси ги с тоник в строга пропорция едно към едно и ги изпи, след което задряма. Изглеждаше като типичен представител на бохемите — с дънки и памучен пуловер, с къса брада. Писател? Музикант? Режиcьор? Лондон примамва какви ли не хора — от бизнесмени и политици до бохеми и богати безделници...

Сега вече можех да се отпусна и аз, да погледам през илюминатора мрачните простори на Полша и хубаво да си помисля.

До появата на Завулон всичко изглеждаше доста просто. Младият Витя е попаднал на гладен или глупав (или и двете едновременно) вампир. Загинал е. Вампирът, след като е заситил глада си, осъзнал какви ги е забъркал и се е скрил. Рано или късно, като действа по старите проверени полицейски методи, Нощният патрул на Единбург ще провери всички градски или гастролиращи кръвопийци, ще изясни дали имат или нямат алиби, ще организира наблюдение — и ще хване убиеца. Хесер, който изпитва някакъв свой комплекс за вина пред бащата на Виктор, отказал да стане Светъл Различен, но помагач на Нощния патрул, е решил да ускори това добро дело. И същевременно да ми даде възможност да натрупам опит.

Логично?

Абсолютно. Нищо странно.

И после се появява Завулон.

И нашият благороден Леонид Прохоров, нереализираният се Светъл Различен, се представя от другата си страна! Оказва се, че той е още и нереализирал се Тъмен! Помагал е на Дневния патрул, така че и Завулон гори от желание да накаже убиеца на сина му.

Случват ли се такива неща?

Явно се случват. Явно човекът е решил да играе едновременно на двата фронта. За нас, Различните, е невъзможно да служим едновременно на Светлината и Мрака. На хората им е по-лесно. Повечето от тях живеят точно по този начин.

Тогава... тогава убийството на Виктор може и да не е случайно. Завулон може да е узнал, че Прохоров помага на нашите и да е отмъстил, като е убил сина му. Убил с чужда помощ, разбира се.

Или обратното. Колкото и да е тъжно, може и Хесер да е дал заповедта за ликвидирането на Виктор. Не като отмъщение, естествено! Великият винаги ще намери морално приемлива форма за оправдание на желанието си.

Стоп, но защо му е на Хесер да ме праща в Единбург? Ако той е виновен, трябва да разбира, че не бих укрил вината му!

А ако е виновен Завулон, има още по-малък смисъл той да ми помага. Бих се разправил с огромно удоволствие с него, въпреки всичките му реверанси!

Значи не са Великите...

Отпих малка глътка вино. Оставих чашата.

Великите нямат нищо общо тук, но се подозират взаимно. И двамата разчитат на мен. Хесер знае, че аз няма да пропусна възможността да натрия носа на Завулон. Завулон разбира, че съм способен да тръгна дори против Хесер.

Прекрасно. За по-добро разположение на силите не може и да се мечтае. Един Велик Светъл и един Велик Тъмен, при това не от последните Велики в световната борба между Светлината и Мрака, са на моя страна. Ще мога да получа помощ от тях. Ще ми помага и Тома Лермонт, шотландецът с фамилия, звучаща толкова приятно за руското сърце. Значи вампирът няма къде да се скрие.

И това е радващо. Прекалено често злото остава ненаказано.

Станах, внимателно се промъкнах покрай съседа си и излязох на пътеката. Погледнах таблото. Тоалетната в предната част на самолета беше заета. Най-лесно беше да почакам, но ми се искаше да се разтъпча. Дръпнах завесата, отделяща бизнес класата от икономичната, и тръгнах назад.

Както се казва в известния ироничен афоризъм: „пътниците от икономичната класа пристигат едновременно с пътниците от първа класа, само че на много по-ниска цена“. Е, да допуснем, че в нашия полет нямаше първа класа, но и бизнес класата не беше лоша — хубави широки седалки, по-големи разстояния между редовете. И още — стюардесите са по-внимателни, храната е по-вкусна, изобилието от напитки е по-голямо.

Впрочем и пътниците от икономичната класа не бяха изпаднали в униние. Някои спяха или дремеха, мнозина четяха вестници, книги, пътеводители. Неколцина работеха на ноутбуките си, други играеха. Един, очевидно много оригинален, пилотираше самолет. Както разбрах, това беше доста реалистичен флайт-симулатор, а геймърът пилотираше от Москва до Лондон точно нашия „Боинг-767“. Вероятно по този интересен начин се бореше с аерофобията си.

И, естествено, много пътници си пийваха. Колкото и да се говори, че пиенето по време на полет е особено вредно, винаги ще се намерят любители на разнообразяването на пътя.

Стигнах до задната част. Тук тоалетните също бяха заети и ми се наложи да постоя няколко минути, разглеждайки теметата на

пътниците. Пищни прически, момински опашчици, къси подстрижки, лъснали плешивини, забавни детски перчеми. Стотина глави, обмислящи лондонските си дела...

Вратата на тоалетната се отвори, от кабината се измъкна някакъв младеж и мина покрай мен. Пристъпих към тоалетната.

Спрях.

Обърнах се.

Младежът беше около двайсетгодишен. Широкоплещест, малко по-висок от мен. Някои юноши започват да растат рязко и да се развиват в раменете, след като навършат осемнайсет. По-рано приписвах това на благотворното влияние на армията, която „направила от момчето мъж“. В действителност бяха просто хормоните, повлияли на организма точно по такъв начин.

Банална физиология.

— Егор? — произнесох въпросително аз.

И бързо погледнах през Сумрака.

Да, разбира се. Дори и желязна маска да си сложи, пак бих го познал. Егор, примамката на Завулон, заловен и ловко използван от Хесер. Някога той беше уникално момче с неопределена аура.^[1]

Сега е пораснал и е станал млад мъж. Със същата неопределена аура. Прозрачно сияние, обикновено безцветно, но на моменти оцветяващо се и в червено, и в синьо, и в зелено, и в жълто. Като пясъка на четвъртия слой на Сумрака... Ако се вгледаш повнимателно, ще видиш всички цветове на света. Потенциален Различен, който дори на зряла възраст може да стане какъвто и да е. И Светъл, и Тъмен.

Не съм го виждал от шест години!

Ето това се казва съвпадение!

— Антоне? — Той беше объркан не по-малко от мен.

— Какво правиш тук? — попитах аз.

— Летя — отвърна глупаво Егор.

Но аз не му отстъпих и зададох още по-идиотски въпрос.

— Накъде?

— Към Лондон — отговори той.

И изведнъж, сякаш осъзнавайки целия хумор в нашия диалог, се разсмя. Леко и безгрижно, сякаш не изпитваше нищо лошо против Нощния патрул, Хесер, мен, всички Различни на света...

След минута двамата дружно се тупахме по рамената и мърморехме всякакви глупости от рода на: „Гледай ти!“, „Тъкмо наскоро си спомних...“, „Не очаквах...“. Общо взето, както е редно при хора, преживели заедно нещо значително и не особено приятно, скарали се, а после, от дистанцията на изминалите години, намиращи в спомените повече интересни моменти.

Но при това не и толкова благоразположени един към друг, че да се прегърнат и да се разплачат от умиление при срещата си.

Най-близките пътници ни поглеждаха, но с явна доброжелателност. Случайната среща на стари приятели в толкова неочаквано място като самолет винаги предизвиква одобрението на зрителите.

— Ти какво, нарочно ли се оказа тук? — попита все пак Егор с нотка от някогашната подозрителност.

— Да не си полудял? — възмутих се аз. — В командировка съм!

— Иха! — Той присви очи. — Все още ли работиш там?

— Разбира се.

Вече никой не ни обръщаше внимание. А ние объркано пристъпвахме от крак на крак, без да знаем как да продължим разговора.

— Виждам, че ти... не си бил инициран? — попитах неловко аз.

Егор се напегна за секунда, но отговори с усмивка:

— Абе я си гледайте работата всичките! Защо да се иницирам? Сам знаеш... седмо равнище с триста зора. Нищо хубаво не се очертава. Нито светло, нито тъмно. Така че ви пратих всичките да си гледате работата.

Усетих тревожно пробуждане в гърдите.

Ето такива съвпадения не се случват никога.

Както и Леонид Прохоров, Егор беше останал човек, не се беше присъединил към Различните.

Светлината да ме накаже, но такива съвпадения не се случват!

— Накъде летиш? — попитах отново аз, с което предизвиха нов взрив от хихикане. Сигурно се ползва с репутацията на душата на компанията — смее се леко и заразително. — Не, разбрах, че за Лондон. Учиш ли там? Или на почивка?

— На почивка през лятото в Лондон? — изсумтя Егор. — А защо не и в Москва? Каквото е в едната каменна джунгла, такова е и в

другата, все тая... Отивам на фестивал.

— На Единбургския? — попитах аз, макар вече да знаех отговора.

— Да. Нали завърших цирково училище.

— Какво? — Сега беше мой ред да се опуля.

— Аз съм илюзионист — усмихна се Егор.

Ето това се казва номер!

Между другото, блестяща маскировка за Различен. Дори за неинициран — така или иначе той притежава дребни способности, превъзхождащи човешките. От фокусниците очакват чудеса. Те са лицензирани от човечеството магове и вълшебници.

— Яко! — изрекох искрено аз.

— Жалко, че си до Лондон — въздъхна Егор.

И в този момент извърших глупост. Казах:

— Не съм до Лондон, Егор. Аз също съм до Единбург.

Рядко може да се види как радостта от нечие лице изчезва толкова бързо, за да бъде сменена с неприязън и дори с презрение.

— Разбирам. За какво съм ви изтрябвал отново?

— Егор, ти... — запънах се.

Ще имам ли сили да кажа, че той няма нищо общо?

Не.

Защото и самият аз не вярвам в това.

— Разбирам — повтори Егор. Обърна се и тръгна към средата на салона. Не ми оставаше нищо друго, освен да вляза в кабинката и да затворя вратата след себе си.

Миришеше на цигарен дим. Въпреки всичките забрани, пътниците-пушачи пушат в тоалетните кабинки. Погледнах в огледалото — смачкано лице на недоспал човек. Въпреки че съм нещо много повече и много по-малко от човек... Прииска ми се да ударя чело в огледалото, което и направих, шепнейки беззвучно:

— Идиот, идиот, идиот...

Отпуснах се. Повярвах, че ми предстои банална командировка.

Нима е възможно такова нещо, когато на път те изпраща лично Хесер?

Наплисках си лицето със студена вода и постоях малко, гледайки мрачно отражението си. После все пак се облекчих, натиснах педала,

който пускаше в стоманената клозетна чиния синкава дезинфекцираща течност, измих си ръцете и отново си наплисках лицето.

Чия е тази операция? На Хесер или на Завулон?

Кой е изпратил в една и съща посока с мен Егор, момчето, което не е станало Различен? И защо?

Чия е играта, какви са правилата и — което е най-важното — колко фигури ще се окажат на дъската?

Извадих от джоба си подаръка на Завулон. Костта беше матовожълта, но по някакъв начин знаех, че гравьорът е изобразил черен вълк. Едър черен вълк, вдигнал глава, надаващ тъжен призивен вой.

Връзка, помощ, съвет...

Статуетката изглеждаше съвсем обикновена, в сувенирните магазини има такива с хиляди, само че от пластмаса, не от кост. Но аз чувствах магията, която изпълваше фигурката. Трябваше само да я стисна в ръка... и да поискам. И това е всичко.

Нужна ли ми е помощ от Тъмните?

Потискайки изкушението да пусна фигурката в клозетната чиния, аз я върнах в джоба си.

Нямаше зрители, които да оценят патетичния жест.

Порових из джобовете си и намерих пакет цигари. Не пуша толкова често, че да страдам по време на четиричасов полет, но сега ми се искаше да се отдам на обикновените човешки слабости. Това е характерно за всички Различни — колкото повече остаряваме, толкова повече придобиваме малки глупави навици. Сякаш се вкопчваме и в най-дребните проявления на своята природа — а няма по-надеждна котва от пороците.

Впрочем, след като открих, че запалката е останала в джоба на самото ми, аз без ни най-малко колебание създадох между палеца и показалеца си високотемпературен разряд и запалих цигарата от магическия огън.

Начинаещите Различни опитват да правят всичко с помощта на магията.

Те се бръснат с Кристалното Острие, докато не си отрежат половината буза или ухото. Затоплят си обяда с огнени кълба, като разплискват супа по стените и после изстъргват котлетите от тавана.

Проверяват линията на вероятностите преди да седнат в бавничко движещия се тролей.

Харесва им самият процес на използване на магия. Ако можеха, сигурно щяха и задника си да бършат с нейна помощ.

После Различните възмъжават, поумняват и започват да стават по-алчни. Осъзнават, че енергията винаги си остава енергия и е по-правилно да станеш от креслото и да отидеш до ключа, вместо да се пресягаш до него с чист поток Сила, че електричеството ще затопли бифтека далеч по-добре от магическия огън, а драскотината е по-добре да бъде залепена с лейкопласт, а Авицена да се пази за сериозните наранявания.

А по-нататък, ако, разбира се, Различният не е обречен да остане на най-ниските равнища на Силата, идват истинските умения. И вече не обръщаш внимание как палиш цигарата си: с газта от запалката или с магия.

Изпуснах струя дим.

Хесер?

Завулон?

Добре, безсмислено е да гадая. Трябва добре да запомня, че всичко ще бъде много по-сложно, отколкото ми се струваше в началото. И да се връщам на мястото си — кацането приближава.

Над Ламанша, както си е редно, самолетът ни се поразтърси, но кацнахме меко и минахме бързо през обичайния паспортен контрол. Останалите пътници тръгнаха за багажа си (освен неинициирания Егор в самолета нямаше нито един Различен) и аз, изоставайки малко от тълпата, намерих сянката си на земята. Вгледах се в сивия силует, накарах го да придобие обем и да се вдигне срещу мен. Прекрачих в сянката си — и влязох в Сумрака.

Тук всичко беше почти същото. Стени, прозорци, врати. Само че беше сиво, изгубило цвета си. Обикновените хора в реалния свят плуваха като бавни сенки. Без самите те да знаят защо, заобикаляха старателно неотличаващия се с нищо участък от коридора и дори ускоряваха ход.

Най-добре е отиването до гишетото на митницата на Различните да става в Сумрака, за да не се нервират хората. На него е поставено

простичко заклинание, Кръгът на Невнимание, и те много се стараят да не го виждат. Но мен, разговарящият с празното пространство, можеха и да забележат.

Затова се приближих до гишето в Сумрака, а едва после, вече под защитата на заклинанието, излязох в реалния свят.

Митничарите бяха двама — Светъл и Тъмен. Както си беше редно.

Контролът над Различните при преминаване на границата според мен не е много разумно нещо. Вампирите и върколаците са длъжни да се регистрират в местния отдел на Патрула, ако ще остават да нощуват в града. Мотивът за това е, че нисшите Тъмни прекалено често се поддават на животинската страна на своята природа. Това наистина е така, но всеки маг, било то Тъмен или Светъл, може да забърка такива каши, че вампирът ще се скрие в ковчега си от ужас. Е добре, все едно, да допуснем, че има такава традиция и никой не иска да я отменя... въпреки протестите на вампирите и върколаците. Но какъв смисъл има да се контролира движението на Различните от една държава в друга? Това е оправдано при хората — незаконна емиграция, контрабанда, наркотици... шпиони, в края на краищата. Макар че вече половин век шпионите не минават границите, привързвайки към краката си еленови копита, и не скачат през нощта с парашут на вражеска територия. Всеки уважаващ себе си шпионин долита със самолет и отсяда в хубав хотел. А що се отнася до Различните — няма никакви ограничения за емиграцията, дори и слаб маг може да получи без проблем гражданство във всяка държава. Тогава защо е нужно това нелепо гише?

Сигурно заради Инквизицията. Формално, митническите пунктове са собственост на местните Патрули, Нощния и Дневния. Но всеки ден един допълнителен доклад отива в Инквизицията. И там вероятно го проучват по-внимателно.

Правят изводи.

— Добра нощ. Казвам се Антон Городецки — казах аз, когато спрях пред гишето. Не използваме документи и това е добре. Непрекъснато се чуват слухове, че или ще започнат да слагат на всеки магически маркер, както сега на вампирите, или в обикновените човешки паспорти ще сложат невидим за хората запис.

Но засега минаваме без бюрокрация.

— Светъл — произнесе утвърдително Тъмният маг. Слаб маг, не повече от шесто равнище. И много крехък физически: тесен в раменете, кльощав, нисък, блед, с редки светли коси.

— Светъл — казах аз.

Моят събрат от Лондонския нощен патрул се оказа жизнерадостен тлъст негър. Единствената прилика с партньора му беше, че е също млад и също слаб, седмо-шесто равнище.

— Привет, братко! — каза радостно той. — Антон Городецки? Служиш ли?

— Нощен патрул, Русия, Москва.

— Равнище?

Изведнъж съобразих, че те не могат да прочетат аурата ми. Ако бях до четвърто или пето равнище, биха успели. Но по-нагоре за тях всичко се сливаше в безкраен блясък.

— Висше.

Тъмният леко се изпъна. Те, разбира се, са егоисти индивидуалисти. Но затова пък се прекланят пред висшестоящите.

Светлият се опули и каза:

— О! Висш! За дълго ли?

— Само минавам към Единбург. Отлитам след три часа.

— На почивка? Или по работа?

— Командировка — отговорих аз без уточнения.

Светлите, разбира се, са либерални и демократични, но при това уважават Висшите.

— Там ли влязохте в Сумрака? — Тъмният кимна към човешката митница.

— Да. Записан ли съм на охранителните камери?

Тъмният поклати глава:

— Не, тук всичко се контролира от нас. Обаче ви препоръчваме да сте по-внимателен в града. Има много камери. Прекалено много. Хората периодично забелязват как изчезваме и се появяваме, налага се да заличаваме следите.

— Дори няма да излизам от летището.

— В Единбург също има камери — намеси се Светлият. — По-малко, но все пак... Имате ли координатите на Единбургския патрул?

Не уточни, че става дума за Нощния патрул. И така беше ясно.

— Имам ги — казах аз.

— Един мой добър приятел има малък семеен хотел в Единбург — отново се намеси в разговора Тъмният. — Вече повече от двеста години. До замъка, на „Кралска миля“. Ако не ви притеснява това, че е вампир...

Какво става, наоколо е пълно с вампири!

— ... ето ви визитка. Много хубав хотел. Приятелски към Различните.

— Отнасям се към вампирите без никакви предубеждения — уверих го аз, вземайки картонения правоъгълник. — Имал съм приятели-вампири.

И един приятел-вампир изпратих на смърт...

— В сектор „В“ има хубав ресторант — намеси се отново Светлият.

Искаха да ми помогнат толкова искрено, че не знаех как да премина през този кордон от дружелюбие и доброжелателност. За щастие, пристигна друг полет и зад мен се мярнаха още няколко Различни. Усмивайки се непрекъснато, нещо, за което мимическата мускулатура на руснаците е лошо пригодена, аз тръгнах да си взема куфара.

Не отидох в ресторанта, изобщо не ми се ядеше. Пообиколих летището, изпих чаша двойно еспreso, подремнах на едно кресло в чакалнята и прозявайки се, се качих на самолета. Както можеше да се очаква, Егор беше хванал същия полет. Но сега ние демонстративно не се забелязвахме. По-точно той демонстративно не ме забелязваше, а аз не правех опити да общувам.

След още един час се приземихме на летището в Единбург.

Наближаваше обяд, когато седнах в таксито — изключително удобно английско такси, по което започваш да тъгуваш веднага щом напуснеш Великобритания. Поздравих шофьора и, подчинявайки се на внезапен порив, му подадох визитката на „дружелюбния хотел“. Имах запазена стая в обикновен човешки хотел. Но възможността да поговоря с един от най-старите шотландски вампири (двеста години не е шега работа, дори за тях) в неформална обстановка беше прекалено съблазнителна.

Хотелът наистина беше в историческия център на града, на хълма, близо до кралския дворец. Спуснах прозореца и се заоглеждах с любопитството на човек, който за пръв път се е добрал до нова и интересна страна.

Единбург впечатляваше. Разбира се, можеше да се каже, че така впечатлява всеки старинен град, по който преди шейсет години не е минал огнения валяк на световната война, стривайки на прах древните катедрали, замъци, къщи и къщурки. Но тук имаше нещо особено. Може би самият кралски замък, разположен толкова удачно на хълма и увенчаващ града с каменна корона. Може би изобилието от хора по улиците, които се шляеха, въоръжени с камери, и се заглеждаха ту по витрините, ту по туристическите обекти. Та нали винаги свитата прави краля. А може би дантелата от улици със старинни къщи и павирани мостове, свободно разстлана около замъка.

На краля, дори да има най-красивата корона на главата, са му нужни и достойни одежди. Проблясващите на главата брилянти не бяха спасили голия крал от приказката на Андерсен.

Таксито спря пред четириетажна каменна сграда, чиято тясна фасада беше притисната между два магазина, пълни с посетители. По витрините висяха разноцветни килтове и шарфове и бяха наредени неизбежните бутилки уиски. Е, а какво друго да отнесеш въщи от тук? От Русия — водка и матрьошки, от Гърция — узо и бродирани покривки, от Шотландия — уиски и шарфове.

Слязох от таксито, поех куфара си от ръцете на шофьора и му платих. Погледнах сградата. Надписът над входа на хотела гласеше: „Highlander Blood“^[2]. Да. Нагъл вампир.

Мръщейки се на яркото слънце, аз тръгнах към входа. Ставаше горещо. Легендата, че вампирите не понасят слънчевата светлина, не е нищо повече от легенда. Понасят, само дето слънцето им е неприятно. А в такива горещи дни аз дори донякъде ги разбирам.

Вратата пред мен не бързаше да се отвори, явно в хотела не обичаха автоматиката. Така че я блъснах с ръка и влязох.

Е, поне имаше климатик. Прохладата едва ли беше останала от нощта, въпреки дебелите каменни стени.

Малкото фоайе беше полутъмно и, може би именно затова — много уютно. На регистрацията стоеше възрастен, много представителен господин. Хубав костюм, вратовръзка с фиба, риза със

сребърни ръкавели с форма на цветя. Лицето — пълно и мустакато, червендалесто — кръв и мляко... Впрочем, аурата не предизвикваше съмнения — човек.

— Добър ден. — Приближих се към гишето. — Препоръчаха ми вашия хотел... бих искал да наема стая за един.

— За един човек? — попита господинът с мила усмивка.

— За един — повторих аз.

— Много сме зле със свободните стаи, фестивалът... — Господинът въздъхна. — Нали нямате резервация?

— Не.

Той отново въздъхна тъжно и започна да прелиства някакви книжа — сякаш в този малък семеен хотел имаше толкова стаи, че не можеше да запомни има ли свободни. Без да вдига очи, попита:

— А кой ни препоръча?

— Тъмният на пропуска в Хийтроу.

— Предполагам, че ще успеем да ви помогнем — отговори мъжът без никакво учудване. — Каква стая предпочитате? Светла, тъмна? Ако сте... тъъ... с куче — има една много удобна, от която дори най-големият пес може да излиза сам... и да влиза обратно... без да обезпокои никого.

— Трябва ми светла стая — казах аз.

— Дай му стаята „люкс“ на четвъртия етаж, Андрю — разнесе се зад гърба ми. — Това е виден гост. Много виден.

Взех от портиера появилия се като с вълшебство ключ (не, никакво вълшебство, просто ловкост на ръцете) и се обърнах.

— Аз ще ви придружа — каза светлокосият юноша, застанал до автомата за цигари край вратата, водеща към малко хотелско ресторантче. В такива хотели много често минават и без ресторант, сервират храната в стаите, но тукашните посетители сигурно имаха прекалено екзотични вкусове.

— Антон — представих се аз, разглеждайки собственика на хотела. — Антон Городецки, Москва. Нощен патрул.

— Брус — каза младежът. — Брус Рамзи, Единбург. Собственикът на това място.

Изглеждаше така, че би му подходило да играе Дориан Грей в екранизация на Оскар Уайлд. Млад, грациозен и до неприличност

свеж красавец, на когото би му прилягала значка с надпис „Готов за разврат!“.

Само дето очите му бяха стари. Сиви, обезцветени, с равномерна розовина в бялото очи на двестагодишен вампир.

След като вдигна куфара ми — аз не се възпротивих, — юношата се заизкачва по тясната дървена стълба, говорейки в движение:

— За съжаление нямаме асансьор. Сградата е стара и е прекалено малка, за да пробиваме шахта в нея. Освен това не съм свикнал с асансьорите. Струва ми се, че механичното чудовище ще обезобрази тази чудесна постройка. Мразя тези реконструирани къщи, старите фасади, зад които се крият скучни безлични апартаменти. А и рядко имаме гости, които се изкачват с трудности по стълбите... Е, върколаците не обичат стръмните стъпала, но тях се стараем да ги настаняваме на първия етаж — там има специална стая — или на втория... Какъв вятър ви довя в нашия спокоен град, Висши Светъл?

И той не беше обикновен. Вампир с първо равнище на Силата — не точно магическа, не като моята, а вампирска. Но все пак смело можеше да бъде наречен Различен първо равнище.

— Произшествието в „Подземята“ — казах аз.

— Така и предполагаш. — Юношата вървеше напред, като прескачаше с лекота през две стъпала. — Много неприятно произшествие. Оцених хумора в ситуацията, да... Но това не е хубаво. Отминаха онези времена, когато можеше да се приближиш до някой симпатичен човек и да го изпиеш целия. Отминаха!

— Тъгувате ли по миналото? — не издържах аз.

— Понякога — каза юношата и се засмя: — Но всяка възраст и всяко време си имат своите предимства, нали? Хората се цивилизоват, престават да ходят на лов за вещици и да вярват във вампири. Цивилизоваме се и ние. Не можеш да се отнасяш с хората като с безправен добитък. Те имат право на уважение, дори само защото са наши предци. А предците трябва да се почитат, нали?

За съжаление, тук не намерих нищо, за което да споря.

— Стаята е хубава, ще ви хареса — продължаваше вампирът, докато излизаше на площадката на четвъртия етаж. Тук имаше само две врати. Стълбата продължаваше нагоре, към мансардата. — Отдясно е стаята-люкс за Тъмните, също много симпатична, декорирал съм я по мой вкус и се гордея с дизайна. А това е вашата.

Не му трябваше ключ — потупа леко с длан по ключалката и вратата се отвори. Дребно позъорство, чак странно за дърен ванпир.

— Имане много добър самоук дизайнер, Светъл Различен. Той е само шесто равнище, но за тази работа не е нужна магия — продължи Брус. — Той оформи три стаи по вкуса на Светлите по моя молба. В повечето, разбира се, интериорът е по-своеобразен, нали разбирате...

Влязох. И застинах от смайване.

Никога не съм предполагал, че имам такъв вкус.

Всичко наоколо беше бяло, бежово, розово. Паркет от светло, избелено дърво, стените — покрити с бежови тапети с бледорозови цветчета, мебелите — старомодни, но също от светло дърво и снежнобял атлаз. Големият диван до стената — кожен. Да уточнявам ли цвета? Бял, разбира се. От тавана виси кристален полилей. На прозорците — прозрачен тюл и пердета от светлорозов плат.

Как ли пече тук слънцето сутрин...

Едната врата водеше към малка спалня. Уютна, с двойно легло. Чаршафите — копринени, розови. На тоалетната масичка — ваза, в нея — свежа червена роза, единственият ярък шрих в цялата стая. Зад другата врата имаше санитарен възел — малък, но оборудван с някакъв високотехнологичен хибрид между хидромасажна вана и душ-кабина.

— Малко пошло и несъответстващо на стила — въздъхна Брус зад гръба ми. — Но на мнозина им харесва.

Лицето му, отразено в огледалото, беше леко обидено. Явно никак не му беше харесала идеята да се инсталира в хотела това чудо на техниката.

Без да се обръщам, кимнах на вампира. Това, че кръвопийците не се отразяват в огледалата, е също такава лъжа като непоносимостта им към слънчевата светлина и страха им от чесъна, среброто и трепетликата. Напротив, отразяват се в огледалата, дори когато са отклонили вниманието на човек.

Но виж, ако при разговор не ги гледат, нещо повече — безстрашно им обърнат гръб, това крайно ги изнервя. Вампирите имат твърде много прийоми, за които е нужно да срещат погледа на противника.

— С удоволствие ще се изкъпя — казах аз. — Но по-късно. Имате ли десет свободни минути, Брус?

— На официално посещение ли сте в Единбург, Светли?

— Не.

— Тогава, разбира се, имам — усмихна се вампирът и седна на едно от креслата.

Настанах се срещу него. Усмихнах се в отговор, гледайки брадичката на юношата.

— Е, какво ще кажете за стаята? — поинтересува се Брус.

— Струва ми се, че на някое невинно седемнайсетгодишно момиче щеше да му хареса — отговорих честно аз. — Само едно бяло котенце липсва.

— Ако пожелаете, ще осигурим и едното, и другото — предложи любезно вампирът.

Какво пък, светската част на разговора може да се смята за приключена.

— Дойдох в Единбург неофициално — повторих аз, — но същевременно и по молба на ръководствата на Нощния... и на Дневния патрул в Москва.

— Колко необичайно... — каза тихо юношата. — Уважаемият Хесер и достопочтеният Завулон изпращат един и същ глашатай... при това — Висш маг... при това — по такъв дребен повод. Както и да е, ще се радвам да помогна.

— Лично вас случилото се безпокои ли ви? — попитах направо аз.

— Разбира се. Нали вече ви казах мнението си — намръщи се Брус. — Все пак, не живеем в средновековието. Ние сме граждани на Европа, вече е двайсет и първи век. Трябва да разбиваме старите модели на поведение... — Той въздъхна и погледна накриво вратата на банята. — Не може да се миеш с легенче и да ходиш в дървен клозет, ако има водопровод и канализация. Дори ако с легенчето ти е по-привично и по-мило... Знаете ли, сред нас в последно време се увеличава движението за хуманно отношение към хората. Никой не пие кръв без лиценз. Дори и с лиценз се стараят да не е смъртоносно... Децата до дванайсет години почти не ги закачат, дори ако жребият се падне на тях.

— А защо до дванайсет?

Брус сви рамене.

— По исторически причини. В Германия, например, знаете ли кое е най-страшното престъпление? Убийство на дете до дванайсет години. Ако са навършени дванайсет, дори и предния ден, обвиненията и присъдите вече са съвсем различни. Е, при нас също не е прието да се закачат малки деца. Сега прокарваме закон, с който да извадим изцяло децата от лотарията.

— Много трогателно — промърморих аз. — А защо на младежа са му видели сметката без лиценз?

Брус се замисли.

— Нали знаете, мога само да правя предположения...

— Точно те ме интересуват.

Брус се поколеба още малко, после се усмихна широко:

— Какво има да се мисли тук? На някого от младите са му гръмнали бушоните. Най-вероятно младо момиче, станала е вампир наскоро, младежът ѝ е харесал... а имаме и вълнуваща обстановка в духа на старите предания... не се е сдържала.

— Мислите, че е жена?

— Може да е и мъж. Ако е гей. Няма чак толкова пряка връзка — Брус наведе поглед смутено. — Но винаги е по-приятно... някак физиологически е по-естествено...

— А вторият вариант? — попитах аз, въздържайки се с усилие да не подхвърля някой коментар.

— Гастролър. Турист. Знаете ли, след Втората световна война всичко така се обърка, хората започнаха да пътуват насам-натам... — Той поклати глава неодобрително. — Някои безотговорни личности се възползват от това.

— Брус, не искам да тревожа вашите Патрули — казах аз. — Ще вземат да решат, че московските колеги се съмняват в професионализма им. Може би ще ми подскажете кой е главният вампир в града ви? Старшият, Великият... как го наричате?

— Аз — никак — усмихна се широко Брус. И демонстративно, без да бърза, размърда зъби — извади от горната си челюст два дълги остри резеца, после ги прибра обратно. — Затова пък мен ме наричат Мастъра^[3]. Не ми харесва думата, тя е от глупавите книги и филми. Но щом искат така — нека да ме наричат по този начин.

— Все пак сте млад за господар — казах аз с леко учудване. — Само на двеста години.

— Двеста дваайсет и осем години, три месеца и единайсет дни — уточни Брус. — Да, млад съм. Но тук е Шотландия. Ако знаехте какъв подозрителен, упорит и закостенял в своите суеверия народ са тези планинци! По време на моята младост не минаваше и година без да забият трепетликови колове в някой от нас.

Може би ми се стори, но в гласа на Брус пролича недвусмислена гордост със земяците.

— Ще ми помогнете ли, Мастър? — попитах аз.

Брус поклати глава:

— Не. Разбира се, че не! Ако изясним кой е убил руския младеж, ще го накажем. Сами. Няма да го упокоим, но ще го накажем строго. Обаче никой няма да го предаде на Патрулите.

То се знае. Не си и струваше да очаквам друго.

— Безполезно ли е да питам: „А дали вече не сте го намерили и наказали“? — поинтересувах се.

— Безполезно е — отвърна Брус с въздишка.

— А аз какво да правя, да се суея наоколо, да търся престъпника? — изрекох аз с преднамерено жалостив тон. — Или просто да си почина във вашия чудесен град?

В гласа на Брус се промъкна ирония:

— Като Тъмен не мога да ви кажа нищо друго, освен: „почивайте!“. Отпуснете се, разгледайте музеите, разходете се. На кого му пука сега за този умрял студент?

И в този момент почувствах, че повече не искам да се сдържам. Погледнах Брус в очите. В черните дупки на зениците, радостно пламнали в червено. Попитах:

— Ами ако те пречупя, мъртъв кръвопиецо? Ако те пречупя, смажа и те принудя да отговаряш на въпросите ми?

— Давай — отвърна Брус с нежен, почти ласкав глас. — Опитай, Висши. Мислиш, че не знаем за теб? Мислиш, че не знаем откъде е Силата ти?

Очи в очи.

Зеници в зеници.

Черен пулсиращ тунел, който ме увлича в пустотата. Водовъртеж от червени искрици на чужд, откраднат живот. Подмамващ шепот в ушите. Одухотвореното, възвишено, неземно красиво лице на юношата-вампира.

Да падна в краката му...

Да плача от възторг и възхищение — от тази красота, мъдрост, воля...

Да моля за прошка...

Той беше много силен. Все пак двеста години опит, умножени по първо равнище вампирска Сила.

И аз усетих пълната му мощ. Изправих се с вдървени, чужди крака. Пристъпих неуверено напред.

Брус се усмихна.

Точно така се усмихваха преди осем години вампирите в московския проход между блоковете, където тичах след безпомощния, поддал се на зова Егор...

Вложих в менталната атака толкова Сила, че ако я бях използвал за фъйърбол, той щеше да прониже трийсетина къщи и да се удари в крепостната стена на древния шотландски замък.

Зениците на Брус побеляха, обезцветиха се. Бяло сияние изпепели примамващия черен тунел. Пред мен, поклащайки се напред-назад, седеше съсухрен старец с младо лице. Впрочем кожата на лицето му започна да се лющи, покри се с дребни люспички, наподобяващи пърхот.

— Кой уби Виктор? — попитах аз. Силата продължаваше да тече през мен като тънко ручейче, виеше се като гъвкава примка, пробождаща очите на вампира.

Той мълчеше и само продължаваше да се поклаща в креслото. Дали не му бях изпепелил мозъка... или каквото там имаше вместо мозък? Хубаво начало на неофициалното разследване!

— Знаеш ли кой уби Виктор? — преформулирах въпроса си аз.

— Не — отговори тихо Брус.

— Имаш ли някакви догадки по въпроса?

— Да... две. Млад... млада, не се е сдържала... Гастролъор... случайно минаващ вампир...

— Какво още знаеш за това убийство?

Мълчание. Сякаш си подреждаше мислите преди да започне дълга реч.

— Какво още знаеш, което не е известно на сътрудниците на градските Патрули?

— Нищо...

Спрях потока Сила. Отпуснах се в креслото.

И какво да правя сега? Ами ако подаде жалба в Дневния патрул? Непровокирано нападение, разпит...

Брус продължи да се поклаща в креслото още минута. После потрепна и погледът му стана по-ясен.

Ясен и жалък.

— Моля за извинение, Светли — каза тихо той. — Поднасям своите извинения.

Трябвах ми няколко секунди, за да разбера.

Господарят на вампирите е не просто най-силният, най-ловкият и най-умният кръвопиец. Той е още и този, който нито веднъж не е търпял поражение.

За мен жалбата на Брус би означавала големи неприятности. Но за него — загуба на статуса.

А този вежлив древен юноша бе много честолюбив.

— Приемам извиненията, Мастър — отговорих аз. — Нека случилото се си остане между нас.

Брус облиза устните си. Лицето му поруменяваше, придобивайки предишната миловидност. Гласът му леко укрепна — той също разбра, че не е в мой интерес да разгласявам случилото се.

— Но бих помолил — в последната дума имаше и настояване, и отровна омраза, — да не повтаряте повече подобни атаки, Светли. Агресията не беше провокирана.

— Ти ме предизвика на дуел.

— Де юре, не — отвърна бързо Брус. — Ритуалът на предизвикателството не беше спасен.

— Де факто — да. Ще тревожим ли Инквизицията?

Той примигна. И отново стана предишният гостоприемнен домакин.

— Добре, Светли. Кой помни стари неща...

Брус се надигна и леко се олюля. Отиде до вратата. На прага се обърна и изрече с видимо неудоволствие:

— Моят дом е и твой дом. Тази стая е твоє жилище и аз няма да вляза без покана.

Тази древна легенда, колкото и да е странно, е истина. Вампирите не могат да влязат в чужд дом без покана. Никой не знае защо е така.

Вратата се затвори след Брус. Пуснах страничните облегалки на креслото — върху белия атлаз останаха мокри отпечатыци от длани. Тъмни отпечатыци.

Лошо е, когато не спиш нощем. Нервите започват да се обтягат.

Но затова пък твърдо знаех, че господарят на вампирите в Единбург няма никаква информация за убиеца.

Разопаковах багажа от куфара си. Окачих в гардероба един светъл ленен костюм и няколко чисти ризи. Погледнах през прозореца и поклатих глава. Извадих шорти и тениска с надпис „Нощен патрул“. Хулиганство, разбира се, но малко ли странни надписи има по тениските?

После вниманието ми беше привлечено от усукан, калиграфски текст в рамка на стената. Вече бях забелязал една такава рамка долу и една на стълбите — да не бяха окачени из целия хотел? Приближих се и с учудване прочетох:

*By oppression's woes and pains,
By your sons in servile chains,
We will drain our dearest veins
But they shall be free!*^[4]

— Виж го ти, кучия му син! — казах аз почти с възхищение. И дори хората, отсядащи в хотела, не биха заподозрели нищо гнило!

Без съмнение, Брус имаше същото чувство за хумор като вампира, изпил кръвта на жертвата си в атракцията „Замъка на вампирите“. Прекрасен кандидат за ролята на убиец.

Единственият проблем беше, че под удара, който получи, Брус просто не би могъл да излъже.

[1] Тази история е описана в първа част на книгата „Нощен патрул“. — Бел.авт. ↑

[2] Highlander Blood(англ.) — кръв на планинец. — Бел.прев. ↑

[3] Master (англ.) — господар. — Бел.прев. ↑

[4] Стиховете са на Робърт Бърнс. „Защото ни боли от гнета ни,/ и са оковани във вериги синовете ни,/ кръвта от вените си ще

дадем,/ но ще ги отървем!“ — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 3

Туристите са най-ужасната порода хора. Понякога се появява смътното подозрение, че всеки народ изпраща извън страната си своите най-неприятни представители — най-шумните, най-невъзпитаните, най-безотговорните. Но навярно всичко е много по-просто. Навярно в главата на всеки човек се задейства таен превключвател „работа-почивка“, който изключва осемдесет процента от мозъка.

Впрочем по време на почивка и останалите двайсет процента са повече от достатъчни.

Вървах сред тълпата, която се придвижваше бавно към замъка на хълма. Не, за момента не смятах да изучавам суровата обител на гордите шотландски крале. Просто исках да усетя атмосферата на града.

Атмосферата ми харесваше. Както на всяко туристическо място, веселието беше отчасти изкуствено, трескаво, подпомогнато от алкохола. И все пак хората наоколо се радваха на живота, усмихваха се един на друг и за кратко забравяха грижите си.

Рядко минаваха коли и повечето бяха таксито. Хората се придвижваха главно пеша — вървящите към и от замъка потоци се смесваха, завъртаха се около играещите посред улицата артисти, тънки ручейчета се вливаха в пъбовете и се просмукваха през вратите на магазините. Безкрайна човешка река.

Прекрасно място за Светъл Различен. Макар и уморително.

Завих в една от пресечките и бавно се спуснах надолу, към дерето, разделящо града на нова и стара част. Тук също имаше и пъбове, и лавки за сувенири. Но туристите бяха по-малко, ритъмът на несекващия карнавал утихна. Погледнах в картата — това беше полесно, отколкото да използвам магия — и тръгнах към моста над широкото дере, което някога е било езерото Лох-Нор. Сега езерото-дере беше достигнало последния етап от еволюцията и се бе превърнало в парк, място за разходка на гражданите и онези туристи, на които са им омръзнали шумът и суетата.

На моста отново се тълпяха туристи. Окупирали двуетажните екскурзионни автобуси, те наблюдаваха уличните артисти, ядяха сладолед и разглеждаха замислено стария замък на хълма.

А на полянката, размахвайки саби, танцуваха казаци.

Покорявайки се на онова плахо любопитство, с което мотаещият се турист гледа работещите в чужбина сънародници, аз се приближих.

Ярочервени ризи. Широки шалвари. Саби от титаниева сплав — за да проблясват красиво при фехтовката и за да се размахват по-лесно. Застинали усмивки.

Четиримата мъже танцуваха и приклякваха.

И разговаряха — макар и с украински акцент, но на чист руски език. Може даже да се каже — на таен език. В по-цензуриран вариант разговорът им би звучал така:

— Маmicата ти! — процеждаше през зъби бодро подскачащият бутафорен казак. — Мърдай, въшко! Дръж ритъма, спукан презерватив!

— Я иди на майната си! — отговаряше вторият маскиран, без да престава да се усмихва. — Стига си мрънкал, махай с ръце, кинтите бягат!

— Таня, кучко! — подхващаше третия. — Излизай!

Момиче с рокля на цветя се зае да танцува, позволявайки кратък отдих на „казаците“, като все пак успя да отвърне достойно и без псувни:

— Пръчове такива, цялата подгизнах, а вие си чешете топките!

Започнах да се измъквам от журащата заради камерите и щракащите фотоапарати тълпа. До мен някакво момче отчетливо попита на руски своя спътник:

— Какъв кошмар... винаги ли псуват така, как мислиш?

Да, интересен въпрос. Винаги ли? Или само в чужбина? Всички ли? Или само нашите? С тази наивна и странна вяра, че никой извън Русия не знае руски.

По-добре да си мисля, че така си общуват всички улични артисти.

Автобуси.

Туристи.

Пъбове.

Магазини.

На площада обикаля мим, опипвайки несъществуващи стени — тъжен човек в невидим лабиринт.

Невъзмутим негър с килт свири на саксофон.

Разбрах защо не бързам към „Подземията на Шотландия“. Трябва да вдишам този град. Да го почувствам — с кожата, с тялото си... с кръвта във вените си.

Ще побродя сред тълпата още малко. А после ще си купя билет и ще отида в стаята на страха.

Атракцията не работеше. На каменните опори на моста беше поставена огромна рекламна табела. Стилизираната като „вход към древно подземие“ двукрила порта беше отворена, но на нивото на гърдите имаше опъната връвчица. На нея висеше табелка, която уведомяваше учтиво, че атракцията е затворена по технически причини.

Честно казано, бях учуден. Виктор бе загинал пет дни по-рано. Достатъчен срок, за да се проведе всяко едно полицейско разследване. А Нощният патрул на Единбург би огледал всичко необходимо без изобщо да уведомява хората.

Обаче — затворено...

Свих рамене, повдигнах въженцето, мушнах се под него и започнах да се спускам по тясна и тъмна стълба. Металните решетъчни стъпала кънтяха глухо под краката ми. След две стълбищни площадки се появиха тоалетни, после — тясно коридорче със затворени врати. Светеха лампи, разположени на голямо разстояние една от друга, но навярно не бяха онези, които създаваха мрачна атмосфера за посетителите. Обикновени слаби икономични лампи.

— Има ли някой жив? — извиках аз на английски и сам се поразих от двусмислеността на думите си. — Хей... има ли някой... Различен?

Тишина.

Минах през няколко стаи. На стените висяха портрети на хора със зверски мутри, които биха зараждали много Ломброзо^[1]. Текстовете в рамки разказваха за престъпници, манияци, човекоядци, магьосници. В шкафовете се виждаха груби макети на отрязани ръце и крака, колби с тъмни течности, инструменти за изтезания. От

любопитство ги погледнах през Сумрака. Ментета — с тях не бяха измъчвали никого, ни най-малки остатъчни следи от страдание. Прозинах се.

Над главата ми бяха опънати дълги въжета, които трябваше да изобразяват паяжина, по тях бяха окачени парцали, още по-нагоре се различаваше метален таван с прозаични нитове, големи колкото чинии. За атракцията беше пригледено грубо, утилитарно, техническо помещение.

Нещо ме тревожеше...

— Има ли някой тук? Живи или мъртви, обадете се! — извиках пак. Отново не дочаках отговор. Добре, все пак какво ме смути? Преди миг... някаква неправилност... точно когато гледах през Сумрака...

Огледах се отново, използвайки сумрачното си зрение.

Точно така! Ето го несъответствието!

Наоколо го нямаше синият мъх — безобидният, но неприятен паразит. Той расте в първия слой на Сумрака и е единственият постоянен обитател на тази сива, обратна страна на мирозданието. Тук, където хората постоянно изпитват страх, дори и несериозен, панаирен, синият мъх трябва да е плъзнал навсякъде. Да виси от тавана на мъхести сталактити, да застила пода с отвратително мърдащ килим, да украсява стените.

Но мъх нямаше.

Може би някой редовно чисти помещението? Изгаря го — ако е Светъл, или го замразява — ако е Тъмен?

Какво пък, ако сред сътрудниците има Различен — това ще ми помогне.

Сякаш в отговор на мислите ми се чуха стъпки. Бързи — като че някой беше чул виковете ми и бързаше отдалеч, през лабиринта от гипскартонени прегради. Минаха още няколко секунди и оцветената в черно врата, водеща от тази стая към следващата, се отвори.

И влезе вампир.

Не истински, разбира се. Имаше обикновена човешка аура.

Маскиран.

Черно наметало, гумени зъби в устата, блед грим на лицето. Качествен грим. Само червените къдрави коси не пасваха добре с останалото. Сигурно по време на работа му се налага да слага черна

перука. Не беше на мястото си и пластмасовата бутилка с минерална вода, от която рижият тъкмо смяташе да отпие.

Когато ме видя, младежът се намръщи. Добродушното лице стана ако не злобно, то строго и назидателно. Той вдигна ръка към устата си и се извърна за секунда. Когато отново ме погледна, вампирските зъби бяха изчезнали.

— Мистър?

— Тук ли работите? — попитах аз. Не ми се искаше да използвам магия и да пречупвам волята му. Винаги можеш да се разбереш просто така. По човешки.

— Да, но атракцията е затворена. Временно.

— Заради убийството ли? — попитах аз.

Младежът отново се намръщи. Сега вече със сигурност не беше настроен дружелюбно.

— Мистър, не знам какъв сте... Това е частна собственост. В момента е затворена за посетители. Моля ви, да вървим към изхода.

Той пристъпи към мен и дори протегна ръка, изразявайки с целия си вид готовност да ме изхвърли със сила.

— Присъствахте ли тук, когато убиха Виктор Прохоров? — попитах аз.

— Кой сте вие всъщност? — настръхна младежът.

— Негов приятел. Днес долетях от Русия.

Лицето му се преобрази. Започна да отстъпва, докато не опря гръб във вратата, през която беше влязъл. Бутна я, но тя не се отвори. Признавам си, това беше по моя вина.

Сега вече младежът изпадна в паника.

— Мистър... не съм виновен! Всички тъгуваме за смъртта на Виктор! Мистър... другарю!

Последната дума я каза на руски. От кой ли стар екшън я е запомнил?

— Ама какво ви е? — Сега вече и аз се разстроих. Приблжих се към него. Нима ми е провървяло и веднага съм попаднал на човек, който знае нещо, който е замесен в убийството? Иначе защо ще е тази паника?

— Не ме убивайте, не съм виновен! — изстреля младежът. Сега кожата му беше по-бяла и от грима. — Другарю! Спутник, водка, перестройка! Горбачов!

— Виж, за последната дума в Русия наистина могат да те убият — промърморих аз и бръкнах в джоба за цигарите.

Фразата се оказа много неудачна. А и движението не беше по-добро. Очите на момчето се изцъклиха и то рухна на пода. Бутилката с минерална вода падна до него.

От чист инат все пак се справих и без магия. Пошляпванията по бузите и глътката вода помогнаха. А после и грижливо предложената цигара.

— Лесно ти е да се смееш — изрече мрачно младежът, когато двамата се разположихме на бутафорните столове за мъчения. На седалката имаше дупка, в която се спотайваше застрашително кол на колянно-лостов механизъм. — Много ти е смешно...

— Не се смея — отбелязах кротко аз.

— Смееш се, само че не на глас. — Младежът дръпна жадно от цигарата. Подаде ми ръка: — Жан.

— Антон. А аз си помислих, че си шотландец.

Жан тръсна рижите си къдрици с известна гордост.

— Не... французин. От Нант съм.

— Учиш ли тук?

— Заработвам.

— Слушай, а защо си с този идиотски костюм? — попитах аз. — Нали няма посетители?

Жан се изчерви — бързо, както умеят само червенокосите и албиносите.

— Шефът ме назначи да дежуря днес, докато не отворят атракцията. Чакам... ако полицията реши да провери още нещо. Но сам е неуютно. В костюма... е по-спокойно.

— За малко да се изпусна в гащите — оплаках се аз. Няма нищо по-хубаво за премахване на стреса от такъв непретенциозен стил. — А ти от какво се изплаши?

Жан ме погледна накриво и сви рамене:

— Откъде да знам? Момчето го убиха тук. Сякаш ние сме виновни за нещо... но за какво, за какво? А той е руснак! Малко ли... всички знаят как свършва това... Всички тук започнахме да

обсъждаме, първо на шега... После някак по-сериозно. Ами ако изведнъж дойде бащата, братът или някой приятел... и избие всички.

— А, ето какво било — съобразих аз. — Е... мога да те уверя, че в Русия кръвното отмъщение не е много разпространено. Между другото, при шотландците също го има.

— Ами аз какво ти разправях? — съгласи се непоследователно Жан. — Някакво варварство. Дивачество! Двайсет и първи век, в цивилизования свят...

— И прерязано гърло — потвърдих аз. — Все пак, какво се случи с Виктор?

Младежът пак ме погледна накриво. Дръпна от цигарата си и поклати глава:

— Струва ми се, че лъжеш. Не си приятел на Виктор. Ти си от руското КГБ. Теб са изпратили да разследваш убийството. Така ли е?

Той май наистина е прекалил с гледането на екшъни. Стана ми смешно.

— Нали разбираш, Жан — изрекох полугласно, — че нямам право да отговоря на въпроса ти.

Французинът закима с много сериозен вид, после грижливо изгаси цигарата на пода.

— Да вървим, руснако. Ще ти покажа мястото. Само че не пуши повече, че всичко тук е от парцали и картон — ще пламне като барут, уха!

Той бутна вратата и тя, разбира се, се отвори лесно. Жан я огледа замислено и сви рамене. Минахме през още няколко стаи.

— Ето го проклетият вампирски замък — каза мрачно Жан. Опипа стената, щракна ключа и светлината стана доста по-силна.

Да, тъмнината тук би била по-уместна. Без нея атракцията изглеждаше просто нелепо. „Кървавата река“, по която предстоеше да се плува към вампирите, представляваше дълъг метален жлеб, широк три метра. Жлебът беше запълнен с вода.

Плитка.

Някъде до коленете.

Металният шлеп, разбира се, не плаваше по водата. Разклатих борда с крак и разбрах, че лодката стои на дъното на някакви колелца. Под водата се виждаше и металното въже, което я дърпаше от единия „пристан“ до другия. Общата дължина на жлеба не надвишаваше

петнайсет метра. По средата на пътя желязното корито се скриваше в стая, оградена с тежки завеси, които сега бяха дръпнати встрани. От тавана на стаята висеше вентилатор с внушителни размери. На едната стена имаше груба рисунка на мрачен замък, разположен върху скала.

Преминах по носа на шлепа и надникнах в тъмната стая. Да, идиотско място, за да се разделиш с живота си. Така... след пет дни следите може да са изчезнали, но все пак ще опитам.

Погледът през Сумрака не помогна. Открих слаби следи на Различни — Светли и Тъмни, но това бяха оглеждащите мястото експерти на Патрулите. Нямаше никакви признаци за „вампирска пътечка“. Но виж, еманациите на смъртта се усещаха. И то толкова явно, сякаш не бяха минали пет дни, а най-много час-два. Ох, не е била приятна смъртта на младежа...

— А кой озвучава? — попитах аз. — Със сигурност трябва да се чуват всякакви охкания и въздишки, страшен вой? Нали не возите туристите в тишина?

— Запис — отвърна тъжно Жан. — Ето там има високоговорители, там също...

— И никой тук не наглежда туристите? — попитах аз. — Ами ако на някой му стане лошо?

— Наглеждаме ги — произнесе неохотно Жан. — Виждате ли там, отляво, дупката в стената? Там задължително стои някой и гледа.

— В тъмното?

— С прибор за нощно виждане... — Жан се смути. — Обикновена видеокамера с режим за нощно снимане. Стоиш и гледаш екрана...

— Аха... — кимнах аз. — И какво видя, когато убиваха Виктор?

Не знам дали се беше поуспокоил, или се беше примирил, но не отрече нищо. Само попита:

— Защо решихте, че аз съм бил там?

— Защото си в костюм на вампир. Ами ако някой от посетителите също снима с камера на нощен режим? За това и ви гримират, нали? Мисля, че всеки от вас си има някаква роля; значи по време на представлението си носел този костюм и си бил наблизко.

Жан кимна:

— Да, така е. Там бях аз. Само че нищо не видях, повярвайте ми. Всички седяха както си е нормално. Никой не ги е нападал, никой не

ги е доближавал.

Не си направих труда да му казвам, че гладният вампир (а той трябва да е бил много гладен, за да ловува толкова нагло) не може да бъде заснет на нощен режим — такива филми се правят с инфрачервени лъчи. А гладният вампир не е по-топъл от околната среда. Може и да има слаби следи по лентата...

— Записвахте ли?

— Не, разбира се. Защо да хабим лентата?

Клекнах и потопих ръка във водата — беше студена и застояла. Изглежда, никой не се беше погрижил да я смени... Впрочем, ако разследването не беше приключило, това бе естествено...

— Видяхте ли нещо? — попита с любопитство Жан.

Не отговорих. Гледах към водата през спуснатите си клепачи. Гледах със сумрачния поглед, проникващ през реалността в същността на нещата.

Жлебът се беше запълнил с мътен кристал. През кристала прозираха кървавочервени жилки. На дъното на жлеба се виеше кълбо оранжева утайка.

Във водата имаше човешка кръв.

Много кръв.

Четири литра.

Ето откъде, вероятно, бяха силните еманации на смъртта. Кръвта помни най-дълго от всичко на света.

Ако в полицията се бяха досетили да направят добър анализ на водата, биха разбрали, че цялата кръв на Виктор просто се е изляла в канавката. Че в престъплението не са замесени никакви вампири.

Впрочем полицията не е и търсила вампири. Възможно е и да са направили анализ. А ако не са, то е само защото не са се съмнявали в резултата. Кръц по гърлото, кръвта зад борда — бъл-бъл... Само на Различен може да му е хрумнала такава идиотска мисъл — да търси вампир в атракцията!

— То било фасулска работа — измърморих аз докато се надигах.

— Мамка му...

Да, жестоко убийство. И убиецът не беше лишен от чувство за черен хумор. Само че това вече не е наша работа. Нека полицията в Единбург да води разследването си.

Тогава защо са убили момчето? Уви, глупав въпрос. За смъртта съществуват доста повече причини, отколкото за живота. Младежът е млад, буен. Бащата — бизнесмен и политик. Може да е пострадал по своя вина, заради делата на баща си или изобщо без никаква причина.

Да, Хесер и Завулон се омазаха едновременно. Видяха опасност там, където я няма и никога не я е имало.

— Благодаря за помощта — казах аз на Жан. — Ще тръгвам.

— Все пак си руски полицаи — изрече Жан доволно. — Забелязали нещо?

Усмивайки се многозначително, аз поклатих глава. Жан въздъхна:

— Ще те изпратя, Антоне.

Близо до „Подземията“ имаше симпатичен пъб с името „Дърдавец и флагче“. Три малки, свързани помежду си зали с тъмни стени и тавани, стари лампи, бирени халби, картини, дрънкулки по стените. Барплот с десетина крана и безброй бутилки — само уискито беше около петдесет вида. Имаше всичко, което може да ти хрумне при думата „шотландски пъб“, за радост на многоезичните туристи.

Спомних си думите на Семьон и си поръчах хагис и супата на деня. Взех от барманката — едра, с ръце, напompани от непрекъснатата работа с бирените кранове — халба „Гинес“. Отидох в далечната зала — най-малката, където имаше свободна маса. В съседство обядваха група японци. През още една маса, до прозореца, пиеше бира мустакат, пълен, възрастен господин, явно местен. Видът му беше вял, като на московчанин, който по случайност се е озовал на Червения площад. Отнякъде се дочуваше музика, за щастие — тиха и мелодична.

Супата се оказа обикновен бульон с яйца и сухари, а хагисът — просто шотландския вариант на лебервурст. Но аз изядох и супата, и хагиса, и сервиращите се с него безплатни картопки, след което сметнах туристическата си програма за изпълнена.

Най-много ми хареса бирата. След като си допих халбата, позвъних вкъщи. Поговорих набързо със Светлана и ѝ съобщих, че няма да се задържам много — всичко се е решило бързо.

Преди да позвъня на началника на Единбургския нощен патрул, си взех още една халба бира. Намерих в телефонния указател номера

на Тома Лермонт и го набрах.

— Слушам ви — отговориха ми учтиво след две позвънявания. И, което беше интересно — отговориха ми на руски.

— Добър ден, Томас — казах аз, решавайки все пак да не използвам руското име Тома. — Казвам се Антон Городецки и съм ваш колега от Москва. Хесер ме помоли да ви предам много поздрави.

Всичко това приличаше ужасно много на лоша шпионска история. Дори се намръщих.

— Здравейте, Антоне — отвърнаха ми непринудено. — Тъкмо очаквах вашето позвъняване. Как мина полетът?

— Прекрасно. Настаних се в симпатично хотелче, малко тъмничко, но затова пък в центъра. Разходих се из града и малко под града. — Набирах скорост. Да говоря на езопов език се оказа неочаквано забавно. — Можем ли да се срещнем?

— Разбира се, Антоне. Сега ще дойда при вас — обеща събеседникът ми. — Макар че... може би ще се преместите при мен? Мястото ми е доста уютно.

Вдигнах поглед към възрастния господин, седнал до прозореца. Високо чело, гъсти вежди, остра брадичка, умни иронични очи. Господинът прибра мобилния телефон в джоба си и посочи свободния стол.

Да, имаха много общо с Хесер. Не на външен вид, разбира се, а в маниера на общуване. Може би Томас Лермонт умееше да натрива носа на подчинените си не по-зле от Борис Игнatieвич.

Взех си халбата и се преместих на масата на ръководителя на Единбургския нощен патрул.

— Наричай ме Тома — заговори той първи. — Ще ми е приятно да си спомня за Хесер.

— Отдавна ли се познавате?

— Отдавна. Хесер има и по-стари приятели, аз — не... Много съм слушал за тебе, Антоне.

Замълчах. Нямаше какво да отговоря, довчера не бях чувал за ръководителя на Единбургския нощен патрул.

— Говорил си с Брус. Как ти се стори нашият Мастър на вампирите?

Позабавих се с отговора, след което формулирах впечатленията си:

— Зъл, нещастен, ироничен. Но те всичките са зли, нещастни и иронични. Разбира се, не е убил Виктор.

— Притиснал си го — не попита, а констатира Тома.

— Да. Така се получи. Той не знае нищо.

— Не се оправдавай. — Лермонт отпи от бирата си. — Всичко се нареди. Самолюбието ще го накара да мълчи, а ние получихме информация... Добре, какво видя в „Подземията на Шотландия“?

— Страшилище за деца. Атракцията е затворена, но успях да поговоря с един от актьорите. И да огледам местопроизшествието.

— Е? — оживи се Лермонт. — И какво успя да изясниш, Антоне?

Годините общуване с Хесер не бяха минали напразно. Вече усещах безпогрешно кога властната началническа ръка възнамерява да хвърли в калта самодоволния млад маг.

— Тази „Кървава река“, където са заколили Виктор... — Погледнах към невъзмутимия Лермонт. Поправих се: — Където са убили Виктор. Във водата има кръв. Много човешка кръв. Изглежда, че никакъв вампир не е изпивал кръвта на младежа. Срязали са му артерията и са го държали, докато кръвта се е изливала в канавката. Но трябва да се направи анализ на водата. Може да се привлече и полицията, нека да направят ДНК-анализ...

— Ох, тази ваша вяра в технологиите — намръщи се Тома. — В канавката е кръвта на Виктор. Проверихме още през първия ден. Най-простичка магия за подобие, достатъчно е пето равнище на Силата.

Но аз не възнамерявах да се предавам. Общуването с Хесер ме е научило и на изкуството да се измъквам.

— За нас няма особено значение, но трябва да подскажем тази идея на полицията. Нека те също да разберат, че кръвта се е изляла в канавката. Това ще им помогне в разследването и същевременно ще пресече всякакви слухове за вампири.

— Полицията ни е добра — каза спокойно Тома. — Те също са проверили всичко и водят разследване. А пресичането на глупави слухове не е в тяхната компетенция. Кой се интересува от глупавите „жълти“ вестници...

Ободрих се. Каквото и да си говорим, бях провел много бързо и точно разследване.

— Предполагам, че нашата намеса вече не е необходима — казах аз. — Убийството е зло, но нека хората се борят сами със своето зло. Наистина, жалко за момчето...

Тома кимна и отпи още бира. После каза:

— Жалко за момчето, да... Антоне, а какво да правим с ухапването?

— Какво ухапване?

Тома леко се наведе през масата и прошепна:

— На шията на Виктор няма рана, Антоне, а следи от вампирски зъби. Лоша работа, нали?

Усетих как ушите ми пламват. Попитах глупаво:

— Сигурно ли е?

— Абсолютно. Е, откъде убиецът ще познава строежа и функциите на вампирския зъб с такава точност? Латералните жлебове, каналите на Дракула, винтовото завиване при проникване...

Сега цялото ми лице пламна. Сякаш видях пред себе си класната стая, в която някога се учех, Полина Василиевна с показалката и големия гумен макет на масата — нещо остро, усукано, избито като тирбушон, с бяла табелка от органично стъкло, на която е изписано с черни букви: „Десен очен (работен) зъб на вампир. Макет. Мащаб 25:1“. Някога макетът се беше задвижвал, при натискане на бутон зъбът се е удължавал и започвал да се върти. Но моторчето бе изгоряло отдавна, никой не си бе направил труда да го поправи и той бе застинал завинаги в средно положение между маскировъчно и работно състояние.

— Прибързах с изводите — признах си аз. — Вината е моя, господин Лермонт.

— Няма никаква вина, просто ти се е искало да не са замесени Различни — каза великодушно Тома. — Ако се бе запознал с резултатите от аутопсията, щеше да разбереш, че версията ти е погрешна. Е, какво ще кажеш?

— Ако вампирът е бил много гладен и е изпил кръвта на човека докрай — намръщих се аз, — би могъл и да повърне. Но не цялата кръв... Във водата имаше ли следи от анестезиращ серум?

— Нямаше — кимна одобрително Тома. — Впрочем това нищо не доказва, вампирът може да е бързал и да е минал без обезболяване.

— Може — съгласих се аз. — Значи или му е прилошало, или го е ухапал и го е държал, докато на младежа му изтече кръвта. Но защо?

— За да заблуди всички и да обърка разследването.

— В това няма никакъв смисъл — поклатих глава аз. — Защо му е да заблуждава? Защо едновременно оставя следи от вампирско ухапване и излива кръвта? Те се отнасят много грижливо към нея, не я пилеят напразно. Нашите вампири дори имат поговорка, за новациите: „Да пролееш кръв на земята е все едно да удариш майка си“.

— Винаги може да се намери смисъл — каза наставнически Тома. — Например — убиецът-вампир е трябвало да насочи подозренията към млад и гладен вампир. Затова е ухапал момчето, но не е пил, а е излял кръвта, надявайки се, че няма да я открият. Или пък вампирът е бил гладен, ухапал го е, но веднага се е опомнил и е предпочел да излее кръвта, за да създаде илюзия за фалшифициране на данните...

Размахвах ръце, напълно увлечен, чувствайки се сякаш разговарям с Хесер:

— Оставете тази работа, Бо... Тома! Могат да се измислят много версии, но още не съм срещал гладен вампир, който, след като е забил зъбите си, би се отказал от кръвта. Това е безполезен спор. Много по-важно е защо са убили момчето. Случайна жертва? Тогава наистина трябва да търсим гастролъор или новак. Или за някого е било важно да убие именно Виктор?

— Вампирът може да убие човек с един удар — каза Тома. — Дори и без да го докосва. Защо да оставя следи? Виктор би могъл да умре от сърдечен удар и никой нямаше да заподозре нищо нередно.

— Съгласен съм — кимнах аз. — Тогава... тогава вашият Мастър е прав. Това е някакъв гастролъор, а момчето му е попаднало случайно. Ухапал го е, изпил е кръвта, изплашил се е, повърнал е...

— Така изглежда — съгласи се Тома. — Но нещо ме притеснява, Антоне.

Допихме безмълвно бирата си.

— Опитвахте ли да снемете следи от тялото? — попитах аз.

Нямаше нужда да уточнявам, че имах предвид отпечатък на аурата.

— От мъртвеца — мъртвото? — Тома скептично поклати глава. — Никога не сме успявали. Но опитахме, да. Не открихме следи...

Каж ми патрулен, какво друго необичайно видя в „Подземиата“?

— Там работят Различни — отвърнах аз. — Изобщо няма син мъх, а мястото е препълнено с емоции. Някой почиства редовно.

— Там не работят Различни — промърмори Тома. — Там не расте син мъх.

Погледнах недоверчиво към него.

— От любопитство се опитахме да внесем отвън. Изсъхва и се разпада за един час. Някаква природна аномалия...

— Е... случват се такива работи, вероятно — казах аз, отбелязвайки си мислено, че трябва да се поровя в архивите.

— Случват се — призна Тома. — Антоне, искам да те помоля да не спираш разследването си. Нещо ме притеснява. Опитай да поговориш с приятелката на Виктор.

— Момичето още ли е тук?

— Разбира се. Полицията я помоли засега да не напуска града. Хотел „Апекс Сити“, недалеч оттук. Предполагам, че за теб ще е полесно да установиш контакт с нея.

— Подозирате ли я в нещо?

Тома поклати глава:

— Обикновен човек... Не, работата е в друго. Тя преживява тежко смъртта на любовника си, сътрудничи охотно с полицията. Мой сътрудник също разговаря с нея... представяйки се за следовател. Но може би някой сънародник по-лесно би установил контакт с нея. Ами ако тя си спомни още нещо? Жест, поглед, дума — каквато и да е дреболия. Никак не искам да приключвам този случай и да оставям всичко на полицията.

— Добре би било да се срещна и със собственика на „Подземиата на Шотландия“ — казах аз.

— Това няма да ти помогне с нищо — махна с ръка Тома.

— Защо?

— Защото тези глупави „Подземиа“ са моя собственост! — изрече с отвращение той.

— А... — Аз се запънах. — Е... но тогава...

— Тогава какво? Имам малък холдинг, „Scotish colours“, занимава се с туризъм. Нашият Нощен патрул е акционер на холдинга, с печалбата се финансира оперативната ни дейност. Организираме музикални и циркови изпълнения, имаме дял в няколко ресторанта,

четири пъба, „Подземиата на Шотландия“, три екскурзионни автобуса и агенция, която вози туристи до езерото. А от какво друго да заработваме? — Той се усмихна. — Цял Единбург живее за сметка на туристите. Ако минаваш през Глазгоу и се озовеш в покрайнините — не се плаши. Ще видиш рушащи се сгради, затворени ресторанти, бездействащи заводи. Промислеността умира. В Европа не е изгодно да се произвеждат стоки, в Европа е изгодно да се предлагат услуги. Какво му остава на стария бард, освен да организира концерти и атракции?

— Разбирам, просто това беше неочаквано...

— Там не работят Различни — повтори Тома. — Странно място... не расте син мъх... затова и купих навремето тази земя. Но не открих нищо необичайно.

— Тогава може би убийството е удар, насочен против вас? — попитах аз. — Лично против вас и против Нощния патрул на Единбург? Някой иска да компрометира Светлите?

Тома се усмихна и се надигна от стола.

— Точно за това си ми нужен, Антоне. За да участва в разследването силен външен маг. Поговори с Валерия, става ли? И не отлагай.

Но все пак се наложи да отложи срещата с Валерия.

Вече наближавах хотела, когато видях поредната тълпа туристи, наобиколили поредния артист. Над главите на хората излитаха като дъга малки разноцветни топчета — и кой знае защо, веднага разбрах кого ще видя. Макар Егор да се беше нарекъл илюзионист, а не жонгльор.

Всъщност артистите там се оказаха петима. Трима младежи с шарени „циркови“ дрехи в момента почиваха. Младо момиче с развяваща се полупрозрачна рокля обикаляше сред зрителите с поднос, в който те слагаха доста охотно монети и банкноти.

В момента пред публиката бе само Егор. Носеше черен костюм, бяла риза, папийонка — елегантен и подчертано разграничаващ се от хората в пъстрата тълпа, облечени с летни дрехи.

Егор жонглираше с цветни топчета. Не, не просто жонглираше... Дясната му длан сякаш изстрелваше във въздуха червени, сини и

зелени топчета, не по-големи от вишна. Отворената му длан се обръщаше преднамерено бавно, демонстрирайки, че в нея няма нищо. После пръстите се свиваха, ръката рязко се вдигаше нагоре — и нагоре се издигаше поредното топче. Лявата длан улавяше падащите топчета, свиваше се в юмрук, скривайки ги от погледа, спираше дъгообразното си движение и моментално се отваряше — празна.

Топчетата се появяваха от нищото и изчезваха в нищото. Те ставаха все повече — сякаш Егор не успяваше да извади от въздуха всичко, което подхвърляше. Цветната параболола ставаше все по-ярка и по-плътна, превръщаше се в блестящ шнур с преливащи се един в друг цветове. Движенията на пръстите му се ускориха дотолкова, че вече излязоха извън границите, достижими и за най-ловкия жонгльор. Зрителите затаиха дъх. Уличният шум приближаваше към замрялата тълпа и затихваше, като прибой от далечно море. Цветният шнур танцуваше в ръцете на Егор.

Напрежението нарастваше. Момичето спря да събира пари — и без това вече никой не я гледаше — обърна се към Егор и го загледа с влюбени, възторжени очи.

Егор тръсна рязко ръце — и в тях се появи трептяща разноцветна лента.

Зрителите започнаха да го аплодират, сякаш събудени от сън.

Спомних си стария виц за фокусника, който кандидатствал за работа в цирка: „Излизам на сцената и жонглирам с разноцветни рибки, представяте ли си? После те излитат до самия купол — и изчезват. Само че още не съм измислил как да направя това...“

Горкият глупав фокусник. За да направиш това, трябва да си Различен. Дори и неиницииран.

Всъщност, дори без инициране, дори без първо влизане в Сумрака, Различният е способен на повече неща от обикновения човек. А при Егор всичко е още по-сложно. В детството си той е влизал в Сумрака. Дори е достигал до втория слой, макар и с помощта на чужда Сила — неговите способности са минимални.

Но той отказа окончателното инициране. И остана такъв, какъвто е — неопределен Различен, който не умее да контролира съзнателно способностите си, който не се е посветил нито на Светлината, нито на Мрака. Неговата Книга на Съдбата беше

пренаписана, върнаха го към изходното му състояние, дадоха му възможност да избира отново — но той се отказа от избора.

И реши, че е обикновен човек.

Дори самият Егор не разбира как прави своя номер. Той смята, че жонглира много ловко с топчетата, прехвърляйки ги незабележимо от ръка в ръка, преди отново да ги хвърли нагоре. А после много ловко подменя топчетата с някаква специална лента, очевидно утежнена на няколко места за по-голямо удобство.

В действителност такъв фокус е невъзможен.

Но Егор е убеден, че прави номера без никаква магия, като обикновен ловък човек.

Зрителите ръкопляскаха. На лицата им имаше жив, неподправен възторг, какъвто в цирка може да се види само у децата. За миг светът стана вълшебен и удивителен за тях.

Те не знаеха, че той наистина е такъв — нашият свят...

Егор се поклони и бързо мина по кръга — не за да събира пари, макар че му подаваха банкноти, а просто се вглеждаше в лицата на зрителите.

Та той се зарежда! Без да го разбира, се зарежда от емоциите на зрителите!

Започнах бързо да се измъквам от тълпата. Но отзад се бутаха зрители, в краката ми се мотаеха деца, в ухото ми дишаше горещо полугола девойка с пиърсинг на устната. Не успях — Егор ме забеляза. И спря.

Не ми оставаше нищо друго, освен да разперя ръце.

Егор се поколеба, после прошепна нещо на вървящото след него момиче с подноса. И се вряза в тълпата. Хората му правеха път, но при това го потупваха одобрително по рамото, говорейки възхитено на различни езици.

— Извинявай, случайно съм тук — казах виновно аз. — Изобщо не очаквах да те видя.

Той ме изгледа за секунда, после кимна:

— Вярвам ти.

Е, да, сега той е на върха на своята Сила. Усеща лъжата интуитивно.

— Ще тръгвам — казах аз. — Страхотно изпълнение, загледах се.

— Чакай, трябва да си наквася гърлото — Егор тръгна с мен. — Седем пъти се изпотих...

Някакво любопитно момченце го хвана настойчиво за ръкава. Егор спря учтиво, разкопча маншетите на ризата си и демонстрира, че там няма нищо. После извади от въздуха леко сребристо топче и го връчи на недоверчивия зрител. Малчуганът изписка от възторг и хукна към застаналите си наблизко родители.

— Много впечатляващо — похвалих го аз. — Изнасяш ли представления в Москва? Бих завел дъщеря си на цирк.

— В Москва — не. — Егор се намръщи. — Знаеш ли колко е трудно да пробият у нас младите в цирка?

— Досещам се.

— Ако не си от цирково семейство, ако не си скачал по манежа от петгодишен и не си си създал връзки... А ако ти предлагат работа в чужбина... — Егор се намръщи. — Майната им! Догодина започвам във френски цирк, сега обсъждаме договора, нека после се пукнат от яд...

Седнахме на масичка пред най-близкото кафе. Егор поръча чаша сок, аз — двойно еспreso. Отново ми се доспиваше.

— Та заради мен ли си тук, или не? — попита рязко Егор.

— Аз дори не предполагах, че летиш за Единбург! В командировка съм по съвсем друга работа!

Егор ме гледеше подозрително. После въздъхна и се отпусна:

— Тогава извинявай. Нещо избухнах в самолета. Твоео учреждение не ми харесва... няма причини да ми харесва.

— Всичко е наред — вдигнах длани протестиращо аз. — Не съм се обидил. Няма нужда да харесваш учреждениято ни, то не заслужава това.

— Тхъ. — Егор гледеше замислено в чашата с портокалов сок. — Как е там? Още е Хесер, а?

— Разбира се. Бил е, е, и ще бъде.

— А как са Тигърчето и Мечката? — Егор се усмихна, сякаш си спомняше нещо хубаво. — Ожениха ли се?

— Тигърчето загина, Егор^[2]. — Трепнах, съобразявайки, че той не знае за това. — Имахме много неприятна история... всички пострадахме.

— Загинала — каза замислено Егор. — Жалко. Тя много ми харесваше. Беше толкова силна, върколак...

— Трансформиращ се маг — поправих го аз. — Да, силна, но много емоционална. Нахвърли се на Огледало.

— На огледало?

— Ами... това е един вид маг. Много необичаен. Понякога, ако единият Патрул започне да надделява, на помощ на другия идва маг-Огледало. Казват, че го ражда самият Сумрак, но никой не знае със сигурност. Огледалният маг не може да бъде победен в обикновен бой, той приема Силата на противника си и отразява всеки удар. Тогава пострадахме... и Тигърчето загина.

— А Огледалото? Убихте ли го?

— Виталий Рогоза, така се казваше... Той се развъплъти. От само себе си, това е тяхната съдба. Огледало става слаб неопределен маг, който губи паметта си, пристига на място, където едната Сила е придобила рязко предимство над другата и застава на страната на губещата. А после Огледалото изчезва, разтваря се в Сумрака.

Вече говорех напълно машинално, мислейки за друго.

В гърдите ми растеше болезнена студена буца. Значи слаб и неопределен маг?

— Получил си е заслуженото — каза отмъстително Егор. — Жалко за Тигърчето... Често си спомнях за нея. А понякога и за теб.

— Наистина ли? — попитах аз. — Надявам се, не си ми се сърдел?

Честно казано, в момента ми беше все едно кого си спомня Егор и по какъв начин.

Слаб неопределен маг.

Пристига на място, където...

Разтваря се в Сумрака...

— Сърдех ти се — призна Егор. — Но не много. Общо взето, не си виновен. Работата ти е такава... гнусна. Но не бях обиден, разбира се. Дори веднъж сънувах, че ти всъщност си ми баща. И аз напук на теб ставам Тъмен маг и работя в Дневния патрул^[3].

Но нали той не е загубил паметта си! Не можех така еднозначно да правя паралел между Рогоза и Егор.

— Смешен съм — казах аз. — Казват, че някои сънища — това са други реалности, които се промъкват в нашето съзнание. Може би

някъде и някога е било точно така. Жалко, разбира се, че си отишъл при Тъмните...

Егор помълча, после изсумтя:

— А, не. Да ви тръшне чумата и едните, и другите... Не обичам Тъмните, не обичам Светлите. Но ти намини, Антоне! Отседнал съм наблизко. В „Апекс Сити“. Ще те запозная с момчетата, страхотни са!

Той остави няколко монети на масата и стана.

— Отивам да работя. Моят номер е гвоздеят на програмата, без мен не изкарват почти нищо.

Той едва беше опитал сока си.

— Егор! — повиках го аз. — А как пристигна в Единбург? Сам ли?

Младежът ме погледна учудено.

— Не, не сам. Една фирма ме покани, „Scottish colours“. Шотландски колорит. Е, ние й викаме „Скотски цветове“. Защо питаш?

— Мислех да ви помогна, ако има нужда — излъгах аз без колебание. — Да ви намеря работодател.

— Благодаря — каза Егор с такава топлина в гласа, че бях готов да потъна вдън земя от срам. — Няма нужда, но все пак благодаря, Антоне.

Аз седях и гледах утайката на дъното на чашката. Не са ли достатъчно тези съвпадения? Да погледаме ли и на кафе?

— Скотски цветове — промърморих аз.

В гърдите ми беше толкова студено, че вече не болеше.

[1] Чезаре Ломброзо (1836–1909) — италиански психиатър, въвел антропологичното направление в криминологията (тоест идеята за връзката между формата на черепа и склонността към престъпления). — Бел.прев. ↑

[2] Тази история е описана във втората част на книгата „Дневен патрул“. — Бел.авт. ↑

[3] Тази история е разказана във филмите „Ночной дозор“ и „Дневной дозор“. — Бел.авт. ↑

ГЛАВА 4

Няма нищо по-нелепо от това, като пристигнеш в непознат град, да си стоиш в хотелската стая. Освен ако не е в жегата на испанската сиеста. Или при младоженци на сватбено пътешествие, когато размерът на спалнята е много по-вълнуващ от гледката през прозореца...

Впрочем Валерия беше изпаднала в безизходно положение. Полицията не ѝ разрешаваше да напусне града. А да излезе сред веселящата се тълпа, във водовъртежа на туристите изобщо не ѝ се искаше.

Тя отвори вратата веднага, сякаш бе чакала на прага. Макар че, естествено, никой не би могъл да я предупреди — минах покрай портиера в Кръга на Невниманието.

Момичето беше само по шорти и сутиен. Да... горещо е, разбира се. Тук няма климатици дори в хубавите хотели, климатът не го изисква. Горещо е — особено като подпийнеш.

— Да? — изрече Лера с пиянско предизвикателство.

Черните ѝ коси бяха подстригани на черта, беше симпатична, слабичка, доста висока.

С едната ръка държеше полуотворената врата на банята. Посещението ми я беше заварило на път към тоалетната.

— Здравейте, Лера — казах аз учтиво. Видът ми не беше много представителен — шорти и тениска, но все пак избрах тона на „представител на органите“. — Ще разрешите ли да вляза?

— Защо не? — учуди се Лера. — Вли... — Тя хлъцна. — Влизайте. Само че аз... ей сега.

Тя се скри в банята, без дори да си направи труда да затвори вратата. Поклатих глава, минах покрай неоправеното легло и седнах на креслото до прозореца. Стаята беше малка, банално уютна. На масичката за списания имаше бутилка уиски „Гленливет“ — повечето от половината ѝ съдържание беше опустошено. Погледнах към вратата на банята и изпратих към Лера едно простичко заклинание.

Оттам се дочуха кашлящи звуци.

— Да ви помогна ли? — попитах аз, докато си наливах два пръста уиски.

Лера не отговаряше. Тя повръщаше.

В минибара имаше студена минерална вода. Разклатих чашата на Лера — от нея лъхаше на уиски. Налях мъничко вода и я плиснах направо на килима. Налях още.

— Извинявайте... — Момичето излезе от банята полупревито, но забележимо освежено. — Аз... Извинявайте.

— Пийнете вода, Лера. — Подадох ѝ чашата. Симпатична девойка. Съвсем млада. И с много нещастни очи.

— Кой сте вие? — Тя жадно пресуши чашата. — Мамка му... как ме цепи главата.

Седна в свободното кресло и обхвана главата си с ръце.

Да, така няма да се получи разговор между нас...

— Да ви помогна ли?

— Намира ли ви се аспирин? Нещо за главоболие...

— Древен китайски масаж — казах аз, докато ставах и отивах зад нея. — Сега болката ще мине.

— О, не вярвам аз в масажи, мъжете само разправят, че могат, за да намажат... — започна Лера. И млъкна веднага, щом докосването на ръцете ми започна да премахва болката.

Разбира се, аз не владея изкуството на масажа. Затова пък по този начин мога да замаскирам лечебната магия.

— Колко е хубаво... вие сте вълшебник — промърмори Лера.

— Вълшебник съм — съгласих се аз. — Дипломиран Светъл маг.

Така... да премахнем спазмите на съдовете... да изкараме алкохола от кръвта... Къде да го... добре, да го пуснем през бъбреците... да неутрализираме метаболитите... Серотонинът и адреналинът са в нормата... киселинният баланс на кръвта... Добре, същевременно да намалим образуването на солна киселина в стомаха...

Разбира се, далеч отстъпвам на Светлана. Тя би направила всичко това само с едно докосване. А аз честно се мъчих около три минути — Сила има, а майсторство не достига.

— Такива чудеса не се случват — каза нервно Валерия. Обърна се и ме погледна.

— Случват се, случват се — казах аз. — Сега ще ви се приходи до тоалетната. Не се притеснявайте и не се стискайте, ще пишкате през петнайсет минути. Докато не изкарате цялата гадост от организма... Стоп. Почакайте малко.

Вгледах се внимателно. Да, наистина...

— Не пийте повече — наредих аз. — Изобщо.

Отидох в банята да си измия ръцете. Течащата вода отнесе от пръстите ми умората и отпечатъка на изкривената от страдание аура. Можеше да се почистя и със Сила, но народните средства са най-надеждни.

— Какво ми давате указания? — попита мрачно Лера, когато се върнах. — Благодаря, масажът ви е хубав... аз ей сега!

Почаках докато се върне от тоалетната, явно зашеметена от бързината и резултатността на започналото прочистване на организма. И когато седна, поясних:

— Бременна сте. Не си заслужава да пиете сега.

— Цикълът ми трябва да започне утре! — изтърси Лера толкова яростно, че разбрах — тя е усещала. С женската си интуиция, без никакви задръжки, е разбрала, че е бременна. Разбрала е, отхвърлила е самата мисъл и се е напила.

— Няма да започне.

Тя не тръгна да спори. Дори не се поинтересува откъде съм разбрал. Навярно го бе приписала на чудесата на източната медицина. Попита:

— Защо ми е дете без мъж?

— Това вие сама трябва да решите — казах аз. — Не смятам да ви убеждавам в каквото и да било.

— Кой сте вие? — попита най-накрая Лера.

— Городецки. Антон Городецки. От Москва съм. Аз... възложено ми е да изясня обстоятелствата около смъртта на Виктор.

Лера въздъхна и изрече с горчивина:

— Виткиният татко е пуснал връзките си... А смисълът... вече...

— Да узнаем истината.

— Истината... — Момичето си наля вода и пресуши чашата. Сега организмът ѝ изпомпваше с бясно темпо кръвта през бъбреците, отделяйки алкохола и продуктите от обмяната на веществата. — Виктор го уби вампир.

— Вампири няма, Лера.

— Знам. Но ако човек каже: „Някой ми пие кръвта“, а после го намерят с нахапана шия и обезкървен?

В гласа ѝ зазвъняха тънки истерични нотки.

— Проверили са канавката, в която е плувала лодката — казах аз.

— В нея има кръв. Много кръв. Успокойте се, Лера. Никакви вампири не съществуват. Някой е убил приятеля ви. Източил му е кръвта. Това е страшно, това е жестоко, но вампири няма.

Тя помълча около минута. После попита:

— Защо полицията не ми каза за това?

— Имат си свои причини. Страхуват се от изтичане на информация. Възможно е дори да ви подозират в нещо.

Това изобщо не я изплаши, по-скоро я ядоса.

— Мръсници. Не мога да заспя, вечер се наливаам с уиски, снощи едва не вкарах в леглото някакво момче... Страх ме е сама, разбирате ли? Страх ме е. А те мълчат... Извинете, само за минутка.

Почаках, докато се върне от тоалетната.

— Май бях прекалено усърден в масажа. Но аз не съм професионалист, просто... понаучил съм някои методи.

— На какво ли само не ви учат — каза Лера и аз разбрах, че тя не се съмнява, че работя за КГБ, също както младият французин от „Подземиата“. Всички ние сме деца на масовата култура. Всички вярваме в нейните щампи. Дори не ти трябват документи, ако се държиш като тайните агенти от екшъните.

— Лера, ще ви помоля да се помъчите да си спомните всички обстоятелства около смъртта на Виктор — казах аз. — Разбирам, че сте разказвали всичко вече много пъти. Но все пак се опитайте.

— Седнахме в онази глупава лодка — започна тя. — Едва не паднах, там слизането е доста неудобно, дъното е дълбоко и не се вижда в тъмнината.

— Разкажете всичко от самото начало. След като станяхте сутринта — започнете от този момент. И подробно.

В очите на Лера проблесна хулиганско пламъче.

— Е... събудихме се в десет, вече бяхме закъснели за закуската. Затова се заехме със секс. После отидохме в банята. И се разлудувахме под душа...

Кимах с доброжелателна усмивка, докато слушах разказа ѝ — наистина беше подробен. И когато момичето се разплака, чаках мълчаливо няколко минути. Сълзите стихнаха, Лера тръсна глава и ме погледна в очите:

— Влязохме в един пъб... „Дъб и лентичка“... хапнахме. Изпихме по халба бира. Беше горещо и в един момент видяхме рекламата на тази проклета атракция. Виктор реши, че ще е интересно. Е... във всеки случай поне прохладно. И отидохме там.

Нищо. Никакви следи. Разбихах, че преди мен Лера са я разпитвали професионалисти, тормозили са я, карали са я да си спомни, повтаряли са по десет пъти един и същ въпрос. Какво още можеше да си спомни изведнъж?

Тя отново започна да описва лодката и неудобното спускане с нея, когато вдигнах ръка.

— Стоп, Лера. А в огледалния лабиринт... казахте, че там е било най-интересно. И в него ли не стана нищо странно?

Не знам защо ѝ зададох този въпрос. Може би защото си мислех за Егор. Или защото отново си спомних старата и неотговаряща на истината легенда за вампирите, които не се отразяват в огледалата.

— В огледалната зала... — Лера се намръщи. — А! Имаше. Витя започна да маха с ръка на някого сякаш бе забелязал познат. После каза, че му се е привидяло.

— А вие, Лера? Видяхте ли някой познат? Тя поклати глава.

— Не. Та там всичко наоколо е огледално. Направо се губиш сред лицата, сред хората. Това малко ме дразнеше... стараех се да не се заглеждам.

— Можете ли поне да предположите... кого е видял?

— Това може ли да бъде важно? — попита сериозно Лера.

— Да — отвърнах аз без никакво колебание.

Това беше много важно. Това беше ясна следа. Ако в „Подземията“ е имало вампир, който е отклонявал погледите на околните, той е можел да бъде видян в огледалната стая. И Виктор не само го е видял, а и го е познал.

Какво е било толкова опасно в това разпознаване? Е, влязъл е човекът в „Подземията“, и какво? Защо вампирът се е паникьосал и е убил горкия неподозиращ нищо студент?

Не знам. Засега не знам.

— Мисля, че на Виктор му се стори, че е видял свой познат... и то не местен — каза Лера, след като помисли. — Защото доста се учуди. Ако беше видял някой от университета, би му махнал и би му извикал: „Здрасти!“. А той махаше с ръка, но не викаше. Нали знаете как става, когато не си съвсем сигурен дали си срещнал някой познат или си се припознал. И после, когато не намери никой, той дори някак се разстрои. И каза, че всичко това са глупости. Е... сякаш убеждаваше себе си, че това не може да бъде. Антоне, Витя убиеца си ли е видял?

— Боя се, че да — кимнах аз. — Може би именно затова са го убили. Благодаря ви. Много ми помогнахте.

— Да разкажа ли това на полицията? — попита Лера.

Замислих се и свих рамене:

— Защо не? Но ако може, не споменавайте за моето посещение, става ли? Това, което си спомнихте, може да разкажете.

— Ще ми кажете ли, ако намерите убиеца?

— Непременно.

— Лъжете — поклати глава Лера. — Лъжете... нищо няма да ми кажете.

— Ще ви изпратя картичка — изрекох аз след кратка пауза. — С изглед от Единбург. Ако получите картичката, значи Виктор е отмъстен.

Тя кимна. Въпросът ѝ ме настигна, когато бях вече на вратата:

— Антоне, ако аз... какво да правя с детето?

— Това вие ще решите. Разберете, че никой никога няма да реши нищо вместо вас. Нито президентът, нито началникът, нито добрият вълшебник.

— Аз съм на деветнайсет — каза тихо Лера. — Обичах Виктор, но него вече го няма. На двайсет години с дете и без мъж...

— Вие решавате. Но все пак, не пийте повече — помолих я аз.

И затворих вратата след себе си.

Вечерта настъпи, а зад себе си вече имах една безсънна нощ, поделена между летищата и самолетите. Отново пих кафе, поглеждайки със съжаление към бирените кранове; в момента ми беше достатъчна една пинта, за да се оклюомам съвсем. Обадих се на Хесер и накратко му разказах всичко, което бях научил през деня.

— Да търсим вампир сред московското обкръжение на Виктор — произнесе замислено Хесер. — Благодаря ти, Антоне, но московските му контакти вече са проверени... Добре, ще се поровим по-внимателно. Ще започнем още от детската градина. Какво смяташ да правиш?

— Отивам да се наспя — казах аз.

— Някакви предварителни изводи?

— Тук се заформя нещо, Хесер. Не знам какво точно, но е нещо голямо.

— Трябва ли ти помощ?

Понечих да откажа и си спомних за Семьон.

— Борис Игнatieвич, ако Семьон не е прекалено зает...

— Домъчняло му е за Шотландия? — изсумтя Хесер. — Добре, ще го изпратя. Ако не се пипка, на сутринта ще се срещнете. Почивай.

Не му казах нищо за Егор. Прибрах телефона, като преди това хвърлих поглед към индикатора на батерията. Виж ти, беше съвсем пълна. В Москва батерията ми пада за ден, дори и да не говоря много. В чужбина работи спокойно по цяла седмица. Клетките ли са натъпкани по-нагъсто или какво?

А сега още една работа. Неприятна.

Извадих фигурата на вълка и я сложих на масата.

Връзка, съвет, защита?

Стиснах фигурата в ръка и притворих очи. Извиках мислено: „Завулон!“

Тишина. Никакъв отговор. Може би не работеше по този начин.

„Завулон!“

Стори ли ми се, или почувствах върху себе си нечий поглед?

Доколкото си спомням, Завулон никога не е отговарял веднага.

Дори когато го вика любовницата му.

„Завулон!“

— Какво си се развивал, Городецки?

Отворих очи. Разбира се, до мен нямаше никой.

„Трябва ми съвет, Тъмни.“

„Питай.“

Добре, че в такъв разговор почти не се предават емоции. Завулон със сигурност се е ухилил. Светъл се обръща към него за помощ!

„Завулон, когато огледалният маг дойде при вас, вие ли го повикахте?“

Той явно не очакваше такъв въпрос.

„Огледалото? Виталий Рогоза?“

„Да.“

Пауза. Той знае какво да отговори, но сега решава дали да каже истината, или да излъже.

„Огледалото не може да се призове, Светли. Тях ги поражда Сумрака“.

„Тогава какво трябва да стане, за да се появи огледален маг?“

„Значителен превес на едната Сила над другата. И при това — рязък превес, получен твърде бързо. Огледалото дойде, защото Хесер вдигаше твърде бързо равнището на Светлана, вкара отново Олга в играта и... и пренаписа съдбата на бъдещата ти дъщеря, като я направи Най-велика от Великите.“

„Може ли да се предвиди кой ще стане следващият огледален маг?“

„Може. Някой различен, чиято изначална Сила е минимална. Не трябва да е инициран. Не трябва да харесва нито Светлината, нито Мрака. Или обратното — да обича и Светлината, и Мрака. И човек, и Различен, който се колебае и не прави разлика между силите на Светлината и Мрака. Срещат се такива, макар и рядко. В Москва са двама — бащата на Виктор и... твоят малък приятел Егор. Впрочем той вече порасна, нали?“

„А защо Рогоза пристигна от Украйна?“

„Защото не ние решаваме кой да стане Огледало. Имах надежди за неговото пристигане, но никой нищо не знае предварително. Огледалният маг може да пристигне, а може и да не пристигне. Може да се появи веднага, а може и да пътува към мястото, където се е нарушило равновесието, с дни или дори с месеци. Задоволих ли любопитството ти?“

„Да.“

„Тогава очаквам ответна любезност. Кой е убил Виктор? И какво общо имат тук огледалните магове?“

„Информацията няма да ви хареса, Завулон. Смятам, че Виктор са го убили с цел да дискредитират шотландския Нощен патрул. Атракцията е тяхна. А що се отнася до Огледалото... страхувам се, че

ситуацията тук може да се дестабилизира. Дотолкова, че да пристигне огледален маг. В Единбург има ли кандидати за тази роля?“

Той повярва. Стори ми се, че повярва. Отговори замислено:

„Не знам. Никога не съм се интересувал“.

„Тогава засега това е всичко. Ако разберете нещо, бъдете така добри да ме информирате.“

Не изчаках ответната подигравка — разтворих длан и прекъснах връзката. Фигурката блестеше от пот, което я правеше да изглежда почти жива.

Това бе всичко, време беше за хотела. В уютната луксозна стая за Светли, в царството на бяло-розово-бежовото, при дантелените завески и копринените чаршафи.

Телефонът призивно зазвъня.

— Да? — Притиснах слушалката към ухото, срещнах погледа на сервитьора и прекарах пръст по отворената си длан — сякаш пишех чек. Келнерът се усмихна измъчено, гледайки единствената чашка пред мен и надраска на хартията „2 Е“.

— Антъни, приятелю — каза Лермонт. И това „Антъни“ веднага ми подсказа, че при него има някой, който не трябва да знае, че съм руснак. — Когато напускаше „Подземията“, как се чувстваше моят сътрудник?

— Нормално.

— Той е убит, Антъни. Можеш ли да дойдеш?

Изсъсках нещо нецензурно, изгребвайки дребни пари от джоба си. Така... замъкът е там, дерето и мостът са там...

— Ако веднага хвана такси, ще съм там след пет минути.

— Побързай — нареди Лермонт.

Веднага намерих свободно такси — не се наложи да прибягвам до магия, за да освобождавам някое заето. Всъщност на малко места положението с такситата е толкова добре, колкото в Единбург. Седнах, извадих цигара и запуших. Шофьорът ме погледна с леко неодобрение, но не каза нищо. Отворих докрай прозореца от моята страна. Наистина, ако след мен седнат непущачи...

Но ми се пушеше.

Идиот. Какъв съм идиот! Разтревожих се за Егор, загрижих се за Валерия... А да помисля с главата си, която е предназначена именно за това, не благоволих. Посещението ми в „Подземията“ е било

забелязано и някой се е разтревожил. И горкият Жан, нервният френски студент, вече никога няма да се върне в своя Нант...

По моя вина.

Ама и Лермонт е един... Затворил атракцията и оставил само един човек да дежури. Не Различен, не боен маг, способен да се бие като равен с равен срещу вампир, а изплашен младеж с грим и карнавален костюм.

Представих си червенокосия младеж с бледо, но вече не от грим, а от загуба на кръв лице, проснат сред страховитите инструменти за мъчения. „Неуютно е да си сам тук.“ И започнах отчаяно, макар и полугласно, да псувам.

Глупак съм аз, глупак...

Лермонт ме чакаше пред входа на „Подземията“. Беше толкова мрачен и зъл, колкото може да бъде един Светъл.

— Да вървим. — Той тръгна напред без да се оглежда. Минахме бързо през поредица празни стаи и излязохме при „Кървавата река“. Пак ли тук?

Но Тома мълчаливо влезе в лодката. Последвах го. Той махна с ръка, механизмът заскърца и лодката тръгна напред.

— Още ли не сте повикали полицията? — попитах аз.

— Засега не. Само своите... и наблюдател от Тъмните.

— Къде са?

— Помолих ги да почакаят няколко стаи по-нататък. Казах им, че искам да покания независим експерт за огледа на трупа. Обикновен човек. Засега няма защо да се разкриваш...

Лодката пропълзя през малък затъмнен участък и спря на втория пристан.

— Ето — каза мрачно Тома.

Слязох от лодката и тръгнах след Тома към следващата стая. Тук бяха изложени инструменти за смъртни наказания. От тавана висеше обесен манекен, а на гилотината... на гилотината нямаше манекен. Убиецът отново беше продемонстрирал чувството си за хумор.

За да отрежеш главата на човек с тъпия бутафорен нож на гилотина-макет, трябва да притежаваш нечовешка сила. Например да си вампир.

Бялата пластмасова кофа под гилотината беше наполовина пълна с кръв. Отсечената глава лежеше до нея.

Клекнах и я вдигнах внимателно. И ми се прииска да закрепя — от безсилие и осъзнаване на своята глупост.

— Ако знаех кой мръсник... — започна Тома. — Човекът работеше при мен от седемнайсет години...

— Мръсникът е червенокос младеж — казах аз. — Представя се за французин, говори с лек акцент. На външен вид е около двайсетгодишен. Има склонност към театрални ефекти. Много е находчив. Забележителен актьор.

Внимателно оставих отсечената глава на пода. Погледнах смаяния Лермонт и поясних:

— Прекараха ме, сякаш съм малко дете. Разговарял съм с убиеца на две крачки от трупа. И нищо не заподозрях. Нищо!

Главата на убития пазач — чернокоса, леко прошарена, както е присъщо на хората на възраст над петдесет — ни гледаше от пода с невиждащите си очи.

— Можеш да маскираш същността си само от по-слаб маг — Лермонт ме пронизваше с недоверчив поглед. — Това е аксиома. Опитай да определиш моята аура.

Странен разговор над тялото на човек с отрязана глава. Странно място, странни престъпления, странни разговори...

Аурата на Лермонт — проблясващи жълто-зелени разряди, бодлив таралеж от Сила — помръкна. Иглите на разрядите се прибраха и потъмняха. Минаха само няколко секунди и Лермонт беше обкръжен от гладката многослойна аура, характерна за хората.

Отличителният белег за Различен е разкъсана, незатворена аура. От нея могат да стърчат бодли и шипове, тя може да съдържа дупки, празнини. Това са признаци на отворен енергетичен контур, на способността не само да отдаваш енергия, като хората, но и да я приемаш. Да я приемаш, преработваш — и да твориш чудеса.

Човешката аура е гладка, многослойна, цялостна. Хората само отдават Сила, не я приемат. И гладката аура е техният опит да се защитят, да спрат бавното и неумолимо изтичане на живот.

Да, сега Лермонт изглеждаше като човек.

Почти като човек...

Вгледах се по-внимателно — и видях бледите игли. Тома се беше маскирал много добре, но аз пробих защитата му.

— Виждам — казах аз. — Но не съм се вглеждал толкова внимателно в онзи младеж. Може и да се е маскирал.

— Значи твоят червенокос събеседник е Висш вампир. Или Висш маг, който се преструва на вампир. — Тома кимна доволно. — При това той не може да си наложи маска и едновременно с това да прикрие аурата си. Вече е по-добре, Антоне. Вече е по-добре. Познаваме физическия му облик: млад, червенокос... Висшите Различни по света не са чак толкова много.

— Сигурно е взел наметалото някъде оттук — казах аз. — И фалшивите зъби. Чул е, че идвам, и вместо да избяга, спокойно ме е посрещнал... моментално съчинявайки правдоподобна легенда.

— Даже се досещам защо му е било наметалото — изрече мрачно Тома, гледайки изпръскания с кръв под. — Не може да не се е омазал... Дай ми образа му, Антоне.

Притворих очи и се опитах колкото се може по-точно да си припомня французина. После хвърлих мислено картината на Лермонт.

— Аха — каза шотландецът. — Прекрасно. Ще проверя в картотеките ни.

— Може би трябва да съобщим в Инквизицията? — попитах аз.

Лермонт поклати глава.

— Не. Засега не е необходимо. Събитията не излизат извън рамките на обикновено престъпление на действащ самостоятелно Тъмен. Дневният патрул на Единбург не предявява протести. Ще минем и без Инквизиторите, Антоне. Засега можем.

Не възразих. Не е голямо удоволствие да викаш на помощ Инквизиторите.

— Нуждаете ли се от помощта ми за още нещо?

— Не. Иди се наспи — нареди Лермонт. — Няма да уведомяваме полицията, това вече е изцяло наше разследване. Моите момчета ще опитат да потърсят следи, а аз ще се заема с проверката на Висшите.

Той се наведе с пъшкане над отрязаната глава, сякаш се надяваше да намери някакви улики, оставени от невнимателния престъпник. Трябва да посмали шкембето Лермонт...

— Тома — повиках го тихо аз. — Тома, какво има в „Подземията на Шотландия“?

— А? — Той дори не се обърна.

— Какво търсят Тъмните тук?

— Това е атракция, господин Городецки — отвърна сухо той. — Атракция и нищо повече.

— Да, да — казах аз, преди да изляза.

Нямаше никаква необходимост убиецът да се връща. Ако беше оставил улики, вече щяха да са ги намерили — и обикновените, и магическите.

Но той се бе върнал и беше убил отново. За да подразни Нощния патрул ли? Глупости. За да натопи Лермонт? Още по-голяма глупост.

Значи първият път не е могъл, не е успял да направи нещо. И е бил принуден да дойде пак.

Какво можеше да крие Лермонт? Мястото не бе чак толкова обикновено. Тук, например, не растеше син мъх. А това вече е сериозна аномалия. Структурата на Сумрака не е еднородна. Има места, например, където е по-трудно да се влезе, има и такива, в които е по-лесно. Чувал съм и за зони, в които изобщо е невъзможно да се влезе в Сумрака. Но синият мъх е паразит, който се среща навсякъде...

Отдалечих се на стотина метра от моста и погледах през Сумрака.

Аха.

Там, където стоях, мъхът растеше на воля. Край пъбовете и кафенетата имаше цели гирлянди. Край къщите беше повече, край офисите и магазините — по-малко. На кръстовищата, където шофьорите нервничат, също имаше много мъх.

Съвсем нормално.

А към моста, към входа в „Подземията“, синият мъх ставаше все повече и повече! Той се стремеше натам, и нищо чудно. Все повече и повече мъх... и изведнъж на десет метра от портата той започваше да изсъхва, сякаш се е натъкнал на невидима граница.

Странно. Ако там имаше някакъв вреден за мъха фактор, количеството му щеше да намалява постепенно. Работата най-вероятно беше в друго...

Протегнах ръка към най-близката колония мъх — пухкаво синьо петно на асфалта. И заповядах:

— Гори!

Силата протече през мен, само че аз сдържах напора ѝ. И мъхът не изгоря веднага. Надигна се, разрасна се и се опита да преработи безплатната енергия. Но Силата нарастваше и мъхът не се справяше. Започна да посивява, да съхне... и накрая се запали.

Сега вече видях. Когато знаеш какво да търсиш, всичко става напълно ясно.

Разсеяната в пространството Сила, излъчваната от хората жизнена енергия, преминаваше в Сумрака неравномерно. Да, тя непрекъснато се просмукваше през тъканта на мирозданието: на първия слой, на втория, на третия... Но някъде в района на „Подземията“ зееше дупка — и там шуртеше непрекъснат поток от Сила. Сякаш в тъканта, през която бавно тече и се филтрира водата, са пробили отвор...

Прекалено много храна за безмозъчния паразит. Мъхът пълзеше към атракцията, привлечен и от потока Сила, и от емоциите на изплашените посетители. Допълзяваше — и изсърхваше.

Изглежда, разбрах защо Тома Лермонт бе отворил атракцията именно тук. Изтичащата на едно място енергия е трябвало да се замаскира от обикновените Различни. А тук излишъкът на Сила се приписваше на подпийналите туристи, на изплашените дечица, на безкрайния единбургски карнавал...

Не бих се учудил, ако Тома бе положил големи усилия за популяризирането на Единбург с една-единствена цел: да скрие това място.

Какво да се прави. Дори Светлите понякога действат подмолно.

Качвах се бавно нагоре, по една от улиците, водещи към „Кралска миля“. Улицата не беше най-подходящата за туристи — тъмна, осветена само от прозорците, със затворени магазини и лавки, но трябваше да ме отведе право при хотела. Ужасно ми се спеше. Може би все пак трябваше да си хвана такси? Но оставах само десетина минути пеша...

Свих в един проход между къщите и се озовах на нещо средно между малък площад и голям двор. Приближих се към монумента, издигащ се на метър над паважа. От каменната вдлъбнатина, над която стоеше бронзов папагал, извираше малка струя — това бе или миниатюрен уличен фонтан, или декоративна чешма. Под папагала се виждаше табелка. Светнах със запалката и научих, че фонтанът е

направен от жителите на града в памет на любимия им папагал, починал на преклонна възраст от пневмония...

Нещо щракна зад гърба ми и усетих силен удар в рамото. Толкова силен, че направих няколко крачки, за да не падна по лице във водата.

По гърба ми пробяга гореща струйка.

Това... какво е това?

Отново се чу изщракване. Нещо рикошира звънко в бронзовата птица. За да ме убеди окончателно, че едва не съм загинал до паметника на папагала, горещият куршум падна със свистене във фонтана.

Та по мен стреляха!

По мен, Различния!

Висшия маг!

Способен с махване на ръката да руши дворци и да издига градове!

Е добре, за градовете послъгах... винаги е по-лесно да рушиш, отколкото да строиш.

Свих се зад фонтана и се вгледах в тъмнината. Никой. Така... а през Сумрака?

Резултатът ме слиса.

Явно стреляха от съседната уличка на тази, по която излязох на площада. Но не виждах никого! Нито Различен, нито човек!

Добре поне, че раната беше лека. Куршумът бе пронизал меките тъкани и беше излязъл. Спрях кръвта машинално, още в първата секунда. Сега ще си припомня няколко добри лечебни заклинания, за да зараснат разкъсаните мускули...

Още един изстрел — куршумът мина над тила ми, горещата вълна дори разроши косата ми. Съдейки по тихия звук — оръжие със заглушител. Съдейки по това, че още не са ме убили — стрелят или с пистолет, и то добре, или със снайпер — в такъв случай отчайващо зле.

Но защо не виждам стрелеца?

Махнах с ръка и покрих цялата улица с петминутен Морфей. А после, след кратко колебание, минах и по прозорците, по покривите на къщите и по съседните улички. Краткият сън нямаше да навреди на хората. Морфей е меко заклинание, човекът има около пет секунди, преди да се строполи окончателно, правите успяват да приседнат,

майките, държащи бебета — да ги оставят, шофьорите — да намалят скоростта. Жертви няма да има. Най-вероятно.

Тишина. Улучих ли?

Надигнах се и погледнах отново през Сумрака. Хайде де, хайде... който и да си, ако си заспал — маскировката ти ще падне от теб...

Изщракване. Едва забележим проблясък в пресечката. И в горкото ми дясно рамо влезе втори куршум! На същото място!

Е, можех да се утеша с мисълта, че там и без това имаше рана. Но колко боли! Защо боли толкова, нали там вече си имаше дупка!

Клекнах така, че фонтанчето да ме прикрива от стрелеца. Сега вече не можеше да има никакви съмнения, че наистина стрелят от пресечката.

Какво да правя? Да пращам в тъмнината файърболи, надявайки се да улуча по случайност маскирания стрелец? Да изпепеля всичко наоколо с Бялата Мъгла? Да си окача Щита на Мага и да вляза в открит бой... но ако не виждам врага, това означава, че срещу мен се е изправил маг, превъзхождащ ме по Сила!

Или да викам за помощ, да звъня в полицията, да призова Хесер и Тома?

Стоп.

Може би не Хесер и Тома.

Какво разправяше Завулон? Връзка, съвет, помощ?

Малко помощ нямаше да ми навреди.

Извадих фигурката от джоба си и я сложих на калдъръмения паваж. Докоснах я едва-едва със Сила. И извиках:

— Нужна! Ми! Е! Помощ!

Всичко стана за части от секундата. Въздухът ме удари в лицето толкова силно, че в първия момент си помислих, че тайнственият стрелец е минал на гранати. Но това беше от трансформацията на фигурката — раздуваше се, омекваше, превръщаше се в черна космата сянка. В тъмнината проблеснаха бели зъби, светнаха жълти вълчи очи — и върколакът прескочи фонтана. В следващия момент скочи надясно. Изщрака изстрел, но явно не уцели. Скачайки ту на едната, ту на другата страна, така умело, както може да бяга само същество, вече ставало обект на лов, звярът се хвърли в пресечката. Чух ръмжене, после нещо загърмя и задрънча с металически звук. Щраканията на

изстрелите продължаваха да се чуват равномерно, през интервал от една-две секунди, но нещо подсказваше, че куршумите излитат напразно, че стрелецът вече не е опасен.

Скочих и побягнах след вълка, прикривайки се за всеки случай с Щит. И най-накрая се досетих да направя онова, което не би било зле да направя още в самото начало: създадох светлина. Най-простото заклинание, достъпно за всеки Светъл маг. Призоваване на изначалната Сила — и във въздуха над мен затрептя ярко бяло огънче.

Веднага видях този, който едва не ме уби. Този, който не се виждаше в Сумрака.

Изящен метален триножник, наподобяващ професионален статив за камера. На триножника, върху въртящ се диск, блестяха лещите на някакъв цилиндър. На цилиндъра, в амортизираща пружинена стяга, беше закрепена къса винтовка с кръгъл барабан, като на старите съветски картечни пистолети на Шпагин, и дълъг набразден заглушител на дулото. Съставен от бронирани пръстенчета кабел водеше до спусъковия механизъм и завършваше със скоба, обхващаща самия спусък.

Роботът още функционираше. Цилиндърът потрепваше от тихото жужене на моторчетата, скобата натискаше спусъка — и вдигнатата нагоре винтовка стреляше в небето. Наведох се, усещайки как кръвта се стича по рамото ми. Натиснах цилиндъра със здравата си ръка. Отстрани видях капаче, на което с китайски йероглифи беше гравирен надпис: „Стрелец И“. Следваше номер: „285590607“. Под йероглифите с няколко щриха беше нарисувано усмихващо се лице на дете с големи бузи.

Веселяци...

Захванах капачето с нокти, отворих го и превключих тумблера на захранването в положение „изключено“.

„Стрелец И“ зажука тихо със сервомоторите си и затихна.

— Поздрави от Поднебесната империя — казах аз и седнах до робота. Погледнах късата пръчка на антената, стърчаща от цилиндъра. Да, истинският стрелец може да е където си поиска. Този, с когото съм воювал, е бил робот.

И ми провървя много, че мерникът му не беше съвсем точен.

— А стига бе — казах аз, разглеждайки робота. — Не, това на нищо не прилича! Сега и заклинания срещу техника ли трябва да

измисляме?

От тъмнината излезе вълкът. Седна срещу мен и започна да облизва лапата си. Не видях рани, явно върколакът се беше опарил на горещото дуло, когато е бутал триножника на земята.

— Ако марсианските триножници имаха бълхи, те биха изглеждали по този начин — казах аз на вълка. — Чел ли си „Война на световете“?

Отначало ми се стори, че няма да отговори. А и не всички върколаци са способни да говорят, когато са се превърнали в звяр. Но вълкът ме погледна тежко и излая:

— Са-мо на ки-но.

— Е, тогава ме разбра — казах аз. — Благодаря.

— Об-ли-жи ра-на-та.

— Да не съм трансформираш, се маг, че да облизвам рани... — Притиснах длан към лявото рамо и се съсредоточих. Гадеше ми се, ръката ми пулсираше от болка. Неприятна работа е раната от огнестрелно оръжие. Дори за маг. Виж, Светлана би ме изцелила за две-три минути...

— Кого си настъ-пил по опашката? — Сега говоренето се удаваше доста по-добре на върколака. — Ай-фе-ло-ва-та ку-ла?

Не разбрах веднага, че се шегува. Поклатих глава:

— Ти, както виждам, си остроумен като Петросян. Благодаря за помощта. Пострада ли?

— Лапата — промърмори неясно вълкът и отново се зае да се облизва. — Автоматът пари.

— Преобрази се в човек, ще те излекувам.

Изправих се. Кръвта вече не течеше. Хвърлих върху изключения триножник маскировъчно заклинание (сега всеки би видял вместо него нещо банално, според вкуса си) и го подхванах под мишница с лявата си ръка. Тежеше. Миришеше силно на горещ метал, кисели барутни сажди и някаква смазка. Но се налагаше да го мъкна, наред града ли да го оставям?

— По-сле — каза вълкът уклончиво. — На безо-пас-но мяс-то. Ти къде жи-вееш?

— В хотел. Ще ти хареса, да вървим. Само че през цялото време ходи до мен и се опитай да изглеждаш като добро кученце.

Вълкът заръмжа, но веднага скри зъбите си. Общо взето, не беше голям звяр, в тъмнината можеше да мине за овчарка.

Честно казано, не разчитах, че днешните неприятности са приключили с това, но се добрахме благополучно до хотела. На рецепцията скучаеше нов портиер, но не ни зададе никакви въпроси, явно беше получил информация и инструкции за мен. Погледна с любопитство върколака, но пак не каза нищо. Приближих се и помолих:

— Ключът от тъмната стая-люкс горе.

Портиерът не започна да спори. Даде ключа, но се поинтересува:

— А не можете ли да пренощувате в една стая?

— Имам алергия към козина — отвърнах аз.

От ресторанта се чуваха гласове и звън на чаши. Гостите почиваха. Но няхах никакво желание да се присъединявам към веселба, в която е най-разпространен коктейлът „Кървавата Мери“, а названието му се възприема буквално.

ГЛАВА 5

Първо отключих вратата на вълка, после и моята. Вълкът нахълта в тъмнината на стаята, обърна се и хлопна вратата с муцуна. Веднага се чу влажен разкъсваш, звук — сякаш съдирах мокр плат. Върколакът се преобразяваше отново в човек.

Влязох в стаята си, запалих осветлението и затворих вратата. Оставих в ъгъла „Стрелец И“, който още миришеше на барутен дим. Свалих окървавената тениска и я изхвърлих в кошчето за боклук. Погледнах се в огледалото.

Красавец. Рамото ми беше покрито със засъхнала кръв, там, където бяха влезли куршумите, имаше страшен червен белег.

Нищо. Най-важното беше да затворя раната. Сега ще направя Авицена и до сутринта няма да останат никакви следи. Какво е за нас, вълшебниците, една огнестрелна рана? Пфу! Нищо работа. Но все пак дръпнах пердетата на прозорците и изгасих горната лампа. Ако получа куршум в главата, никаква магия няма да ме спаси.

Докато стоях под душа и измивах от себе си потта и кръвта, а и просто се наслаждавах на топлата струя вода, аз се опитвах да съвместя несъвместимото.

„Подземията на Шотландия“ бяха аномална зона, през която Силата се изливаше от нашия свят... къде? Очевидно на по-ниските слоеве на Сумрака. Това е ясно.

Студентът Витя е бил убит от вампир. Защо? Защото Виктор го е видял в огледалния лабиринт и го е познал. За вампира е било много важно да остане инкогнито. И това е ясно.

Егор е поканен в Единбург като потенциален огледален маг. При това маг, който ще застане на страната на Нощния патрул — все пак Тома не би работил в своя вреда! Значи Тома го е страх от сериозна схватка, в която Тъмните ще надделеят. Толкова го е страх, че се застрахова по всички възможни начини. Изглежда, че Хесер е изпратил и мен в Шотландия по негова молба. Това също е достатъчно ясно.

А нататък всичко става напълно непонятно!

На Виктор са му изсмукали кръвта — само вампир, със своето гърло с устройство като на вакуумна помпа може да пресуши човек за три-четири минути. Но вампирът веднага е повърнал кръвта в канавката. Защо? Бил е сит? Но вампирите никога не се засищат дотолкова, че да се откажат от още една порция. За тях кръвта не е толкова храна, колкото енергия в единствената подходяща форма. Вампирът може да преработи изпитата кръв за четвърт час. Защо да я излива? За да не заподозрат някого от вида му? Но хората и без това не вярват във вампири, а Патрулът ще разбере всичко по формата на раната.

Защо са убили пазача? При това с такава жестокост? Попречил е на някого в „Подземията“? Но има много начини да извадиш човек от строя, без да му причиниш вреда. Същият този Морфей. Зовът на вампирите. В края на краищата — тояга по кратуната, жестоко, но не смъртоносно! Непонятно, ненужно убийство...

А с робота-стрелец всичко съвсем се обърква! Понякога и ние, и Тъмните използваме огнестрелно оръжие. Това е особено характерно за младите Различни — дълбоката вяра в тежките пистолети, заредените със сребърни куршуми автомати, мощните гранати... Но да домъкнеш в мирния Единбург дистанционно управляем робот-стрелец! Дори не знаех, че тези неща са излезли от етапа на прототиповете и са започнали да ги произвеждат серийно в Китай. Нищо сложно, разбира се — подвижна основа, камера и прибор за нощно виждане, стойка за произволно ръчно оръжие и спусъков механизъм. Този, който е поставил устройството на пътя ми, се е криел някъде далеч, гледал е екрана на радиопулта, въртял е джойстика и е натискал бутона „огън“. Достъпно и за маг, и за вампир. И за човек, в края на краищата.

Какво става? Защо е тази агресия срещу мен? Да нападнеш Висш Светъл, сътрудник на Нощния патрул — това е много сериозна простъпка. Който го е направил, няма какво да губи...

Избърсах се, облякох белия копринен халат и излязох от банята. Така, трябва да хапна нещо. Дори да е шоколадче от минибара. И да пийна сто грама уиски. Или чаша вино. А после може да падна върху копринените чаршафи и да заспя: дълбоко, без сънища.

Сякаш някой беше прочел мислите ми, на вратата се почука. Изстенах, оправих си халата и отидох да отворя.

На прага стоеше момиче. Е, или млада девойка — тя беше на петнайсет, а тази възраст може да се тълкува по различен начин. Момичето беше босо, късите му черни коси блестяха от влага, беше облечена само с черно-червен копринен халат.

— Може ли? — попита тя с глас на примерна ученичка.

— Трябваше да се досетя веднага — казах аз. — Влизай.

— И как трябваше да се досетите? — попита момичето, свеждайки поглед. — Да огледате по-добре статуетката?

— Не си носех микроскоп. Но един вълк-самец непременно би препикал пушката.

— Пфу, какъв сте груб, а сте Светъл! — намръщи се момичето. Отиде до креслото и седна, кръстосвайки крака. — Не „препикал“, а „маркирал“! Нали няма проблем, че дойдох? Не ви компрометирам?

— За съжаление, не, дете, няма да ме компрометираш. — Вече отварях минибара. — Да ти сипя ли нещо?

— Топло мляко с мед.

Кимнах:

— Добре, сега ще позвъня в ресторанта.

— Тук няма рум сървис.

— За мен ще направят изключение — казах уверено аз.

— Добре де, налейте ми вино. Червено.

На себе си сипах уиски с лед. После видях петдесетграмова бутилчица ликьор „Драмбуи“ и я излях в уискито. Това, което ми е нужно за здрав сън, е прилична порция „ръждив пирон“. Ако момичето се отказва от млякото с мед, това не е причина аз да се отказвам от уиски с мед...

— А кого сте настъпили по опашката? — попита момичето. — За пръв път виждам такова нещо — да стрелят с автоматична пушка...

— Това не е пушка.

— Каква значение има? — изсумтя гостенката ми. — Аз съм момиче, нормално е да греша.

— Ти не си момиче, ти си върколак. — Внимателно се вгледах в лицето ѝ. — И аз те помня.

— Нима? — Изведнъж цялото ѝ желание да се прави на интересна изчезна. — Помните ли ме?

— Разбира се. Ти се казваш Галя. Ти забеляза вещицата Арина, когато тя отвлече дъщеря ми^[1].

— Помните ме — усмихна се момичето. — А аз си мислех, че отдавна сте ме забравили...

— Не. — Подадох ѝ чашата с вино. — Благодаря ти. Много ни помогна тогава.

— Имате хубава дъщеря. — Тя отпи смело от виното и се намръщи едва-едва. — И жена ви е много красива.

Аз кимнах и попитах:

— И какво смяташ да правиш сега?

— Не знам — сви рамене тя. — Завулон ми каза, че това е много отговорна задача. Че трябва да ви помагам, макар и да сте Светъл. Да ви защитавам от всичко.

— А защо именно ти? — попитах аз. — Извинявай, но все пак си много млада. И си едва пето равнище.

— Защото аз... — Галя се сепна. — Нали помогнах? Макар и с пето равнище?

— Помогна ми. — Аз изпих коктейла си на екс. — Извинявай, но ужасно ми се спи.

— И на мен. Но там е много страшно. Всичко е в червено и черно. Може ли да остана при вас?

Тя ме погледна и сведе очи смутено.

Оставих чашата и кимнах:

— Разбира се. Диванът устройва ли те? Ще ти дам възглавница и одеяло.

— Светъл... — изрече момичето с обида и разочарование. — Добре, ще си тръгна от тези райски градини в моя филиал на ада. Там може би ще е по-весело!

Тя гордо излезе с чашата в ръка. Погледнах през прага — стоята ѝ наистина беше в черно-червени тонове. На пода се виждаха парчета черна козина — момичето се бе преобразило толкова бързо, че не бе трансформирало козината изцяло.

Галя ми се изплези и затвори вратата си.

А аз, след като заключих моята, започнах да се смея тихо.

Акселерация, еманципация и сексуална революция! Не, няма да лъжа. Все пак ми е приятно, че преди четири години това момиче си е паднало по мен. Е, или не чак четири. Може би се е влюбила по-късно. Със задна дата, така да се каже. Когато с вълната на хормоните е дошло времето на романтичните преживявания и смътните желания.

Как само ме съблазняваше! Кръстоса крака, остави халата да се изплъзне, кокетно ме стрелкаше с очи.

Но най-смешното е друго. Ако на мое място беше някой друг, тя пак щеше да дойде. След трансформацията либидото при върколаците рязко се повишава. Някои използват това нарочно, за да спечелят репутация на страстни и неуморими любовници.

Да, понякога е много обидно, че съм Светъл...

Впрочем толкова ми се спеше, че няхах никакво желание да се отдавам на вълнуващи фантазии за секс с младо момиче-върколак. Напълно машинално направих няколко охранителни и защитни заклинания — това беше ритуал, като миенето на зъбите вечер. После се мушнах в леглото, вслушах се в шума зад прозорците — градът още се веселеше, градът не бързаше да заспива. Взех телефона, пуснах музика и затворих очи. Времето на касетофоните си отиде по следите на грамофонните плочи, времето на минидисковете така и не дойде, а сега си отива и времето на компактдисковете. Остават само студентите знаци „МРЗ“. Но нас това вече не ни притеснява.

Така започва светлината.

Тъмна нощ, съвсем обикновена.

Но някой влезе в тъмнината.

Още не знаеш, че с теб ще е същото.

*Да, това прилича на блънуване и на видение,
но така започва светлината и страхът завършва,
така звукът се ражда.*

Така страхът завършва.

И ти изпи отвара от треви отровни.

От грижливо скрити книги.

И всеки крясък твой сега е улика.

Толкова нещастия и беди, безсмислени страдания.

*Но така започва светлината и страхът завършва,
така звукът се ражда.*

Погребението е скоро.

Затова копай под крясъка на врани и крадци.

*Погреби смъртта си.
И живот и светлина си предскажи.
Първата следа оставена, последният приятел,
който губиш.
Така започва светлината и страхът завършва,
така звукът се ражда...^[2]*

Заспах. И в съня ми никой не стреляше по мен. Никой на никого не отрязва главата с тъп нож. Никой не преследваше нищо.

Там нямаше момичета с копринени халати, но не се намери място и за Светлана. И само нечий поглед, любопитен и недобронамерен, продължаваше да ме следи.

Винаги е неприятно да се събудиш от звъна на телефона. Дори ако ти звъни любимата жена или стар приятел.

Навън вече беше светло. Отлепих глава от възглавницата, огледах спалнята — всичко беше наред, само бях бутнал одеялото на пода в съня си. Посегнах към телефона и погледнах номера.

Вместо номер телефонът скромно беше изписал „Завулон“, макар че номерът му, естествено, не беше вкарван в адресната ми книга.

— Слушам те, Тъмни.

— Как е здравето, Антоне? — попита със съчувствие Завулон. — Зарасна ли рамото?

— Благодаря, всичко е наред.

Опипах неволно мястото, където беше раната. Кожата там беше розова и сърбеше.

— Радвам се, че подаръкът ми ти е свършил работа — продължаваше Завулон със същия любезен тон. — Исках да споделя с теб малко информация. Във Великобритания няма кандидати за Огледало. Има един във Франция, един в Полша, двама в Италия... не мога да проумея защо Томас е решил да замъкне в Единбург именно Егор.

Ясно. Наивната ми хитрост не беше успяла. Завулон все пак се бе добрал до истината.

— Надявам се, че няма да потрябва — казах аз.

— Разбира се, разбира се — съгласи се Завулон. — Това вече е направо някаква свинщина, пак да се експлоатира горкото момче заради интересите на Светлината... Антоне, а какво става там все пак, драги? Чух, че вчера имало второ убийство? Още един човек ли е обезкървен?

— Да — казах аз, сядайки в леглото. — Още един. Отрязали са му главата с макет на гилотина.

— А какво са направили с кръвта? — поинтересува се Завулон.

— Излели са я в кофа за миене на пода.

— Ясно.

— Радвам се, че поне на вас нещо ви е ясно — казах аз.

— Е, не бъди толкова скромнен, Антоне... — Завулон се поколеба. — Попитай Тома посещавал ли е скоро съседа си по гроб.

— Какво? — Стори ми се, че не съм чул добре. — Гробът на съседа?

— Посещавал ли е скоро съседа си по гроб — повтори подигравателно Завулон и прекъсна връзката.

Ругаейки полугласно, аз станах и отидох в банята. Взех студен душ, приведох се в приличен вид. Облякох риза с къси ръкави и дънки — кой знае защо лекомислените шорти и тениска вече не ме привличаха; ако времето позволяваше, бих излязъл с пуловер или сако.

Телефонът звънна отново.

— Слушам, Хесер — казах аз, след като погледнах дисплея.

— Как си?

— Рамото заздравя — отговорих аз, без изобщо да се съмнявам, че Хесер вече знае.

— Какво рамо?

— Снощи стреляха по мен.

Преразказах му накратко случилото се. По линията настана такава гробовна тишина, че аз духнах в микрофона, сякаш беше стар жичен телефон.

— Мисля — каза сухо Хесер. — Мисля...

— Тогава може би първо да отида да закуся?

— Иди — разреши шефът. — А после намери Тома. Кажу му, че вече няма време за недомлъвки и преструвки. Нека провери Руната.

— Коя именно? — попитах аз с тона на човек, който проверява руни всеки ден.

— Руната на Мерлин.

— А... — казах аз, започвайки бавно да съобразявам. — Мерлин... Нима тя не е в гроба?

Изтърсих го напосоки, но по мълчанието на Хесер разбрах, че съм уцелил в десетката.

— Антоне, ти откъде... — Той кратко изруга. — Намери Тома и поговорете открито! Аз също ще се свържа с него.

— Тъй вярно! — отсякох аз и прибрах телефона в джоба.

Така значи, а?

Има Руна. Руна в гроб. Гробът на Мерлин.

Но нали Мерлин е митологичен персонаж? Крал Артур, рицарите на Кръглата маса, Мерлин... Нищо от тези неща никога не е съществувало!

Да. Също така не съществуват Великият Хесер и Томас Римувача. Също и побъркани вампири, момичета-върколаци, Светли лечителки и своенравни млади магове, получили по недоглеждане Висше равнище на Силата...

Колкото и да е странно, настроението ми се подобряваше стремително. Може би защото случаят се помръдна от мъртвата точка? Изтичах надолу по стълбите, поздравих се с предишния портиер и отворих вратата на ресторантчето.

Там нямаше нито един човек.

Само два млади вампира и момичето-върколак.

Вампирите ядяха карпачо. Галя — омлет. Учудващо, обикновено след две трансформации подред върколаците гълтат килограми месо.

— Добро утро — поздравих аз съседите по хотел.

Вампирите се усмихнаха накриво и кимнаха. Галя започна да чопли омлета си с вилицата. Ясна работа: хормоналната вълна е стихнала и сега ѝ е неловко. Тя беше успяла да намери отнякъде дрехи — черни панталони, бяла блузка, сако с къси ръкави. Нещо подобно носят ученичките в японските анимационни филмчета.

— Здравсти — казах аз, сядайки до нея. — Почина ли си?

— Тхъ.

— Не те ли мъчиха кошмари? Стаята ти е доста тягостна, нищо чудно, че се страхуваше да спиш там. Дизайнерът се е престарал,

нали?

Галя ме погледна замислено. Лапна парче от омлета, сдъвка го и каза:

— Благодаря, Светли. Но ти ми харесваш, наистина. Искаш ли да ти донеса нещо за ядене? Да се погрижа за теб?

— Донеси — съгласих се аз.

Момичето отиде до шведската маса — омлет и пържени яйца в подгряващи съдове, хляб, салам, кашкавал, месо, зеленчуци. В ъгъла, до вратата към кухнята, стоеше малък хладилник. Интересно, там кръвта за вампирите ли се съхранява? Или барманът я сервира вечер? Сега барът беше празен, дори бирените кранове бяха покрити с разноцветни калъфки.

Телефонът ми зазвъня отново.

— Оставете ме да похапна — помолих се аз, когато хванах слушалката.

— Антоне?

— Слушам ви, Тома.

— Станахте ли вече, Антоне?

— Да. Закусвам.

— Ще ви изпратя кола. Ще можете ли да излезете от хотела след пет минути?

— Ъ... — Погледът ми се спря върху Семьон, който се беше появил на вратата. Семьон сияеше и ми махаше радостно с ръка. — Може ли да дойда с приятел?

— С онази Тъмна? Момичето-върколак? По-добре не.

— Не, пристигна приятел от Москва. Светъл маг.

Тома въздъхна.

— Добре, Городецки. Пристигайте и двамата. Шофьорът знае къде да ви откара.

— Трябва да ви питам нещо — предупредих го аз.

Лермонт въздъхна отново.

— Страхувам се, че и аз трябва... да ви разкажа нещо. Побързайте, чакам ви.

Прибрах телефона и се усмихнах на приближаващата се с чиниите и каничката с кафе Галя. Едновременно с нея откъм вратата се приближи и Семьон.

— Взех ви кафе, реших, че ще искате кафе, а не чай — каза гордо момичето и погледна към Семьон с подозрение.

— О! Галочка Добронравова! — Семьон се усмихна широко. — Помня, помня... Как е училището? Как е Марина Петровна?

По лицето на момичето избиха червени петна. Тя остави чиниите на масата.

— Представяш ли си — каза ми доверително Семьон, — намразила Галочка учителката си по химия. И започнала да я плаши. Причаквала я вечер край дома ѝ, предварително трансформирана, ръмжала и се зъбела. Представяш ли си? А мъжът на скромната учителка по химия, както се оказало, бил скромен милиционер от патрулно-постовата служба. И на третата вечер, както е и в приказките, излязъл той, леко притеснен от нашествието на агресивни кучета, да посрещне жена си от работа. Видял нашата Галочка, зъбеца се от храстите, разбрал, че това не е куче, а вълк, извадил пистолета и изстрелял целия пълнител. Между другото, два от куршумите попаднали в дупето на Галя, докато бягала от разярения пазител на реда. Вдигна се шум, изяснихме каква е работата, отидохме в къщата на Галя, поговорихме... Е, размина се без Инквизицията. Потулихме случая.

Момичето се обърна и избяга от ресторанта. Вампирите я изпратиха със замислени погледи.

— Напразно си толкова суров с нея — казах аз. — Вчера тя се хвърли пред куршумите, за да ме спаси.

Семьон взе от чинията парче салам и го сдъвка. Въздъхна:

— Чиста соя... Това, че се е хвърлила пред куршумите, е хубаво. А че е тормозила учителката?

— Това е лошо — завърших мрачно аз.

Качихме се в чакащото ни такси заедно със завития в халат робот-стрелец. Металният триножник стърчеше навън, но това не ни притесняваше особено.

Шофьорът беше човек. Явно единбургският Патрул наемаше на работа доста повече хора, отколкото е прието при нас. Измъкнахме се бързо от туристическия център и завихме някъде към залива.

— Благодаря, че ме извика — каза Семьон, гледайки през прозореца с удоволствие, което не можеше да скрие. — Доста се застоях в Москва... Разказвай, какво става тук?

Започнах да разказвам. Отначало Семьон ме слушаше със снизходителния интерес на стар опитен боец, на когото новобранецът разказва някакви ужаси. После стана по-сериозен.

— Антошка, сигурен ли си? За това, че Силата изтича там?

— Да помоля ли шофьора да обърне и да мине покрай „Подземята“?

Семьон въздъхна. Поклати глава. И каза кратко:

— Хранилище.

— Тоест?

— Тайник. Там е скрито нещо много важно.

— Семьон, все пак не разбирам...

— Антоне, представи си, че си много, много силен маг. И можеш, например, да ходиш до петия слой на Сумрака.

— Не мога.

— Да си представиш?

— Не мога да ходя. Да си представя — лесна работа.

— Е, тогава си го представи. Можеш да ходиш толкова дълбоко, колкото никой от известните ти Различни. Изведнъж ти се налага да скриеш нещо много ценно. Магически артефакт, мощно заклинание... та дори и торба със злато. Какво ще направиш? Ще го закопаеш в земята ли? Ще го намерят. Особено, ако криеш магическа вещ, защото тя създава смущения в Силата около себе си, както и да я скриеш. Така че взимаш това нещо и влизаш дълбоко в Сумрака...

— И го оставям там. Да речем, на петия слой — кимнах аз. — Но предмет от нашия свят ще бъде изтласкан обратно...

— Точно затова ти трябва постоянен приток на Сила. Например... както ако си поставил плаващ предмет на дъното на ваната. Ако е оставен само така, ще изплува. Но ако отгоре го притиска поток вода...

— Разбрах, Семьоне.

— Имаш ли идея кой и какво е скрил там?

— Имам — признах аз. — Само че първо ще попитам Тома.

Телефонът в джоба ми отново иззвъня. Е, що за наказание...

— Да? — казах аз, без да гледам екрана.

— Антоне, Хесер е.

Гласът на шефа беше някак странен. Сякаш бе объркан.

— Слушам.

— Поговорих с Тома... той обеща да бъде откровен с теб. И със Семьон, щом се е стигнало дотам...

— Благодаря, Борис Игнatieвич.

— Антоне... — Хесер помълча. — Има още нещо... Поровихме се в миналото на Виктор Прохоров и открихме нещо.

— Е? — Вече разбирах, че не ме чака нищо добро.

— Снимката му не ти ли се стори позната?

— Обикновен младеж. Средностатистическа московска муцуна. — Усетих се, че започвам да ставам груб, както винаги в минути на вълнение. — Във всеки институт има такива младежи... всеки втори.

— Опитай се да си представиш Виктор по-млад. Юноша, тийнейджър.

Опитах добросъвестно. И отвърнах:

— Получава се средностатистически московски ученик. Във всяко училище има такива...

— Най-вероятно си го виждал, Антоне. И то неведнъж. Той е учил в един клас заедно с бившия ти съсед Костя Саушкин. Бил му е добър приятел, може да се каже — близък приятел. Със сигурност често му е ходил на гости. Мисля, че понякога се е натъквал и на теб, размахвайки ученическата си чанта и кикотейки се без причина.

— Не може да бъде... — прошепнах аз. Думите на Хесер така ме смаяха, че дори не се учудих на необикновено цветистия му разказ. Размахвайки чантата си и кикотейки се? Естествено. Ако във входа ти живеят деца, ти непременно ще се натъкваш на чантите им, ще чуваш смеха им и ще настъпваш изплютите им дъвки. Но кой при това запомня и лицата...

— Антоне, това е истина. Единственият познат на Виктор вампир е бил Костя Саушкин.

— Хесер, но Костя загина! *

— Да, знам — каза Хесер. — Или по-точно, ние така мислехме.

— Не може да се е спасил — казах аз. — По никакъв начин. На триста километра от Земята. Там няма Сила. Той изгоря в атмосферата. Той изгоря, разбираш ли, Хесер? Изгоря!

— Не викай — помоли спокойно Хесер. — Да, изгоря. Следихме скафандъра с радари до самия край. Но ние не знаем дали Костя Саушкин е бил в този скафандър, Антоне. Височината вече беше съвсем друга. Трябва да помислим. Трябва да пресмятаме.

Той прекъсна връзката. Погледнах към Семьон — той поклати тъжно глава:

— Чух всичко, Антоне.

— Е?

— Ако не си видял труп, не бързай да погребваш.

Тома Лермонт живееше в предградията. В тих и скъпичък район с уютни вили и поддържани градинки. Посрещна ни точно в градинката си. Началникът на Единбургския нощен патрул седеше в дървена беседка, обгърната от бръшлян, и редеше пасианс на издраскана масичка. Със смачканите си сиви панталони и трикотажната поло риза изглеждаше като мирен гражданин в предпензионна възраст. Ако имаше и куп внуци и внучки наоколо, щеше да се получи възрастен глава на голямо семейство. При нашата поява Лермонт се надигна учтиво, здрависа се с мен и със Семьон, след което събра картите на купчина и промърмори:

— Не излиза...

— Тома, струва ми се, че е време да поговорим откровено. — Погледнах към Семьон. — Нали нямате нищо против да присъства и колегата ми?

— Не съм против. Хесер гарантира за него.

— Тома, днес с мен разговаря Завулон от московския Дневен патрул.

— Знам кой е Завулон.

— Той каза... помоли ме да ви попитам... посещавали ли сте скоро съседа си по гроб.

— Тази нощ... — отвърна тихо Лермонт.

— И Хесер... Той питаше за Руната. Руната на Мерлин.

— Руната я няма в гроба — отвърна Лермонт. Прехвърли погледа си към Семьон и попита: — Какво знаеш за Мерлин?

— Имало е такъв маг. — Семьон се почеса по темето. — Велик Светъл маг. Много отдавна.

Лермонт ме погледна. Попита:

— А ти?

— Аз си мислех, че Мерлин е персонаж от митологията —
отвърнах честно аз.

— И двамата сте отчасти прави — усмихна се Лермонт. — Великият Светъл маг Мерлин наистина е персонаж от митологията. Истинският Мерлин е бил... не толкова приятен. Да, разбира се, той е помогнал на малкия Артур да извади меча от камъка и да стане крал. Макар че Артур не е имал никакви права върху престола... между нас казано. Мерлин не е бил злодей по убеждения. Той просто е постигал целите си, независимо от средствата. Трябва да се качи на престола крал, който ще го слуша? Да го качим. Кралят трябва да внушава на поданиците си уважение и любов? Трябва, разбира се, защо са ни излишни проблеми! Ще възпитаем краля като благороден и възвишен човек. Нека кралят има свои, кралски играчки... красива кръгла маса и храбри рицари. А знаете ли, че смъртта на Артур от ръката на дете, родено в определен ден, е била предсказана още преди раждането на Мордред? И знаете ли какво е направил благородният Артур?

— Страх ме е да предположа.

Лермонт се усмихна. И цитира:

— „И тогава заповядал крал Артур да доведат при него всички бебета, родени в първия ден на май от знатни дами на знатни лордове; защото Мерлин разкрил на крал Артур, че онзи, който ще погуби него и всичките му земи, ще се появи на бял свят в първия ден на май. Затова и заповядал Артур да му бъдат изпратени всички, а възпротивилите се да бъдат наказвани със смърт, и много синове на лордове и рицари били изпратени при краля. И Мордред бил пратен при него от жената на крал Лот. Качили ги всички на кораб и ги пуснали в морето, а някои били на четири седмици, други и още по-малки. По волята на случая корабът достигнал брега, където имало замък, но се разбил, и почти всички загинали, само Мордред бил изхвърлен от вълните. Един добър човек го взел и се грижил за него, докато не навършил четиринайсет години, тогава го отвел в двореца, за което се разказва по-нататък, в края на книгата «Смъртта на Артур».

А много лордове и барони от Артуровото кралство негодували против това, че са им отнели и погубили децата, но вината за това

хвърляли повече върху Мерлин, отколкото върху Артур. И дали от страх, или от любов, но съхранили мира“^[3].

— Достоен продължител на делото на цар Ирод — промърмори Семьон.

Аз мълчах. Спомнях си за анимационното филмче, което Надюшка толкова харесваше. За малкия крал Артур. За смешния разсеян вълшебник Мерлин. Представях си продължението на това филмче — как възрастният Артур, насъскван от Мерлин, заповядва да се натоварят на стар, ненужен кораб ревящите, плачещи, нищо неразбиращи бебета...

И това е символ на чистота и благородство? Възпяваният от легендите крал Артур?

— Не прилича много на славното момче от хубавото филмче на „Дисни“, нали? — попита Лермонт, сякаш прочел мислите ми. — И на чудака-маг, който го е взел под своя закрила? Но не трябва да обвинявате Артур. Такава е била съдбата му. Такъв учител му се е паднал.

— Как е оживял Мордред? — попитах аз.

В погледа на Лермонт се мярна ирония.

— Трудно е да се каже. А как малкият Артур се е оказал наследник на трона? Може би Мордред не е оживял. Но са се намерили хора, които разказали на момчето, че е син на Артур, и че баща му се е опитал да го убие като малък. Важно ли е, какъв е бил по кръв? Главното е за какъв се е смятал.

— Той жив ли е?

— Мордред ли? Не, разбира се. Той е бил само човек. И Артур е бил човек. Те отдавна са напуснали този свят.

— А Мерлин?

— И той е отишъл в Сумрака завинаги... — кимна Лермонт. — Но Мерлин наистина е бил велик маг. Аз мисля, че е бил най-великият маг на всички времена. Мисля — той погледна накриво към Семьон, — че Мерлин е бил нулев.

Кимнах. Ясно. Нулева магическа „температура“. Мерлин не е внасял и капка в потока Сила, която пронизва света, той е бил напълно лишен от нея. И именно затова е бил велик маг. Поглъщал е чуждата Сила, разлята в пространството — и с нейна помощ е творил чудеса.

Никога повече в света не са се раждали толкова силни магове.

И все пак една вълшебница се роди. Моята дъщеря. Надя.

— От Мерлин са останали доста артефакти — продължи Лермонт. — Той ги е създавал като на шега, сякаш не му е струвало ни най-малки усилия. Ескалибур, разбира се. Наметалото на Мерлин. Чашата на Мерлин. Кристалът на Мерлин. Жезълът на Мерлин.

— Не се е затормозявал много в търсене на названия, а? — изсмя се Семьон и моментално се сепна.

— Руната на Мерлин? — попитах аз.

Лермонт поклати глава.

— Руната на Мерлин е само ключ. Тя се пазеше в гроба на Мерлин, на двайсет и две мили от... от мястото, което се смята за гроба на Томас Римувача. Разбира се, самият Мерлин го няма в гроба, но някои неща от великия маг се пазеха там. Може да ме смятате за сантиментален, но често посещавах гроба си. На гроба на Мерлин не обичах да ходя. Разчитах на защитните заклинания, но напразно. Гробът е ограбен.

— Мислех, че гробът на Мерлин е в Бретани — каза Семьон.

— Не. На юг от Единбург е. До градчето Пибълс. Не е много далеч оттук.

— И какво представлява Руната? — попитах аз.

— Камък. Зареден догоре с магия и надраскан с неразбираеми знаци. Руната на Мерлин... — Лермонт ни погледна, поколеба се, но все пак продължи: — ... е ключ, или по-точно — главната част на ключ, служещ за достъп до тайник, създаден някога от Мерлин на дъното на езерото. Езерото отдавна го няма, но тайникът, естествено, се запазил.

— Тайник в Сумрака? — попитах аз.

— Да.

— На петия слой?

Лермонт въздъхна.

— До петия слой бих стигнал сам, млади приятелю. Или бих повикал Хесер. Или Ендрю. Ще се намерят Висши, способни да стигнат до петия слой. Но тайникът е правен от Мерлин. Той е на самото дъно. Значи — на седмия слой.

— Леле, майчице! — възкликна възхитено Семьон. — На седмия? Значи съществува седми слой? Не са приказки?

— Съществува. Само че не знам кой от живеещите на Земята е способен да стигне там... — Лермонт разпери ръце.

— А ключът? Руната?

— Какво Руната... Разчетох надписа — тя позволява да преминеш през Стража на петия слой. Но след това трябва да продължиш нататък. Аз не мога.

— Поне опитвали ли сте? — попитах аз.

— Какъв смисъл има? — Лермонт размаха ръце. — Да се пъхам в Сумрака за наследството на Мерлин? Антоне, вече трябва да имаш представа какъв е бил... смяташ ли, че там има нещо добро?

Свих рамене.

— Смята се, че в тайника е скрит Венецът на Всичко — каза Лермонт. — Звучи примамливо, нали? Но аз си мисля, че Венецът на Всичко всъщност е Краят на Всичко.

Семьон понечи да каже нещо, но размисли и премълча.

— А какви са другите части на ключа? — попитах аз. — Кристалният Боздуган на Мерлин? Или някой Стар Ботуш на Мерлин?

Лермонт поклати глава.

— Това е най-неприятната част от историята. Нали разбрахте, че в района на тайника Силата се излива от нашия свят в долните слоеве на Сумрака?

— Да.

— Та значи, ако се опитате да влезете в Сумрака от района на „Подземията“, ще стигнете само до третия слой. По-нататък има бариера, вихър на Силата. Това е едновременно хем товарът, удържащ, тайника на дъното на мирозданието, хем защита от любопитните.

— Едва ли ще се намерят много любопитни, способни да стигнат до третия слой... — промърмори Семьон. Почеса се по темето. — Извинявайте, млъквам!

— Така че Руната на Мерлин няма да помогне да се премине третия слой — продължи Тома. — Бях сигурен, че никой освен мен не знае тайната, а и аз я научих случайно, когато в началото на двайсети век на моста стана нещастен случай... едно момиче падна върху железен прът и си разпори артерията...

— Кръвта — досетих аз.

— Да. Ако докато човек умира, кръвта му изтича, Сумракът се пренасяща с енергия за известно време. Вихърът на третия слой стихва

и може да се премине по-нататък.

— Човекът задължително ли трябва да умре? — попитах аз.

— Не знам. Както и сам разбираш, не съм проверявал. Консервираната кръв не става за целта, това е сигурно. Ето защо се разтревожих от убийството в „Подземията“. Но защитните заклинания на гроба на Мерлин си оставаха непокътнати. Нито един човек не се е доближавал до гроба и не го е отварял. И аз се отпуснах, реших, че всичко е случайно съвпадение. Едва снощи реших да отида до гроба.

— И сте го намерили отворен чрез дистанционно управляемо устройство — казах аз. — Нали? Нещо като роботите, които използват в ядрените станции?

— Откъде знаеш? — попита Лермонт.

— Вчера стрелях по мен с това. — Кимнах към триножника с винтовката, който Семьон беше облегал на беседката. — Автоматично стрелково устройство с радиоуправление.

Лермонт погледна оръжието без никакъв интерес. Усмихна се горчиво.

— Остарели сме, Антоне. Перчим се, но сме остарели... Хесер, Ал-Ашаф, Рустам, Джовани, аз... всички останали древни, помнещи света без електричество, локомотиви, барут. Най-старите магове, най-знаещите... почти най-силните. Подценихме новото поколение. Ракети, роботи, телефони... — той прехапа устни. Погледна към спретнатата си къща с онази тъга, която виждах понякога в очите на Хесер.

Навярно точно тази мъка ме караше да прощавам на Хесер всичко, което вършеше като ръководител на Нощния патрул.

— Някой от младите — продължи Тома. — Някой от младите, който умее и не се страхува да използва технологиите.

— Струва ми се, че знам кой е — прошепнах аз. — Костя Саушкин.

— Висшият вампир, откраднал „Фуаран“? — намръщи се Лермонт. — Знам я тази история. Но нали той загина!

— Никой не е виждал тялото му — отговорих аз. — Във всеки случай... той не би се поколебал да тръгне за наследството на Мерлин. И без колебание би използвал техника. И още — той сигурно ме мрази. Достатъчно силно, за да се опита да ме застреля. Аз съм виновен! Аз го изпратих на смърт. Той е оживял и е решил да си отмъсти.

— Антоне, не бързай — опита се да ме вразуми Семьон и обясни виновно на Тома: — Не се сърдете, господин Лермонт! Антон е младо момче, буйно. Довчера смяташе, че Костя е загинал. А сега изведнъж реши, че е обратното. Но в момента ние трябва да се безпокоим за друго. Как мислите, господин Лермонт, дали злосторникът вече е намерил тайника на Мерлин?

— Мерлин е бил маг от старата школа — отговори Лермонт, след като помисли малко. — Ключът трябва да има три елемента. Три е число на магията, число на Силата. Три, седем и единайсет.

— Е, да, прости числа — съгласи се Семьон. — Какво чудно има? А третата част на ключа?

— За втората научих случайно — каза Лермонт. — За третата не знам нищо. Само предполагам, че трябва да съществува. Дори не знам какво е — предмет, заклинание, жертвоприношение, време от денонощието... Възможно е да се налага да влезеш в Сумрака гол, при пълнолуние, захапал цвят от магарешки бодил. Мерлин е бил голям шегаджия.

Помълчахме. После Лермонт се усмихна напрегнато.

— Добре, приятели. Разкрих ви всички тайни, които знам. Мисля, че не си струва да се паникьосваме предварително. Тайникът на Мерлин ще се покори на Висш Различен с небивала сила, който пролее нечия кръв в подземията и намери третия фрагмент на ключа. А какъв е този фрагмент, не знае никой. Хайде да се успокоим, да влезем в къщата и да пийнем чай.

— Традиционното английско пиене на чай! — каза Семьон с уважение.

Тома го погледна подигравателно и го поправи:

— Не английско. Не забравяйте, че сте в Шотландия. Бъдете гости в дома ми...

— Имам още един въпрос — прекъснах аз Лермонт. — Защо поканихте Егор в Единбург?

— Юношата-илузионист ли имаш предвид? — Лермонт въздъхна. — Реших да се застраховам. Ако стане сериозна каша, на първо място ще пострада нашият Нощен патрул. Нямам толкова много бойни магове. Огледалото е най-доброто, което може да се противопостави...

— На кого? — попитах аз, когато Лермонт спря на средата на думата.

Далечният прародител на Лермонтов ме погледна с такова раздражение, че ясно усетих семейната избухливост, прекъснала преждевременно живота на руския поет.

— На Мерлин. Доволен ли си?

— Допускате, че той...

— Най-ценното за Мерлин винаги е бил самият той. И може да е нарекъл „Венецът на Всичко“ начина, по който да се измъкне от небитието. Шега напълно в негов стил.

— Това никога не се е случвало — поклати глава Семьон.

— Не се е случвало. Но не е имало и магове като Мерлин. Неговата същност... душата му, ако щете, може да дреме някъде там, на седмия слой... докато при нея не се спусне някой достатъчно силен маг. Грубо казано — докато някое глупаво тяло само не замъкне ново вместилище за черната душица на Мерлин! Ще ви хареса ли, ако Великият Мерлин се върне в реалния свят? На мен — никак! И затова трябваше да имам под ръка потенциален огледален маг. Може би това ще помогне. Може би ще се превърне в Огледало и ще го унищожи! От какво си недоволен, Городецки?

— Не бива така! — възкликнах аз с неочаквана дори за мен болка. Всичко в ума ми се смеси — Костя, когото убих, и който може би още е жив; жадуващият за възкресение Тъмен маг Мерлин, нищо неподозиращият Егор... — Още от детството му го използваме за операциите си. А сега — да го хвърлим в ада, да се скрием зад гърба му от Мерлин? Та той е още хлапе!

— Добре! — Лермонт също повиши глас. — Приведе убедителен довод! Сега ще ти донеса всички досиета на потенциални огледални магове. Ще посочиш ли някой? Ще избереш ли друг кандидат? Там има деветгодишно момиче, петнайсетгодишно момче, млад мъж и баща, бременна жена... Те никога не достигат старостта в неопределено състояние, рано или късно избират Светлината или Мрака! Те всички са млади, почти всички са деца! Ще поемеш ли отговорността за избора? Ще ме избавиш ли от тази подлост?

— Да! — закрещях аз, скачайки. — Да, ще поема! Ще те избавя. Носи досиетата си, господин Тома Лермонт!

— Сега ще ги донеса! — той също се изправи. — Аз избрах, сега избирай ти!

Стояхме и се гледахме озлобено. И не разбрахме веднага, че по лицата и на двама ни текат сълзи.

[1] Тази история е описана във втората част на книгата „Сумрачен патрул“. — Бел.авт. ↑

[2] Кирил Комаров — „Така звукът се ражда“ — Бел.авт. ↑

[2] Тази история е описана в третата част на книгата „Сумрачен патрул“ — Бел.авт. ↑

[3] Томас Малори, „Смъртта на Артур“. — Бел.авт. ↑

ГЛАВА 6

Не знам дали Лермонт щеше да донесе досиетата, или не. И изобщо не мога да кажа какво щях да сторя аз. Сигурно все пак бих избрал друг кандидат за ролята на огледален маг.

Но не ни позволиха да направим това.

Първо забелязах как се промени лицето на Лермонт. Той гледаше някъде встрани, към пътя.

После чух шум на двигател и се обърнах.

Малкият бял фургон, който се носеше по пътя, внезапно зави и с лекота събори символичната дървена ограда около къщата на Лермонт. Със силен вой на спирачки, изхвърляйки изпод колелата пръст и чимове, фургонът спря.

Задните му врати бяха предварително свалени. Оттам изскочиха двама души, а третият вътре откри огън от закрепена на поставка картечница.

Първи реагира Тома. Той сложи щит още при навлизането на колата в градината му. А може би не го сложи? Може би това беше защитно заклинание, направено много отдавна за случаи като този?

Картечницата гърмеше, звукът резонираше в купето и достигаше до нас, сякаш усилен от огромен ламаринен рупор. Заедно със звука идваше й поток от олово. Но куршумите не достигаха до нас — спираха меко, увисваха за секунда неподвижно във въздуха, като оживял специален ефект от филмов екшън, след което падаха на земята.

Изскочилите двама души с тъмни маски-качулки, залегнаха до фургона и откриха огън с автомати. От кабината засега не се показваше никой.

Те какво, да не са идиоти?

Семьон махна няколко пъти с ръка. Успях да забележа и безобидния Морфей, който дава на нападащите десетина секунди да продължат да си играят на война, и мигновено действащия Опиум. Но заклинанията не сработиха, огънят не спираше, куршумите продължаваха да засядат във въздуха между нас. Вгледах се

внимателно — не, не бяха Различни. Обикновени хора. Но на гърдите на всеки тлееше искрицата на защитен амулет.

— Само не убивай! — извика Лермонт, когато вдигнах ръка.

За незабавно действие имах приготвени само две Тройни остриета, изобщо не бях очаквал да загазя така. Метнах и двете, целейки се в картечницата. Първият заряд мина покрай нея, вторият улучи — и превърна оръжието в купчина разтопен метал. Грохотът малко намаля, сега стреляха само автоматчиците, но някак неуверено, сякаш бяха открили невидимата бариера. Това беше добре. Всяка защита има свой предел на насищане, картечният огън бързо би я извадил от строя.

Нападаха ни хора! Обикновени хора, но снабдени със защитни амулети. Постъпка, не просто нечувана, но и глупава. Едно е да разстреляш маг от засада, при това — с дистанционно управляемо оръжие. А така, лице в лице, трима стрелци срещу трима магове... на какво разчитаха?

Единствено на това да ни отвлекат вниманието!

Обърнах се точно навреме, за да видя бялата димна следа, носеща се към нас. Ракетата беше изстреляна от покрива на многоетажна сграда почти на километър оттук. Но ракетата явно беше управляема и идваше точно към беседката.

— Тома! — изкрещях аз, хвърляйки Фриз към ракетата, без да се прицелвам. Но или темпоралното замразяване не попадна в целта, или ракетата също беше защитена от магии — нищо не се случи.

— В Сумрака! — изкрещя Лермонт.

Понякога е по-добре да се подчиниш, отколкото да измисляш свои, оригинални ходове. Пристъпих в Сумрака и почти веднага се гмурнах във втория слой. До мен се появи Лермонт — той също бе сметнал първия слой за недостатъчно надеждна защита. Но за мое учудване Тома не се спря на втория слой — махна с ръка и се потопа по-дълбоко. Недоумявайки, аз все пак влязох след него в третия слой. За какво беше това? Силният взрив в реалния свят може да се отрази на първия слой, но не може да достигне до втория... А ако Тома бе заподозрял най-ужасното, немислимото, то ядреният заряд така или иначе изгаря материята по всички слоеве на мирозданието...

Сивата мъгла се освети от бял пламък. Земята под краката ни слабо се разтресе. Слабо, но се разтресе!

— Къде е Семьон? — извиках аз.

Лермонт само разпери ръце. Изчакахме още няколко секунди, докато в обикновения свят отломките се разлетят, пламъците утихнат и димящите останки от беседката се срутят.

А после излязохме обратно.

Спретнатата къщурка на Лермонт бе останала без стъкла. От прозорец на втория етаж стърчеше дебел клон, откъснат от взрива от близкото дърво.

Фургонът лежеше, обърнат настрани. До него бяха проснати две неподвижни тела. Третият — картечарят, или благоразумно скрилият се шофьор, бавно пълзеше към оградата, влачейки обездвижените си крака.

Не ми беше особено жал за него. Това беше обикновен бандит, когото бяха използвали, за да отвлече вниманието ни от ракетата. Той е знаел какво прави.

На мястото на беседката се беше образувал малък кратер, покрит с бели стърготини. Над главите ни се въртяха и падаха картите за игра — по случайност не бяха изгорели, а просто хвърлени във въздуха.

Семьон се намираше до фургона и беше затворен в блестящо прозрачно кълбо, сякаш изработено от кристал. Кълбото се търкаляше бавно, а Семьон, разперил ръце и крака, се въртеше вътре. Позата му толкова смешно пародираше известната картина „Златното сечение“, че се изхилих глупаво. Набитият късокрак Семьон изобщо не приличаше на мускулестия атлет, нарисуван от Леонардо да Винчи.

— Много неудобно заклинание — каза Лермонт с облекчение. — Но е надеждно.

Кристалното кълбо се покри с пукнатини и се разпадна на облачета пара. Семьон, който в този момент беше надолу с главата, се извъртя ловко и се приземи на краката си. Почегърта с пръст в ухото си и попита:

— При вас това нещо обичайно за съботите ли е, господин Лермонт? Или е по случай нашето пристигане?

Лермонт не реагира на добродушния сарказъм. Наведе глава встрани, сякаш се вслушваше в нечий глас. И започна да се мръщи — все повече и повече.

А после с две движения създаде пред себе си светещата рамка на портал и каза:

— След мен, господа. Боя се, че всичко това беше отвличаща маневра.

Не успях да попитам какво смята да прави с преобърнатия фургон, взривената беседка, измъкващия се бандит, наизлезлите на улицата зяпащи съседи. До нас се отвори втори портал и от него един след друг започнаха да изскачат Различни.

Не просто Светли от Нощния патрул, а облечени в полицейска униформа, с бронирани жилетки и шлемове, с готови за стрелба автомати!

Да, Томас Римувача, бива те да кокетничиш! Недооценил бил технологиите! Виждам как си ги недооценил...

Лермонт пристъпи в портала. Аз се забавих, изчаквайки Семьон. А той изведнъж спря и впери поглед в слабичък червенокос мъж. Развика се:

— Кевин! Дърт пръч!

— Симон! Тъпа кратуно! — възторжено закрещя червенокосият. — Накъде? Почакай!

Те се прегърнаха и започнаха да се тупат по раменете с ентусиазма на чалналите се зайчета от рекламата за батериите.

— После, после ще говорим — промърмори Семьон, измъквайки се от прегръдката на Кевин. — Виж, порталът изстива... Донесох ти вино от Севастопол, помниш ли? Мускат, пенливо, ето!

Изплюх се и поклатих глава. Що за маниер — „после, после...“. Във филмите героят, който казва такива думи на стар приятел, е обречен на скорошна неминуема смърт.

Остава само да се порадваме, че не сме герои от екшън.

Пристъпих в рамката на портала.

Млечнобяло сияние около мен. Лекота, сравнима само с тази, която изпитват космонавтите. Тайни пътеки, недостъпни за хората.

Какво ли ще правят там Различните в полицейски униформи? Ще изтриват паметта на случайните свидетели, ще премахват всички следи от взрива, ще разпитват нападателите, ако оживеят. Черна работа, от която всъщност се състои ежедневието на Патрулите.

Но кой се е осмелил? Дори да нападнеш сътрудник на Патрула е безумна постъпка. Да нападнеш шефа на Патрула, плюс още двама чуждестранни магове — това е съвсем нечувано. А да използваш при това хора...

Изведнъж ясно осъзнах, че срещнатият в „Подземията“ французин също е човек. Не, не Висш маг, скрил от мен своята същност. Обикновен човек. Но потресаващо ловък, хладнокръвен, артистичен. Не пешка, като изпратените на смърт бандити. Дали той не е изстрелял ракетата по нас?

А и вампирът. Нима е Костя? Нима все пак е оживял?

Отгоре на всичко — защитните амулети у бандитите, позволяващи им да спечелят време. Вампирите не са способни да създават амулети. Това е работа на маг, чародей или вещица!

Тогава с какво сме се сблъскали? Кой се мъчи да проникне в Сумрака за наследството на Мерлин?

И способен ли е да се потопи до седмия слой...

Порталът свърши, както винаги — неочаквано. Бялото сияние се сви в рамка, аз прекрачих през нея — и веднага ме хванаха за рамото, дръпнаха ме рязко наляво и надолу и ме скриха зад импровизираната барикада — няколко съборени маси.

Тъкмо навреме. Над главата ми изсвистя куршум.

Бях в „Подземията на Шотландия“. В една от първите стаи.

До мен зад барикадата се криеше Лермонт, а на пода ме беше бутнал тъмнокож Различен от първо равнище. Ако се съди по количеството заклинания, „заредени“ по пръстите му, беше боен маг.

Отново изгърмя изстрел. Стреляха през отворената врата, водеща към следващата стая.

— Тома, какво става? — погледнах го аз неразбиращо. — Защо лежим? Трябва да поставим Щит...

Лермонт дори не помръдна, но пред вратата се появи преграда и я затвори напълно. Не успях дори да се учудя от глупостта на шотландския маг и да се порадвам на своята проникателност, когато отново се чу изстрел и куршумът изсвистя над нас. Барьерата не го бе удържала.

— Извинете, прибързах... — промърморих аз. — А през Сумрака?

— Същият проблем като с ракетата — поясни Лермонт. — Куршумите са омагьосани до втория слой.

— Да минем през третия тогава!

— На третия има бариера! — напомни ми Лермонт. Аз млъкнах засрамено.

Тъмнокожият маг се надигна и метна в коридора няколко заклинания. Успях да забележа Опиума, Фриза и Караконджото. В отговор отново стреляха. Със същия точен, механичен ритъм...

— Лермонт, това е автомат! — казах бързо аз. — Лермонт, това е същият автомат, като онзи, с който стреляха по мен!

— И какво от това? Защитен е от леки заклинания. Предлагаш да го обстреляме с файърболи, да направим пожар и да срутим моста върху нас?

Не, Томас Римувача не се паникьосваше, не беше изпаднал в отчаяние. Той явно се опитваше да измисли нещо. И сигурно имаше някакъв план. Само че аз не исках да чакам...

От портала, който продължаваше да виси във въздуха, излезе Семьон. Веднага се сниши и се втурна с патешко ходене към барикадата. Да... понякога опитът е по-важен от Силата...

Някъде далеч, зад стените и вратите, се разнесе вик. Сърцераздиращ човешки вик, прекъснат на най-високата нота.

... А понякога яростта е по-важна от опита.

Плъзнах се в Сумрака.

Първият слой. Декорите сякаш придобиха реалност. Стените от гипскартон и пластмаса станаха каменни, под краката ми запращаха някакви сухи стъбла. Сигурно помещенията в Сумрака бяха изградени от човешката фантазия — твърде много хора бяха минали оттук, приемайки искрено правилата на играта, заставяйки се да повярват в подземията.

В подземията и в драконите.

Малко драконче с червени люспи стоеше в каменна арка, преграждайки пътя ми. Дракончето стигаше до рамото ми, опираше се на две лапи и на дълга, извита като тирбушон опашка. Ципестите криле нервно пляскаха по гърба му. Блестящите фасетни очи се втренчиха в мен, пастьта му се отвори — и изплю към мен кълбо от пламък.

Ето какъв си в Сумрака, „Стрелец И“...

Отскочих към стената, хвърляйки файърбол към дракончето. Съвсем малък, за да не предизвикам никакви сътресения в реалния свят.

А самият аз отидох във втория слой.

Подземието не се промени. Затова пък дракончето стана черно и малко по-високо. Очите му се закръглиха и потъмняха, появиха се и разперени уши. Люспите се превърнаха в нещо средно между твърда козина и притиснати към тялото хитинови игли. Пастта му се източи напред. Крилете се превърнаха в малки потрепващи лапи. Помислих си, че така би изглеждал един хибрид между Чебурашка и крокодила Гена.

Пастта се разтвори и изстреля към мен сноп сини искри.

Отскочих и се приближих с още няколко крачки. И, отново забравяйки за бариерата, пристъпих към третия слой на Сумрака.

Отначало ми се стори, че съм се натъкнал на стена — гъвкава, еластична, но непроницаема стена. Но това усещане продължи само секунда.

След миг се озовах в третия слой.

И веднага разбрах как се съчетава това с предсмъртния човешки вик.

Някой беше вдигнал бариерата отново. С нечия жива кръв.

Но затова пък тук нямаше драконче...

Затичах се по коридора, без да си правя труда да унищожавам робота-стрелец. Лермонт ще се справи и сам. Къде ще се дене. За мен е по-важно да хвана убиеца. Какъвто и да е — вампир, маг, чародей. Непознат — или бивш приятел...

Явно това беше най-важното място в „Подземията“. Струпването на Сила, центърът на вихъра, ключалката. Същата онази „Кървава река“ — само че тук тя изглеждаше като канавка, пълна с бълбукаща, гъста като смола черна каша. Блестяща черна маса. А върху нея — неподвижно тяло с бял халат, изцапан с кръв.

Изглежда, този път с живота си се е разделил някой от наетите хора, работещи за Нощния патрул на Единбург. Някой от патоанатомите или друг експерт, нает от Лермонт.

Нима Лермонт не е оставил в „Подземията“ надеждна охрана? Не е устроил засада на нападателите? Зарязал е доверилите му се хора на произвола на съдбата?

Един поглед към реалния свят ми обясни всичко.

Оставил е. Устроил е.

Но е подценил силите на врага.

Преброих шест трупа в стаята. От тях трима бяха чужденци — с полувоенна екипировка, не принадлежаща на ничия армия, и с автомати, чиито пълнители леко проблясваха с омагьосаните си куршуми. Един беше Светъл маг от първо равнище. Мъртъв, разкъсан почти наполовина от изстрелян от упор автоматен откос. Неизразходваната Сила бавно изтичаше от мага като мъгливо бяло сияние. Другите двама от разстреляните бяха хора — наемни сътрудници на Нощния патрул. Амулетите, които не ги бяха спасили, проблясваха на гърдите им. Те също бяха умрели с оръжие в ръка — мъртвите длани още стискаха пистолетите.

Колко са били нападателите? И колко от тях са слезли под третия слой?

Не успях да довърша размишленията си — през Сумрака се плъзна бърза сива сянка, потапяйки се от първия слой при мен, на третия. И пред мен се оказа Брус.

Мастърът на вампирите изглеждаше зле. Гърдите му бяха разкъсани от куршуми. Той дишаше тежко, в устата му проблясваха удължените зъби.

— Аха! — възкликнах аз с такъв възторг, че Брус веднага разбра всичко.

— Стой, Светли! — развика се той. — Аз съм на ваша страна! Дойдох по молба на Лермонт!

— А кой е стрелял в теб?

— Роботът в коридора!

Аз примижах, проследявайки „вампирската пътека“. Да, отпечатъците от краката на неживия минаваха през коридора, откъм входа на „Подземията“. Не той беше устроил кървавата баня.

Ето на кого е разчитал Лермонт, за да се справи с автоматичния стрелец. Мъртвият се убива трудно дори с омагьосани куршуми.

— Кой е той?

Не уточних въпроса си, но Брус разбра.

— Не знам! Не е от нашите! Чужденец! С него имаше двацет човека, но всички вече са мъртви. И охранителите на Лермонт са мъртви!

— Да вървим след тях! — наредих аз.

Брус се поколеба. Погледна към кървящото тяло — за разлика от останалите, този беше загинал съвсем скоро и трупът му присъстваше

във всички слоеве на Сумрака едновременно. Смъртта е много силна магия...

— Дори не го помисляй! — предупредих го аз.

— На него вече му е все едно — промърмори Брус. — На него му е все едно, а аз тепърва ще трябва да се бия кой знае с кого!

Това беше гнусно, и беше вярно. Но да дам мъртъв сътрудник за храна на вампир...

— Ако пиеш кръв, бариерата ще се появи отново — намерих аз аргумент в своя полза. — Да вървим. Ще потърпиш.

Брус се намръщи, но не почна да спори. Наведе глава, сякаш смяташе да бута препятствие, и слезе на четвъртия слой.

Аз се плъзнах подире му.

Брус стоеше и се държеше за гърдите. Тресеше го. В очите му имаше откровен страх. Освен него тук нямаше никой. Никой и нищо — подземията бяха изчезнали. Само пясък, сив и едновременно цветен, само разпръснатите тук-там черни камъни... И розово-бялото небе без слънце.

— Антоне... не мога по-надолу.

— Бил ли си на петия?

— Не!

— Аз също. Да вървим!

— Няма да мога! — закрещя вампирът. — Маmicата ти, не виждаш ли, че умирам!

— Ти отдавна вече си мъртъв!

Брус завъртя глава така яростно, сякаш искаше да я отвинти от шията си.

Ако имах поне капка съмнение, че се преструва, щях да го принудя. Да го принудя или да го упокоя завинаги.

Но излизането в четвъртия слой явно бе отнело и последните му сили.

— Върви при Лермонт! — наредих аз.

Брус се втурна обратно с явно облекчение. Така се стреми към въздуха от смъртоносните дълбини останалият без дъх гмуркач.

А аз започнах да търся сянката си върху пясъка.

Нея я има. Не може да не хвърлям сянка. Непременно ще я намеря.

Иначе ще се случи нещо страшно.

Например — Мерлин ще възкръсне от мъртвите. И на помощ на Нощния патрул на Единбург, вече понесъл тежки загуби, ще дойде огледален маг. Онзи, който ще съхрани равновесието въпреки всичко.

Фокусникът Егор.

И това ще бъде ослепителният миг на славата му преди да загине, да се разтвори в Сумрака, да бъде захвърлен в нищото от безмилостната воля на изначалните Сили.

Не сме ли свикнали да използваме хора?

Заръмжах и пристъпих напред. Тази сянка не трябва да се търси по пясъка. Тази сянка е в мен самия.

Блъсна ме леден вятър — и пропаднах на петия слой на Сумрака.

С лице в зелената трева.

Духаше поривист студен вятър. Слънчевата светлина се процеждаше през плаващите по небето виолетови облаци — тежки, сякаш от сняг. Хълмистата равнина, обрасла с висока бодлива трева, се простираше до хоризонта. Някъде в далечината кънтяха гръмотевици и удряха мълнии — удряха обратно, от земята в небето, във виолетовите облаци.

Изправих се и преглътнах — ушите ми бяха заглъхнали. Обичайното потискащо усещане на Сумрака, обхващащата те слабост, желанието да излезеш по-бързо в реалния свят, изчезнаха. Петият слой се оказа енергийно балансиран. Когато очите ми привикнаха и се огледах, стана ясно, че цветовете наоколо не са съвсем живи. Зелена, но бледа трева. По-скоро сиво-синкави, отколкото виолетови облаци. Дори мълниите бяха някак приглушени и не дразнеха очите.

Но все пак... Тук, изглежда, можеше да се живее.

Огледах се и в смачканата трева видях Стража.

Това беше голем — същество, сътворено от глина и съживено с магия. Рядко срещано създание — отдавна никой не беше правил подобно нещо. Средновековен робот, който понякога са създавали, за да работи, но по-често — за да охранява.

Само че класическият голем е приличал на глинен човек и се е съживявал чрез руни, сложени в специален отвор (тук чувството за хумор на маговете обикновено е изчезвало съвсем).

А този голем беше змия. Нещо като глинена анаконда с дължина десет метра, дебела колкото тялото на възрастен човек, при това имаше хищно озъбени глави и от двете си страни. Кожата бе червено-сива,

като лошо изпечена тухла. Очите на голама бяха отворени... и точно те ме изплашиха повече от всичко. Бяха съвсем като човешки.

Впрочем защо „съвсем като“? Ако Мерлин е правил голама...

Точно в средата туловището на змията изтъняваше и там имаше малка вдлъбнатина, с размерите на длан. И в нея лежеше сив квадратен камък с полуизтрити надписи на келтски.

Да, странен голем. Руната не го оживяваше, а го убиваше.

Или по-скоро го обездвижваше, ако се съдеше по злобния блясък в очите.

Огледах се още веднъж. Освен мен и неподвижния голем нямаше никой. Крадецът на гробове беше слязъл по-надълбоко.

Я да видим!

Припомняйки си бойните заклинания, всичко най-мощно, което бях успял да науча и за което ми стигаха силите, аз ги подготвих за бързо използване. Трябваше да съм готов да вляза в бой във всяка секунда. Естествено, ако успеях да вляза по-надълбоко...

— Почакай, Антоне!

Във въздуха се материализираха трима — Лермонт, Семьон и непознат за мен негър. При това Лермонт държеше за ръцете и негъра, и Семьон и буквално ги измъкна след себе си. Силен е, да, силен е...

— Красота! — Семьон се огледа с възторг. — Уф... ето значи къде...

Той видя голама и млъкна. Приблужи се и предпазливо го подритна. Поклати глава.

— Брей... какъв звяр... Ти ли го повали, Антоне?

— Страхувам се, че не може да се повали толкова лесно. — Показах му Руната. Обърнах се към Тома: — Продължаваме ли, господин Лермонт?

— Ще можеш ли?

— Ще опитам.

Лермонт поклати глава със съмнение. Погледна накриво към подчинения си и каза:

— Ти няма да преминеш. Домъкнах ви заради... тази твар. Но по-нататък няма да успеете. Чакайте, колкото можете, и излезте.

Той въздъхна дълбоко — и се разтвори във въздуха.

Направих крачка напред.

Нищо.

Още една крачка. Още и още.

— Не се ли получава? — попита Семьон със съчувствие.

Какво става, нали слязох на петия слой, тук е съвсем спокойно, а аз не мога да се потопя по-надълбоко! Крачка. Още една. Къде ми е сянката?

— Антоне... — Семьон ме хвана за рамото и ме разтърси. — Антоне, спри. Напразно хабиш сили.

— Ще премина — прошепнах аз. — Трябва...

— Нищо не трябва. Лермонт е по-опитен. Той ще направи всичко сам.

Поклатих глава. Опитах се да се отпусна. Тук влязох с ярост... може би надолу ще сляза със спокойствие? Пред мен е само вододелът. Тънката ципа на повърхностното напрежение между световите, граница, след която, както се оказва, жизнената Сила започва да нараства. Първият слой на практика е мъртъв, изсушен, безплоден. Вторият е малко по-жив. Третият и четвъртият вече започват да наподобяват нашия свят. Петият... петият е почти годен за живот. Тук вече има цветове, тук е студено, но не дотолкова, че да замръзнеш, тук расте трева, валият дъждове, бушуват странни бури. Какво ли ще има на шестия? Трябва да разбере накъде се стремя. В свят, обхванат от лед, умиращ и потънал в мрак? Където е трудно да се диша, ходи се с усилие и не може да се разговаря?

Не. Шестият слой ще е различен. Още по-ярък от петия. Още по-жив. Още по-близък до истинския свят.

Кимнах на мислите си.

И прекрачих от петия слой в шестия.

Тук беше нощ. Може би не лятна, но топла. В небето над главата си не видях нито една звезда, но затова пък имаше луна. Не пояс от сив прах в небето, както на първия слой. Не трите малки цветни луни, които светят на втория. Най-обикновена, привична за човешкия поглед луна.

Но нито една звезда. Звездите не са за Различните.

Под белия прожектор на Луната светът изглеждаше съвсем реален. Дървета — истински, живи, с шумолящи от вятъра листа. Миришеше на трева и на изгоряло... изведнъж разбрах, че за пръв път усещам мирис в Сумрака. Сигурно ако сдъвчех тревичка, щях да усетя и горчивия ѝ сок...

Изгоряло?

Обърнах се и видях Лермонт. Но вече не в облика на пълничкия възрастен господин, а в сумрачното му възплъщение.

Томас Римувача се беше превърнал в белокоос великан с ръст над три метра. Кожата му излъчваше слаба млечнобяла светлина. Той вадеше от въздуха съсиреци от син и бял огън, смесваше ги в исполинските си длани, сякаш правеше снежни топки, и ги запращаше някъде надалеч. Проследих траекторията — съскащите топки пламък се носеха над равнината, помитайки нарядко разположените дървета по пътя си, и гаснеха в тъмния, отдалечаващ се облак. Горящите дървета отбелязваха неточните изстрели.

— Тома! — извиках аз. — Дойдох!

Великанът смеси в ръцете си гигантска топка и я хвърли по тъмния облак. Обърна се.

Лицето му беше удивително. Едновременно древно и свежо, добро и жестоко, красиво и плашещо.

— Младият маг е преминал бариерите — прогърмя Томас. — Младият маг е бързал да помогне...

В момента той не беше съвсем на себе си — като всички Различни, които в разгара на битка приемат сумрачното си възплъщение.

Томас преодоля разделящото ни пространство с няколко крачки. Стори ми се, че земята потрепери под стъпките му.

— Те не успяха, приятелю... — Древният бард сложи върху рамото ми длан, огромна като лопата. — Те стигнаха само до шестия слой. Томас ги прогони, да. Томас ги прогони като страхливи псета.

Лермонт се наведе към лицето ми и прошепна доверително:

— Но само защото враговете не приеха боя. Те са останали тук достатъчно дълго, за да разберат, че не могат да излязат в седмия слой на Сумрака.

— Колко бяха, Томас?

— Трима, приятелю мой. Трима. Правилно число.

— Успя ли да ги разгледаш?

— Едва-едва — поклати глава Томас. — Тук не можеш да прочетеш аурата, но Томас успя мъничко. Тъмен Различен — нежив-вампи́р. Светъл Различен — чародей-лечител. Инквизитор Различен — боен маг. Тримата се бяха събрали за наследството на Мерлин. Тримата

почти успяха. Трима Висши. Но дори и Висшите не могат да се доберат до седмия слой на Сумрака.

— Тъмен, Светъл и Инквизитор? — изумих се аз. — Заедно?

— Наследството на Мерлин примамва всички. Дори Светлите. Как мислиш, млади маго, защо Томас искаше да запази пристигането ти в тайна от своя Патрул?

— Всичките мъже ли бяха? — попитах аз.

— Всичките мъже. Всичките жени. Откъде да знае Томас? Томас не ги е опипвал. Томас едва успя да погледне аурата...

— Томас, трябва да си тръгваме. — Погледнах в очите на великана. — Томас, време е да се връщаме. Време е да си ходим.

— Защо? — учуди се великанът. — Тук е хубаво, млади маго. Тук може да се живее. Вълшебна земя, царство на феи и вълшебници... Томас може да се засели тук, Томас може да намери свое убежище...

— Томас Лермонт, ти си началник на Нощния патрул! Цяла Шотландия е под твоя охрана! Вещици, вампири, върколаци... нали няма да ги оставиш да безчинстват?

Томас мълчеше и за миг ми се стори, че ще се откаже. Че все пак е намерил своето царство на феите, където, според преданията, е отишъл още преди четиристотин години.

Разбира се, Тъмните няма да започнат да безчинстват. Ще дойде помощ — от Англия, от Ирландия, от Уелс. И в Европа, и в Америка ще се намерят Светли, които ще помогнат на осиротелия Шотландски патрул.

Но няма ли да стане изчезването на Лермонт онази капка, която ще превърне Егор в огледален маг?

— Да тръгваме, мой млади приятелю — каза Лермонт. — Прав си... прав си, а аз прибързвам... още не е дошло времето... Но вслушай се, млади магьоснико! Чуй как звъни тишината, как пеят цикадите в тревата, как нощните птици разцепват въздуха с крилете си...

Или той ме накара да ги чуя, или всичко това беше истина, но през шумното дишане на великана аз чух и тишината, и звуците.

— Виж как жарко пламти огънят, как сребристите листа улавят лунната светлина, как тъмната трева под краката... — шептеше Лермонт. — Тук може да се живее...

И аз видях.

— Малцина от Различните са били тук приживе... — въздъхна Лермонт. — Идваме едва след смъртта си, разбираш ли? Идваме завинаги...

По гърба ми пробягна тръпка. Спомних си загиналите от нашия Патрул. Игор, Тигърчето, Андрей...

— Ти знаеше ли? Знаеше ли това преди?

— Всички Висши, които могат да стигнат до петия слой, знаят. — Гласът на Томас беше печален. — Но това е твърде опасно знание, млади маго.

— Защо?

— Не си струва да знаеш какво те чака след смъртта. Томас знае и му е тежко. Томас иска да дойде тук. Далеч от хората, жестоки и алчни. Надалеч от човешкото зло и човешкото добро. Толкова е сладко... да живееш в света на Различните...

— Да живееш?

— Да живееш, млади маго... Тук дори вампирите не се нуждаят от кръв. Тук всичко е друго, всичко е различно. Всичко е така, както трябва да бъде. Тук е истинският свят — на петия, шестия и най-великия — седмия слой. Тук се издигат към небесата кулите на мъдреците, изучаващи мирозданието; кипят от живот градовете, пълни със Светлина и Мрак; еднорози бродят в девствените гори и дракони охраняват планинските си пещери. Тук ще дойдем... аз — по-рано, ти — по-късно... и приятелите ни ще ни посрещнат. Аз също ще се радвам да те посрещна, млади маго...

Великанската ръка ме прегърна през раменете, сякаш бях дете. Тома въздъхна тежко. И продължи:

— Но не му е дошло времето. Все още не му е дошло времето. Ако можех да стигна седмия слой... не бих се върнал. Но тук Силата ми не е достатъчна. И твоята няма да е достатъчна.

— Не бързам — промърморих аз. — Имам...

Какво имам? Жена и дъщеря? Те са Различни. Висши Различни. Можем да дойдем всички заедно. В градовете от Светлина и Мрак... където Алиса и Игор са щастливи заедно, където никой не си спомня за глупавите хорица...

Потрепнах. Стори ли ми се, или аз също станах по-висок? Или Лермонт се смаляваше?

— Тома, да си тръгваме!

— Почакай. Виж това!

Над главите ни затанцува бяло огънче. Тома протегна ръчището си, сочейки плоча от прозрачен червен камък, криеща се в тревата пред краката ни. Какво ли е това, рубин с размерите на голям поднос?

Приседнах. Прокарах ръка по гладката повърхност. Погледнах чертичките на келтските букви.

— Какво пише тук, Тома?

— Това е писано от Мерлин. — Гласът на Лермонт стана замислен. — Писано е от Мерлин, това е едновременно и ключалката, и последния ключ. Тук е написано на коелбрен... — Той помълча. — Ако се каже с висок напев, то...

— Както и да е! — възкликнах аз, усещайки почти физически как времето изтича.

Тома изрече с някакъв чужд, по-тънък и напевен глас:

*Венецът на Всичко тук е скрит. Само крачка
остана.*

Но той е наследство за силните или умните...

При първите звуци на гласа му изрязаните в камъка букви започнаха да светят, сякаш под камъка беше запалена мощна лампа. Една след друга буквите се превръщаха в тънки стълбове светлина, пронизващи небето.

Ще получиш всичко и нищо, когато го достигнеш.

Върви напред, ако си силен като мен,

или назад, ако си умен като мен.

Начало и край, глава и опашка, всичко е слято в едно

във Венеца на Всичко. Така неразделими

са животът и смъртта.

Последната буква светна едновременно с последните думи на Лермонт.

— Мразя караоке — казах аз. — Какво означава всичко това?

— Томас не знае повече от теб, млади маго. — Великанът ме грабна. — А сега си тръгваме!

Предполагах, че Лермонт иска да излезе направо в реалността. Но не, първо излезе на петия слой и махна с ръка на Семьон и негъра:

— Излизайте!

Не се наложи да ги уговаряме дълго. А Лермонт ми намигна, наведе се над голема и измъкна от тялото на змията Руната на Мерлин.

Очите на звяра светнаха яростно. Туловището се издигна във въздуха, двете усти се отвориха синхронно.

Но ние вече бяхме извън обсега на Стража. В обикновения, човешки свят. В стаята, пълна с мъртви тела.

Възрастният пълничък Лермонт ме пусна и се строполи на пода. Лицето му беше покрито с пот, дори по стърчащите му мустаци висяха капки.

Около нас беше обичайното суетене — Светлите Различни сваляха следите от аурите, изучаваха телата, вземаха парчета плът и капки кръв за анализ. Към мен и появилия се Семьон веднага се насочиха напрегнати погледи, заклинания започнаха да сондират тялото ми. Като видяха, че сме Светли, и то от висок ранг, патрулните сконфузено оттеглиха заклинанията.

Малко по-встрани видях и Брус. Мастърът на вампирите вече не изглеждаше като ходещ труп, дори бузите му бяха поруменели. Той беше клекнал в ъгъла и пиеше нещо от чаша. Не се загледах какво точно.

— Ама че работа! — каза Семьон, въртейки глава. Видът му беше напълно щастлив. — Не съм и предполагал, че ще бъда на петия слой, сякаш съм Великия Хесер или Томас Римувача. Ох... Сега и от смъртта не ме е страх...

Той ми намигна.

— Ще ти зашия устата — изрече Лермонт с много позната интонация. — Петото ниво на Сумрака не е тема за клюки.

— Аха — побърза да се съгласи Семьон. — Аз само така, бърборя от глупост...

— Тома... — Протегнах ръка и помогнах на мага да се изправи. — Благодаря... че се върнахме. И за това, което ми показахте — благодаря.

— Да тръгваме. — Тома бързо влезе в съседната стая, при „пристана“, където желязната лодка се полюшваше над тъмната вода. Аз го последвах. Лермонт постави над нас Чадър от Тишина и шумът веднага утихна. — Искаш да питаш нещо ли?

— Да. Кой са те?

— Не знам. — Тома извади носна кърпичка и изтри потта от лицето си. — Вече няколко пъти са се опитвали да се доберат до наследството на Мерлин. Но не съм сигурен, че са точно тези Различни... Последният опит беше преди повече от век. И освен това, никой преди не е въвличал толкова много хора... Всичко е много сериозно, Антоне. Но ни провървя — Мерлин озадачи всички с третия си ключ.

— Какво означава онзи стих?

— Загадка. По онова време много обичаха загадките, Антоне. Смяташе се за добър тон да дадеш на противника възможност да победи себе си. Призрачна, но все пак — възможност.

— Едно е ясно — освен да се отиде директно на седмия слой, има и заобиколен път — казах аз.

— Така изглежда. Но не знам какво да ти кажа. А и да знаех — нямаше да ти кажа.

— Ще пазиш тайника на Мерлин до края на времето?

— Докато мога. — Лермонт повъртя в ръката си Руната на Мерлин. Въздъхна: — Поне Стражът отново пази петия слой. И този път врагът ще трябва пак да я вземе.

— Унищожи я, Тома!

Той поклати глава:

— Няма лесни решения, Антоне. Ако се унищожи Руната, Стражът също ще изчезне. Ще я скрия по-надеждно. Няма нужда да знаеш как. И... благодаря за помощта...

— Това да не означава „изчезвай“? — усмихнах се аз.

— Това означава „благодаря за помощта“. Колкото повече странични лица има, толкова повече шум ще се вдигне около станалото. Благодарен съм и на теб, и на Семьон. Ще ви донесат билетите в хотела.

— Ясно. И аз ви благодаря, Тома — поклоних се аз. — Светлината да е с вас!

— Почакай — каза меко Томас. Приблѝжи се и неочаквано ме прегърна. — Казвам ти „благодаря“. Не се обиждай. Сега ще имаме много проблеми и много гости от Инквизицията. Нима искаш да останеш тук още месец?

— Пази Венеца, Тома — казах аз след кратка пауза.

— Мисли над това, което видя, Антоне. Сигурен съм, че в случилото се има замесени твои сънародници. Върви към тайната от своята страна — и ще се срещнем пак.

— Ще намеря кой от нашите е замесен и ще го навра в миша дупка — обещах аз. — Довиждане, Томас Римувано!

И, когато вече бях стигнал до вратата, добавих:

— А, да — свикнали сме да летим първа класа!

— Кажете благодаря, че няма да ви изпратя като багаж — отвърна със същия тон Тома. После се обърна и тръгна назад към сътрудниците си.

ЕПИЛОГ

— Наистина, лоша поличба е да кажеш на боен другар, че пак ще се срещнете — каза мрачно Семьон. — Дори минутка не му остана да дойде при мен. А ние, като някакви глупаци, се връщаме обратно. Поне седмица да бяхме останали... да идем на езерото, да половим рибка...

— Семьоне, появи ли се Инквизицията, засядаме тук за цял месец.

— А какво му е лошото?

— Аз съм семеен човек.

— Ох, вярно... — въздъхна Семьон. — Малка дъщеричка... ходи ли вече?

— Семьоне, не се прави на глупак.

Спряхме пред входа на хотела. Семьон се ухили и се почеса по врата.

— Ех... колко време имаме?

— Пет-шест часа. Ако има билети за вечерния полет.

— Ще ида до лавката да купя сувенири. Да взема ли и за теб?

— Какво по-точно?

— Как какво? Уиски и шарфове. На мъжете — уиски, на жените — шарфове. Обикновено вземам по пет и от двете.

— Давай — магнах с ръка аз. — Само че ми вземи и детски шарф, ако видиш. Някой по-ярък.

— Непременно.

Влязох в хотела. Портиерът го нямаше на регистрацията, но имаше плик с голям надпис „Anton Gorodetsky“. В плика бяха сложени три билета първа класа — за мен, Семьон и Галя Добронравова. Тома не само че работеше с невероятна оперативност, но не беше забравил и за момичето-върколак.

Качих се на четвъртия етаж и почуках на вратата на тъмната стая-люкс. Никакъв отговор. Заслушах се — някъде зад вратата шуртеше вода. Извадих билета на Галя от плика и го пъхнах под вратата.

Намерих ключа из джобовете и влязох в стаята си.

— Бавнобавноидидокреслотоиседнивно — каза червенокосият младеж, който в „Подземята“ ми се бе представил като Жан.

Позицията му беше великолепна — до прозореца, през който нахлуваше ослепителна слънчева светлина. Сянката ми беше някъде зад мен — няма как да се потопиш.

— Тръгнибавноивнимателнокъмкреслото — избърбори младежът.

Той беше ускорен, обгръщаше го зелено сияние, идващо от амулета в ръката му: на пръв поглед — обикновено герданче от мъниста, каквито плетат хипитата. Сега рефлексите му превъзхождаха многократно човешките. А като се имаше предвид автомата „Узи“, чийто пълнител грееше в червено от омагьосаните куршуми, нямаше да е умно да се възразява.

— Говори по-ясно — помолих го аз, докато отивах до креслото и сяхах в него. — След като не ме уби веднага, значи има за какво да говорим.

— Грешивълшебнико — каза младежът и на мен ми направи впечатление това смешно, детско „вълшебнико“. — Наредихамидатеубия. Ноазискамдатепитамянещо.

— Питай.

Трябва ми сянка. Трябва да завъртя глава, да видя сянката си и да се гмурна в Сумрака. Там ще съм по-бърз от него.

—

Невъртиглавата!

Акопогледнешкъмсянкатасищестрелямведнага. Колкосте?

— Какво?

— Колкотакивакатотебимапоземята?

— Ами... — замислих се. — Имаш предвид Светли или Тъмни?

— Всеедно!

— При-и-ибли-и-изи-и-ите-е-елно-о-о все-е-еки-и-и де-е-есе-е-ето-о-охи-и-иляде-е-ен — проточих аз. Не за да се подигравам, а за да убедя младежа, че твърде много се е ускорил. Впрочем, дали той можеше да регулира действието на амулета?

— Мразявигадини — каза младежът. — Нареденомиедатеипредамчесипредалприятелизаслужаващсмърт...

На вратата се почука. Погледът на младежа се стрелна натам. Отново се върна към мен. С едно движение свали покривката от масата

и я метна върху автомата, който продължаваше да сочи към мен. Нареди:

— Отговори!

— Кой е? Отворено е! — извиках аз.

Ако е Семьон — ще имаме някакви шансове.

Вратата се отвори и влезе Галя. Но в такъв вид, че направо ми спря дъхът. Къса черна поличка, почти прозрачна розова блузка — Лолита пуши нервно в тъгла.

Жан също застина.

— Здравсти. — Момичето дъвчеше нещо. Съсредоточи се и наду огромен балон. Балонът се пукна и Жан трепна. Уплаших се, че ще започне да стреля, но се размина. — А ти кой си?

Тя така изглежда Жан, че убиецът започна да се изчервява. И успя да избърбори и измърмори едновременно:

— Дойдохнагости.

— Е, за приятелите на Антъни — с отстъпка. — Галя намигна на младежа. Приблужи се до мен, поклащайки бедра. Каза: — Забравих си гащичките при тебе, да си ги виждал?

Успях само да поклатя глава.

— А, майната им — реши Галя. И започна бавно да се навежда, насочвайки устните си към моите, предоставяйки на Жан възможност да се загледа... дори не искам да си помисля в какво!

Но той се загледа.

— Пригответи се — прошепна Галя. Очите на момичето бяха сериозни и разтревожени. Но тя все пак докосна устните ми — и в очите ѝ блеснаха палави искрици...

... само миг преди да се преобрази във вълчица. Грубо и страшно, пръскайки капки кръв и парчета кожа, без да губи време за пълноценен морфинг. Трансформира се — и черната рошава сянка скочи към убиеца.

Той започна да стреля в момента, в който пратих към него две Тройни Остриета.

Първото му отсече ръката с автомата и откъсна парче от торса му. Не разбрах веднага къде попадна второто. Надигнах се и скочих към гърчещата се на пода вълчица. Тялото ѝ пое всички куршуми, предназначени за мен. Не толкова много — пет или шест. Ако не бяха омагьосани...

Жан стоеше и се олюляваше. Гледаше ме с безумни очи.

— Кой те изпрати? — изкрещях аз, удряйки го с Доминантата, заклинанието за абсолютно подчинение.

Той трепна, опита се да отвори уста — и главата му се разлетя на три части. Вторият ми заряд беше попаднал в нея.

Тялото се олюля и рухна на пода до момичето-вълк. От артериите на тласъци бликаше кръв.

Ако беше вампир, а не върколак...

Аз се наведох над нея и видях, че момичето се преобразява обратно в човек.

— Да не си посмяла! Ще умреш!

— Така или иначе ще умра — произнесе тя отчетливо. — Не искам... като звяр...

— Ти не...

В гласа ѝ се промъкна ирония:

— Глупав... Светъл...

Станах. Ръцете ми бяха целите в кръв. Под краката ми жвакаше кръв. Обезглавеното тяло на убиеца потръпваше.

— Тук какво... — Семьон застина на прага. Потърка лицето си с длан. Изруга.

В другата ръка носеше два плика. Единият с бутилки. Другият сигурно с шарфове.

— Тук? Вече нищо — казах аз, гледайки мъртвото момиче. — Всичко свърши.

Купих магнитче за Завулон от летището в Единбург, докато Лермонт и Семьон презаверяваха билетите. Сега ни трябваша само две места за пътници и билет за извънреден товар — дълъг дървен сандък с направени заклинания. Едното заклинание предпазваше съдържанието от разлагане. Второто убеждаваше митничарите, че няма никаква нужда да го проверяват — в него се превозват безобидни ски.

Магнитчето беше банално, но красиво: фигурка на шотландец с килт и гайда. Прибрах го в джоба, после постоях пред стелаж с картички. Избрах една, с кралския замък, и я прибрах в пътеводителя за Великобритания. Още няхах никакво основание да я изпращам на

Лера. Но много се надявах, че рано или късно ще успея да изпълня даденото на приятелката на Виктор обещание.

Семьон беше необичайно тих. Не си припомняше как са изглеждали самолетите в зората на авиацията, не се превземаше. Минахме през граничния и митническия контрол и заехме местата си в самолета. Той извади плоска бутилчица уиски и ме погледна въпросително. Ударихме по глътка направо от гърлото, спечелвайки си неодобрителния поглед на стюардесата. Тя незабавно се скри в ъгъла, върна се с чаши и няколко бутилчици и мълчаливо ги връчи на Семьон.

— Не тъжи — каза тихо той. — Тъмните винаги си остават Тъмни. Тя щеше да порасне и да стане чудовище. Най-вероятно.

Кимнах. Той, разбира се, беше прав. Това трябваше да го разбира дори такъв глупав Светъл като мен...

Облегнах се назад и затворих очи. Помислих си, че съм забравил дори да проверя вероятностите — дали самолетът не го заплашва катастрофа. А какво значение имаше? Хората летят, без да мислят за лошото. Ще опитам и аз така...

— Прегледах реалността — каза Семьон. — Ще излетим с десет минути закъснение, но ще пристигнем навреме. Попътен вятър — провървя ни, а?

Надянах слушалките за еднократна употреба от пластмасовото пликче и мушнах накрайника в куплунга, скрит в страничната облегалка. Защраках с бутоните, избирайки си канал. Спрях, когато чух позната песен:

*Не губи подареното,
не тъжи за загубеното.
Онзи тип на вратите на рая
е уморен от сълзи и сопоти.
Той ни вижда изцяло,
и няма да ни пее псалми.
Той ще ни попита само
имало ли ни е, обичали ли сме...
Имало ли ни е, обичали ли сме...
Имало ли ни е, обичали ли сме...^[1]*

[1] Кирил Комаров — „На входа на рая“ — Бел.авт. [↑](#)

ЧАСТ ВТОРА

ОБЩ ВРАГ

ПРОЛОГ

Инспекторът по пожарна безопасност тикна пръст в ароматната пръчица, тлееща в пепелника.

— Какво е това?

— Опиум — отвърна мечтателно момичето.

В счетоводството настъпи тишина. По лицето на инспектора избиха червени петна.

— Не се шегувам. Какво е това?

— Индийска ароматична пръчица. Нарича се опиум. — Момичето погледна към колежките си и добави смутено: — Ама то само така се казва, вие какво си помислихте? Всъщност тук няма никакъв опиум!

— Вкъщи си пушете ако щете опиум, ако щете — коноп. — Инспекторът напљунчи демонстративно пръстите си и угаси пръчицата. — А тук... при вас навсякъде е пълно с хартия!

— Та аз внимавам! — възмути се момичето. — И пепелникът е специален, виждате ли? Пепелта пада на керамична поставка. Ароматът е приятен, на всички им харесва...

Тя говореше успокоително и меко, с тона, с който възрастните общуват с малките деца. Инспекторът понечи да каже още нещо, но в този момент се намеси възрастната жена, която седеше отделно, на най-голямото бюро, с лице към останалите счетоводителки:

— Верочка, извинявай, но инспекторът е напълно прав. Тежък аромат. Вечер ме боли главата от него.

— В Индия прозорците сигурно са отворени постоянно — намеси се в разговора трета жена. — И те затова горят тези ароматизатори. Там и хигиената им е лоша, помийните им ями са наблизко, всичко изгнива много бързо, такъв е климатът. Налага се да потискат миризмата. А при нас защо?

Четвъртото момиче, връстница на Вера, се изкикоти и заби поглед в екрана на компютъра.

— Ами... да бяхте ми казали! — възкликна Вера през сълзи. — Защо не ми казахте?

— Не искахме да те обиждаме — каза най-възрастната.

Вера скочи и, притискайки длани към лицето си, изхвърча в коридора. Токчетата ѝ изтракаха по паркета, после вратата на тоалетната хлопна в далечината.

— Трябваше да ѝ го кажем, рано или късно — изрече с въздишка възрастната жена. — Вече не мога да ги понасям тези свещички. То не беше опиум, жасмин, канела...

— А помните ли пипера и кардамона? — възкликна младата. — Направо беше ужас!

— А ти не се присмивай на приятелката си. По-добре иди при Вера, тя много се разстрои...

Младата стана с готовност и излезе от счетоводството.

Инспекторът огледа жените с безумен поглед. После погледна придружителя си — млад, набит мъж с дънки и тениска. Не изглеждаше много солидно редом до униформения инспектор.

— Лудница — изрече инспекторът с твърд глас. — Навсякъде нарушения на правилата за пожарна безопасност. Как още не са ви затворили?

— И аз това се чудя — съгласи се мъжът. — Понякога отивам на работа и си мисля: ами ако това е краят? Ако изведнъж се е приключило с този бардак? И сме започнали да работим според закона за охрана на труда, без да нарушаваме нищо...

— Покажете ми пожарното табло на втория етаж — прекъсна го инспекторът, поглеждайки в плана.

— С удоволствие. — Мъжът отвори вратата пред инспектора и намигна на жените в кабинета.

При таблото негодуванието на инспектора поутихна. То беше красиво, новичко, спретнато, боядисано в червен цвят. Два пожарогасителя, кофа с пясък, празна конусовидна кофа, лопата, кука и лост.

— Виж ти... Виж ти... — мърмореше той, докато надничаше в кофите и проверяваше датата на зареждане на пожарогасителите. — Даже някак старомодно. Не очаквах.

— Стараем се — каза придружителят му. — Когато бях в училище, имахме точно такова табло.

Инспекторът разгъна схемата. Замисли се за момент.

— Хайде да видим... да видим програмистите ви.

— Хайде! — оживи се мъжът. — Това е нагоре, следвайте ме...

Пред стълбите той се отдръпна, пускайки инспектора напред. Обърна се и погледна към пожарното табло. То избледня и се разтвори във въздуха. Нещо падна на пода с тих звук. Мъжът се усмихна.

След посещението при програмистите у инспектора отново се появи повод за негодувание. Програмистите (две девойки и юноша) пушеха безгрижно на работното си място, кабелите на компютрите се виеха в страховити снопове (инспекторът дори се пхна под едно бюро и пъшкайки провери дали контактите са заземени). Четвърт час покъсно той слезе на първия етаж, отиде в кабинета със странния надпис „Дежурен разпределител“ и разтвори книгата си на масата. Съпровождащият го младеж седна срещу него и наблюдаваше с усмивка как инспекторът попълва протокола за проверка.

— Какъв е този глупав надпис на вратата? — попита инспекторът, без да прекъсва работата си.

— „Дежурен разпределител“? Ами, това е този, който се занимава с всички дреболии. Когато някой дойде на проверка, спуска се канализационна тръба, донасят пица или минерална вода — налага се да се занимава с всичко това. Нещо средно между разпределител на задачите и домакин. Длъжността е скучна, дежурим по ред.

— Всъщност с какво се занимавате тук?

— Това влиза ли в задълженията на противопожарната охрана?

— Мъжът се замисли. — Е... ние пазим Москва от рожбите на злото.

— Шегувате ли се? — Инспекторът изглежда изпитателно „дежурния разпределител“.

— Ни най-малко.

Без да почука, в стаята влезе възрастен човек с източна външност. При появата му дежурният бързо се изправи.

— Е, какво имаме? — попита влезлият.

— Един в счетоводството, един в тоалетната и един на пожарното табло на втория етаж — отвърна с готовност дежурният. — Всичко е наред, Борис Игнatieвич.

Инспекторът пребледня.

— Лас, ние нямаме пожарно табло на втория етаж — отбеляза Борис Игнatieвич.

— Създадох илюзия — похвали се Лас. — Много достоверно се получи.

Борис Игнatieвич кимна. Каза:

— Добре. Само че си пропуснал още два „брѣмбара“ при програмистите. Мисля, че нашият гост не за първи път съчетава задълженията на пожарен инспектор и шпионин... нали?

— Какво си поз... — започна мъжът. И млъкна.

— Теб много те е срам, че си се занимавал с промишлен шпионаж — каза Борис Игнatieвич. — Отвратително! Та ти беше честен човек... някога. Помниш ли как отиде на Байкало-Амурската магистрала? И не само заради парите, ти търсеше романтика, искаше да участваш в нещо велико...

По бузите на инспектора потекоха сълзи. Той кимна.

— А помниш ли как те приемаха за пионер? — попита бодро Лас. — Как стоеше в строя и си мислеше, че ще дадеш всичко от себе си за победата на комунизма? А пионерската ръководителка ти връзваше връзката и почти те докосваше с твърдите си цици...

— Лас — изрече с леден глас Борис Игнatieвич. — Не мога да се начудя как си станал Светъл.

— Тогава бях в добро настроение — призна си Лас. — Сънувах, че съм малък и яздя пони...

— Лас! — повтори Борис Игнatieвич.

Дежурният млъкна.

В настъпилата тишина се чуваше хлипането на инспектора по пожарна безопасност:

— Аз... всичко ще разкажа. Отидох на Байкало-Амурската магистрала, за да не ми взимат издръжка...

— Няма нужда да разказваш за Байкало-Амурската магистрала — каза меко Борис Игнatieвич. — Разкажи как те накараха да инсталираш „брѣмбари“ в офиса ни.

ГЛАВА 1

— Мисля, че се досещате за какво съм ви събрал — каза Хесер.

В кабинета на шефа бяхме петима. Самият Хесер, Олга, Иля, Семьон и аз.

— Какво има да се досещаме? — промърмори Семьон. — Събрали сте Висшите и първо равнище на Силата. Само Светлана я няма.

— Светлана я няма, защото не е на щат в Нощния патрул — намръщи се Хесер. — Но не се съмнявам, че Антон ще ѝ разкаже всичко. Дори няма да се опитвам да го забранявам. Но няма и да поощрявам нарушенията... Това е съвещание на ръководството на Нощния патрул. Искам веднага да предупредя Иля... Някои от нещата, които ще чуе, ще бъдат нови за него — неща, които не би чул при нормални обстоятелства. Така че не бива да се разказват. На никого.

— Кои именно? — попита Иля, оправяйки очилата си.

— Може би... може би всичко, което ще чуеш тук.

— Хубави „някои неща“ — кимна Иля. — Както кажете. Ако искате — готов съм да поема знака на Наказващия огън.

— Ще минем и без формалности. — Хесер извади от бюрото метална кутия и се зае да рови из нея. През това време аз се оглеждах с обичайното любопитство. Кабинетът на шефа е интересен с огромното количество дребни предмети, необходими му я за работа, я просто като спомени. Нещо подобно на скривалището на Плюшкин, кутийката с най-ценните „съкровища“ на някое дете и апартамента на разсеян колекционер, който непрекъснато забравя какво точно събира. Учудващо е и, че като че ли нищо не изчезва, в шкафовете на практика няма свободно място, а постоянно се появяват нови експонати.

Сега погледът ми се спря на малък терариум. Кой знае защо той нямаше капак, а на стъклото беше залепена бележка — или с буквите „ООО“, или с числото „000“. В терариума имаше глупава играчка, китайско производство — малка пластмасова тоалетна, върху която в царствена поза стоеше тарантула. Отначало ми се стори, че паякът е пластмасов или мъртъв, но после забелязах, че очите му проблясват, а

краката му се мърдат. По стъклото пълзеше друг паяк: тлъст, кръгъл, наподобяващ мъхеста топка с крака. От време на време той спираше и изплюваше на стъклото капка зелена отрова, явно целейки се навън. Впрочем от паяка се сипеше нещо, надолу в терариума. Там мърдаха някакви други насекоми и протягаха лакомо пипалца за угощението. Щастливците, които успяваха да хванат нещо, започваха да подскачат радостно.

— Интересно ли ти е? — попита Хесер, без да вдига поглед.

— Аха... какво е това?

— Симулатор. Нали знаеш, обичам да изследвам затворени социални групи.

— И какво изобразява този симулатор?

— Един интересен социум — отговори уклончиво Хесер. — В базовия модел той би трябвало да се превърне в обикновена група паяци. Но тук имаме два главни паяка, един от които е заел водещата позиция, като от време на време се качва на възвишението, а вторият осигурява защита от външна агресия и грижи за членовете на обществото. При постоянна активност на главните паяци този симулатор може да функционира с минимална автоагресия. Само понякога се налага да се пръскат обитателите с прясна бира за релаксация.

— И никой не се опитва да се измъкне? — попита Иля. — Няма капак...

— Много рядко. И само онези, на които им омръзва да са паяци в терариум. Първо, в терариума се поддържа постоянна илюзия за борба. Второ, присъствието в терариума се възприема от обектите като личен недостатък. — Хесер най-накрая извади от кутийката някакъв предмет и каза: — Достатъчно, стига сме се разсейвали с дреболии. Ето ви първия предмет за размисъл. Какво е това?

Ние мълчаливо гледахме сивото парче бетон, сякаш откъртено от стена.

— Да не се използва магия! — предупреди Хесер.

— Аз знам — каза виновно Семьон. — Помня го този случай. Радиомикрофон. През петдесетте се опитаха да ни го поставят... или през шейсетте? Когато бяхме отдел на „Гросветремтехмонтаж“. Някакви умници от КГБ, нали?

— Правилно — каза Хесер. — Тогава здравата търсеха шпиони. И нас започнаха да ни проверяват... внушавахме някои подозрения на компетентните органи... Добре, че имахме свои очи и уши в КГБ. Проведохме кампания по дезинформация, бдителните другари си докараха мъмрене за нецелесъобразно разхищаване на скъпо оборудване... А това?

Сега в ръцете на Хесер проблясваше голям стоманен винт. Честно казано, няхах представа, че се произвеждат толкова големи винтове.

— Едва ли знаете — съобщи Хесер. — Единственият... надявам се... опит на Тъмните да ни шпионират с човешки средства. През седемдесет и девета година на миналия век. Имах много тежък разговор със Завулон. След това подписахме приложение към съглашението за забранените методи за борба.

Винтът се скри в кутията. Вместо него бяха извадени две малки кафяви „таблетки“.

— Това е, когато се опитаха да ни вземат сградата! — оживи се Иля. — През деветдесет и шеста. Нали?

Хесер кимна:

— Напълно вярно. На един амбициозен млад олигарх му се сторило, че бившето държавно предприятие, а сега вече закрито акционерно дружество „Гросвет“, е много апетитна и абсолютно беззащитна собственост. Само че когато подслушването и външното наблюдение установиха какви хора идват просто да пият чай със стареца-директор, олигархът се отказа от амбициите си.

— Естествено, и това е било дезинформация, нали? — попита любопитно Олга. Явно непривично предвзетата тирада на шефа беше предназначена именно за нея, пропусналата тези отдавнашни събития.

Семьон се изхили и произнесе провлечено:

— Ти, разби-и-ираш ли, адаш, решаваш важните въпроси в общоградски мащаб, а за помощ не идваш... Наминавай, ако има нещо...^[1]

Хесер се усмихна в отговор:

— Относно „наминавай, ако има нещо“, малко преувеличи. Но нищо, победителите не ги съдят... И така, всичко това бяха минали

работи. А ето и днешният улов...

Той извади от кутията нещо, което приличаше на парченце от лейкопласт. Тънко бяло квадратче, лепкаво от едната страна — Хесер с усилие го отлепи от пръста си.

— Технологията не стои на едно място — казах аз с въодушевление. — Микрофон и предавател?

— Ще се учудиш, но тук има и магнетофон — съобщи Хесер. — Всичко се записва и се изстрелва с кодиран импулс за три секунди веднъж дневно. Хубава играчка. Скъпа. И не е толкова просто да я купиш.

— Давай по същество, Борис — помоли Олга.

Хесер пусна „играчката“ обратно в кутията и ни огледа внимателно:

— Преди седмица Антон и Семьон бяха в Единбург. Там се случи нещо неприятно... ако пропуснем подробностите — група Различни, сред които има минимум по един Светъл, Тъмен и Инквизитор, с помощта на хора-наемници, снабдени с магически амулети, се опитаха да завладеят един от най-древните артефакти. Така наречения Венец на Всичко, направен от Великия Мерлин малко преди оттеглянето му в Сумрака.

Иля подсвирна. Олга мълчеше — или знаеше за това от Хесер, или не смяташе за нужно да проявява емоции.

— Трябва да добавя, че тримата Различни са Висши — продължи Хесер. — Е... Може би не и тримата. Може би само двама. Двама биха успели да отведат третия до шестия слой на Сумрака.

За мое учудване, Иля мълчеше. Стъписал се беше, навярно. Не мисля, че е слизал под третия слой.

— Всичко това е неприятно дори само по себе си — каза Хесер. — Никой от нас не знае що за артефакт е скрил Мерлин на седмия, последен слой на Сумрака. Но имаме сериозни основания да подозираме, че този артефакт е способен да унищожи цялата цивилизация на Земята.

— Още един „Фуаран“? — попита Семьон.

— Не, Мерлин не е имал знанията да превръща хората в Различни — поклати глава Хесер. — Но това е нещо много сериозно. Сега охраната на артефакта е усилена, освен Нощния патрул на Шотландия го пазят и Инквизитори. Но ситуацията е твърде сериозна.

Доколкото знам, опити да се шпионират патрулите има в Москва, Нью Йорк, Лондон, Токио, Париж, Пекин... накратко — във всички ключови точки на планетата. Навсякъде действат хора, които не знаят кой ги е наел. Засега няма никакъв успех в търсенето на зложелателите.

— Хесер, а какво има там, на седмия слой на Сумрака? — поинтересува се Иля. — Знам, че не е прието да се разказва за дълбоките слоеве на онези, които не са били там, но...

— Семьон ще ти разкаже това, което е видял — отговори Хесер. — Той е бил на петия. Ако искаш, попитай Антон — той ще ти разкаже за шестия. Разрешавам. А що се отнася до седмия...

Всички гледахме към Хесер с интерес.

— Не съм бил там. И не мога да отговоря на въпроса ти — приключи твърдо Хесер.

— Ха — каза Олга. — Борис, бях сигурна, че си бил...

— Не. Изпреварвам въпроса ти — и Завулон не е бил. И никой от известните ми Различни. Предполагам, че това е по силите само на нулев маг. Притежаващ абсолютната Сила. Такъв е бил Мерлин. Такава възшебница ще стане Надя Городецкая...

Всички ме погледнаха дружно.

— Докато не порасне, няма да я пусна в Сумрака — изрекох твърдо аз.

— Никой не иска това от теб — увери ме Хесер. — И... не бързай да протестираш. Искам да охраняват твоята Надя. Непрекъснато. Поне двама бойни магове. Второ-трето равнище на Силата. Няма да устоят дълго срещу Висши, но ако ги снабдим с добри артефакти, ще успеят да спечелят време и да повикат помощ.

Иля се хвана за главата:

— Борис Игнatieвич! Откъде да ви намеря толкова втори и трети? Да изтегля цялата боева сила от улицата ли?

— Е, не цялата — поправи го Хесер. — Все пак имаме четирима втори. Трети са девет души. Алишер и Александър могат да бъдат издигнати до трето.

— Кой Александър? Коростильов? — учуди се Иля.

— Не, Маленков.

— Саша може — намеси се в разговора Олга. — Готова съм да го тласна за три дни. Дори за два.

— Чакайте! — възкликнах аз. — Спрете! А не искате ли да чуете и моето мнение?

Хесер ме погледна с любопитство:

— Да, искам. Само че имай предвид, че онези, които не успяха да вземат артефакта, рано или късно ще решат, че им е нужен абсолютен маг. А в света има само един такъв. Една. Твоята дъщеря. Е, съгласен ли си да я охраняваме?

— А какво ще каже Светлана?

— Светлана е майка — каза меко Олга. — Мисля, че помни как веднъж отвякоха момиченцето. И разбира, че не може да пази дъщеря си сама денонощно.

— Светлана ще се съгласи, Антоне — кимна Семьон. — Може да се предвиди и без да се ходи при гадателка.

— Борис Игнatieвич, но какво да правя с улиците? — примоли се Иля. — Заявявам ви го официално като ваш заместник по патрулната служба! Да пускам четвърто и пето равнище на самостоятелна работа ли? Тъмните ще ни се качат на главата!

— Няма — намръщи се Хесер. — Завулон също отделя своите магове от второ и трето равнище за охрана на Надя Городецкая.

Хванах се за главата. Затова пък Иля веднага се успокои:

— Значи от нас се искат само половината телохранители? Тогава аз...

— Не, не половината. Двама наши и двама Тъмни.

— Хесер! — възкликнах аз.

— Антоне, всичко това се прави за безопасността на дъщеря ти — отвърна твърдо Хесер. — Край, въпросът е приключен. Продължаваме нататък. Ти, Иля, след съвещанието ще останеш, ще обсъдим кои ще изпратим като телохранители и как да ги екипираме.

Аз мълчах. Вътрешно бях кипнал, но мълчах.

— Досега говорихме само за отбраната — продължи Хесер. — Мерките за защита на Патрулите от техническите средства за разузнаване... и от възможните атаки на хора-наемници, ги възлагам на Олга. Вземи Толик от компютърджиите. И Лас от оперативните работници.

— Та той е слаб маг — изсумтя Олга.

— Затова пък мисли нестандартно — каза Хесер. — Що се отнася до бойните сблъсъци между хора и Различни, за тях и сама

знаеш прекрасно всичко. Имаш богат опит.

Погледнах с любопитство към Олга. Интересен опит имала, така се оказва...

— От всички вас сега искам нещо друго — продължи Хесер. — Как ще атакуваме?

— Кого? — не издържах аз. — Само ако знаехме кой мъти водата...

— Да атакуваш, не означава непременно да се хвърлиш в бой — произнесе наставнически Олга. — Да атакуваш означава и да извършваш неочаквани за противника си действия, да проваляш плановете му.

Хесер кимна одобрително.

— Тогава имаме само един изход — казах аз. — Е, освен търсенето на предателите... Предполагам, че Инквизицията души навсякъде? Трябва да се доберем до седмо равнище. Но щом не можем... верига от Сила?

— Завулон предложи Кръг на Силата — кимна Хесер. — Но нито на нас, акумулирайки Сила един в друг, нито на Тъмните, изсмуквайки се взаимно докрай... даже с човешко жертвоприношение... все едно, това няма да помогне. Барьерата между слоевете на Сумрака се увеличава в експоненциална зависимост. Пресмятали сме го.

— Дори с жертвоприношение? — изуми се Семьон.

— Дори — каза сухо Хесер.

— Онова стихче... на шестия слой. — Аз погледнах към Хесер. — Помните ли, разказвах ви.

— Кажете го — кимна Хесер.

Аз изрецитирах по памет:

*Венецът на Всичко тук е скрит. Само крачка
остана.*

Но той е наследство за силните или умните...

Ще получиш всичко и нищо, когато го достигнеш.

Върви напред, ако си силен като мен,

или назад, ако си умен като мен.

Начало и край, глава и опашка, всичко е слято в едно,

във Венеца на Всичко. Така неразделими са животът и смъртта.

— И какво ни дава това? — попита почти весело Хесер.

— Върви назад, ако си умен като мен — повторих аз. — Има някакъв заобиколен път към седмия слой! Не е задължително да тръгваме с главата към бариерата.

Хесер кимна:

— Правилно. Искаше ми се точно ти да го кажеш.

Семьон ме погледна със съчувствие. Е, всичко е ясно. При нас е като в армията — който го е предложил, той го изпълнява.

— Само не надценявайте умствените ми способности — измърморих аз. — Естествено, ще помисля. Ще помоля и Светлана да помисли по проблема, но засега нищо не ми хрумва. Може би трябва да се поровим в архивите?

— Ще се поровим — обеща Хесер. — Но има още един начин.

— И той е предназначен за мен — казах аз. — Познах ли?

— Антоне, твоята дъщеря е в опасност — отвърна просто Хесер.

Разперих ръце:

— Предавам се. Добре, готов съм. Накъде? В кратера на вулкан? Под ледовете на Антарктика? В космоса?

— В космоса, както знаеш, нямаме работа. — Хесер се намръщи. — Има малка надежда... много малка. Възможно е някой от приятелите на Мерлин да се досеща какво е имал предвид.

— Значи трябва да намерим негов жив връстник... — започнах аз.

— Аз съм му връстник... повече или по-малко — изрече Хесер с отегчение. — Но, уви, не познавах Мерлин. Нито в битието му на Светъл, нито в битието му на Тъмен. Какво ме гледате така? Да, това е възможно. Понякога. За Висшите. Не е там работата... надявам се, че никой от вас не възнамерява да си сменя цвета?

— Борис Игнatieвич, не разтягайте локуми — помолих аз.

— Мерлин беше приятел... доколкото това изобщо е възможно с Различен, когото познавах под името Рустам.

Спогледахме се със Семьон. Той сви рамене. Олга също изглеждаше озадачена.

— Той имаше много имена — продължи Хесер. — Някога също беше в Патрула. Много, много отдавна. Някога бяхме приятели. Много пъти сме си помагали в битки... много пъти сме си спасявали живота един на друг. После станахме врагове. Въпреки че той беше и си остана Светъл.

Хесер помълча. Явно не му се искаше да си спомня за това.

— Той е жив и сега. Живее някъде в Узбекистан. Не знам къде точно, защото ми е равен по Сила и умее да се маскира. Отдавна не служи в Патрула. Най-вероятно живее като обикновен човек. Ще се наложи да го намериш, Антоне. Да го намериш и да го уговориш да ни помогне.

— Ъхъ — казах аз. — Какъв проблем е за нас Узбекистан? За нула време ще го претърся и ще намеря криещ се маг, който е по-силен от мен...

— Не казвам, че е лесно — призна Хесер.

— И като нищо ще го уговоря да ни помогне.

— Тук нещата са по-лесни. Работата е там, че ме е спасявал шест пъти. А аз него — седем. — Хесер се ухили. — Той ми е длъжник. Дори и да продължава да ме мрази. Ако го намериш, ще откликне...

В гласа на Хесер нямаше убеденост и всички усетиха това.

— Та нали не е сигурно, че той изобщо знае нещо! — казах аз. — А жив ли е?

— Преди десет години беше жив — отговори Хесер. — Моят помощник, девоната, го е разпознал. И е разказал за това на сина си.

— Великолепно — кимнах аз. — Просто прекрасно. Сигурно, както е прието, трябва да тръгна на път без оръжие и съвсем сам?

— Не. Ще тръгнеш на път екипиран с всичко необходимо, с дебела пачка пари и торба с полезни артефакти.

Трябвах ми няколко секунди, за да разбера, че шефът изобщо не се шегува.

— И не сам — добави Хесер. — С теб ще тръгне Алишер. На Изток силата и парите не са най-важното. Много по-важно е за теб да гарантира някой свой.

— И отгоре на всичко — Алишер... — въздъхна Иля.

— Извинявай — отвърна Хесер без ни най-малка следа от вина в гласа. — Ще смятаме, че сме във военно положение. Още повече, че е точно така.

Не ми се налага често да се връщам вкъщи посред бял ден. Ако ти се е паднало да патрулираш, прибираш се на разсъмване. Ако ти предстои обикновен работен ден, преди седем не можеш да се измъкнеш от работа. Дори и да имаш способността да предугаждаш задръстванията — с какво ще ти помогне това, ако навсякъде има задръствания?

И, разбира се, всяка жена, дори и без никаква магия, знае, че мъжът ѝ не се прибира по-рано от работа просто ей така.

— Татко — съобщи Надя. Естествено, тя чакаше на вратата. Предвиждаше идването ми от момента, в който се приближих до входа — ако беше заета с някоя важна детска работа. Ако ѝ беше скучно — още от момента, в който излизах от офиса.

Опитах се да взема дъщеря си на ръце, но тя явно се интересуваше повече от анимационните филмчета по телевизията: от хола се чуваше пискливо „Ла, ла, ла-ла-ла, ла-ла, ла-ла-ла-ла!“. Дългът на дъщеря беше изпълнен, татко бе посрещнат от работа, в ръцете и джобовете му не е открито нищо.

Така че Надюшка ловко се изплъзна от мен и хукна към телевизора.

Събух се, хвърлих на шкафчето купения по пътя „Автопилот“, влязох в хола, потупвайки в движение дъщеря си по главата. Надя замаха с ръце — закривах ѝ екрана, на който син лос с един рог караше ски.

Светлана надзърна от кухнята. Погледна ме внимателно. Изхъмка и се скри отново.

Оставих опитите да изпълня бащинските си функции за по-добри времена и влязох в кухнята. Светлана вареше супа. Така и не можах да разбера защо жените прекарват толкова много време край печката. Какво правят там толкова дълго? Хвърляш във водата месо или кокошка, включваш печката и всичко се вари само. След час слагаш фиде или картофи, някакви зеленчуци — и ето ти готова гозба. Е, трябва да не забравиш да посолиш, това е най-сложното.

— Сам ли ще си приготвиш багажа? — попита Светлана, без да се обръща.

— Хесер ли се е обаждал?

— Не.

— Гледала си в бъдещето?

— Нали ти обещах, че няма да правя това, освен ако не ме помолиш... — Светлана млъкна за момент, защото се приближих до нея и я целунах по врата. — Или при крайна необходимост...

— Тогава защо попита за багажа?

— Антоне, когато се връщаш от работа през деня, вечер си лягам сама. Или те пращат да патрулираш, или в командировка. Но ти патрулира преди два дена, обстановката в града е спокойна...

В хола Надя се засмя. Надникнах през вратата — лосът-скиор, опулил очи, се носеше право към върволица дребни и явно малолетни зверчета, вървящи едно след друго край пропастта. Ох, какво ли ще стане сега...

— Света, сигурна ли си, че Надя може да гледа такива филмчета?

— Та нали гледа новините — отговори спокойно Светлана. — Не измествай темата. Какво става?

— Отивам в Самарканд.

— Имаш интересна география на командировките. — Светлана загреба с лъжица от супата, подуха я и я опита. — Безсолно е... Какво се е случило там?

— Нищо. Засега нищо.

— Горките узбеки. Ако отидеш там, непременно ще стане нещо.

— Днес Хесер свика съвещание. Събра Висшите и първо равнище...

Преразказах накратко на Светлана всичко, за което говорихме. За мое учудване нямаше никаква реакция — дори когато я уведомих, че Надя ще бъде охранявана от двама Светли и двама Тъмни магове. Поточно реакцията ѝ беше именно такава, каквато предсказа Олга.

— Все пак bravo на Хесер — каза Светлана. — Мислех да му се обадя... и да помоля за охрана.

— Ти наистина ли... допускаш такова нещо?

Светлана ме погледна. Кимна и добави:

— Докато съм наблизо, Надя не я заплашва нищо. Повярвай ми, и трима Висши ще разбия на пух и прах. Но по-добре да се подсигури. Кога ти е полетът?

— След пет часа. От „Шереметиево“.

— Семьон ще те откара за час. Имаш още два часа. Хапни, после ще приготвим багажа. Колко време ще си там?

— Не знам.

— А тогава колко чорапи и бельо да ти приготвя? — попита съвсем основателно Светлана. — Не мога да си представя, че ще переш, докато си на път.

— Ще купя ново и ще изхвърля старото. Хесер обеща да ми даде куп пари.

— Интересно, какво означава за него „куп“ — отвърна Светлана със съмнение. — Ще ти приготвя пет чифта бельо. Сядай на масата, ще сипя супа.

— Тате! — извика от хола Надя.

— Какво, дъще? — откликнах аз.

— Тате, а чичо Афанди ще ми подари ли герданче?

Ние със Светлана се спогледахме — и бързо отидохме в хола. Дъщеря ни продължаваше да гледа анимационни филмчета. На екрана компания от разноцветни зверчета се събираше около лагерен огън.

— Наденка, какъв чичо?

— Чичо Афанди — каза дъщеря ни, без да се откъсва от екрана.

— Какъв Афанди? — повтори търпеливо Светлана.

— Какво герданче? — уточних аз.

— Чичкото, при когото отива татко — съобщи Надя с интонацията „какви сте глупави възрастните!“. — А герданчето е синьо. Красиво.

— Откъде знаеш при кого отива татко? — продължаваше разпита Светлана.

— Нали сега говорихте за това? — отвърна невъзмутимо Надя.

— Не сме говорили — възразих аз. — Говорихме, че отивам в командировка в Узбекистан. Това е една красива страна на Изток, там някога е живял чичо Хесер. Помниш ли чичо Хесер? А за Афанди не сме говорили.

— Значи ми се е сторило — отговори Надя. — Няма никакъв чичо.

Светлана поклати глава и ме погледна с упрек. Аз разперих ръце — да, виновен съм, напразно се намесих. Мама би измъкнала доста повече...

— Но герданче има — добави непоследователно Надя. — Донеси ми, става ли?

Повече нямаше смисъл да я питаме за чичо Афанди. Надюшка предвиждаше спонтанно бъдещето още от тригодишна възраст. Но пророчествата ѝ бяха напълно несъзнателни и щом започнехме с въпросите „откъде знаеш това?“, момичето моментално млъкваше.

— Виновен съм — покаях се аз. — Извинявай, Света.

Върнахме се в кухнята. Светлана безмълвно ми сипа супа, нарязва хляб, подаде ми лъжица. Понякога ми се струва, че играе ролята на съвсем обикновена жена с подчертана ирония. Но, в края на краищата, това беше неин избор. Хесер би изпаднал във възторг, ако Светлана се върне в Патрула.

— Рустам има много имена... така ли се изрази Хесер? — попита замислено Светлана.

— Тхъ — казах аз, сърбайки супата.

— Може да се предположи, че сега го наричат Афанди.

— Всичко е възможно. — Не че много разчитах на това, но в моята ситуация не биваше да пренебрегвам и най-съмнителната нишка. — Ще разпитам.

— Добре, че Алишер ще е с теб — отбеляза Светлана. — Оставяй го повече той да задава въпросите. Изтокът е тънка работа.

— Много свежа мисъл... — казах кисело аз. — Извинявай. Днес непрекъснато слушам мъдри мисли за Истока. Реките от красноречие вече са напълнили езерото на вниманието ми, о рахат локум на моето сърце!

— Тате, донеси рахат, и локум! — обади се незабавно дъщеря ни.

Не се срещах често с Алишер по работа. Той предпочиташе работата като „полеви“ сътрудник — непрекъснато патрулираше, появяваше се в офиса обикновено сутрин, със зачервени от недоспиване очи. Дочух, че имал роман с някакво момиче от счетоводството, Различна седмо равнище. Но общо взето, знаех малко за него. Младежът беше затворен, а аз не обичам да завързвам приятелство първи.

Впрочем със Семьон, изглежда, бяха в по-приятелски отношения. Когато слязох долу и се качих в колата, Семьон тъкмо

приключваше с разказването на един виц. Когато седнах до него, той се бе обърнал назад и произнасяше с тънък глас на разглежено момиче:

— Добре, татко, ще минем по дългия път. Донеси ми, моля те, червено цвете!

Алишер се разсмя и едва след това ми подаде ръка.

— Здравей, Антоне.

— Здравей, Алишер. — Здрависахме се и му подадох чантата си. — Хвърли я на задната седалка, мързи ме да ходя до багажника.

— Как е Светка? Не ти ли се скара? — попита Семьон, докато потегляше.

— Не, какви ги говориш. Пожела ми късмет, нахрани ме вкусно и ми даде куп полезни съвети.

— Добрата жена е радост за мъжа! — каза бодро Семьон.

— Нещо си много весел днес — не се сдържах аз. — Да не изпраща Хесер и теб в Самарканд?

— Ще има да чакам — въздъхна престорено Семьон. — Слушайте, момчета, а защо отивате в Самарканд? Нали столицата е Бинкент, спомням си много добре!

— Ташкент — поправих го аз.

— Не, Бинкент — каза Семьон. — Или не е Бинкент? А, сетих се! Градът се казва Шаш!

— Семьоне, не си толкова стар, че да помниш Бинкент — изрече подигравателно Алишер. — Бинкент, Шаш — това е било много отдавна. Само Хесер го помни. А летим за Самарканд, защото там живее най-старият Светъл Различен, който работи в Патрула. Патрулът в Ташкент е по-голям, като за столица, но в него работят главно младежи. Дори началникът им е по-млад от теб.

— Гледай ти... — поклати глава Семьон. — Удивително. На Изток — пък само младежи в Патрулите?

— На Изток старците не обичат да воюват. Старците обичат да гледат красиви момичета, да хапват плов и да играят на табла — отговори сериозно Алишер.

— Често ли си ходиш вкъщи? — попита Семьон. — При приятелите, роднините?

— За осем години не съм се прибирал нито веднъж.

— Защо така? — учуди се Семьон. — Нима не тъгуваш за дома си?

— Аз нямам дом, Семьоне. И роднини нямам. А синът на девона няма приятели.

Настъпи неловка тишина. Семьон шофираше мълчаливо. После аз не издържах:

— Алишер, ако въпросът ми не е твърде личен... Баща ти човек ли беше? Или Различен?

— Девоната е слуга, създаден от могъщ маг. — Гласът на Алишер беше монотонен, сякаш четеше лекция. — Магът намира глупчо без роднини, който не е нужен никому, и пуска в него Сила от Сумрака. Зарежда го с чиста енергия... и така се получава глупав, но много силен и владеещ магия човек... Не, вече не съвсем човек. Но не и Различен, цялата му енергия е временна, вложена някога от мага. Девоната служи вярно на своя повелител, може да твори чудеса... но продължава да не е наред с главата. Обикновено магът избира дебили или болни от синдрома на Даун, те не са агресивни и са много предани. Вложената Сила им дава здраве и дълголетие.

Ние мълчахме. Не очаквахме такава откровеност от Алишер.

— В народните предания девоната се смята за обладан от духове. Отчасти си е така... все едно да вземеш празен, пукнат съд и да го напълниш отново. Само че вместо с разум, обикновено го пълнят с преданост. Но Хесер не е като другите магове. Дори не е като другите Светли. Той изцелил баща ми. Не напълно... дори той не е всесилен. Някога баща ми е бил пълен безумец. Мисля, че е имал имбецилност, явно заради органични увреждания на мозъка. Хесер изцелил тялото му, и с времето баща ми придобил нормален, човешки разум. Той помнеше, че някога е бил кръгъл глупак. Знаеше, че ако Хесер не влее навреме нова Сила, тялото му отново ще отхвърли разума. Но не му служеше от страх. Казваше, че ще даде живота си за Хесер само заради това, че е осъзнал себе си. Че е станал човек. И затова, разбира се, че той, изродът, е имал семейство, родил му се е син. Той много се страхуваше, че и аз ще израсна като глупак. Но ми се размина. Само че... само че у нас народът помни всичко. Че баща ми е девона, че твърде дълго живее на този свят, че някога е бил безумец, който не е можел дори да си избърше носа — всичко това се помни. Роднините на майка ми се отрекли от нея, когато се омъжила за баща ми. И мен не са признали. И забраняваха на децата си да играят с мен. Аз съм син на девона. Син на човек, който е трябвало да изживее живота си като

животно. Няма къде да се връщам. Сега домът ми е тук. Работата ми е да правя това, което нареди Хесер...

— Ама че работа... — каза тихо Семьон. — Сурово е при вас... сурово. Помня, когато гонихме басмачите^[2] — той се сепна и погледна виновно към Алишер: — Нали не казах нещо лошо?

— Защо, какво има? — отвърна с въпрос Алишер.

— Ами, може би, сега при вас не са басмачи, а народни герои...

— Когато Хесер е бил комисар в Туркестан, баща ми е воювал в отряда му — каза гордо Алишер.

— Как така воювал? — разгореци се Семьон. — През коя година?

— В началото на двайсетте.

— Не, аз говоря за после... В Харм, през двайсет и девета, когато басмачите нахлуха през границата...

Те започнаха оживено да обсъждат някакви събития от отдавна отминалите дни. Доколкото разбрах, бащата на Алишер и Семьон едва не се срещнали — и двамата се сражавали редом с Хесер, когато е бил на военна служба в Червената армия. Честно казано, не успях да разбера напълно по какъв начин Хесер е успял да участва в събитията по време на Гражданската война. Не може Велик Светъл да мята файърболи към басмачите и белогвардейците! Изглежда, не всички Различни бяха приели равнодушно тази революция. Някои бяха застанали на страната на едната от двете сили в конфликта. И за да се борят с тях, Хесер и приятелите му бяха обикаляли азиатските степи и пустини.

Освен това си помислих, че май се досещам защо са се скарали Хесер и Рустам.

[1] В оригинала героят имитира маниера на говорене на Борис Елцин. — Бел.прев. ↑

[2] Басмачи — контрареволуционери по времето на укрепването на съветската власт в Средна Азия. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Много е разумно да пристигнеш в чужд град на разсъмване. Все едно дали с влак, или със самолет. Денят започва сякаш с празна страница...

В самолета Алишер отново стана мълчалив и замислен. Аз дремах почти през целия полет, а той гледаше мълчаливо през илюминатора, сякаш в далечната, обгърната от нощта земя имаше нещо интересно. Точно преди кацането, когато долетяхме до утрото и самолетът започна да се снижава, попита:

— Антоне, нали няма да имаш нищо против, ако временно се разделим?

Погледнах с интерес младия маг. Инструкциите на Хесер не предвиждаха нищо подобно. А за своите роднини и приятели, по-точно за отсъствието им, Алишер вече беше казал всичко.

Впрочем не беше трудно да се досетя за какво може да си мисли младеж, напуснал родината си на малко над двайсетгодишна възраст.

— Как се казва тя? — попитах аз.

— Адолат — отвърна той без никакви преструвки. — Искане ми се да я видя. Да разбере какво е станало с нея.

Кимнах. Поинтересувах се:

— Това име означава ли нещо?

— Всички имена означават нещо. Нима не помоли Хесер да ти вложи знания по узбекски език? — изненада се Алишер.

— Той не ми предложи — промърморих аз. Наистина, защо не помислих за това? И как може Хесер да направи такъв пропуск? Различните изучават задължително основните световни езици — разбира се, с помощта на магия. Редките езици могат да бъдат вложени в съзнанието им от по-силен или по-опитен маг. Хесер би могъл. Алишер — не...

— Значи е смятал, че няма да ти е нужно — каза замислено Алишер. — Интересно...

Изглежда, Алишер не смяташе, че Хесер е допуснал грешка.

— Ще ми бъде ли нужно да знам узбекски? — попитах аз.

— Едва ли. Почти всички знаят руски. Само най-младите и глупавите не учат руски език... Какво пък, така или иначе не биха те взели за узбек. — Алишер се усмихна. — Адолат значи справедливост. Красиво име, нали?

— Красиво е — съгласих се аз.

— Тя е обикновен човек — промърмори Алишер. — Но има хубаво име. Светло. Учихме заедно в училище...

Самолетът се разтресе — спуснаха шасито.

— Разбира се, иди при нея — казах аз. — Мисля, че и сам ще намеря офиса на Патрула.

— Не си мисли, че е само заради момичето — усмихна се Алишер. — Струва ми се, че ще е по-добре, ако първо поговориш сам с местните патрулни. Ще им покажеш писмото на Хесер, ще се посъветваш... А аз ще дойда след час-час и половина.

— Не си бил особено близък с колегите, нали? — попитах тихо аз.

Алишер не каза нищо — и това беше отговорът му.

Излязох от сградата на летището — явно беше реконструирана наскоро и изглеждаше напълно модерно. В ръцете си държах само чантата с багажа и малко пакетче от безмитния магазин, нищо повече. Спрях, огледах се. Ослепително синьо небе и нарастваща жегата, въпреки че беше ранна сутрин. Пътниците се оказаха малко, нашият полет беше първият от предишния ден насам, следващият се очакваше едва след час. Веднага ме обкръжиха частници, предлагащи услугите си:

— Да тръгваме, драги!

— Целия град ще ти покажа, ще ти бъде безплатна екскурзия!

— Накъде отиваме?

— Сядай, в колата ми е хубаво, с климатик е!

Поклатих глава, погледнах към възрастен таксиджия-узбек, който спокойно чакаше до старата „Волга“ с нарисувани отстрани квадратчета на таксито. Попитах:

— Свободен ли си, бащичко?

— Човек е свободен, докато вярва в свободата си — отвърна философски таксиджията. Говореше много добре руски, без никакъв акцент. — Сядай.

Ето. Едва съм слязъл от самолета — и кой знае откъде изскочи обръщението „бащичко“, а в отговор получих поредната цветиста мъдрост на Изтока. Попитах:

— Някой от великите ли го е казал?

— Дядо ми го казваше. Той беше червеноармеец. После беше враг на народа. После — директор на колхоза. Да, той беше велик.

— Случайно да се е казвал Рустам? — поинтересувах се аз.

— Не, Рашид.

Колата излезе от паркинга, аз подложих лицето си на вятъра, духащ през прозореца. Въздухът беше топъл, свеж и не миришеше както в Русия. Пътят също се оказа хубав, дори по столичните стандарти. Дърветата отстрани правеха сянка и създаваха усещането, че вече сме в града.

Таксиджията каза замислено:

— Климатик... Сега всички обещават на пътниците прохлада. А нима нашите деди и прадеди са имали климатик? Отваряли са прозореца на колата си и им е било хубаво!

Погледнах с недоумение към шофьора. Той се усмихна:

— Шегувам се. От Москва ли идвате?

— Да.

— Съвсем без багаж... Ай-ай-ай! — Той поцъка с език. — Да не са го загубили?

— Спешна командировка. Нямаше време да си събирам багажа.

— Спешна? В нашия град няма нищо спешно. Преди хиляда години, две хиляди години, три хиляди години градът пак си е бил тук. Той е отвикнал да бърза.

Свих рамене. Наистина, таксито вървеше някак мудро, но това не дразнеше.

— И къде отиваме? Имаме хотел „Самарканд“, имаме хотел...

— Не, благодаря. Не съм дошъл да спя. Трябва ми базара. Сиабския, в Стария град.

— Правилно! — въодушеви се шофьорът. — Човекът знае къде отива и защо. Долята — и веднага на базара. Без багаж, без жена, без проблеми — така и трябва да се живее! Но нали си взел пари, щом отиваш на базара?

— Взех — кимнах аз. — Че как на базар без пари? А колко ще ми е сметката? И какво вземате — соми^[1], рубли?

— Може и в долари или евро — отвърна безгрижно шофьорът. — Колкото ти се иска, толкова ще дадеш. Виждам, че си добър човек — защо да се пазарим? Добрият човек ще се притесни да не плати малка сума на бедния таксиджия. Сам ще плати повече, отколкото съвестта ще ми позволи да поискам.

— А вие сте добър психолог — засмях се аз.

Шофьорът кимна:

— Добър? Да... сигурно. Защитих докторска дисертация в Москва. Отдавна... — той помълча. — Но сега не са нужни психолози. Като таксиметров шофьор печеля повече.

Той замълча. Аз също не намерих какво да отговоря. Но вече бяхме в града и след малко шофьорът започна да изброява какво непременно трябва да посетя в Самарканд. Трите медресета^[2], образуващи архитектурния ансамбъл Регистан, джамията Биби-Ханум... Между другото, всичко това е близо до най-добрия самаркандски базар, Сиабския, чиято слава, както вече е ясно на шофьора, отдавна е стигнала до Москва. Базарът също трябва да бъде посетен, и то на първо място. Да не отидеш е просто грешно. Но аз съм правилен човек и няма да направя такава грешка...

Сигурно шофьорът би се разстроил много, ако ме беше видял как отминавам входа на базара. Разбира се, аз планирах да го посетя. Работата си е работа, но трябва да отнеса със себе си и някакви впечатления!

Обаче не сега.

Така че се измъкнах от шумната тълпа край входа на базара, отминах група японци (и дотук се добраха!) — както се полага, окичени с миниатюрни фотоапарати и камери — след което заобиколих Биби-Ханум. Джамията наистина впечатляваше. Керамичната облицовка на огромния купол отразяваше лазурната светлина на слънцето. Входният портал беше толкова огромен, че според мен надминаваше Триумфалната арка в Париж, а липсата на барелефи по стените се компенсираше изцяло от заплетените шарки на покритите със синя глазура тухли.

Но районът, който сега ме очакваше, съвсем не беше помпозно-туристически.

Във всеки град има улици, които са построени под зловеща звезда. Съвсем не е задължително да са разположени в покрайнините. Понякога са до сградите на мрачни фабрики, понякога са до железопътни линии или автомагистрали, понякога — до някой парк или оцеляло по недоглеждане на градските власти дърво. Там се заселват неохотно, но и рядко напускат — сякаш сковани от някаква упорита дрямка. И животът в тях тече по съвсем различни закони и в съвсем друго темпо...

Помня един район в Москва, където до обрасло с дървета дърво минава еднопосочна улица. Уж най-обикновен жилищен район — но сякаш потънал в дрямка. Озовах се там през една зимна вечер по фалшив сигнал — вещицата, която правеше отвари, имаше лиценз. Колата си тръгна, а мен ме оставиха да съставям протокол за липсата на взаимни претенции, после излязох на улицата да се опитам да спря някоя кола — не ми се искаше да викам такси и да чакам в апартамента на вещицата. Въпреки не особено късния час, вече се беше стъмнило съвсем. Валеше сняг. Навън не се виждаха никакви хора, явно всички на излизане от метрото тръгнаха в друга посока. Колите също бяха изчезнали някъде, а тези, които все пак минаваха, не изгаряха от желание да спират. А до самото дърво, опасно с ниска ограда, имаше малък лунапарк: будка за билети, две-три въртележки, детско влакче — кръг от релси с диаметър десетина метра. И в пълната тишина, под валящия от небето мек сняг, на фона на черната, мъртва пропаст, се движеше в кръг малко локомотивче с два вагона, звънтеше и мигаше с разноцветни светлини. В предното вагонче седеше абсолютно неподвижно, покрито от навалелия сняг петгодишно момче с голяма шапка-ушанка и със здраво стисната в ръка пластмасова лопатка. Сигурно това беше детето на касиерката, която не е имала на кого да го остави вкъщи... Уж нищо особено, но ми стана толкова неприятно, че се принудих да спра минаващия край мен камион и да се махна от мястото в посока центъра на града.

Горе-долу в такъв район, само че променен в съответствие с разликата между градовете, се намираше и самаркандският офис на Нощния патрул. Не ми трябваше карта, и така усещах накъде да вървя. И ми беше необходимо да се отдалеча само десет минути от базара, от самия център, но сякаш попаднах в друг свят. Не, не в ярка източна приказка, а в нещо посредствено, което можеш да срещнеш и в

азиатските републики на бившия Съветски Съюз, и в Турция, и в южните страни на Европа. Полуевропа, Полуазия, взела не най-добрите черти от двете части на света. Имаше много зеленина, но с това се изчерпваше всичко приятно — сградите бяха прашни, мръсни, овехтели, на два или три етажа. Ако не бяха толкова еднообразни, щяха да радват окото на туриста. Но тук и това липсваше, всичко беше вяло и еднотипно: изронени стени, мръсни прозорци, отворени външни врати, окачено по простори в дворовете пране. Някъде от дълбините на паметта ми изплува термина „скелетно-камъшитено строене“. Въпреки своята вяла канцеларщина, той характеризираше тези сгради, построени „временно“, но оцелели вече повече от половин век.

Офисът на Нощния патрул се намираше в голяма, но едноетажна къща — също остаряла, с градинка около нея. Хрумна ми, че такова място е много подходящо за малка детска градина, пълна с мургави, чернокоси деца.

Но тукашните деца отдавна вече бяха пораснали. Заобиколих паркираното до оградата пежо, отворих вратичката, отминах саксиите, в които се бореха за живот изсъхващи цветя и с потръпване прочетох старата табелка в съветско-бюрократичен стил, окачена на вратата:

НОЩЕН ПАТРУЛ

Отдел гр. Самарканд

Приемни часове:

20:00 — 08:00

Отначало ми се стори, че съм се побъркал. После, че гледам през Сумрака. Но не, надписът беше абсолютно реален, нанесен с жълти букви върху черен фон, покрит с пукнатото стъкло. Тъгълът на стъклото беше счупен, а последната буква в думата „патрул“ бе избледняла.

Отстрани имаше същия текст на узбекски, от който разбрах, че „Нощен патрул“ в превод звучи като „Тунги назорат“.

Бутнах вратата — не беше заключено, разбира се — и влязох направо в голяма зала. Точно както е прието на Изток — никакви фойета. И правилно, за какво са им тук такива, в Самарканд изобщо няма студ.

Обстановката беше обикновена и напомняше с нещо на малко отделение на милицията и на кантора от съветските времена. До входа имаше закачалка и няколко шкафа с книжа. Зад бюро пиеха чай трима млади узбеки и пълна възрастна рускиня. Пред тях кипеше голям електрически самовар, гравирен в стил „хохлома“^[3]. Виж ти — самовар! За последен път бях видял самовар в Русия на Измайловския панаир заедно с матрьошките, шапките-ушанки и други подобни стоки за чуждестранните туристи. Имаше още няколко празни бюра. В ъгъла напрегнато бръмчеше стар компютър с масивен монитор — отдавна е трябвало да му сменят вентилатора...

— Ассалом алейкум — казах аз, чувствайки се като пълен идиот, който се опитва да изглежда умен. Защо Хесер не ме научи на узбекски?

— Алейкум ассалом — отговори жената. Тя беше мургава, чернокоса — очевидно със славянска кръв, но с онази удивителна промяна във външността, която настъпва без никаква магия с всички европейци, живеещи продължително време, от самото си раждане, на Изток. Тя дори беше облечена като узбекска жена — в пъстра дълга рокля. Жената ме погледна с интерес — почувствах умелото, но слабо докосване на сондиращо заклинание. Не се защитих и тя свали информацията без никакъв проблем. Изражението ѝ се промени, тя се надигна и каза тихо:

— Момчета, имаме виден гост...

— Тук съм неофициално! — размахвах ръце аз.

Но вече беше късно. С мен се здрависваха, представяха ми се — Мурат, шесто равнище, Тимур, пето равнище, Нодир, четвърто равнище. Доколкото разбрах, изглеждаха колкото реалната си възраст, тоест дваисет-трийсетгодишни. В самаркандския Патрул, както обясни Хесер, имаше петима Различни... В ташкентския Патрул, според Алишер, сътрудниците бяха по-млади. Накъде по-млади, да не би да вземат на работа ученици?

— Валентина Илинична Фирсенко, Различна. Четвърто равнище.

— Антон Городецки, Различен, Висше равнище — повторих аз за пореден път.

— Аз ръководя канцеларията — продължи жената. Тя се здрависа с мен последна и изобщо се държеше като най-младшия

сътрудник на Патрула. При това оцених възрастта ѝ на поне сто и петдесет години, а и превъзхождаше мъжете по Сила.

Също нещо от специфичните за Изтока неща?

Впрочем, след секунда всички съмнения кой е главният тук се разсеяха.

— Момчета, пригответе бързо маса — изкомандва Валентина. — Мурат, вземи колата, мини бързо по маршрута, а после отскочи до базара.

С тези думи тя връчи на Мурат ключовете за огромния стар сейф, от който момчето, по всякакъв начин опитвайки се да го направи незабележимо, извади оръфана пачка банкноти.

— Моля ви, няма нужда! — помолих аз. — Тук съм напълно неофициално и за кратко. Просто да се представя, да задам няколко въпроса... Трябва да намина и през Дневния патрул.

— Защо? — поинтересува се жената.

— На границата нямаше пункт за Различни. В Сумрака висеше табелка, че Светлите трябва да се регистрират в Дневния, а Тъмните — в Нощния патрул.

Беше ми интересно как патрулната ще коментира това стряскащо нехайство. Но Валентина Илинична само кимна:

— Нямаме достатъчно сътрудници за дежурство на летището. В Ташкент всичко е както трябва... Нодир, изтичай до упирите и им кажи, че в града е пристигнал по лична работа Висш Светъл, Городецки от Москва.

— Тук съм неофициално, но не по лична... — започнах аз, но те не ме слушаха. Нодир отвори една незабележима врата в стената и влезе в съседната стая, където с учудване забелязах също толкова просторна и полупразна зала.

— Защо при упирите? — попитах аз, зашеметен от напълно немислимата догадка.

— О, там е офисът на Дневния патрул, при тях няма упири, просто така им викаме... по съседски... — засмя се Валентина Илинична.

Влязох безмълвно в съседната стая след Нодир. Двама Тъмни Различни, единият — млад, другият — на средна възраст, четвърто и пето равнище, ми се усмихнаха приятелски.

— Ассалом алейкум... — измърморих аз, минах през залата (абсолютно същата, дори имаха същия самовар) и отворих вратата към улицата, успоредна на тази, по която дойдох.

Зад вратата имаше същото дворче, а на стената — табелка:

ДНЕВЕН ПАТРУЛ

Отдел гр. Самарканд

Приемни часове:

08:00 — 20:00

Затворих тихо вратата зад себе си и се върнах в стаята. Нодир, явно предусетил реакцията ми, вече беше изчезнал.

Един от Тъмните каза добродушно:

— Като си свършите работата, наминете и при нас, уважаеми. Рядко идват гости от Москва.

— Наминете, наминете! — подкрепи го вторият.

— Някой път... благодаря за поканата — измънках аз. Върнах се в офиса на Нощния патрул и затворих вратата след себе си.

Тя дори нямаше ключалка!

Светлите изглеждаха леко смутени.

— Нощен патрул — процедих през зъби аз. — Светли сили...

— Посгъстихме се малко. Комуналните услуги са скъпи, наемът... — Валентина Илинична разпери ръце. — Вече десет години откакто двата офиса делят едно помещение.

Аз направих лек пас — стената, разделяща офиса на Светлите от офиса на Тъмните, се освети за миг от синьо сияние. Едва ли при Тъмните в Самарканд имаше маг, способен да свали направеното от Висш заклинание.

— Напразно правите така, Антоне — каза Валентина Илинична с упрек. — Няма да ни подслушват. При нас не е прието така.

— Но нали вие би трябвало да следите силите на Мрака! — възкликнах аз. — Да ги контролирате!

— Че ние ги контролираме — отвърна Тимур. — А когато са наблизко, е по-лесно да ги контролираме. За да обикаляме целия град ни трябва пет пъти по-голям щат!

— А табелките? Това на какво прилича? „Нощен патрул“, „Дневен патрул“? Та хората ги четат!

— Нека ги четат — каза Нодир. — Малко ли офиси има в града? Ако се криеш и не окачиш табелка, веднага става подозрително. Я милицията ще дойде, я ще ни рекетират бандити. А така всички виждат: държавна организация, няма какво да вземеш от нея, нека си работят...

Аз се опомних. В края на краищата, това не е Русия. Самаркандският патрул не е в нашата юрисдикция. Някъде в Белгород или в Омск бих могъл да упражнявам правата си и да предявявам претенции. Не мога да командвам самаркандския Патрул, нищо че съм Висш Светъл.

— Разбирам. Но в Москва това е невъзможно... Тъмните да седят през една стена!

— Седят, и какво от това? — каза успокоително Валентина Илинична. — Само седят. И тяхната работа не е сладка. Не, ако стане нещо, няма да престъпим принципите си. Момчета, помните ли как преди три години жодугар^[4] Алия-апа направи проклетие на стария Назгул?

Момчетата закимаха. Оживиха се и явно бяха готови да коментират тази славна история.

— На кого е направила проклетие? — не издържах аз.

Всички се разсмяха.

— Това е име — Назгул. Не са онези назгули от американските филми — обясни Нодир, проблясвайки с белозъбата си усмивка. — Има такъв човек. Имаше, умря миналата година. Умираще дълго, а жена му беше млада. Помолила една вещица да го погуби. Забелязахме проклятието, арестувахме вещицата, накарахме се на жената, направихме всичко както си трябва. Валентина Илинична премахна проклятието, всичко стана много добре. Макар че старецът беше напад, съвсем лош. Зъл, алчен и развратен, нищо че беше стар. Всички се зарадваха, когато умря. Но проклятието го премахнахме както си трябва!

Аз се замислих и седнах на скърцащия стол. Да, и да знаех узбекски, това нямаше да ми помогне особено. Проблемът не беше в езика. А в манталитета.

Умните думи ме поуспокоиха. Обаче в този момент забелязах погледа на Валентина Илинична — добър, но снизходително-съчувствен.

— Все пак не бива така — казах аз. — Разберете ме, нищо не искам да кажа, това си е вашият град, вие отговаряте за реда тук... Но е някак необичайно.

— Това е, защото сте по-близо до Европа — обясни Нодир. Явно не смяташе, че Узбекистан няма нищо общо с Европа. — А при нас е нормално, ако има мир — може да живеем и заедно.

— Тхъ. — Аз помълчах. — Благодаря за разясненията.

— Седнете на масата — каза дружелюбно Валентина Илинична. — Какво се свихте в ъгъла като някой чужд?

Общо взето, не седях точно в ъгъла. В ъгъла Тимур приключваше с подготовката на масата. Върху ярката покривка, моментално превърнала две бюра в голяма трапезна маса, вече стояха чинии с плодове: яркочервени и сочнозелени ябълки; черно, зелено, жълто и червено грозде; огромни, колкото малки дини, нарове; някакъв много апетитен салам, домашно производство; нарязано на парчета месо и горещи, очевидно затоплени с магия питки. Спомних си как Хесер в един рядък миг на носталгия се зае да хвали самаркандските питки — и какви са вкусни, и как не се развалят по цяла седмица, само трябва да ги стоплиш — и ядеш, ядеш, не можеш да спреш... Тогава приех думите му за обикновени старчески спомени от рода на „едно време дърветата бяха по-големи, а саламът — по-вкусен“. Сега устата ми се напълни със слюнка и изведнъж заподозрях, че Хесер не е преувеличил чак толкова много.

А на масата имаше и две бутилки коняк. Местен, което веднага ме изплаши.

— Не се притеснявайте, че масата е празна — каза невъзмутимо Нодир. — Сега младшият ни сътрудник ще се върне от базара и ще седнем както трябва. А дотогава ще замезим малко.

Разбрах, че няма как да се измъкна от тържествен обяд с изобилие на алкохол. И заподозрях, че Алишер се е измъкнал от незабавна среща с патрулните не само заради напълно разбираемия интерес към съдбата на бившата си приятелка от училище. Нищо, че вече от много години посещението на московски гост не е посещение

на висшестоящ началник. Така или иначе Москва си бе останала за самаркандските патрулни много, много важен център.

— Работата е там, че дойдох по молба на Хесер... — казах аз.

И видях по лицата им, че моят статус от просто висок излетя до немислими висини. Някъде в космоса, където няма място за Различните.

— Хесер ме помоли да намеря един негов приятел — продължих аз. — Той живее някъде в Узбекистан...

А сега настъпи неловка пауза.

— Антоне, за девоната ли става въпрос? — попита Валентина Илинична. — Но той отиде в Москва... през деветдесет и осма. И там загина. Мислехме, че Хесер знае за това.

— Не, не, не става въпрос за девоната — запротестирах аз. — Хесер ме помоли да намеря Рустам.

Младите узбеки се спогледаха. Валентина Илинична се намръщи:

— Рустам... чувала съм нещо... — Тя се поколеба. — Но това... това е много стара история. Съвсем древна. Тя е на хиляди години, Антоне.

— Той не работи в Патрула — признах аз. — И, разбира се, вече има друго име. Мисля, че е сменил много имена. Знам само, че е Висш Светъл маг.

Нодир поглади твърдата си черна коса и каза решително:

— Това е много трудно, Антон-ака. В Узбекистан има само един Висш маг. Той работи в Ташкент. Но той е млад. Ако стар и силен маг иска да се скрие — той винаги ще се скрие. За да бъде открит е необходим не просто силен маг. Необходим е мъдър маг. Трябва самият Хесер да го търси. Не, Антон-ака. Ние не можем да ти помогнем.

— Може да попитаме Афанди — каза замислено Валентина Илинична. — Той е слаб маг и не е много... много съобразителен. Но паметта му е добра, а живее вече триста години.

— Афанди ли? — напрегнах се аз.

— Това е петият ни сътрудник — Валентина Илинична леко се смути. — Е, нали разбирате, седмо равнище. Той... е повече по домакинството. Но ако помогне?

— Почти съм сигурен в това — кимнах аз, припомняйки си думите на Надюшка. — А къде е той?

— Трябва скоро да дойде.

Нямах друг изход. Кимнах и отидох до „празната“ маса.

Мурат се върна след половин час, с пълни торби, част от съдържанието на които веднага беше изсипано на масата. Останалото бе отнесено от него в малка кухня, залепена към основното помещение на Патрула. Кулинарните ми познания стигаха, за да разбере, че сега ще се готви плов.

А до приготвянето му пихме коняк, който се оказа неочаквано добър, и замезвахме с плодове. Валентина Илинична отстъпи на Нодир да води разговора. И аз изслушах учтиво историята на узбекските Патрули от древните митични времена до Тамерлан и от Тамерлан — до наши дни. Няма да лъжа, тук Светлите невинаги са били в добри отношения с Тъмните. Имало е достатъчно много мрачни, кървави и ужасяващи събития. Но останах с впечатлението, че противоборството на Патрулите в Узбекистан се е изостряло по някакви напълно непонятни за мен закони. Хората воювали и се избивали, а Патрулите спазвали учтив неутралитет. Затова пък по времето на Хрущов и в първите години от управлението на Брежнев Светлите и Тъмните се сражавали помежду си с невиджано ожесточение. Именно тогава загинали трима Висши магове — двама от Дневния и един от Нощния патрул. Войната покосила и редиците на Различните от първо и второ равнище.

После всичко утихнало, сякаш „застоят“ на осемдесетте години се разпрострял дори и над тях. И оттогава отношенията между Тъмните и Светлите се свеждали до вяло противопоставяне, по-скоро на ниво на закачки и подигравки, отколкото на сериозна омраза.

— На Алишер това не му харесваше — отбеляза Тимур. — Той още ли е в Москва?

Кимнах, зарадван от удачния обрат в разговора.

— Да. В нашия Патрул е.

— И как е той? — попита учтиво Нодир. — Чухме, че вече е четвърто равнище?

— Практически трето — казах аз. — Но той сам ще ви разкаже. Той също дойде, но реши първо да отиде при някакви познати.

Но тази новина явно не зарадва патрулните. И Тимур, и Нодир сега изглеждаха ако не огорчени, то смутени. Валентина Илинична поклати глава.

— Изглежда, ви разстроих? — поинтересувах се аз. Изпитата заедно бутилка подтикваше към откровеност. — Обяснете ми, каква е работата? Защо се отнасяте така с Алишер? Защото баща му е девона ли?

Патрулните се спогледаха.

— Проблемът не е в това, кой е баща му — каза Валентина Илинична. — Алишер е добро момче. Но той... е много рязък.

— Нима?

— Може би се е променил в Москва — предположи Тимур. — Но Алишер винаги е искал да воюва. Не се е родил в подходящото време.

Замислих се. Разбира се, в нашия Патрул Алишер винаги предпочиташе да работи на улицата. Патрули, сблъсъци, арести — малко неща се случваха без него...

— Е... при нас това е някак по-естествено — отбелязах аз. — Москва е голям град, животът е по-напрегнат. Но Алишер много тъгува по родината си.

— Е, ние се радваме, разбира се! — сепна се Валентина Илинична. — Толкова отдавна не сме виждали Алишер. Нали, момчета?

„Момчетата“ се съгласиха с престорен ентузиазъм. Дори Мурат се обади от кухнята, че Алишер много му липсва.

— А скоро ли ще дойде Афанди? — попитах аз, отклонявайки разговора от неловката тема.

— Наистина... — обезпокои се Валентина Илинична. — Вече три часа...

— Ама той дойде отдавна — обади се отново Мурат от кухнята. — Обикаля двора с метлата, виждам го през прозореца. Сигурно е решил, че ще го карат да готви плов...

Нодир отиде бързо до вратата и извика:

— Афанди! Какво правиш?

— Мета двора — отвърна с достойнство петият сътрудник на самаркандския Патрул. Съдейки по гласа му, не само беше роден преди триста години, но и телом беше стар.

Нодир се обърна и разпери виновно ръце и извика отново:

— Афанди, влез вътре, имаме гост!

— Знам, че имаме гост. Затова и мета!

— Афанди, но гостът вече е вътре! Защо чистиш навън?

— А, Нодир! Не ме учи как се приемат гости! Когато гостът е навън, всички чистят въщи. А ако гостът е вътре, трябва да се чисти навън!

— Както искаш, Афанди! — каза със смях Нодир. — Ти знаеш най-добре, разбира се. А дотогава ние ще хапваме грозде и ще пием коняк.

— Чакай, Нодир! — обади се разтревожено Афанди. — Ще е неуважение към госта, ако не седна да похапна с него на масата!

След миг Афанди вече беше на вратата. Изглеждаше крайно нелепо. На краката — маратонки без връзки, дрехите — опасани със съветски войнишки колан сини дънки и бяла найлонова риза с копчета с различна големина. Найлонът е здрав материал. Ризата беше може би на двайсет или трийсет години. Самият Афанди се оказа гладко обръснат (впрочем, съдейки по парченцата вестник, с които бяха залепени порязванията по брадичката, това му бе струвало доста усилия) плешив старец на около шейсет години. След като хвърли одобрителен поглед към масата, Афанди облегна метлата на стената и припна бойко към мен.

— Здравей, уважаеми! Да нараства твоята Сила като страстта на младеж, събличащ жена! Да достигне тя второ равнище, че даже и първо!

— Афанди, нашият гост е Висш маг — отбеляза Валентина Илинична. — Защо му пожелаваш второ равнище?

— Мълчи, жено! — каза Афанди, докато пускаше ръката ми и сядаше на масата. — Нима не виждаш колко бързо се изпълни желанието ми, че и дори беше надминато?

Патрулните се засмяха. Впрочем, изобщо не подигравателно. Афанди — аз сканирах аурата му и разбрах, че старецът беше на най-ниското равнище на Силата — беше шутът на Самаркандския патрул. Но любим шут, на когото и всяка глупост ще простят, и винаги ще се застъпят за него.

— Благодаря за добрите думи, бащичко — казах аз. — Наистина — желанието ти се сбъдват бързо.

Старецът закима, налапвайки с удоволствие половин праскова. Зъбите му бяха отлични — въпреки че не следеше за външността си, явно придаваше голямо значение на този важен орган.

— Тук са само сукалчета — промърмори той. — Сигурен съм, че дори не са успели да те посрещнат както подобава. Как се казваш, добри човече?

— Антон.

— А на мен ми викай Афанди. Означава „мъдрец“. — Старецът изгледа строго патрулните. — Ако не беше моята мъдрост, отдавна силите на Мрака, да изсъхнат в гърчове и да изгорят в ада дано, да са им изпили малките сладки мозъчета и да са им сдъвкали големите жилави дробове!

Нодир и Тимур се разкикотиха.

— Защо дробовете са жилави, разбрах — каза Нодир, докато наливаше коняк. — А защо мозъците са сладки?

— Защото мъдростта е горчива, а глупостта и невежеството — сладки! — каза Афанди и обърна чаша коняк след прасковата. — Ей! Ей, глупако, какво правиш!

— Какво? — Тимур, който възнамеряваше да замези коняка с грозде, погледна въпросително към Афанди.

— Не бива да замезваш коняк с грозде!

— Защо?

— Това е все едно да вариш козленце в млякото на майка му!

— Афанди, само евреите не варят козлета в мляко!

— А ти вариш ли?

— Не — обърка се Тимур. — Защо в мляко...

— Тогава не замезвай коняк с грозде!

— Афанди, познаваме се само от три минути, но вече поех толкова мъдрост, че ще я смилам цял месец — намесих се аз в разговора, привличайки вниманието на стареца. — Мъдрият Хесер ме изпрати в Самарканд. Той ме помоли да намеря неговия стар приятел, който някога се е наричал Рустам. Случайно да познавате Рустам?

— Разбира се, че го познавам — кимна Афанди. — А кой е този Хесер?

— Афанди! — Валентина Илинична плесна с ръце. — Не може да не си чувал за Великия Хесер!

— Хесер... — замислено каза старецът. — Хесер... Хесер... Да не е онзи Светъл маг, който работеше като златар в Бинкент?

— Афанди! Как можеш да бъркаш Великия Хесер с някакъв си златар? — Валентина Илинична беше шокирана.

— А, Хесер! — закима Афанди. — Да, да, да! Олджибан^[5], победилият Сотон, Лубсан и Хуркара. Кой не познава стария Хесер?

— А кой познава стария Рустам? — намесих се отново аз, преди Афанди да се потопи в изброяване на славните дела на Хесер.

— Аз — изрече гордо Афанди.

— Само, моля те, не преувеличавай, Афанди — помоли Тимур. — За нашия гост е много важно да се срещне с Рустам.

— Това е трудно. — Цялата палячовщина на Афанди внезапно изчезна. — Рустам напусна хората. Преди десет години са го видели в Самарканд. Но оттогава никой не е говорил с Рустам, никой...

— Откъде знаете за Рустам, Афанди? — не се стърпях аз. Ако не бяха думите на дъщеря ми, щях да съм сигурен, че дядото-самохвалко просто ме баламосва.

— Това било отдавна — въздъхна Афанди. — Живял в Самарканд един старец, съвсем глупав, точно като тези сукалчета. Вървял из града и плачел, защото нямало какво да яде. И изведнъж насреща му излязъл могъщ батир^[6], чиито очи сияели, а челото му било високо и мъдро. Той погледнал стареца и казал: „Дядо, защо тъгуваш? Нима не знаеш каква сила е скрита в теб? Та ти си Бошката! Различен!“ Батирът докоснал стареца с ръка — и той придобил сила и мъдрост. А батирът казал: „Знай, че самият Велик Рустам е станал твой учител“. Ето такава история ми се случи преди двеста и петдесет години!

Съдейки по всичко, този разказ слиса патрулните не по-малко от мен. Мурат застина на вратата на кухнята, а Тимур разля коняка, който доливаше в чашите.

— Афанди, Рустам ли те е инициирал? — попита Валентина Илинична.

— Разказах всичко, на мъдрия му стига — отвърна Афанди, вземайки чашата от Тимур. — А на глупавия и сто пъти да му разкажеш, нищо няма да разбере.

— Защо не си ни разказвал тази история преди? — попита Тимур.

— Не е имало повод.

— Афанди, ученикът винаги може да повика учителя си — казах аз.

— Това е така — потвърди важно Афанди.

— Нужно ми е да се срещна с Рустам.

Афанди въздъхна и ме погледна хитро.

— А на Рустам необходимо ли му е да се срещне с теб?

Колко ми омръзна тази източна предвзетост! Нима те общуват и помежду си, в бита, по този начин? „Съпруго, затопли ли чурека^[7]?“ — „О, съпруге, нима горещите ми ласки не могат да заменят чурека?“

Осъзнах, че няма да се сдържа и ще кажа нещо не особено достойно за гост, когото са посрещнали толкова радушно. Но за щастие, на вратата се почука тихо и влезе Алишер.

Лицето му определено не ми хареса. Нямаше да се учудя, ако Алишер беше тъжен. В края на краищата, би могъл да открие, че ученическата му любов се е омъжила, родила е пет деца, затлъстяла е и съвсем го е забравила — напълно достатъчна причина за тъга.

Но Алишер явно беше разтревожен от нещо.

— Здравсти — каза той на бившите си колеги, сякаш се бе разделил с тях едва вчера. — Имаме си проблеми.

— Къде? — попитах аз.

— Точно зад оградата.

[1] Сом — националната парична единица на Киргизия; националната парична единица на Узбекистан е сум. — Бел.прев. ↑

[2] Медресе — мюсюлманско учебно заведение. — Бел.прев. ↑

[3] Хохлома — изрисувани изделия с висока художествена стойност, изработени в село Хохлома. — Бел.прев. ↑

[4] Жодугар (узбекски) — магьосник, магьосница. — Бел.прев. ↑

[5] Олджибан — друго име на Хесер от митологията. — Бел.прев. ↑

[6] Батир — богатир в Киргизия и Башкирия. — Бел.прев. ↑

[7] Чурек — кавказки хляб във формата на голяма дебела пита. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

След Единбург трябваше да очаквам нещо подобно.

Но аз се отпуснах. Потъналите в зеленина улици и плясъкът на водите в арките, шумният източен базар и строгите куполи на джамиите, Тъмните зад стената и заплашителното гостоприемство на Светлите — всичко беше напълно различно от Шотландия. И ми се струваше, че цялата трудност ще е в търсенето на стария маг, а не в коварните кроежи на хората.

Домът беше обграден от стотина души. Сред тях видях и милиционери, и добре екипирани бойци от местните спецчасти, и кльоцави пъпчиви хлапаци, неумело стискащи автомати. Силите за нашето залавяне бяха най-различни. Всичко, което се беше оказало наблизо.

Но това беше глупаво. Дори и Алишер, сам, без моя помощ, можеше да промие мозъците и на сто, и на двеста нападатели.

За съжаление, всеки човек от обсадилите ни имаше защитни заклинания.

Всеки Различен е способен да защитава себе си, както и другите, от магическо въздействие. И дори не е задължително да има високо равнище, за да направи защитни заклинания на сто души. Работата е там, че цялата магия, влияеща на човешкото съзнание, сама по себе си е простичка и не изисква големи сили. Грубо казано: магията, подчиняваща разума, е аналог на ножа, а не на гранатомета. И срещу нея не е необходима танкова броня, а лека бронирана жилетка от кевлар^[1]. Ако ударя с чиста Сила във формата на файърбол, Бяло копие или Огнена стена, бих могъл да изпепеля цял квартал. И за защита биха ми потрябвали не по-малко мощни амулети и заклинания. Но за да подчиня нападателите на волята си и да ги разпръсна, първо би трябвало да сваля защитата от всеки поотделно. А това вече изобщо не беше тривиална задача. Съществуват десетки видове ментални Щитове и аз не знаех кой от тях е използван. Най-вероятно (във всеки случай, аз бих постъпил именно така) всеки индивидуален Щит беше комбинация от две-три случайно избрани заклинания. При единия

войник например — Щита на Мага и Сферата на спокойствието. При друг — Сферата на отрицанието, Ледената кора и Бариерата на волята.

Опитай се да намериш индивидуален подход към всеки! При това и от разстояние!

— Следяха ме — поясни Алишер, докато аз, застанал до прозореца и прикрит със собствена Сфера на отрицанието, изучавах обкръжилата ни тълпа. — Не знам как, но от самото летище. През цялото време имах усещането, че ме следят, но не забелязах никого. А после, когато... когато излизах от познатите ми... се опитаха да ме хванат. Двайсет души. Нито един Различен! Опитах се да се маскирам, но те ме виждаха!

Мен също ме виждаха. Не всички, но някои войници явно ме забелязаха, въпреки магията. Значи, освен защитните заклинания, им бяха направили и търсещи. Взорът на сърцето, Ясният поглед, Истинското зрение... магическият арсенал е обширен. Хиляди години Светлите и Тъмните са измисляли начини да се надхитрят взаимно.

Какво пък, сега всичко това се бе обърнало срещу нас.

— Как се измъкна? — попитах аз, отдръпвайки се от прозореца.

— През Сумрака. Само че... — Алишер се поколеба. — Там също ме чакаха. Някой дебнеше на втория слой... изскочих възможно най-бързо.

— Кой е дебнел? Светъл, Тъмен?

Алишер преглътна и се усмихна неловко:

— Струва ми се, че беше дев.

— Глупости. — Аз потиснах желанието си да изругая. — Девове няма.

— В Москва няма, но при нас има — изрече уверено Тимур. Улови моя поглед към вратата, водеща към Тъмните. — Антоне, повярвайте, не са те! Няма защо да ви нападат, че и хора да привличат! Инквизицията ще им откъсне главите!

Кимнах. Не бях си и мислил да подозирам Дневния патрул на Самарканд.

— Свържете се с Ташкент, с началството — наредих аз. — Нека ги спрат!

— Как? — не разбра Тимур.

— По човешки! С обаждания до министрите на отбраната и на вътрешните работи! Обадете се веднага и в Инквизицията!

— Какво да кажем? — попита Валентина Илинична, докато изваждаше стар мобилен телефон.

— Кажете, че имаме критична ситуация. Нарушаване на Великия Договор алфа-прим. Предоставяне на хората на информация за Различните, въвличане на хора в противоборството между Патрулите, незаконно използване на магия, незаконно разпространение на магия, нарушаване на съглашението за разделяне на пълномощията... накратко: нарушаване на точки първа, шеста, осма, единайсета и четиринайсета на базовото приложение към Договора. Мисля, че е достатъчно.

Валентина Илинична вече звънеше. Погледнах отново през прозореца. Войниците чакаха, приклепнали зад оградата. Дулата на автоматите сочеха безмълвно към къщата. От какво ли са стените тук? Ако наистина са от пресован камъшит, куршумите ще ги пробият като нищо...

— Ай, колко красиво го каза! — обади се внезапно Афанди. Той продължаваше да седи на масата и апетитно дъвчеше салам. Чашата му беше пълна, а бутилката коняк на масата бе празна. — Нарушаване на базовото приложение. Сега всичко е ясно, да, напълно ясно! Командвай, началник!

Извърнах се от Афанди. Ама че ми провървя — този, в когото е цялата ми надежда, е глупав като девоната преди запознанството му с Хесер...

— Момчета, трябва да се махаме — казах аз. — Извинявайте, че се получи така.

— Антоне, можете ли да ги разгоните? — попита с плаха надежда Нодир.

— Да ги убия — като нищо. Да ги разгоня — не.

По вратата, водеща в офиса на Тъмните, започнаха да удрят. Тимур се приближи към нея, попита нещо и отвори. Нахълтаха двамата дежурни Тъмни. Ако се съдеше по разстроените им физиономии, те току-що бяха видели обсадата и чакаха обяснения.

— Какво правиш, Светли? — извика по-възрастният. — Защо си довел хора?

— Тихо — вдигнах ръка аз. — Мълчете!

Беше достатъчно умен, за да млъкне.

— Настоящата ситуация попада под точка първа от Приложението към Великия Договор — казах аз. Афанди изсумтя шумно. Погледнах го неволно, но старецът само беше глътнал пълна чаша коняк и сега дишаше тежко, притиснал длан към устата си. Продължих: — Вероятно на хората им е съобщено, че съществуваме. При това положение, съгласно Пражкото съглашение, като най-силен маг поемам общото ръководство на тук присъстващите Различни. Всички присъстващи!

Младият Тъмен погледна към по-старшия. Той се намръщи, кимна и каза:

— Командвайте, Висши.

— Пълна евакуация на Патрулите — наредих аз. — Всички документи и магически артефакти да се унищожат. Действайте!

— Как ще излезем? — попита младият Тъмен. — Ще сложим Щитове ли?

Аз поклатих глава:

— Страхувам се, че имат омагьосани куршуми. Ще излизаме само през Сумрака.

— О, Афанди е бил в Сумрака! — изрече на висок глас стареца. — Афанди може да ходи в Сумрака!

— Афанди, ти ще тръгнеш с мен и Алишер — наредих аз. — Останалите...

Алишер ме погледна разтревожено и изрече полугласно:

— Девът...

— Останалите ще ни прикриват — наредих аз.

— От къде на къде! — все пак се възмути младият Тъмен. — Ние...

Махнах с ръка и Тъмният се сгърчи и изпищя от болка, притискайки ръка към корема си.

— Защото аз наредих така — обясних аз, премахвайки болката. — Защото съм Висш, а ти си пето равнище. Разбра ли?

— Разбрах. — Колкото и да бе ужасно, в гласа на Тъмния дори нямаше възмущение. Той се опита да настоява за права, беше наказан и призна правото ми на по-силен. После, разбира се, щеше да напише цяла камара жалби до Инквизицията, но сега щеше да се подчинява.

През това време патрулните унищожаваша офисите. Старшият Тъмен работеше сам, но изглежда, при него всичко беше под контрол.

Заклинанията за унищожаване бяха предварително прикрепени към сейфа — от ключалката се издигаше дим, и към всички документи — папките по бюрата се сгърчваха, пожълтяваха и се разпадаха на прах. Светлите горяха всичко собственоръчно. И то с ентусиазъм. Пред очите ми Тимур вкара в сейфа добре оформен файърбол, който прониза метала и се взриви вътре.

— Нещо притихнаха — каза с тревога Алишер, надничайки през прозореца. — Сега ще видят дима...

Видяха го. Дочу се усилен от мегафон глас, нареждащ със силен акцент:

— Терористи! Оставете оръжието и излезте от сградата един по един! Обкръжени сте! В противен случай ще щурмуваме!

— Какви глупости... — каза възмутено Валентина Илинична. — Терористи, виж ти!

В следващата секунда Алишер се отдръпна от прозореца, а стъклото се разлетя на парчета. На пода падна малък метален цилиндър, въртящ се около оста си.

— Да се махаме! — извиках аз, потапяйки се в Сумрака. След самаркандската жега прохладата на първия слой беше дори приятна.

В същия миг сивата мъгла наоколо се освети ярко. Дори не ми се мислеше колко ослепително е в момента в човешкия свят. Пронизващият ушите писък, за щастие, изобщо не се чуваше от Сумрака.

Никога не съм мислил, че светлинно-звуковата граната на специалните служби е толкова страшна за Различните. С мен в Сумрака успя да влезе само Валентина Илинична — тук тя изглеждаше млада, стройна жена на не повече от трийсет години.

Останалите патрулни се въртяха безпомощно из стаята: някои се опитваха да си търкат очите, други се държаха за ушите. Светлинно-звуковата граната ослепява за десетина-двайсет секунди. А това означаваше, че в момента те не можеха да влязат в Сумрака.

— Помогни на момчетата! — извиках аз на Валентина. Втурнах се към вратата. Отворих я — не в обикновения свят, а в Сумрака — и погледнах към двора.

Да, разбира се — вече ни щурмуваха. Безразборно, но масирано — десетина от специалния отряд тичаха към входа, а войниците зад оградата откриха огън по прозорците. Щурмът беше несъгласуван,

както става винаги, когато на нечия умна глава ѝ хрумне да направи сборен отряд от милиционери, военнослужещи и спецчасти. Пред очите ми някакъв от спецслужбите разпери ръце и падна — в гърба му беше попаднал куршум. Най-вероятно щеше да се отърве само със синини — атакуващите бяха с бронирани жилетки.

А това, че някои от стрелящите започнаха да се целят в мен, беше много лошо. Това бе или Ясният поглед, или Истинското зрение. Кое то беше много, много сериозно. И куршумите наистина бяха омагьосани майсторски: не стига, че съществуваха едновременно и в реалния свят, и на първия слой на Сумрака, но и бяха пълни със смъртоносна магия!

Приведох се — за щастие враговете ни не бяха ускорени и аз все още имах предимство в скоростта. Махнах с ръка, позволявайки на Силата да изтече от върховете на пръстите ми. На земята се изля огнен дъжд, пред нападащите се издигна стена от дим и пламък. Е, момчета, готови ли сте да влезете в огъня?

Не бяха готови. Спряха — един се беше засилил много, пхна глава в огъня и отскочи с вопъл — отстъпиха и понечиха да вдигнат автоматите си.

Естествено, не дочаках стрелбата. Втурнах се обратно в къщата, овъглявайки в движение съмнителната табелка на Нощния патрул. В кръвта ми кипеше адреналин.

Война? Прекрасно, ще си играем на война!

На вратата сложих заклинанието Абсолютно заключване (тези заклинания всъщност са две, но другото не би имало ефект, ако се приложи върху неодушевен предмет). На цялата стена — лек Щит, колкото да издържи пет минути стрелба от автомат. Разбира се, атакуващите веднага щяха да усетят, че нещо не е наред. Но вече нямаме никаква възможност да се измъкнем скришом.

Двамата тъмни един след друг се появиха в Сумрака — те стояха с гръб към взривената граната. Старшият моментално се опита да удари с нещо към прозореца, но го хванах за ръката.

— Какво имаш?

Той се усмихна, оголвайки дълги криви зъби. Виж ти, обикновен слаб Тъмен маг, а каква челюст е заформил!

— Ще се изпуснат в гащите. Малко.

— Действай — съгласих се аз. — Само че не тук, прикривай своята страна!

В Сумрака се появи Тимур, след него — Алишер, влачещ със себе си Мурат. Само Нодир си търкаше очите и изобщо не можеше да се опомни; той беше най-заслепен от всички.

— Алишер, да вземем Афанди! — извиках аз.

Приблжихме се към стареца, който продължаваше да седи до масата и посягаше да вземе неначената бутилка коняк.

— На „две“ — казах аз. — Едно, две...

Изскачайки от Сумрака, ние прихванахме Афанди под мишниците и го вдигнахме от стола. Със свободната си ръка успях да грабна и чантата с багажа си и да метна ремъка през рамо. В ушите ни гърмеше автоматична стрелба, звънтяха рикоширащите в Щита куршуми, зад прозорците проблясваше яркочервен пламък. С ловко движение старецът посегна към бутилката — в същия миг, в който го вмъкнахме в Сумрака.

— Оу! — възкликна огорчено той. Бутилката така си и остана в обикновения свят, дланта на Афанди стисна празно място. — Оу, продуктът пропада!

— Дядо, сега не ни е до продукта — изрече Алишер с невероятно търпение. — Враговете ни нападناха, тръгваме!

— Няма да се дадем на враговете! — възкликна бодро Афанди. — На бой!

Най-накрая в Сумрака влезе и Нодир. Огледах импровизираната си войска: четирима слаби Светли, двама слаби Тъмни, натрупалият опит по московските улици Алишер и Афанди като баласт. Е... не беше чак толкова лошо. Дори и наблизо да се спотайваха същите онези Висши, които бяха в Шотландия, можехме да им дадем достоен отпор.

— Тръгваме! — наредих аз. — Алишер, ти се погрижи за Афанди! Валентина, Тимур — вие сте първи. Всички да направят Щита на мага!

Излязохме направо през стената. Ако бяхме на втория слой, изобщо не бихме я забелязали. На първия тя съществуваше и като че ли дори забавяше движенията ни. Но с достатъчна засилка тук можеше да се премине през почти всеки материален предмет.

И ние преминахме. Само кракът на Афанди се заклеши и той дълго го дърпа от стената, докато не го освободи, оставяйки

маратонката вътре. Тя сега щеше да си виси така в първия слой на Сумрака и да тлее бавно в течение на няколко месеца. Някои особено чувствителни хора дори щяха да я забелязват с крайчеца на окото си... разбира се, ако сградата оцелееше след щурма.

От страната, откъдето излязохме, обсадата беше по-рехавя. Петима с автомати се пулеха в стената, явно недоумявайки защо са ги сложили тук. Но двама от тях все пак се оказаха омагьосани и ни видяха. Изобщо не знам как сме изглеждали — като обикновени хора, изскочили от стената, или като призрочни сенки. Във всеки случай лицата на автоматчиците не изразяваха доброжелателност, а само страх и готовност да стрелят. Валентина действаше грамотно — заклинанието ѝ нямаше никакъв видим ефект, но безотказният „Калашников“ в ръцете на войника отказа да стреля. А Тимур метна през Сумрака файърбол и стопи дулото на автомата.

Напразно!

Да, тези двамата повече не можеха да ни навредят, но техните колеги, които не можеха да ни видят, забелязаха изскочилото от нищото огнено кълбо — и започнаха да стрелят. Или от страх, или така бяха обучени.

Първо ми се стори, че не е направил Щит. Автоматният откос буквално го прониза — видях как в гърба на Тимур една след друга се отварят дупки от куршумите. Той падна по гръб и чак тогава видях, че все пак имаше Щит. Слаб, само отпред, но имаше!

Омагьосаните куршуми минаха през магическата броня. Също както в Единбург!

— Тим! — закрещя Нодир, навеждайки се над приятеля си. — Тим!

Това го спаси — безпорядъчно стрелящите автоматчици пуснаха няколко откоса над главата му.

А в следващия момент, без аз да успея да направя нещо, Мурат удари в отговор.

Те нямаха особено голям избор от заклинания. Провинциални магове, отвикнали от битките и не кой знае колко силни, те не бяха готови за такава схватка — с хора, умеещи да убиват Различни.

Мурат приложи някакъв непознат за мен вариант на Белия меч. На теория това заклинание би трябвало да убива само Тъмни Различни и хора, напълно отдадени на злото. На практика — трябваше да си

монах, прекарващ дните си в молитви и смирение, та безпощадният удар да не ти навреди. Всяка агресия, всеки страх прави човека уязвим за острието от чиста Светлина.

У тези узбекски момчета във военна униформа имаше страх и агресия колкото щеш...

Бялото острие преряза четиримата войници като коса — пшеничени класове. На две. С фонтаните от кръв и останалите неприятни гледки. Петият войник хвърли автомата и се втурна да бяга с безумен вик. Дори от Сумрака движенията му изглеждаха бързи — как тичаше само!

Заобиколих застиналия на мястото си Мурат. Бялото острие вече се разтваряше в ръцете му. Погледът му беше много спокоен и сякаш сънен. Аз погледнах мага в очите и намерих отговора на въпроса си.

Край. Той вече си отиваше.

Клекнах до Нодир и го разтърсих за рамото:

— Да вървим.

Той се обърна към мен. Изрече много учудено:

— Убиха Тимур. Застреляха го!

— Виждам. Да вървим.

Нодир заклати глава:

— Не! Не можем да го оставим тук...

— Можем и ще го оставим. Тялото няма да попадне в ръцете на враговете, ще се разтвори в Сумрака. Всички ние ще отидем там рано или късно. Ставай.

Той отново поклати глава.

— Ставай. Нужен си на Светлината.

Нодир застана, но се изправи. И веднага погледът му се спря на Мурат. Той затръска глава, сякаш се опитваше да отърси изобилието от впечатления. Хвърли се към Мурат, опитвайки се да го хване за ръката.

Пръстите му уловиха само въздух. Мурат чезнеше, разтваряйки се в Сумрака. Значително по-бързо, отколкото щеше да изчезва тялото на Тимур. Светлият маг трябва да има голям жизнен опит, за да убеди себе си, че е имал право да убие четирима души. Аз сигурно бих успял. Мурат — не.

— Тръгваме! — Ударих шамар на Нодир. — Тръгваме!

Той все пак успя да дойде на себе си. Тръгна след мен, отдалечавайки се от офиса, който още щурмуваха, от двамата си

приятели — мъртвия и умирация. Отпред вървеше Валентина, до нея — Тъмните. Алишер влачеше изтрезнелия и кротнал се Афанди. Ние с Нодир затваряхме шествието.

По нас отново започнаха да стрелят — виковете на оцелелия войник бяха привлекли вниманието. Аз отново направих Огнената стена и — не успях да се удържа — пуснах малък файърбол в старичкото „Пежо“ до оградата. Колата пламна весело, внасяйки в азиатския пейзаж малко френско очарование.

Във възникналата суматоха беше по-лесно да се отстъпва. Освен това в оградата в Сумрака зееха големи дупки, а съседната къща изобщо не съществуваше. Изтичахме по безлюдната улица до кръстовището и завихме по също такава тясна уличка, водеща към базара. Явно тук всяка улица рано или късно отвеждаше до базара... Нодир ту хлипаше, ту псуваше. Афанди постоянно се озърташе, гледайки учудено към кипящата край празната сграда битка. Явно в суматоката нападателите вече бяха започнали да се обстрелват взаимно.

Тъмните се справяха по-добре. Валентина Илинична вървеше в средата, а те напълно грамотно осъществяваха страничната охрана. Аз дори реших, че сме се отървали от преследването. И това беше грешка, непростима за Висш маг. Е, или почти непростима.

Все пак не вярвах в съществуването на девове.

За европейската традиция е типичен големът. Същество, създадено от глина, дърво и дори от метал. В Русия дървените големи са ги наричали галено „буратинковци“, макар че последният действащ буратинко е изгнил още през осемнайсети век. Как ги наричаха съвременниците ми — не знаех. На занятията ни учеха да създаваме буратинковци, и това беше смешно и поучително — оживялата дървена кукла можеше да ходи, да изпълнява прости задачи, дори да разговаря... и се разпадаше на прах след няколко минути. За да може дървеният голем да просъществува поне няколко дни, магът трябва да е много силен и много умен, а тъпите буратинковци не са особено нужни на опитните магове. Още по-трудно е да съживиш железария, създание от метал. Помня как веднъж Света създаде за Наденка движеща се кукла от кламери, но тя направи само три крачки, след което застина завинаги. Глината е удивително пластична и податлива

на оформяне, съхранява продължително магията, но сега дори от нея рядко правят големи.

А на Изток са обичайни девовете. Или по-точно — смята се, че са били. По своята същност това са онези същите големи, само че без никаква материална основа: оживени съсиреци от Сумрака, усукани вихри от Сила. Според легендата, създаването на такъв дев (арабите по-често са ги наричали „джинове“), се е смятало за един вид изпит на мага за Висше равнище. Първо е трябвало да създадат голема, после — да го подчинят. Някои са пропадали на първия етап, но далеч по-печална е била съдбата на онези, които са се проваляли на втория.

Смятах девовете за легенда. Е, или в краен случай — за редки, успели само веднъж или два пъти експерименти на някой от най-великите магове на древността. И изобщо не предполагах, че девове съществуват и сега. Местните патрулни, изглежда, вярваха в тях.

Но нямаха достатъчно Сила, за да видят приближаването на дева.

Младият Тъмен — така и не научих името му — закрещя и заразмахва ръце, сякаш се отбраняваше от нещо невидимо. Издигна се над земята, понесе се във въздуха и спря, като крещеше и се гърчеше, на височината на двуетажна къща. Потръпнах, когато видях, че Тъмният се сплесква, сякаш под натиска на исполинска длан, а дрехите му се овъгляват. Крясъкът се превърна в хрип.

А после по тялото му се появи кървава ивица във формата на дъга. Миг — и прерязаното, или по-скоро прехапаното тяло падна на земята.

— Щитове! — извика Алишер.

Аз не усилих защитата си. Първо — не знаех дали ще помогне срещу дев. И второ — единственият, който можеше да му се противопостави, бях аз.

Миг — и се потопих във втория слой на Сумрака.

И веднага го видях.

Гъвкавото, изтъкано от струйки огън и дим тяло наистина напомняше на приказен джин. Преобладаваше сивият цвят, дори пламъците бяха черно-сиви с едва доловим яркочервен оттенък. Девът нямаше крака, торсът му изтъняваше и се превръщаше в извиващо се змийско тяло. Земята под него изпускаше пара като влажно бельо под ютия. Главата, ръцете и дори нелепо стърчащите от змийската половина гениталии изглеждаха напълно човешки. Само че бяха

огромни — девът беше висок около пет, пет и половина метра — и се състояха от дим и пламък. Очите му горяха с червен огън — единственият ярък детайл както по тялото на дева, така и в целия втори слой на Сумрака.

Чудовището също ме видя — точно в момента, в който протягаше ръчищата си към Валентина. Девът започна да вие радостно и се плъзна към мен с неочаквана пъргавина. Каква е тази мода на лазещи твари, която се е появила? В Шотландия — двуглава змия, в Узбекистан — полузмия-получовек...

За проба запратих файърбол към дева — абсолютно никакъв ефект, топката от пламък се разтвори в гърдите на чудовището. Веднага опитах и Тройно острие — девът трепна, но не забави движенията си.

Е, добре...

Позволих на Силата да тече по ръката ми и създадох бяло острие. Сигурно ми бе оказала влияние последната постъпка на Мурат. Но, изглежда, напразно бях взел пример от узбекския маг — бялото острие с лекота премина през тялото на дева, но не му причини никаква вреда. Нямах време да обмислям причините за този неуспех. Девът замахна и удари с ръка, аз успях да отскоча. Но коварното нападение със змийската опашка беше твърде неочаквано. Претърколих се по земята. Девът се смееше триумфално, приближавайки се към мен, а аз изобщо не можех да се надигна. Кой знае защо дори не се изплаших, само почувствах отвращение при вида на надигания се в ерекция пенис на чудовището. С едната си ръка девът хвана пениса си и започна да го размахва — или мастурбираше, или смяташе да ме цапардоса с него като с огнена тояга. Само това оставаше, да умра от оная работа на безмозъчно чудовище! Повече не се опитвах да създавам бяло острие. Събрах в дланта си Сила — и ударих дева със знака Танатос.

Девът трепна. Със свободната си ръка се почеса по гърдите, където бе попаднал ударът. От дланта му се виеха тънки струйки дим, точно като косми. После девът се разкикоти, продължавайки да стиска члена си, вече уголемен до размера на бейзболна бухалка. От дева лъхаше горещина — не жива топлина, а нажежен въздух, като от разпален огън.

Не беше чак толкова безмозъчен. Аз бях доста по-глупав, щом удрях със знака на смъртта същество, което изобщо не е живо.

— Ай, шейтан, развратно псе, порочно копеле на болен глист! — дочу се зад гърба на дева познат глас. Старият Афанди все пак бе успял да влезе на втория слой на Сумрака! И не само че влезе — хвана здраво дева за опашката и се опита да го издърпа от мен!

Чудовището се обърна бавно, сякаш недоумявайки кой е посмял да се отнесе толкова безцеремонно с него. Спря да се чеше и вдигна над стареца стиснатото си в юмрук ръчище. Та той ще го забие целия в земята!

Трескаво отсявах безразборно натрупаната в главата ми информация — всичко, което се отнасяше за големите, от първите занятия до дочутите от Семьон истории. Девът също е голем. Големите могат да бъдат унищожавани! Голем... големи... кабалистични големи, мотивирани и свободни големи, големи за развлечения и забавления, дървени големи... за невъзможността за създаване на пластмасов голем... заклинания против големи... Олга веднъж разказваше... вече никому ненужно умение... а заклинанието по принцип е простичко, само че изисква доста Сила...

— Прах! — извиках аз, изстрелвайки ръка към дева.

Сега всичко зависеше от това дали съм направил знака както трябва. Като обикновения среден пръст, широко използван в магическите пасове, само кутрето е изпънато напред, успоредно на палеца. Ненаправно, ох, ненаправно цял месец ни учат да раздвижваме пръстите си. Всеки пианист би ни завидял...

Чудовището застина. После бавно се обърна към мен. Червеният огън в очите му угасна. Девът заскимтя тънко, като настъпено по лапата кутре. Разтвори дланта си. Пенисът му се откъсна и се разпадна на купчина искри, сякаш бе излетяла от огъня главня. После започнаха да се откъсват пръстите на ръцете му. Девът вече не скимтеше — хлипаше, протягайки към мен безпръстите си ръце и мятайки ослепялата си глава.

Ето така са ги укротявали великите магове на Изтока...

Продължавах да държа знака на Прахта, позволявайки на Силата да тече през мен. Дълго — три минути според времето на втория слой, докато девът не се превърна в купчинка пепел.

— Студено, а? — попита Афанди, подскачайки на място. Пристъпи към останките на дева, протегна ръце и ги потърка, за да ги

сгрее. После се изплю върху пепелта и измърмори: — Пфу, син на греха и баща на мерзостта...

— Благодаря ти, Афанди — казах аз, надигайки се от покритата със скреж земя. На втория слой наистина беше ужасно студено. Добре поне, че по чудо не бях изгубил чантата с багажа си — тя продължаваше да виси на рамото ми. Макар че... дали това чудо не беше наложеното от Светлана заклинание за сродство? — Благодаря, дядо. Да се махаме, за вас не е лесно да седите дълго тук.

— Ай, благодаря ти, могъщи войне. — Афанди засия. — Ти ми каза благодаря? Ще се гордея с това през целия си безсмислен живот! Победителят на дева ме похвали!

Хванах го безмълвно за лакътя и го измъкнах на първия слой. За унищожаването на дева изхабих толкова Сила, че и на мен самия не ми беше лесно да стоя в Сумрака.

[1] Кевлар — органичен полимер, устойчив на влага и гниене. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

В чайханата беше мрачно и мръсно. Под тавана, около слабите крушки в зацапани абажури, жужаха мухи. Седяхме на нещо средно между омазнени шарени възглавнички и малки матраци, около ниска маса, висока около петнайсет сантиметра. Най-обикновена маса, само че с отрязани крака. На масата имаше покривка — пъстра, но също мръсна.

В Русия такова кафене веднага щяха да го затворят. В Европа биха вкарали собственика в затвора. В САЩ биха му наложили глоба в немислим размер. А някъде в Япония притежателят на такова заведение би си направил сепуко от срам.

Но такива вкусни миризми, като в тази малка, изобщо не туристическа чайхана, не бях срещал никъде!

След като се отървахме от преследването, се разделихме. Тъмният отиде да търси своите и да докладва за случилото се. Валентина Илинична и Нодир отидоха да събират Светлите, фигуриращи в резерва на Патрула, да звънят в Ташкент и да молят за подкрепление. А ние с Алишер и Афанди хванахме такси и се добрахме до тази чайхана в покрайнините на Самарканд, точно до малък базар. Започнах да подозирам, че базарите в Самарканд са повече от десет и със сигурност са повече от музеите и кината, взети заедно.

По пътя си направих заклинание за маскиране и станах двойник на Тимур. Кой знае защо, младите магове смяташ, че приемането на външността на покойник е лоша поличба. Свързаните с това поверия са най-различни, от „скоро ще умреш“ до „ще придобиеш чужди навици“. Като че ли навиците са бълхи, които след смъртта на стопанина си се разпръскват в търсене на максимално приличащия на него... Никога не съм бил суеверен, така че приех външността на Тимур без колебания. Така или иначе, трябваше да се маскирам като местен. В тази чайхана човек с европейска външност би изглеждал толкова нелепо, колкото папуас на сенокос в руско село.

— Тук готвят много вкусно — обясни полугласно Алишер, след като поръча. Тъй като не разбирах нито дума на узбекски, аз мълчах в присъствието на младия сервитьор. Афанди, за щастие, също: само от време на време изсумтяваше, потриваше плешивото си теме и ме поглеждаше гордо. Явно погледът означаваше: „Как му видяхме сметката на този дев, а?“. Аз кимах послушно в отговор.

— Вярвам ти — отвърнах аз. До стената имаше масивен китайски магнетофон с огромни хриптящи високоговорители и мигащи разноцветни лампички. Въртеше лента с нещо национално, по принцип интересно, но безнадеждно развалено от преправянето му в ритъма на поп музиката и от качеството на магнетофона. Но затова пък силата на звука беше достатъчна, за да говорим спокойно на руски, без да предизвикваме учудени погледи в хората от съседните маси. — Мирише вкусно. Само че, извинявай, много е мръсно тук.

— Това не е мръсотия — отвърна Алишер. — Или по-точно, не е онази мръсотия. Знаеш ли, когато идват от Западна Европа в Русия, също се мръщят: колко мръсно е навсякъде при вас! А е мръсно, не защото не чистят! В Русия почвата е друга, ерозията е по-голяма, оттам във въздуха се вдига прах и тя пада навсякъде. Ако измиеш тротоара със сапун, в Европа ще остане чист три дни, най-много вятърът да доведе няколко хартийки. А в Русия и с език да го оближеш, след един час отново ще е прашно. В Азия прахта е още повече, затова и европейците, и руснаците казват: „Мръсотия, безпросветност, диващина!“. Не е вярно! Просто местността е такава! В Азия ако мирише хубаво — няма мръсотия. В Азия трябва да вярваш не на очите, а на носа си!

— Интересно — казах аз. — Никога не съм се замислял за това. Сигурно затова хората на Изток имат по-тесни очи и по-широки носове?

Алишер ме погледна навъсено. После се засмя измъчено:

— Добре, успя да ме засегнеш. Но аз наистина мисля така, Антоне. На Изток всичко е различно.

— Дори Различните — кимнах аз. — Алишер, та аз нали не повярвах в дева. Извинявай.

— Знаеш ли, според твоето описание това не е онзи, който ме преследваше — каза сериозно Алишер. — Онзи беше по-нисък, но много пъргав. С крака. Приличаше на маймуна с рога.

— Пфу оригни на мирозданието, творения на безотговорни магове! — подзе Афанди. — Ние с Антон победихме този безнравствен, развратен дев! Да беше видял тази битка, Алишер! Макар че юношите не бива да гледат порнография...

— Дядо Афанди... — започнах аз. — Моля те!

— Наричай ме просто „бобо“! — нареди Афанди.

— Какво означава това? — попитах аз с подозрение.

— Това означава „дядо“. — Старецът ме потупа по рамото. — Ние с теб победихме тези девове и сега си ми като роден внук!

— Афанди-бобо — помолих аз, — моля те, не споменавай този бой. Много ми е неудобно, че не успях да поразя дева веднага.

— Девовете! — повтори твърдо Афанди.

— Дева? — предложих аз наивно.

— Девовете! Те бяха два! Големият стискаше малкия в ръка и го размахваше наляво-надясно, надясно-наляво!

Афанди стана и много изразително показа поведението на „девовете“.

— Хай, велики воине Афанди — каза бързо Алишер. — Били са два. Антон не е забелязал втория от страх. Сядайте, носят ни чая.

Десетина минути пихме чай със сладкиши. Разпознах халва, рахат локум и нещо като баклава. Всички останали сладкарски чудеса на Изтока ми бяха неизвестни, но това не ми попречи да се насладя на вкуса им. Имаше разноцветни кристали захар (предпочитах да не размишлявам с какво точно ги боядисват), снопове тънки, много сладки нишки, нещо, наподобяващо халва, но бяло; сушени плодове. Всичко беше много вкусно. И много сладко, което бе важно за нас. След загуба на Сила винаги ти се яде сладко. Нищо, че оперираме с чужда Сила, дори просто да я разпределяш в пространството не е лесно. Гликозата в кръвта пада толкова, че не е трудно да изпаднеш в хипогликемична кома. Ако това се случи в Сумрака, може да те спаси само чудо.

— После ще има шурпа и плов — каза Алишер, наливайки си вече пета чаша зелен чай. — Храната тук е проста, но истинска.

Той замълча. И аз разбрах за какво си мисли.

— Те загинаха в битка. Както е достойно за патрулни — казах аз.

— Това беше наша битка — изрече тихо Алишер.

— Обща битка. Дори за Тъмните. Трябва да намерим Рустам и никой не може да ни попречи. Само жалко за Мурат... и хората уби, и самият той не успя да продължи да живее.

— Аз бих могъл — каза мрачно Алишер.

— Аз също — признах си. Разменихме си разбиращи погледи.

— Хора срещу Различни — въздъхна Алишер. — Направо не мога да повярвам! Като в кошмарен сън! Всички бяха омагьосани, това е работа на Висш!

— Поне трима Висши — казах аз. — Тъмен, Светъл и Инквизитор. Вампир, лечител и боен маг.

— Дошъл е краят на света — Афанди поклати глава. — Никога не съм мислил, че ще се съберат заедно Светлината, Мракът и Страхът...

Погледнах го бързо — и успях да уловя краткия миг, преди глуповатото изражение да се върне на лицето на Афанди.

— А ти не си толкова глупав, колкото се преструваш, Афанди — казах тихо. — Защо се държиш като изкуфял старец?

Няколко секунди Афанди се усмихваше, после стана сериозен:

— За слабия е по-добре да изглежда глупав, Антоне. Само силният може да си позволи да бъде умен.

— Ти не си и толкова слаб, Афанди. Ти влезе във втория слой и остана там пет минути. Каква хитрост знаеш?

— Рустам имаше много тайни, Антоне.

Гледах дълго в Афанди, но лицето на стареца си оставаше невъзмутимо. После погледнах Алишер. Той изглеждаше замислен.

Интересно, дали не бяхме достигнали до един и същ извод?

Най-вероятно — да.

Афанди ли беше Рустам? Нима глуповатият старец, който десетки години безропотно е чистил офиса на провинциален Патрул, е един от най-старите магове в света?

Всичко е възможно. Каквото и да е. Казват, че с годините всеки Различен си променя характера, опростява се: на преден план излиза някаква доминираща негова черта. Хитроумният Хесер е искал интриги, и ето че интригантства и досега. Тома Лермонт, който е мечтаел за спокоен и уютен живот, се грижи за градинката си и работи като мениджър. А Рустам, ако в характера му е преобладавала

потайността, спокойно би могъл да се докара до пълна параноя и да се крие в облика на слаб и вдетинен старец.

Но ако е така, той нямаше да се разкрие, дори да изкажех догадката си. Би ми се изсмял в лицето и би запял старата песен за своя учител... А той нали всъщност не беше казал, че Рустам го е инициирал! Бе разказал тази история в трето лице: Рустам, глупавият старец, инициирането. Ние сами поставихме Афанди на мястото на глупавия старец!

Погледнах отново към него. Сега разпалиеното ми въображение беше готово да намери в погледа му и лукавство, и болезнена затвореност, и дори ехидност.

— Афанди, трябва да говоря с Рустам — казах аз, подбирайки внимателно думите си. — Това е много важно. Хесер ме изпрати в Самарканд, помоли ме да намеря Рустам и в памет на старото приятелство да го помоля за съвет. Само за съвет!

— Хубаво нещо е старото приятелство — кимна Афанди. — Много хубаво! Когато го има. Но аз чух, че Рустам и Хесер са се скарали. Толкова лошо са се скарали, че Рустам е плюл на Хесер и е казал, че не иска да го вижда на узбекска земя. А Хесер се разсмял и отвърнал, че тогава Рустам трябва да си избодне очите. На дъното на бутилка с хубаво старо вино може да падне горчива утайка, и колкото по-старо е виното, толкова по-горчива е утайката. Така и старото приятелство може да породи много, много голяма обида!

— Прав си, Афанди — казах аз. — За всичко си прав. Но Хесер ми каза още нещо. Той е спасявал живота на Рустам. Седем пъти. И Рустам е спасявал неговия живот. Шест пъти.

Донесоха ни шурпата и ние млъкнахме. Но Афанди продължи да стои с плътно стиснати устни дори след като момчето се отдалечи. И с такова изражение на лицето, сякаш пресмяташе нещо наум.

Спогледахме се с Алишер. Той кимна едва забележимо.

— Кажи ми, Антоне... — каза накрая Афанди. — Ако приятелят ти се е разстроил, че любимата му жена го е напуснала... толкова се е разстроил, че е решил да напусне този свят... а ти си отишъл и един месец си живял при него, от сутрин до вечер сте пили вино, карал си го да ходи на гости и си му разправял колко други хубави жени има наоколо... Това смята ли се за спасяване на живота?

— Мисля, че зависи от това дали наистина приятелят е бил готов да се раздели с живота от любов — изрекох аз предпазливо. — На всеки мъж, който е преживял подобно нещо, му се струва, че няма защо да живее. Но много, много рядко някой посяга на себе си. Освен ако не е глупаво голобрадо хлапе.

Афанди премълча отново.

Телефонът ми, сякаш изчакал паузата, извънх.

Извадих слушалката с пълната увереност, че звъни или Хесер, на който са му съобщили за случилото се, или Светлана, която е почувствала неприятностите. Но на дисплея нямаше никакъв номер или име. Той просто светеше с равномерна сива светлина.

— Да? — произнесох аз.

— Антон? — попита гласът. Познат глас с лек прибалтийски акцент.

— Едгар? — възкликнах зарадвано аз. Нормален Различен не би се радвал на обаждане от Инквизитор. Още повече, ако този Инквизитор е бивш Тъмен маг. Но ситуацията в момента беше твърде нестандартна. По-добре Едгар, отколкото някой непознат радетел на равновесието, окичен с амулети от глава до пети и подозиращ в престъпление всичко и всички.

— Антоне, ти си в Самарканд. — Едгар, разбира се, не питаше, а констатираше. — Какво става там? Нашите отварят портал от Амстердам до Ташкент!

— А защо до Ташкент? — не разбрах аз.

— По-лесно е. Вече сме ползвали това трасе — поясни Едгар. — Така че какво става при вас?

— Знаеш ли за Единбург?

Едгар само изсумтя подигравателно. Да, ама че въпрос зададох. В Инквизицията едва ли бяха останали дори и стажанти, които да не знаят за опита да се открадне артефакта на Мерлин. А какво оставаше за опитните сътрудници.

— По всичко личи, че е същият отбор. Само дето там използваша наемници. А тук са омагьосали местните военни и полицията. Всички с амулети и заклинания, куршумите са омагьосани...

— Ясно, край на отпуската ми — каза примирено Едгар. — Поне ти да не се беше пъхал там! Измъкнаха ме от плажа! Защото съм имал опит в работата с теб!

— Оценявам такова внимание — изрекох аз ехидно.

— Сериозно ли е положението? — попита Едгар след кратка пауза.

— Стотина души, изпратени срещу местните Патрули. При оттеглянето загинаха двама Светли. А после ни нападна дев. Прегриза на две един Тъмен. Три минути го трамбовах!

Едгар изпсува. Попита:

— С какво го трамбова?

— Прах. Добре, че случайно го знаех...

— Прекрасно! — каза саркастично Едгар. — Млад московски маг случайно помни заклинание срещу големи, което не се е използвало от сто години!

— Вече доклада ли пишеш? — изрекох усмихнато аз. — Идвай, тук ще ти хареса. Между другото, научи някои заклинания против големи, има слухове, че наоколо се навърта още един.

— Това е някакъв кошмар... — промърмори Едгар. — Аз съм на Крит. По бански на плажа. Жена ми ми маже гърба с крем против изгаряне. А сега ми нареждат след три часа да съм в Амстердам и незабавно да тръгна за Узбекистан! Как се нарича това, а?

— Глобализация, сър — съобщих аз. Едгар изстена в слушалката. После каза:

— Жена ми ще ме убие. На меден месец сме. Тя, между другото, е вещица! А мен ме викат в някакъв си там Узбекистан!

— Едгар, не ти отива да казваш „някакъв си там“ — отново не удържах ехидността си аз. — Все пак по-рано живеехме в една държава. Смятай го за свой отложен патриотичен дълг.

Но Едгар явно не беше предразположен нито към сарказъм, нито към размяна на остри реплики. Въздъхна тежко и попита:

— Как да те намеря?

— Звъни — казах аз. И прекъснах връзката.

— Инквизицията — кимна с разбиране Алишер. — Размърдаха се. Ще им се отвори работа тук.

— Като начало е добре да прочистят редовете си — казах аз. — Нали и в тяхната служба се подвизава някой?

— Не е задължително — опита се да защити Алишер Инквизицията. — Това може да е Инквизитор в оставка.

— Така ли? Тогава откъде хората са разбрали, че Хесер ни е изпратил в Самарканд? Той съобщи само на Инквизицията!

— Сред предателите има и Светъл лечител — напомни ми Алишер.

— Искаш да кажеш, Висш Светъл от нашия Нощен патрул? Целител? И той работи за врага?

— Нищо чудно! — каза упорито Алишер.

— В нашия Патрул имаше само един Светъл лечител Висше равнище — напомних спокойно аз. — Или по-точно, само една. Моята съпруга.

Алишер се сепна. Поклати глава:

— Извинявай, Антоне! Нямах предвид това!

— Ай, стига сте се карали! — каза Афанди с предишния глуповат глас. — Шурпата изстина! А какво е по-лошо от изстинала шурпа? Само топла водка!

Той се огледа крадешком и прекара ръка над паниците с шурпата. От изстиналия бульон отново започна да се издига пара.

— Афанди, как да поговорим с Рустам? — повторих аз.

— Яж си шурпата — промърмори старецът. И ни даде личен пример.

Отчупих си парче питка и се заех с шурпата. Какво да се прави, Изтокът си е Изток. Тук не обичат да отговарят директно. Сигурно най-добрите дипломати в света са на Изток. Не казват нито „да“, нито „не“, но това не означава, че се въздържат...

Едва когато и аз, и Алишер си доядохме шурпата, Афанди изрече с въздишка:

— Навярно Хесер е казал истината. Навярно той може да иска отговор от Рустам. Един отговор на един въпрос.

Какво пък, това вече е малка победа!

— Ей сега — кимнах аз. Въпросът, разбира се, трябваше да бъде зададен правилно и така, че да не оставям възможност за двусмислен отговор. — Минутка...

— Защо бързаш? — учуди се Афанди. — Минутка, час, ден... Мисли.

— По принцип съм готов — казах аз.

— И какво от това? Кого ще питаш, Антон Городецки? — усмихна се Афанди. — Рустам не е тук. Ще идем при него и ти ще му

зададеш въпроса си.

— Рустам не е тук?

Аз едва не загубих дар слово.

— Не — каза твърдо Афанди. — Извинявай, ако нещо в думите ми те е заблудило. Но ще се наложи да отидем на платото на демоните.

Помислих си, че започвам да разбирам защо Хесер се е скарал с Рустам. И че Мерлин, въпреки всичките му злодеяния, все пак е бил добра душа и Различен с огромно търпение. Защото Афанди — това е Рустам. Нямаше никакво съмнение!

— Аз само за минутка. — Афанди се надигна и тръгна към вратата в ъгъла на чайханата. На вратата беше нарисуван разбираем и без превод мъжки силует. Интересно беше, че не се виждаше врата с женски силует. Явно жените в Самарканд не бяха свикнали да прекарват времето си в чайханите.

— Костелив орех е Рустам — промърморих аз, възползвайки се от възможността. — Упорит е, не се дава лесно.

— Антоне, но Афанди не е Рустам — каза Алишер.

— Ти какво, повярва ли му?

— Антоне, преди десет години баща ми разпозна Рустам. Тогава не придадох голямо значение на това... Е, жив е древен Висш, и какво от това? Много от тях вече са се оттеглили от активна дейност, живеят незабележимо сред хората...

— Е?

— Баща ми познаваше Афанди. Може би от около петдесет години.

Замислих се.

— А как именно баща ти ти разказа за Рустам?

Алишер смръщи чело. После много гладко, сякаш четеше от лист, изговори:

— Днес видях Велик, когото никой не е виждал никъде от седемдесет години. Великият Рустам. Приятел, а после враг на Хесер. Аз минах покрай него. Познахме се, но се престорихме, че не се виждаме. Хубаво е, че такъв древен Различен като мен никога не се е карал с него.

— Е, и какво? — Дойде мой ред да споря. — Баща ти най-накрая е успял да разпознае Рустам, маскиран като Афанди. И ти го е казал.

Алишер се замисли и призна, че да — може и така да е било. Но той все пак смята, че баща му не е говорил за Афанди.

— Все едно, това не ни дава нищо — махнах с ръка аз. — Нали виждаш какъв е инат. Налага се да отидем с него на платото на демоните... между другото, какво е това? Само не ми казвай, че на Изток има демони, които живеят на някакво плато!

Алишер се усмихна:

— Демон — това е сумрачна форма на Тъмните магове от високо равнище, чиято човешка природа е деформирана от Силата, Сумрака и Мрака. Това се учи още на първото занятие. Платото на демоните е човешко наименование. Това е планинска местност, където има морени с необичайна форма — сякаш са вкаменени демони. Хората не обичат да ходят там. Е, ако не броим туристите...

— Туристите не са хора — съгласих се аз. — Значи обикновено суеверие?

— Не, не е суеверие. — Алишер стана сериозен. — Там е имало битка. Голяма битка между Тъмни и Светли, почти преди две хиляди години. Тъмните са били повече, надделявали са... И тогава Великият Светъл маг Рустам използвал ужасно заклинание... Никой никога повече не е използвал в бой Бялата мораня. Тъмните се вкаменили. И не са се разтворили в Сумрака, а си останали така в обикновения свят — каменни демони. Хората казват истината, макар и да не знаят за това.

Изведнъж сърцето ми се сви. От студен, хлъзгав, отвратителен спомен. Аз стоя пред Костя Саушкин и далечният глас на Хесер шепне в главата ми...^[1]

— Бялата мараня — казах аз. — Заклинанието се казва „Бялата мараня“. Достъпно е само за Висши магове, изисква максимално концентриране и пълно източване на Силата в радиус от три километра...

Думите на Алишер сякаш счупиха някаква ключалка в паметта ми. И се отвори скърцащата врата на гардероба, в който се беше спотаил древен скелет, озъбен в костелива усмивка...

Хесер ми беше дал не просто голо знание. Той ми бе предал цял къс от своята памет. Щедър подарък... почти същият, както при данайските дървари.

... Камъкът пари краката ми през меките кожени пантофи, защото е нагорещен до червено, и дори направените на дрехите заклинания губят силата си. А отпред дими нечие тяло, наполовина потънало в размекнатата скала. Не на всички съратници заклинанията са издържали Чука на съдбата.

— Хесер! — крещи в ухото ми висок, широкоплещест мъж. Черната му брада се накъдря от горещината, бяло-червените му дрехи са покрити с черна пепел. Отгоре падат, разсипвайки се на прах, дантелени черно-сиви парцали. — Хесер, трябва да решим!

Аз мълча. Гледам димящото тяло и се опитвам да разпозная убития. Но в този момент защитата му се разпада окончателно и трупът пламва, превръщайки се в стълб от мазна пепел, издигаща се към небето. Потоците разсейваща се Сила разбъркват пепелта и тя за момент образува призрачна човешка фигура. Осъзнавам какво точно пада върху нас и в гърлото ми засяда буца.

— Хесер, те искат да вдигнат Сенките на Повелителите! — В гласа на мага с бяло-червени дрехи звучи панически ужас. — Хесер!

— Готов съм, Рустам — казвам аз. Протягам му ръка. Маговете не правят често заклинания по двойки, но ние сме преживели много неща заедно. Освен това — двама е по-лесно. По-лесно е да се решим. Защото пред нас са стотина Тъмни и десет хиляди души.

А зад нас — само стотина доверили ни се хора и десетина магове-ученици.

Много е трудно да убедиш себе си, че десет и сто са по-ценни от сто и десет хиляди.

Но аз гледам черно-сивата пепел и изведнъж ми олеква. Казвам си онова, което винаги ще си казват силните и добрите в такава ситуация. След сто, след хиляда, след две хиляди години.

Пред нас няма хора!

Пред нас има обезумели зверове!

Силата тече през мен, Силата изпълва жилите ми като бълбукаща каша, Силата избива по кожата ми като кървава пот. Наоколо има много, много Сила — изтичаща от убитите Различни, разсейваща се от произнесените заклинания, изтръгваща се от тичащите в атака хора. Тъмните ненапразно са довели със себе си цяла войска. Човешкото оръжие не е страшно за Различните, но махащите със саби ръце,

озъбените във викове уста, и жадуващите смърт очи принадлежат на живи мехове, пълни със Сила. И колкото повече мрази и се страхува тази мръсна човешка паплач, събрана под знамената на Тъмните от жестоки управници или от жаждата за лесна плячка, толкова по-силни са крачещите сред тях магове.

Но ние имаме в запас заклинание, което никога не е звучало под това слънце. Донесено от Рустам от далечен северен остров, измислено от хитроумен Светъл на име Мерлин, но ужасило дори него, стоящия толкова опасно близо до Мрака...

Бялата мараня.

Рустам произнася чуждите, грубо звучащи думи. Аз повтарям след него, без дори да се опитвам да вникна в смисъла им. Думите са важни, но те са само ръцете на грънчаря, придаващ форма на глината; глинена форма, в която наливат разтопения метал; бронзови окови, които не позволяват излишна свобода на ръцете. Думите започват и завършват всичко, в думите е формата и посоката, но всичко решава Силата.

Силата и Волята.

Вече не мога да сдържам мощта, която бушува в мен, и с всеки удар на сърцето ми се опитва да разкъса жалкото ми човешко тяло. Отварям уста заедно с Рустам. Крещя, но вече крещя без думи.

Времето на думите свърши.

Бяла мъгла излита от устните ни, издига се като мътна вълна и се стоварва върху приближаващата армия, върху кръга от Тъмни магове, които плетат паяжината на своето заклинание... не по-малко ужасяващо, но по-бавно... малко по-бавно. Бялата мараня издухва сивите сенки, които вече започват да се надигат от камъка.

А после Бялата мараня настига и Различните, и хората-войници.

Светът пред нас губи цветовете си, но не както това става в Сумрака. Светът става бял, но това е белотата на смъртта, а не на живота, онова смесване на цветовете, което е също толкова безплодно, колкото и тяхното отсъствие. Сумракът потрепва, смачква се — слой след слой се залепват един за друг, прекарвайки между ледените морени крещящите от болка хора и онемелите от страх Различни.

И светът застива.

Бялата мъгла се разсейва. Остава валящата от небето пепел. Остава нажежената земя под краката ни. И вкаменените фигури на

Различните — чудновати, много често изобщо неприличащи на човешки тела, превърнати в гранит и пясъчник, груби и изродени. Трансформиращ се в тигър върколак, навел се към земята вампир, вдигнали ръце в напразен опит да се защитят магове...

От хората не е останала и следа. Сумракът ги е погълнал, смлял и превърнал в нищо.

Двамата с Рустам ни тресе. Раздрали сме си взаимно кожата с нокти. Какво пък, отдавна смятахме да се побратимим.

— Мерлин казваше, че Различните ще бъдат изхвърлени на седмия, последен слой на Сумрака — казва тихо Рустам. — Сгрешил е. Но и така не беше... зле... Тази битка... ще живее през вековете. Това е славна битка.

— Погледни — казвам му аз. — Погледни... братко.

Рустам се вглежда — не с очите, а така, както умеем ние, Различните. И пребледнява.

Тази битка няма да живее през вековете. Ние никога няма да се хвалим с нея.

Да убиеш врага е доблест. Да го обречеш на мъки — подлост. Да го обречеш на вечни мъки — вечна подлост.

Всички те са все още живи. Превърнати в камък, лишени от подвижност и Сила, осезание, зрение, слух — чувствата, дадени на хора и на Различни.

Но те са живи и ще живеят — докато камъкът не се превърне в пясък, а може би и по-дълго.

Виждаме техните трептящи живи аури. Виждаме тяхното смайване, страх, гняв.

Няма да се гордеем с тази битка.

Няма да говорим за нея.

И никога повече няма да произнесем чуждите бодливи думи, призоваващи Бялата мараня...

Защо гледам Алишер отдолу нагоре? И защо зад главата му се вижда таванът?

— Свести ли се, Антоне?

Надигнах се на лакти. Огледах се.

Изтокът е фина работа. Изтокът може да бъде деликатен. Всички в чайханата се преструваха, че не са забелязали моя припадък. Бяха оставили Алишер сам да ме връща в съзнание.

— Бялата мараня — повторих аз.

— Разбрах, разбрах — кимна Алишер. Той беше разтревожен не на шега: — Добре де, сбърках, не е мораня, а мараня. Извинявай. Защо трябва да припадаш?

— Рустам е използвал Бялата мараня заедно с Хесер — казах аз. — Преди три години... накратко, Хесер ме научи на това заклинание. Научи ме по много сериозен начин. Сподели с мен спомените си. Накратко... сега помня как се е случило всичко.

— Наистина ли е толкова мрачно? — попита Алишер.

— Много. Не ми се иска да ходя там.

— Е, нали това е било отдавна — каза успокоително Алишер. — Всичко вече е свършило, всичко е отминало отдавна, потънало е в Лета...

— Де да беше така — отвърнах аз, но не уточних повече. Ако на Алишер не му провърви, сам ще види и разбере всичко. Защото все пак ще ни се наложи да отидем до платото на демоните. Рустам от моите заимствани спомени нямаше нищо общо с Афанди.

Точно в този момент Афанди се върна от тоалетната. Седна на възглавничката, погледна ме и попита добродушно:

— Решил си да отдъхнеш, а? Рано е за почивка, ще почиваме след плова.

— Не съм сигурен — промърморих аз, докато сядах.

— Ах, какво хубаво нещо е цивилизацията! — продължи Афанди, сякаш не ме беше чул. — Вие сте млади, не знаете колко блага е донесла цивилизацията на света.

— Нима там е светела крушка? — измърморих аз. — Алишер, напомни на сервитъора за плова, става ли?

Алишер се намръщи.

— Наистина...

Той стана, но точно в този момент се появи млад мъж с голямо блюдо. Разбира се, една чиния за всички, както си се полага... червеникав ориз, оранжеви моркови, солидно количество месо, цяла глава чесън отгоре.

— Нали ти казах, тук готвят добре — каза с удоволствие Алишер.

А аз гледах мъжа, който донесе плова. Интересно, къде се дяна младежът? И защо новият сервитьор е толкова нервен?

Взех в шепата си малко плов и го вдигнах към лицето си. Погледнах към сервитьора. Той закима и се усмихна измъчено.

— Говеждо с чеснов сос — казах аз.

— Какъв сос? — учуди се Алишер.

— Аз просто така... спомних си за мъдрия Холмс и наивния Уотсън — отговорих, без повече да се притеснявам, че руският ми изглежда неуместен. — Чесънът е за да притъпи миризмата на арсен. Нали самият ти каза — на Изток трябва да вярваш на носа си, а не на очите... Уважаеми, хапнете плов с нас!

Сервитьорът поклати глава и бавно заотстъпва. От любопитство погледнах към него през Сумрака — в аурата му преобладаваха жълти и зелени оттенъци. Страх. Не беше професионален убиец. И беше донесъл сам отровния плов, вместо по-малкия си брат, защото се е страхувал за него. Учудващо е на какви мерзости е способен човек от любов към близките си и от грижа за тях.

Изобщо това си беше чиста импровизация. Оказало се е, че в чайханата има под ръка някаква гадост с арсен — отрова за мишки. И някой е наредил да ни нахранят с отровен плов. Невъзможно е да убиеш силен Различен по този начин, но можеш да го отслабиш, да го разсееш.

— Сега ще те направя на лагман^[2] — обещах аз на сервитьора. — И ще нахраня с него братчето ти. Чайханата следи ли се?

— Не... не знам... — Сервитьорът веднага разбра, че въпреки външността ми, трябва да говори на руски. — Не знам, принудиха ме!

— Махай се оттук! — наредих аз и се изправих. — Няма да има бакшиш.

Сервитьорът се втурна към вратата на кухнята. А през това време посетителите започнаха да напускат чайханата, решили да се възползват от случая и да минат без плащане на сметките. Какво ли ги изплаши така — думите ми или интонацията?

— Антоне, да не си подпалиш панталоните — каза Алишер.

Погледнах надолу — в дясната ми длан със съскане се въртеше файърбол. Толкова се бях ядосал, че приготвеното заклинание беше

преминало на пусков етап.

— Да бях подпалил този зверилник... за назидание — процедих през зъби.

Алишер мълчеше. Ту се усмихваше неловко, ту се мръщеше. Разбирах прекрасно какво иска да каже. Че тези хора не са виновни. Принудили са ги и те не са могли да се възпротивят. Че тази бедна чайхана е всичко, което имат. Че с нея изхранват две-три големи семейства с деца и старци. Но той мълчеше, защото в случая имах право да устроя малък пожар. Човекът, опитал се да отрови трима Светли мага, заслужава възпитателни мерки. За назидание и на него, и на другите. Ние сме Светли, а не светци...

— Шурпата беше хубава — изрече тихо Алишер.

— Тръгваме през Сумрака — казах аз, превръщайки файърбола в струйка течен пламък и изливайки я в чинията с плов. Оризът и месото се превърнаха във въглени заедно с отровата. — Нещо не ми се иска да се показвам на изхода. Твърде бързо работят, тварите.

Алишер кимна с благодарност, стана и за по-сигурно стъпка горещите въглени от чинията на пода и изсипа върху тях два чайника.

— Зеленият чай също беше хубав — съгласих се аз. — Слушай, та чаят беше доста обикновен. Честно казано, направо гадничък. А много вкусен!

— Тук главното е да се свари правилно — с облекчение подхвана новата тема Алишер. — Когато чайникът е на петдесет години и нито веднъж не е измиван... — Той се запъна, но след като не откри по лицето ми ярко изразено отвращение, продължи: — В това е цялата хитрост! Отвътре по стените се образува една такава хитра коричка от танин, ефирни масла и флавоноиди...

— Нима в чая има флавоноиди? — учудих се аз и отново вдигнах чантата си на рамо. Едва не я забравих. Бельото — както и да е, но вътре бяха всички бойни амулети от самия Хесер и пет дебели пачки с долари!

— Е, може и да бъркам... — съгласи се Алишер. — Но работата е именно в тази коричка, тя позволява да вариш чай сякаш в черупка от чай...

Вече по навик хванахме Афанди под мишниците и влязохме в Сумрака. Хитрият старец не спореше, дори напротив — сви крака и увисна между нас, кикотейки се гнусно и подвиквайки: „О! О!“.

Помислих си, че ако все пак, въпреки спомените на Хесер, Афанди е Рустам, няма да се съобразя с възрастта му. Ще му тегля такава руска народна, че ушите му ще се свият на тръбички.

[1] Тази история е описана в третата част на книгата „Сумрачен патрул“ — Бел.авт. ↑

[2] Лагман — ястие с накълцано месо и зеленчуци. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Честно казано, бих предпочел УАЗ или „нива“. Не от патриотични съображения, а защото джипът „Тойота“ не е най-разпространената в Узбекистан кола. А да я маскираш с магия е все едно да размахваш над главата си флагче и да крещиш: „Тук сме! Кой търси новите?“.

Но Афанди ни каза много уверено, че ни чака лош път. Много лош. Единствената „нива“, на която се натъкнахме близо до чайханата, беше в толкова ужасно състояние, че да подлагаме старицата на издевателство беше и срамно, и неразумно.

А тойотата беше новичка, комплектувана по пълна програма, както е прието в Азия — ако можеш да си позволиш скъпа кола, нека в нея да има всичко! И спортни амортизатори, и стойка за велосипеди (на които тлъстият стопанин не се е качвал от детството си), и СО-чейнджър, и теглич, и уплътнители на праговете — изобщо, всички красиво блестящи глезотии, които измислят производителите, за да вдигнат цената един и половина пъти повече от номинала.

Собственикът на колата явно беше и собственик на местния пазар. Изглеждаше като обикновен узбекски бей, както ги рисуваха в старите анимационни филмчета и карикатури, тоест със същото правдоподобие, или като тлъстия капиталист с неизменната пура между зъбите. Сигурно иронията беше в това, че този застаряващ мъж беше заимствал представата за външния вид на богатшите от детските филмчета и модните европейски списания. Той беше тлъст. С тюбетейка, обшита със златни нишки. Със скъп и очевидно тесен костюм. С не по-малко скъпа вратовръзка, която, без никакво съмнение, няколко пъти е била цапана с мазна храна, а после, без да проявяват особена изобретателност, са я пускали в пералнята. С лъскави чехли, напълно неуместни на прашната улица. Със златни пръстени, обсипани с огромни синтетични камъни, „дурмалини“^[1], както ехидно ги наричат търговците на бижутерия. Тюбетейката трябваше да символизира близостта му до народа, а всичко останало — европейски лукс. В ръката си стискаше мобилен телефон — скъп,

но по-подходящ за млад и богат загубеняк, отколкото за солиден бизнесмен.

— Тази кола подходяща ли е? — попитах аз Афанди.

— Хубава кола — съгласи се той.

Огледах се още веднъж — наоколо не се виждаха Различни. Нито враждебно настроени, нито съюзници, нито обикновени, живеещи сред хората. Ами чудесно!

Излязох от Сумрака и се вгледах в лицето на собственика. После леко го докоснах със Сила. Почаках, докато се обърне към мен, мръщейки с недоумение гъстите си вежди. Усмихнах се и запратих към него две заклинания, чиито точни имена бяха твърде усукани. Неофициално ги наричат „колко лета, колко зими“ и „вечна дружба“.

Лицето на съвременния бей се разтегли в ответна усмивка.

Двамата съпровождащи го младежи — или бодигардове, или далечни роднини, а най-вероятно и едното, и другото, се вгледаха напрегнато в мен. Сумракът беше отмил небрежно сложената маска на Тимур. И непознатият руснак, който крачеше с разперени ръце към началника им, предизвикваше естествено подозрение.

— А! Колко лета, колко зими! — извиках аз. — Стари приятелю на баща ми!

За съжаление той беше по-стар от мен с около двайсетина години. Иначе щеше да мине версията за съученика или „помниш ли как служихме заедно, братко!“. Впрочем в последно време „служихме заедно“ много често не върши работа. Човекът се побърква от усилия да си спомни къде е служил с теб и как изобщо е било възможно да се случи това, при положение, че честно се е откупил от армията с пачка зелени хартийки, американско производство. Някои си заработват сериозна невроза по такъв повод.

— Сине на моя стар приятел! — завика мъжът, разтваряйки обятията си. — Къде беше толкова дълго?

Най-важното тук е да дадеш на човека малко информация. После той си измисля всичко сам.

— Аз ли? Живях в Мариупол, при баба! — съобщих му. — Ох, колко се радвам да те видя! Станал си толкова голям човек!

Прегърнахме се. Мъжът миришеше вкусно на шашлик и хубав одеколон. Само че одеколонът беше малко в повече.

— И каква хубава кола имаш! — добавих аз, оглеждайки одобрително джипа. — Нея ли искаше да ми продадеш?

В очите на мъжа се появи мъка, но „вечна дружба“ не му оставяше избор. Нищо, пак да е благодарен, че Хесер ни екипира толкова щедро преди пътя. Иначе щях да поискам да ни подари тойотата.

— Да... нея... — потвърди той печално.

— Дръж! — Отворих чантата си, извадих четири пачки долари и му ги пхнах в ръцете. — Ключовете, ако може. Много бързам!

— Тя... тя струва по-скъпо... — каза с нещастен глас мъжът.

— Но нали я взимам употребявана — поясних аз. — Нали?

— Така е... — призна измъчено той.

— Чичо Фархад! — възкликна разстроено единият от младежите. Фархад го погледна строго и младежът млъкна.

— Не пречи, когато разговарят възрастните, не ме позори пред сина на моя стар приятел! — изръмжа той. — Какво ще си помисли синът на моя стар приятел?

Младежите бяха в паника. Но мълчаха.

Взех ключовете от ръката на мъжа и седнах на шофьорското място. Вдъхнах аромата на кожената тапицерия и погледнах с подозрение километража. Да-а... използвана. Ако се вярва на уреда, колата беше изминала само триста километра.

Помахах с ръка на останалата без транспорт, но с четирийсет хиляди долара троица. Изкарах колата на пътя. И казах:

— Всички да излязат от Сумрака!

На празната задна седалка се появиха Алишер и Афанди.

— Аз бих му добавил още малко щастие — каза Алишер. — Да не се разстройва после. Не е добър човек, лош е. Но все пак.

— Излишните заклинания могат да го побъркат — поклатих глава аз. — Нищо. Може да се каже, че му платих. Ще го преживее.

— Ще чакаме ли Едгар? — попита Алишер. — Или ще търсим Светлите?

Но аз вече бях обмислил тези варианти и ги бях отхвърлил.

— Не, не си струва. Нека тръгнем незабавно към планината. Колкото по-далеч от хората, толкова по-спокойно.

Алишер ме смени зад волана, когато започна да се стъмва. Вечер три часа се движехме на юг от Самарканд, към границата с Афганистан. Точно по залез ужасният асфалтов път се смени с кошмарен черен път. Преместих се на задната седалка, където Афанди похъркваше спокойно, и реших да последвам примера му. Но, преди да задрема, извадих от чантата няколко бойни амулета.

Новаците много обичат всякакви магически жезли, кристали, ножове — както самостоятелно направените, така и заредените от посилен маг. Впрочем дори слаб и неопитен маг, който няколко дни изработва с мерак артефакт и го зарежда със Сила, може да постигне смайващ ефект. Бедата е там, че ще е именно ефект — мощен, продължителен, сигурен. Но еднократен. Не можеш да прикрепиш две различни заклинания към един и същ предмет. Магическият жезъл, предназначен да изригва огън, ще се справи великолепно със задачата си дори в ръцете на слаб Различен. Но ако противникът успее да съобрази каква е работата и да направи защита от огъня, жезълът ще стане безполезен, заедно с всичките му огнени чудеса. Той не може да замразява, изсушава или да обръща надолу с главата. Или използваш приготвения огън, или млатиш с жезъла като с тояга. Ненапразно слабите магове, които си взаимодействат с хората (а да се намесват в хорските дела или да намесват хора в своите дела предпочитат именно слабите магове), винаги са използвали магически жезъл — хибрид между обикновен жезъл и дълга тояга. Някои, да си кажем честно, са владеели тоягата доста по-добре, отколкото магията. Помня как целият Патрул отиде колективно в кино „Пушкин“, на премиерата на „Властелина на пръстените“. И всичко беше великолепно, докато Светлият Гандалф и Тъмният Саруман не започнаха да се бият с бойните тояги. Тогава два реда, пълни с Различни, избухнаха в неудържим, истеричен смях. Особено стажантите, на които всеки ден им набиваха в главите: маг, който разчита на артефакти, е стремящ се към ефектност, а не към ефективност лентяй. Силата на мага е в умелото използване на Сумрака и заклинанията.

Но, разбира се, всяко правило си има изключения. Ако опитен маг е успял да предвиди бъдещето, все едно как — чрез внимателен анализ на линиите на вероятностите или просто изхождайки от своя опит, зареденият артефакт е незаменим. Сигурен ли си, че противникът ти е върколак, който не може да манипулира директно Силата, а

разчита на своята физическа сила и бързина? Един ускоряващ амулет, едно зареждане на сработващ при приближаване Щит, един обикновен жезъл (много Различни предпочитат да омагьосат обикновен молив — дървото и графитът са прекрасна форма за натрупване на Сила) със заклинание за замразяване. И край! Смело можеш да прашаш маг от седмо равнище за лов на Висш върколак. Щитът ще отрази атаката, амулетът ще придаде на мага немислима скорост на движенията, а Фризът, темпоралното замразяване, ще превърне противника в неподвижна топка от козина и ярост. Викайте превоза, врагът е готов за транспортиране до съда на Инквизицията.

Артефактите, които се намираха в чантата ми, бяха далеч по-ценни от търкалящите се до тях пари. И бяха изработени лично от Хесер... Е, може би не ги беше правил, но поне ги бе подбрал от специалното хранилище в оръжейната стая. Можеше да се разчита не само на тяхната мощ, но и на това, че ще бъдат полезни. Изведнъж си спомних старото австралийско анимационно филмче „За осемдесет дни около света“, което бях гледал още като дете. Хладнокръвният английски джентълмен Филеас Фог, възнамеряващ да извърши околосветско пътешествие за рекорден за онези времена срок, във филмчето изглеждаше като много хитър предсказател, който знаеше точно какво ще му потрябва в близките часове. Ако сутринта вземаше със себе си гаечен ключ, чучело на опосум и връзка банани, до вечерта запущаха теч в лодката с чучелото, залостваха с гаечния ключ вратата, през която се опитваха да се промъкнат враговете, а бананите подаряваха на маймунка, която в замяна им даваше билети за парахода. Общо взето, всичко напомняше на компютърните игри в жанра „куест“, където за всеки предмет трябва да се намери необичайно приложение.

Артефактите от Хесер можеха да се използват както според прякото им предназначение, така и по напълно неочакван начин. Но във всеки случай те щяха да се използват.

И сега аз подредих на седалката между мен и похъркващия Афанди дванайсет предмета и ги огледах внимателно. Трябваше да направя това по-рано, но вкъщи не ги извадих, за да не се заинтересува от тях Надюшка, в самолета не ми се искаше да се занимавам с магически артефакти, а после просто не остана време. Щеше да е голям срам, ако сред амулетите имаше оръжие против големи!

Два портативни бойни жезъла, не по-дълги от десет сантиметра всеки. Първият беше от черно дърво — огън. Вторият беше от зъб на морж — лед. Е, това бе едновременно и банално, и полезно. Засега щях да се справя и без тях, но всичко можеше да се случи.

Четири сребърни пръстена със защитни заклинания. Виж, това беше много странен комплект! Обикновеният Щит на мага защитава от всичко, просто трябва да го подхранваш с енергия. Различните рядко имат нужда от защитни пръстени. А тук — целеви защиты от огън, лед, киселини... и вакуум. Аз дори не повярвах веднага на това, което видях през Сумрака. Изучих пръстена по-внимателно. Не, всичко е правилно! При рязко падане на налягането пръстенът започваше да работи и задържаше въздуха около притежателя си.

Странно нещо. Има, разбира се, няколко бойни заклинания, които задушават врага, включително и чрез премахване на въздуха около него. За хилядолетия войни какво ли не е измисляно! Но никой не използва в битка тези капризни и бавни средства.

Четири гривни. Е, поне с тях всичко е ясно! Четири различни заклинания, принуждаващи човек или Различен да говори истината: Пиян език, Разговор във вагона, Последна изповед и Като-на-дух. Всички амулети бяха заредени максимално. Срещу тях никакъв Рустам не можеше да устои — ще си каже всичко, което знае. Хубаво нещо.

Помислих малко и надянах всички гривни на лявата си ръка, свързвайки ги с общо пусково заклинание. Ако Рустам се заинати, достатъчно е да произнесе „Кажи ми истината“, и върху древния маг ще се стовари удар с чудовищна сила. Откровеност, откровеност и нищо друго, освен откровеност.

Останаха още два амулета, по-малко банални както по форма, така и по съдържание, очевидно изготвени от самия Хесер специално за нашата мисия. Първо — симкарта за мобилен телефон в пластмасова кутийка. Обикновена карта, но доста натъпкана с магия. Изучавах я известно време, но не успях да разбера нищо. Тогава се реших на експеримент — извадих от телефона моята карта и сложих обработената с магия.

Нищо не разбрах! Това беше копие на моята симкарта! Но защо? За да не харча пари за обаждане до Москва? Абсурдно...

Мислих известно време, после помолих Алишер да набере номера ми. В тази местност телефонът, колкото и да е странно, още

работеше.

Телефонът ми иззвъня. Всичко беше наред, това наистина бе копие на моята симкарта, но обработена с магия... Свих рамене и реших да я оставя в телефона. Може би това беше някакво магично шифриране на разговора? Но аз никога не бях чувал за такава магия.

Последният амулет представляваше изгладено от морето камъче с дупка, „кокоши бог“, който според човешките суеверия носи късмет. През дупката беше надяната сребърна верижка с хитра структура, наподобяваща дебел усукан конец.

Сам по себе си, разбира се, „кокошият бог“ не носи никакъв късмет, което не пречи на децата да го търсят упорито по брега и после да го носят на гърдите си, окачен на конец. Но на този камък беше направено сложно заклинание, малко приличащо на Доминанта. Също за разговора с Рустам? Помислих и надянах верижката на врата си. Няма да навреди...

Оставаше само да разпределя пръстените и жезлите. И тук не мислих дълго. Побутнах Афанди и го помолих да сложи пръстените. Афанди каза възхитено „Ах!“, надяна ги на лявата си ръка, полюбува им се — и отново задряма.

Жезлите дадох на Алишер. Той безмълвно ги сложи в джоба на ризата си, отпред, на гърдите. Стърчаха оттам като някакви екзотични писалки „Паркър“ или „Монблан“, също толкова изискани на вид и почти толкова смъртоносни. Почти — защото от написаното от някои предводители все пак са загинали повече хора, отколкото от всички бойни жезли.

— Ще поспя — казах аз на Алишер.

Той мълча известно време. Джипът бавно се изкачваше в планината по каменист път, който по-често бе форсиран с помощта на мулета, отколкото на четири гуми. Светлината на фаровете се мятеше отляво надясно и отдясно наляво, попадайки ту в тъмната пропаст, на дъното на която шумеше река, ту на стръмния скалист склон.

— Поспи — каза Алишер. — Само че първо погледни линиите на вероятностите. Пътят е много лош.

— Изобщо не бих рискувал да го нарека „път“ — съгласих се аз. Притворих очи и погледнах в Сумрака. В близкото бъдеще, където водеха криволическите преплетени линии на вероятностите.

Картинката не ми хареса. Имаше твърде много рязко прекъсващи се линии, свършващи на дъното на пропастта.

— Алишер, спри. Твърде си уморен, за да шофираш по тъмно в планината. Ще почакаме до сутринта.

Алишер упорито поклати глава:

— Не. Чувствам, че трябва да бързаме.

Аз също го чувствах, затова реших да не споря. Предложих:

— Дай аз да шофирам.

— Не мисля, че си по-бодър, Антоне. Освежи ме малко.

Въздъгнах. Не обичам това — да премахвам с магия съня и умората и да изострям възприятията. И дори не заради негативните последици — няма такива, като си отспиш както трябва, всичко е наред. Бедата е другаде: много скоро преставаш да разчиташ на нормалните възприятия, започваш непрекъснато да ходиш зареден с магическа енергия, през цялото време бодър и свеж, като болен от маниакалнодепресивна психоза в маниакалната ѝ фаза. И всичко ти спори, желан гост си във всяка компания, веселяк и шегаджия. Но рано или късно свикваш с това и ти се иска да си още по-активен, още по-остроумен, още по-енергичен. Увеличаваш потока Сила, стимулиращ нервите ти. Това продължава, докато не откриеш, че цялата Сила, която си способен да преработваш, я изразходваш за изкуствена бодрост. И тогава вече става просто страшно.

Магическата наркомания по нищо не се различава от обичайната. Само дето от нея боледуват единствено Различните...

— Освежи ме — помоли Алишер. Спря колата, вдигна ръчната спирачка, облегна назад главата си и затвори очи.

Сложих едната си длан на лицето му, другата притиснах към късо подстригания тил и се съсредоточих. Представих си как потокът Сила, минаващ през тялото ми, започва да се процежда през дланите, потъва в главата на Алишер, пробягва по нервите му като студен огън, прескача като искри по синапсите, събужда всеки неврон... Не са необходими никакви специални заклинания, всичко се прави с чиста Сила. Най-важното е да си представяш добре физиологията на процеса.

— Достатъчно — каза Алишер с ободрен глас. — Така е добре. Само да имаше нещо за плюскане.

— Момент. — Наведох през облегалката към багажника. Предчувствието не ме излъга — там имаше две каси с кока-кола в пластмасови бутилки и няколко кутии с шоколадови десертчета. — Искаш ли „кола“?

— Какво? — възкликна Алишер. — „Кола“? Искам! И десертче искам! Боже, благослови Америка!

— Не е ли прекалено много само заради изобретяването на много сладка лимонада и висококалорийно шоколадче?

Вместо отговор, Алишер натисна бутона на плеъра. След секунда от високоговорителите се чува ритмични акорди.

— Тогава и заради рокендрола — отговори той невъзмутимо.

Известно време ядяхме десертчета и си пийвахме „кола“. Всички Различни по принуда обичат сладко. Без да престава да похърква, Афанди също замляска и протегна ръка. Сложих десертче в накичената с пръстени ръка, той го сдъвка, сякаш без дори да се събуди, и отново захърка.

— Ще пристигнем към три часа — съобщи Алишер. — Ще чакаме ли утрото?

— Нощта е нашето време — отговорих аз. — Ще събудим стария Рустам, какво толкова? И без това не се преработва.

— Това е странно — отбеляза Алишер. — Необичайно. Той какво, да не живее там като отшелник, в пещера?

— Не, защо... — Аз помислих малко. — Може би пасе кози или овце. Или има кошери в гората. Или метеостанция.

— Или обсерватория, да наблюдава звездите... Какъв е онзи странен пръстен, който надяна на Афанди?

— Този с рубина ли? Защита от вакуум.

— Екзотично. — Алишер надигна бутилката. — Не си спомням някой Различен да е загинал от вакуум.

— А аз си спомням.

Алишер помълча няколко секунди, после кимна и каза:

— Извинявай. Не съобразих. Още ли го преживяваш?

— Ние бяхме приятели... почти. Доколкото това е възможно между Светъл и Тъмен.

— Не просто Тъмен. Костя беше и вампир.

— Той не е убивал — отбелязах аз. — И не е виновен, че израсна не като човек. Генадий го направи вампир.

— Кой е това?

— Баща му.

— Ама че гадина! — изрече изразително Алишер.

— Не прибързвай. Момчето още не беше навършило и година, когато попадна в болницата. Двойна пневмония, алергия към антибиотици... общо взето, казали на родителите му, че няма надежда. Нали знаеш, има едни удивителни доктори, които и ветеринари не трябва да стават, че жалко за кравите... „Момчето ви ще умре, гответе се за това, вие сте млади хора, ще си направите ново...“ Разбира се, не си направиха ново. Костя беше последното дете на Генадий. След иницирирането вампирите запазват възможността за оплождане много дълго, странна шега на природата. Но могат да имат само едно дете. После стават стерилни.

— Да, чувал съм за това — кимна Алишер.

— И Генадий поговорил с жена си. Тя беше човек. Знаеше, че мъжът ѝ е вампир... има такива семейства. Но той не е убивал никого, беше много законопослушен вампир, тя го обичаше... Накратко — ухапал я. Иницирирал я. Възнамерявали майката да иницирира сина. Но метаморфозата ѝ още не била приключила, а хлапето се влошило. Генадий ухапал и него. Костя оздравял. Тоест, умрял, разбира се. Умрял като човек, но се излекувал от пневмонията. Лекарката обикаляла и кудкудякала, че това е само благодарение на нея. Веднъж Генадий призна, че едва не я е ухапал — когато започнала да намеква, че заради чудесното спасение не е лошо да ѝ се отблагодарят.

Алишер мълча известно време. После каза:

— Все едно. Те са вампири. За момчето е било по-добре да умре.

— И той умря — съгласих се аз. Изведнъж този разговор ми стана някак противен. Искях да обясня, че Костя беше най-обикновено момче, само дето му се налагаше веднъж седмично да пие консервирана кръв. Че обожаваше да играе футбол, да чете приказки и фантастика, а после реши да постъпи в биологическия факултет, за да изучи природата на вампирството и да научи вампирите как да живеят без човешка кръв.

Но Алишер нямаше да ме разбере. Той беше истински патрулен. Истински Светъл. А аз се опитвах да разбера дори Тъмните. Дори вампирите. Да ги разбера и да им простя, или поне да разбера, или

поне да простя. Последното е най-трудното от всичко. Понякога да простиш е най-трудното нещо на света.

Телефонът в джоба ми иззвъня. Извадих го. Аха. Равномерно сиво светене.

— Здравсти, Едгар — казах аз.

След кратка пауза Едгар попита:

— Какво, номерът ми ли излезе?

— Не, досетих се.

— Силен си — изрече със странна интонация Едгар. — Антоне, вече от час съм в Самарканд. Къде сте вие?

— Кой „ние“?

— Ти, Алишер и Афанди. — Инквизиторът явно не беше пропилял изминалия час. — Какви сте ги забъркали...

— Ние ли? — възмутих се аз.

— Е, не вие — премина в отстъпление Едгар. — Макар че и вие също. Защо сте отнели колата на директора на пазара?

— Не сме я отнели, а я купихме. Съгласно точката за възможността за конфискуване на транспорт при извънредна ситуация. Да ти припомня ли съответните параграфи?

— Антоне, Антоне, успокой се — каза бързо Едгар. — Никой в нищо не ви обвинява. Но ситуацията наистина е мрачна. За да я замаскираме, ще се наложи да прокараме версията за унищожаване на голяма банда терористи. А ти знаеш, че изобщо не обичаме да маскираме своите... своите пропуски с човешки престъпления.

— Едгар, разбирам те — казах аз. — Но какво общо имаме ние? Трябва да проведе личен разговор с един Различен, който не служи в Патрулите. Дойдох неофициално и имам пълното право да се придвижвам из страната.

— При извънредни ситуации — със знанието и под контрола на сътрудник от Патрула — поправи ме Едгар.

— Е, Афанди е с нас.

Едгар въздъхна. Стори ми се, че някой до него бързо каза нещо.

— Добре, Антоне. Решавай личните си проблеми... с които после ще се наложи да се занимава Инквизицията. Само че не трябва да обикаляте нощем из планината, за да не паднете в пропастта.

Честно казано, загрижеността му чак ме трогна.

— Не се безпокой — казах аз. — Ще починем до сутринта.

— Добре, Антоне. — Едгар помълча, после някак неловко промърмори: — Приятно ми беше да си поговоря с теб... въпреки всичко.

Прибрах телефона. Казах на Алишер:

— Странен е този Едгар. И като Тъмен беше странен. А когато стана Инквизитор, съвсем се промени.

— Знаеш ли, мисля, че рано или късно ще станеш Инквизитор — каза Алишер много делово.

Обмислих думите му и поклатих глава:

— Не. Няма да стана. Жена ми и дъщеря ми са Висши Светли. Такива не ги вземат в Инквизицията.

— Много се радвам за това — каза сериозно Алишер. — Е, ще тръгваме ли?

И в този момент планината се разтресе. Първо слабо, сякаш изпробвайки здравината на скалата. После все по-силно и по-силно.

— Земетресение! — завика Афанди, събуждайки се мигновено. — Излизайте от колата!

Какво пък, когато искаше, можеше да бъде дори много сериозен. Изскочихме от джипа, изкачихме се малко по-нагоре по пътеката и застинахме. Планината се тресеше. Отгоре се сипеха дребни камъчета. Ние с Алишер, без да се уговаряме, направихме общ защитен купол. Афанди също не остана по-назад — вдигна длан над очите си и започна да оглежда нощта в търсене на неведома опасност.

И наистина видя нещо.

— Вижте там! — извика той, подскачайки на място и сочейки с ръка. — Там, там!

Обърнахме се, продължавайки да държим над главите си Щита, от който с грохот отскачаха камъни. Проследихме погледа на Афанди. Усилихме нощното си зрение (впрочем след моето стимулиране Алишер не се нуждаеше от това).

И видяхме как съседната планина, гъсто обрасла с гори, се превръща в прах.

Изглеждаше така, сякаш могъщи удари млатеха планината отвътре. Тя се тресеше, сипеха се водопади от чакъл, лавини от камъни и цели стволове от вековни дървета, които бързо запълваха пропастта. За няколко минути върхът с височина над километър се превърна в плато от раздробена скала и смлени на стърготини дървета.

А после аз се досетих да погледна планината през Сумрака.

И видях вихър от Сила, въртящ се над зоната на катаклизма.

Дали беше проклятие, направено на местността? Или някакво специално заклинание, предизвикващо земетресение? Не знам. Но не можеше да има никакво съмнение, че катастрофата имаше магически произход.

— Не уцелиха — каза Алишер. — Антоне... с Едгар ли разговаря?

— Да.

— Сигурен ли си, че Инквизицията няма претенции към теб?

Аз преглътнах заседналата в гърлото ми буца. Претенции от Инквизицията — това е много, много неприятно. Не е най-добрата новина.

— Инквизицията не би пропуснала... — започнах аз. Млъкнах. Извадих мобилния си телефон и го погледнах през Сумрака.

В пашкула от пластмаса и метал сим-картата пулсираше със син пламък. Типично поведение на работещ амулет.

— Струва ми се, че знам какво е станало — казах аз, докато набирах номер. — Струва ми се, че Инквизицията няма нищо общо.

— Слушам те, Антоне — каза Хесер. Като че ли не го бях събудил. Макар че... в Москва още беше вечер.

— Хесер, трябва да говоря с някой от европейския трибунал. Незабавно.

— С някой от магистрите ли? — уточни Хесер.

— Ами не с помощника на нощния пазач!

— Почакай минутка — каза спокойно Хесер. — И после не прекъсвай връзката.

Наложи се да чакам три минути. През цялото това време стояхме и гледахме затихващия вихър от Сила. Зрелището наистина беше феерично. За това земетресение явно бяха изхабили някой древен и мощен амулет. Като онези, които се пазят в хранилището на Инквизицията.

— Казвам се Ерик — дочу се в слушалката уверен и силен глас. — Слушам ви, Светли.

— Господин Ерик. — Не питах какъв пост заема в Инквизицията. Там изобщо не обичат да разкриват йерархията си. — В момента се намирам близо до град Самарканд в Узбекистан. Имаме

извънредна ситуация. Можете ли да ми съобщите дали Инквизицията е изпращала тук своя сътрудник Едгар?

— Едгар? — замислено попита Ерик. — Кой?

— Честно казано, никога не съм знаел фамилията му — признах аз. — Бивш сътрудник на московския Дневен патрул, премина в Инквизицията след процеса на Игор Теплов в Прага...

— Да, да, да — оживи се Ерик. — Едгар. Разбира се. Не, не сме го изпращали в Самарканд.

— А кого сте изпратили?

— Не знам дали сте в течение, Антоне — каза с нескрита ирония Ерик, — но европейското бюро на Инквизицията се занимава с Европа. И с Русия, поради двойственото ѝ географско положение. Да поемаме контрол над произшествията в Азия, където се намира страната Узбекистан, нямаме нито сили, нито желание. Трябва да се свържете с азиатското бюро на Инквизицията. Сега то се намира в Пекин. Да ви дам ли номера?

— Не, благодаря — отвърнах аз. — А къде се намира Едгар в момента?

— В отпуск. Вече... — последва кратка пауза — от месец. Има ли още нещо?

— Един малък съвет — не се стърпях аз. — Проверете къде се е намирал Инквизиторът Едгар по време на известните ви единбургски събития.

— Почакайте, Антоне! — Ерик изгуби невъзмутимостта си. — Искате да кажете...

— Приключих — изръмжах аз в слушалката.

И Хесер, който, разбира се, слушаше разговора от първата до последната дума, незабавно изключи Ерик. Каза:

— Поздравления, Антоне. Разкрихме единия от тримата. Ти го разкри.

— Благодаря за сим-картата — отговорих аз. — Ако не изкривяваше позиционирането, вече щях да съм мъртъв.

— Всъщност тя трябваше да придава убедителност на гласа ти при телефонни разговори с хората — каза Хесер. — Изкривяването на позиционирането е страничен ефект, който изобщо не успях да отстраня. Това е всичко, продължавай да работиш! Ще се заемем с Едгар незабавно.

Погледнах замислено телефона. Изключих го и го прибрах в джоба си. Пошегува ли се Хесер за убедителността или каза истината?

— Едгар — каза доволно Алишер. — Все пак Едгар! Знаех си, че на Тъмните не бива да се вярва. Дори на Инквизиторите.

[1] Игра на думи със скъпоценния камък турмалин и думата глупак (дурак) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

Пристигнахме на платото на демоните към три и половина сутринта. По пътя минахме покрай малко селце в планината — десетина измазани с глина къщички малко встрани от пътя. На единствената уличка гореше огън, около него обикаляха хора — десетина-дванайсет човека, не повече. Явно земетресението беше изплашило селяните и те се страхуваха да нощуват у дома си.

Алишер продължаваше да шофира, а аз дремех на задната седалка и мислех за Едгар.

Какво го е накарало да тръгне срещу Патрулите и Инквизицията? Защо беше нарушил всички възможни забрани и бе намесил хората в своите интриги?

Непонятно! Едгар беше кариерист, като всички Тъмни, това беше ясно. Можеше да се реши на убийство. Можеше да извърши всичко. Какво да спорим, Тъмните нямат никакви морални задръжки. Но да направи такова нещо, да се постави в опозиция на всички Различни — за това трябва да си напълно побъркан от жажда за власт. А у Едгар все пак имаше достатъчно прибалтийска сдържаност. Да пълзиш цели десетилетия нагоре по кариерната стълбица е лесно. Да заложиш всичко на една карта? Немислимо.

Какво е узнал за Венеца на Всичко? Какви данни е изкопал от архивите на Инквизицията? Кого още е успял да привлече? Тъмен вампир и Светъл лечител. Кой са те? Откъде са? Защо са се съюзили с Инквизитора? Какви общи цели могат да имат Тъмен, Светъл и Инквизитор?

Впрочем, относно целта не се двоумях много. Целта винаги е една и съща. Могъщество. Сила. Власт. Може да говорим, че ние, Светлите, сме други. Че не ни е нужна власт заради властта, а само за да помогнем на хората. И това вероятно е вярно. Само че властта все пак ни е нужна. На всеки Различен е познато това сладко изкушение, това възхитително чувство за собственото могъщество: и на вампира, впиващ се в девичето гърло, и на лечителя, изцелил дете с едно

махване с ръка. Каква разлика има за какво ще е — всеки ще намери как да използва придобитото могъщество.

Повече ме тревожеше един друг момент. Едгар участваше в онази история с книгата „Фуаран“. Той бе общувал с Костя Саушкин.

И това отново ме върна към нещастния младеж Виктор Прохоров. Към момчето Витя, което е било приятелче с момчето Костя...

Всичко отново и отново сочеше към Костя Саушкин. Ами ако по някакъв начин е успял да се спаси? Ако с остатъците от Силата си е поставил около себе си някакъв Щит, достъпен за вампирите, и е оцелял достатъчно дълго, за да създаде портал и да изчезне от горящия скафандър? А после се е свързал с Едгар!

Не, разбира се, това не беше възможно. Инквизицията беше проверила много сериозно този въпрос. Впрочем, ами ако Едгар още тогава бе започнал с двойната игра? И е фалшифицирал резултатите от разследването?

И все пак нещо не се връзваше. Защо му е да спасява вампира, когото доскоро е преследвал? Да го спасява, а после да се съюзява с него. Какво може да му даде Костя? Без „Фуаран“ — нищо! А книгата беше унищожена, това беше сигурно. Бяха я следили не по-малко внимателно и от Костя. Освен това унищожаването ѝ беше регистрирано с магични средства — избликът на Сила при разрушаването на толкова мощен и древен артефакт не може да се сбърка с нищо.

Накратко, по всичко изглеждаше, че първо — Едгар не е могъл да спаси Костя, и второ — нямал е никаква нужда от това.

И все пак, все пак, все пак...

Алишер спря джипа и угаси двигателя. Настъпилата тишина ми се стори оглушителна.

— Май пристигнахме — каза той. Погали волана и каза одобрително: — Хубава кола. Не вярвах, че ще стигнем.

Обърнах се към Афанди, но той вече не спеше. Гледаше, свил устни, към чудноватите каменни фигури, разхвърляни пред нас.

— Така си и стоят — казах аз.

Афанди ме погледна с непресторена уплаха.

— Знам — поясних аз.

— Лоша история се получи — каза с въздишка Афанди. — Грозна. Недостойна за Светъл.

— Афанди, ти ли си Рустам? — попитах го направо аз. Афанди поклати глава:

— Не, Антоне. Не съм Рустам. Аз съм негов ученик.

Той отвори вратата и излезе от джипа. Помълча секунда и промълви:

— Не съм Рустам, но ще бъда Рустам...

Ние с Алишер се спогледахме и излязохме от колата.

Беше тихо и прохладно. Нощем в планината винаги е прохладно, дори през лятото. Тъкмо беше започнало да се развиеделява. Платото, познато ми от спомените на Хесер, почти не се беше променило. Само очертанията на каменните фигури бяха изгладени от вятъра и редките дъждове, бяха станали по-малко явни, макар все пак да ги разпознавах. Група магове с вдигнати в призивно заклинание ръце, върколак, бягащ магьосник...

Полазиха ме тръпки.

— Какво е това... — прошепна Алишер. — Какво е станало тук...

Той бръкна в джоба си и извади пакет цигари и запалка.

— Дай и на мен — помолих аз.

Запушихме. Въздухът наоколо беше толкова чист, че рязката миризма на тютюна ни се стори нещо родно, напомнящо за градския смог.

— Това... това хора ли са били? — попита Алишер, сочейки към каменните фигури.

— Различни — поправих го аз.

— И те...

— Те не са умрели. Вкаменени са. Лишени от всички чувства. А разумът им е останал, привързан към камъка.

Погледнах Афанди, но той просто стоеше замислено до нас, гледайки или древното бойното поле, или на изток, където небето леко порозовяваше.

Тогава погледнах платото през Сумрака.

Зрелището беше наистина чудовищно.

Това, което Хесер беше видял преди две хиляди години, предизвикваше страх и отвращение. Това, което аз виждах сега,

предизвикваше жалост и болка.

Почти всички Тъмни, превърнати в камък от Бялата мараня, бяха обезумели. Разумът им не беше понесъл затварянето в пълна изолация от всички органи на осезание. Трепкащите цветни ореоли около камъните светеха в кафявите и тъмнозелени огньове на безумието. Ако се опиташ да намеря аналогия — изглеждаше сякаш стотина луди безсмислено се въртят на място или, напротив, стоят вцепенени; викат, кикотят се, стенат, плачат, мърморят, пускат слюнка, дерат си лицето или се опитват да си извадят очите.

И само няколко аури бяха запазили слаби останки от разум. Или притежателите им се отличаваха с нечувана сила на волята, или твърде много жадуваха отмъщение, но безумието в тях не беше много. А виж, ярост, омраза, желание да унищожат всичко и всички, имаше колкото искаш.

Престанах да гледам през Сумрака. Преместих погледа си към Алишер. Магът пушеше, без да забелязва, че огънчето е стигнало филтъра. Едва когато опари пръстите си, той хвърли угарката. И каза:

— Тъмните са получили каквото заслужават.

— Изобщо ли не ти е жал за тях? — попитах аз.

— Те се възползват от нашата жалост.

— Но ако в нас няма жалост, по какво ще се различаваме от тях?

— По цвета. — Алишер погледна към Афанди. — Къде да търсим Великия Рустам, Афанди?

— Ти го намери, Светли с каменно сърце — отговори тихо Афанди. И се обърна към нас.

Преобразяваше се със скоростта на опитен върколак. Стана с една глава по-висок. По-широк в раменете — ризата запраща, а най-горното копче се скъса рязко и излетя. Кожата, за мое учудване, стана по-светла, а очите се оцветиха в яркосиньо. Наложих ми се да си напомня, че преди две хиляди години жителите на Азия са изглеждали много по-различно от сега. Сега руснакът ще се усмихне, а европейецът политически коректно ще замълчи, ако чуе от азиатец, че предците му са били руси и синеоки. Но в тези думи ще има много повече истина, отколкото им се струва на нашите съвременници.

Впрочем косата на Рустам беше черна. И в чертите на лицето, разбира се, се разпознаваше източният произход.

— Все пак ти си Рустам — казах аз, навеждайки глава. — Приветствам те, Велики! Благодаря ти, че откликна на нашата молба.

До мен Алишер падна на едно коляно, като доблестен рицар пред своя владетел — почитателно, но горделиво.

— Афанди не е Рустам — каза древният маг. Погледът му беше замъглен, сякаш слушаше още някакъв глас. — Афанди е мой ученик, мой приятел, мой пазител. Аз вече не живея сред хората. Моят дом е Сумрака. Ако се наложи да изляза сред смъртните, вземам назаем тялото му.

Ето какво било... Аз кимнах, приемайки думите му и казах:

— Знаеш защо сме дошли, Велики.

— Знам. И не искам да отговарям на въпросите на Хесер.

— Хесер каза, че ти...

— Дългът ми пред Хесер е мой дълг. — В очите на Рустам проблесна яростно пламъче. — Помня нашата дружба, помня и нашата вражда. Молих го да напусне Патрула. Молих го да спре войната за хората... заради нашата дружба и заради самите хора. Но Хесер прилича на този младеж...

Той замълча, гледайки към Алишер.

— Ще ни помогнеш ли? — попитах аз.

— Ще отговоря на въпрос — каза Рустам. — На един въпрос. И тогава дългът ми пред Хесер ще изчезне. Питай, но гледай да не сгрешиш.

Едва не изтърсих: „Наистина ли си познавал Мерлин?“ Ох, тези капани... задай един въпрос, кажи три желания...

— Какво е Венецът на Всичко и как най-лесно да го извадим от седмия слой на Сумрака? — попитах аз.

На лицето на Рустам се появи усмивка.

— Напомни ми за един човек от Хорезм. Хитър търговец, на когото бях задлъжнял... и обещах да му изпълня три желания. Той дълго мисли, после каза: „Искам да се подмладя, да се изцеля от всички болести и да стана богат — това е първото“. Не, млади магьоснико. Няма да играем на тази игра. Аз не изпълнявам желания, аз отговарям на един въпрос. И това ще е достатъчно. Какво искаш да знаеш? Какво е Венецът на Всичко или как да го извадиш?

— Хич не ми се иска да се окажа в ролята на Пандора, която пита: „Как да отворя тази кутийка?“ — промърморих аз.

Рустам се разсмя — и в смеха му имаше нотки на безумие.

А какво да очаквам от Светъл, разтворил се в Сумрака и живеещ редом с враговете си, които някога е обрекъл на вечни мъки? Той сам си бе наложил наказание или покаяние, което бавно го убиваше...

— Какво е Венецът на Всичко? — попитах аз.

— Заклинание, пробиващо Сумрака и свързващо го с човешкия свят — отвърна мигновено Рустам. — Направи правилен избор, млади магьоснико. Отговорът на втората част на въпроса би те смутил.

— А, не — ако ще отговаряш на един въпрос, тогава отговаряй честно! — възкликнах аз. — Обясни как работи това заклинание и за какво служи!

— Добре — неочаквано леко се съгласи Рустам. — Силата на Различния — това е умението да се използва човешката Сила, течаща през всички слоеве на Сумрака. Нашият свят е като огромна равнина, в която бликат миниатюрни поточета-хора, отдаващи Силата си, без да умеят да я управляват. Ние, Различните, сме само дупки, в които се излива водата на стотици и хиляди изворчета. Ние не даваме нито капка вода на този свят. Но ние умеем да пазим и използваме чуждото. Способността ни да натрупваме чуждата сила е следствие от умението ни да влизаме в Сумрака, да пробиваме бариерата между слоевете и да манипулираме все повече и повече енергия. Заклинанието, което е измислил Великият Мерлин, заличава бариерите, отделящи нашия свят от слоевете на Сумрака. Как мислиш, млади магьоснико, какво ще се получи в резултат?

— Катастрофа? — предположих аз. — Сумрачният свят... той се различава от нашия. На третия слой има две луни...

— Мерлин е смятал друго — каза Рустам. Явно се беше увлякъл, и след като отговори на въпроса нямаше нищо против да поговори още. — Мерлин е смятал, че всеки слой на Сумрака е несъстоял се наш свят. Възможност, която не се е превърнала в даденост. Сянка, хвърлена върху битието. Нашият свят няма да загине, а ще унищожи Сумрака. Ще го изтрие, както слънчевата светлина изтрива сенките. Силата, като океан, ще залее целия свят. И под водата вече няма да има значение кой е можел да влиза в Сумрака и кой — не. Различните ще изгубят своята Сила. Завинаги.

— Това сигурно ли е, Рустам?

— Кой знае? — разпери ръце Рустам. — Отговарям на втория ти въпрос, защото не знам отговора. Възможно е и да стане така. Хората да не забележат разликите, но Различните да станат обикновени хора. Но това е най-простият отговор, а винаги ли най-простото е вярно? Може би ни чака катастрофа. Двете малки луни ще се сблъскат с една голяма, синият мъх ще започне да расте по пшеничените полета... кой знае, магьоснико, кой знае... Може би Различните ще отслабнат, но все пак ще запазят част от силата си. А може би ще се случи нещо съвсем невъобразимо. Нещо, което дори не можем да си представим. Мерлин не е рискувал да използва заклинанието. Той го е измислил за забавление. Било му е приятно да знае, че може да промени целия свят... но не е възнамерявал да го прави. И аз мисля, че Мерлин е бил прав. Не трябва да се пипа онова, което е скрил в Сумрака.

— Но някой търси Венеца на Всичко — казах аз.

— Лошо — каза невъзмутимо Рустам. — Бих ви посъветвал да прекратите тези опити.

— Не сме ние — казах аз. — Изобщо не сме ние. Това са Инквизитор, Светъл и Тъмен, които са се съюзили.

— Интересно — съгласи се Рустам. — Много рядко една цел събира заедно враговете.

— Можеш ли да ни помогнеш да ги спрем?

— Не.

— Но ти сам каза, че това е лошо!

— На света има много лоши неща. Но обикновено опитите да победиш злото пораждат още по-голямо зло. Съветвам ви да правите добро, само така може да постигнете победа!

Алишер изсумтя възмутено. И дори аз се намръщих от това хуманно, но абсолютно безполезно умозаключение. Да видим как щеше да победиш злото, Рустам, ако с Хесер не бяхте използвали Бялата мараня! Нищо, че ми беше жал за вкаменените Тъмни, изобщо не се съмнявах, че ако бяха унищожили двамата Светли, стоящи на пътя им, Различните и хората, защитавали Хесер и Рустам, ги чакаше мъчителна смърт... Да, може би злото не може да се победи със зло. Но и с добро няма да получиш само добро.

— Поне можеш ли да предположиш какво целят? — попитах аз.

— Не — поклати глава Рустам. — Не мога. Да премахнат разликата между хората и Различните? Но това е глупаво! Тогава

трябва да премахват всички разлики по света. Между богатите и бедните, силните и слабите, мъжете и жените. По-лесно е да убиеш всички. — Той се засмя и аз с ужас разбрах, че Великият маг не е на себе си.

И все пак отговорих учтиво:

— Прав си, Велики Рустам. Това е глупава цел. Един Различен вече се опита да я постигне... с помощта на книгата „Фуаран“. Наистина, по друг начин, превръщайки всички хора в Различни.

— Какъв шегаджия — отвърна Рустам без особен интерес. — Но съм съгласен, това са два пътя, водещи към една цел. Не, млади маго! Всъщност нещата вероятно са по-сложни. — Той присви очи. — Мисля, че Инквизиторът е намерил нещо в архивите. Отговор на въпроса какво всъщност е Венецът на Всичко.

— И? — попитах аз.

— И това се е оказал отговор, който е удовлетворил всички. И Тъмните, и Светлите, и пазещите равновесието Инквизитори. Удивително е, че на света се е намерило такова нещо. Дори ми е малко любопитно. Но аз ти разказах всичко, което знаех. Заклинанието на Мерлин унищожава разликата между слоевете на Сумрака.

— Но ти самият обитаваш Сумрака — отбелязах аз. — Може да ни подскажеш нещо! Нали ако Сумракът изчезне, ще загинеш!

— Или ще стана обикновен човек и ще изживея остатъка от човешкия си живот — каза Рустам без особено притеснение.

— Всички, които са отишли в Сумрака ще загинат! — възкликнах аз. Алишер ме погледна учудено. Е, да... той не знае, че пътят на Различните свършва на седмия слой на Сумрака...

— Хората са смъртни. С какво сме по-добри от тях?

— Поне предположи, Рустам! — помолих аз. — Ти си по-мъдър от мен. Какво може да е това? Какво може да е намерил Инквизиторът?

— Питай го сам. — Рустам протегна ръка. Устните му трепнаха — и край мен премина поток ослепителна бяла светлина, който удари тойотата.

Сигурно бих могъл да забележа Едгар и сам — ако очаквах да го видя на платото. А може би и най-грижливата проверка не би довела до нищо. Той се криеше не в Сумрака и не с баналните заклинания, достъпни за всеки Различен. Едгар беше скрит от погледите ни с някакъв магически амулет, поставен на главата му и напомнящ

тюбетейка или кепе. Да го нарека шапка-невидимка не ми позволяваха само размерите му. Е, нека бъде тюбетейка-невидимка, все пак бяхме в Узбекистан.

Напълно машинално създадох Щит и забелязах, че Алишер направи същото.

Изглежда, само Рустам изобщо не се развълнува от присъствието на Инквизитора. Призованата от него светлина свари Едгар неподготвен. Инквизиторът седеше на капака на колата, провесил крака, и ни наблюдаваше невъзмутимо. Явно в първата секунда не съобрази какво става. После тюбетейката на главата му започна да дими. Едгар я хвърли на земята със сподавено възклицание. И едва тогава съобрази, че всички го виждаме.

— Здравсти, Едгар — казах аз.

Той изобщо не се беше променил от последния път, когато се видяхме — във влака, когато се сражавахме с Костя Саушкин. Само че не беше облечен с неизменния костюм с вратовръзка, а по-свободно и доста по-удобно: сиви ленени панталони, тънък бял памучен пуловер, хубави кожени обувки с дебела подметка... Целият беше лъскав, светски, европейски — и затова в азиатската пустош изглеждаше като нещо средно между добродушен колонизатор, откъснал се за малко от бремето на белия човек, и английски шпионин от времето на Киплинг и Голямата игра, която по тези места са играели Русия и Великобритания.

— Здравей, Антоне. — Едгар слезе от капака и разпери ръце. — Е... попречих на разговора.

Колкото и да бе странно, изглеждаше притеснен. Значи не се смущава да стоварва върху главите ни тектонично заклинание? А го е срам да ме погледне в очите?

— Какви си ги надробил, Едгар? — попитах аз.

— Така се получи — въздъхна той. — Антоне, дори няма да се оправдавам. Много ми е неудобно.

— И в Единбург ли ти беше неудобно? — попитах аз. — Когато прерязвахте гърлата на патрулните? Когато наемахте бандити?

— Много неудобно — кимна Едгар. — Още повече, че всичко беше напразно, не стигнахме до седмия слой.

Афанди-Рустам се закикоти, потупвайки се по бедрата. Каква част от това беше от Рустам, и каква от Афанди — не знам.

— На него му е неудобно! — каза Рустам. — На тях винаги им е неудобно и винаги е напразно!

Едгар, явно смутен от реакцията на Рустам, изчака, докато магът се насмее на воля. А аз оглеждах бързо Инквизитора (впрочем сигурно вече трябваше да казвам „бившия Инквизитор“?) през Сумрака.

Да, той беше окичен с амулети като новогодишна елха — с играчки. Но освен амулетите имаше и нещо друго. Чародейства. Съединения на най-простите природни компоненти, които не трябва дълго и трудно да насищаш с вълшебство, които придобиват магическите си свойства от леки, почти незабележими докосвания на Силата. Така селитрата, въгленът и сярата, почти безобидни сами по себе си, се превръщат в барут, възпламеняващ се и от най-малката искра.

Едгар ненапразно беше облечен изцяло в памук, лен и кожа. Естествените материи имат сродство с магията. Не можеш да омагьосаш найлоново сако.

И точно тези чародейства, превръщащи леките му дрехи в магическа броня, ме притесняваха. Чародействата са оръжие на вълшебниците и вещиците. Маговете рядко ги използват. Не можех да си представя Едгар внимателно да кисне гащите си в тревни отвари.

Какво пък, сигурно това е работа на друг член от престъпната им група. Светлата лечителка? Да, лечителките могат да работят с чародейства, това го знам от Светлана.

— Едгар, нали разбираш, че съм длъжен да те арестувам? — казах аз.

— А ако не се получи? — Едгар не чакаше отговор. Той гледаше внимателно към Рустам, а пръстите на лявата му ръка мърдаха, заплитайки заклинание. Аз разбрах какво — и се поколебах точно за миг, решавайки дали да предупредя Рустам, или не. Колкото и да е странно, в мой интерес беше Едгар да успее...

— Рустам, той прави Изповедта! — извиках аз.

Все пак този древен маг, на когото беше започнала да му хлопа дъската беше Светъл...

Едгар мигновено удари със заклинанието, като едновременно с това извика:

— Как мога да взема Венеца на Всичко?

Ето. Не се наложи да използвам четирите си гривни, принуждаващи към откровеност!

Всички замълчахме, гледайки към Рустам. А той бавно потри гърдите си, където беше попаднал ударът. Вдигна глава, погледна Едгар със студени сини очи и каза:

— С ръцете.

Алишер се захили. Ето, Едгар се бе провалил заради двусмислеността на формулировката. Дори под натиска на толкова мощно заклинание Рустам успя да даде абсолютно точен и напълно безполезен отговор — като математика от вица.

А после древният маг, едва помръдвайки устни, удари в отговор. При това удари с нещо напълно непознато. Никакви бляскави ефекти — само че Едгар се замята наляво-надясно, а по бузите му пламваха червените отпечатъци на невидима длан.

— Никога повече не се опитвай да ме притискаш — изрече назидателно Рустам, когато сеансът с шамарите свърши. — Разбра ли, Инквизиторе?

Преди Едгар да се реши да отвърне нещо, аз, успявайки неимоверно да се зарадвам, че не съм използвал комплекта си срещу Рустам, протегнах ръка и изстрелях в него всичките четири заклинания за развързване на езика. Амулетите по тялото на Инквизитора проблеснаха, но не успяха да погълнат цялата мощ на удара.

— Кой вампир беше с теб в Единбург? — извиках аз.

Лицето на Едгар се изкриви — той мъчително се опитваше да сдържи напирашите на езика му думи. И не можа.

— Саушкин! — извика той.

Рустам се разсмя отново и каза:

— Доскоро!

И Афанди отново стана самият себе си. Сякаш бяха изпуснали въздух от гумена кукла — ръстът му се смали, раменете му се свиха, по лицето се появиха бръчки, очите му помътняха, брадата окапа и се разлетя на снопчета косми.

Ние с Едгар се гледахме с омраза.

А после, без да губи време за събиране на Сила или за произнасяне на заклинания, Едгар нанесе удар. От небето се изсипа огнен дъжд и закипя върху Щитовете, които бяхме издигнали с

Алишер. Около объркания, още несъвзел се Афанди изобщо нямаше огън — явно защитният пръстен беше заработил.

Следващата минута беше изпълнена само с атаки и контраатаки. Алишер благоразумно ме остави да водя боя, отстъпи крачка назад и захранваше Щитовете ни със Сила, като от време на време си позволяваше кратка магическа атака.

Хесер, изглежда, беше привлякъл най-добрите предсказатели на Патрула при съставянето на снаряжението ни. Или се бе постарал сам. След огъня имаше лед. Във въздуха забушува вихрушка, малки снежинки с остри като бръснач краища опитваха силата на Щитовете ни и безпомощно се разтапяха при приближаването си към Афанди. Ледената буря още не беше стихнала, когато Едгар нанесе Целувката на Ехидна — камъните под краката ни се покриха с капки киселина. Афанди отново се оказа защитен. С крайчеца на окото си забелязах, че старецът също не безделничи, а плете някакво слабо, но много хитро и необичайно заклинание. Едва ли щеше да успее, но така поне беше зает и не ни се пречкаше в краката.

Четвъртото заклинание, което използва Едгар, беше вакуумен удар. Вече не очаквах нищо друго — и когато налягането около нас започна стремително да пада, невъзмутимо продължих да налагам Едгар ту с Опиум, ту с Танатос. Иззад гърба ми Алишер атакуваше чрез жезлите с огнени кълба и струи преохладена вода. Комбинацията от файърболи и взривяващите се като леден шрапнел сини капки действаше превъзходно — виждах как попадналите в контраст защитни амулети на Инквизитора губеха силата си.

И все пак работата не беше само в амулетите. Едгар, маг първа категория, устояваше срещу двама ни и успяваше да атакува в отговор! Или беше зареден със Сила извън всякакви граници... или вече беше надминал първо равнище на Силата. Но няхах никакво време да проверявам подробно аурата му.

Неуспехът с вакуума явно поохлади разпалеността на Едгар. Заклинанието беше толкова рядко, че нашата готовност за него смути Инквизитора. Той започна бавно да отстъпва, заобикаляйки овъглената, димяща от киселината и покрита със скреж тойота. Закачи се за една висулка, пробила вратата, и едва не падна. Докато залитаеше, замаха с ръце и едва не пропусна моя Опиум.

— Едгар, предай се! — извиках аз. — Не ме карай да те убивам!

Тези думи засегнаха Инквизитора. Той се поколеба за секунда, после откъсна от колана си странен амулет — сноп сиви пера, свързани с конец като метла. Подхвърли го във въздуха.

Перата се превърнаха в ято птици, наподобяващи прекомерно пораснали врабци, но с проблясващи медни човки. Бяха дваисет или трийсет — и всички се втурнаха към мен, маневрирайки като съвременни бойни глави, гордостта на генералите от ракетни войски.

Кокошият бог на шията ми се разчупи и излетя от верижката. А ятото врабци се замятаха във въздуха. Не се решаваха да се приближат към Едгар, но и мен не можеха да нападнат — и се мятаха така, докато Едгар не махна с ръка и не ги накара да изчезнат.

Афанди също метна своето заклинание и явно проби защитата на Инквизитора. Впрочем това не оказа никакво влияние на мага. Той продължи да отстъпва, периодично атакувайки в отговор. А на гърдите му все по-силно и по-силно се разгаряше сияние — някакъв скрит под дрехата му амулет се бе активирал и се готвеше да сработи. За момент дори си помислих, че Едгар се е въоръжил с някакво самоубийствено заклинание, Шахид или Гастело, което би трябвало да ни отнесе в гроба заедно с него.

— По-силни Щитове! — наредих аз, и Алишер вложи цялата си сила, зареждайки Щитовете около нас и около Афанди.

Но Едгар явно не беше склонен към самоубийствени жестове. Той още веднъж атакува и притисна ръце към гърдите си, към сиянието на амулета. Около него проблеснаха сините линии на портал, магът скочи рязко напред и изчезна.

— Офейка — констатира Алишер. Приседна на камъка, но моментално изруга и подскочи — панталоните му димяха. Целувката на Ехидна още действаше.

Аз стоях напълно опустошен. До мен се смееше Афанди.

— С какво... го атакува? — попитах аз.

— Следващите седемдесет и седем пъти, когато легне с жена, го очаква срамен неуспех! — обясни тържествено Афанди. — И никой не може да премахне това заклинание.

— Много остроумно — казах аз. — Съвсем в духа на Изтока.

С няколко кратки заклинания премахнах магията по земята под краката ни. Киселинните капки бяха покрили камъните с мехури, като бухнало тесто.

Саушкин!
Все пак Саушкин!

ЕПИЛОГ

Хесер не отговори веднага. Всъщност отговори едва на третата минута.

— Антоне, не би ли могъл...

— Не, не бих — казах аз.

Над мен небето бавно изсветляваше. Гаснеха непривично големите южни звезди. Аз отпих глътка кола от бутилката и добавих:

— За амулетите благодаря. Всички бяха точно на място. Но сега ни измъкни оттук. Ако се домъкне още един психопат...

— Антоне. — Тонът на Хесер се смекчи. — Какво се е случило?

— Имахме разгорещен разговор с Едгар.

Хесер помълча и попита:

— Той жив ли е?

— Жив е. Измъкна се през портал. Но първо дълго се опитваше да ни убие.

— Нашият приятел Инквизиторът е превъртял?

— Може би.

Хесер затананика нещо в слушалката и аз внезапно разбрах, че шефът размишлява — как най-добре да използва тази информация в разговора със Завулон. Как най-силно да унижи Тъмния с разказ за бившия му подчинен.

— Хесер, страшно сме уморени.

— Ще ви вземе хеликоптер — каза Хесер. — Много трудно ще е да се прекара портал. Почакайте малко, ще се свържа с Ташкент. Вие... при Рустам ли сте?

— Ние сме на платото, където сте ударили Тъмните с Бялата мараня.

Не успявам толкова често да смутя Хесер, че да си позволя да изпусна този момент.

— Хеликоптерът ще пристигне скоро — каза той след кратка пауза. — Говори ли с Рустам?

— Да.

— Той отговори ли?

— Отговори. Но не на всички въпроси.

Хесер въздъхна с облекчение:

— Добре, че поне е отговорил на някои... Наложил ли се да го...
ъъ... пречупиш?

— Не. Всичките четири гривни изразходвах за Едгар.

— Така ли? — Хесер се развеселяваше с всяка следваща моя дума. — И какво успя да разбереш?

— Името на вампира, с който работи Едгар.

— Е? — след секундна пауза каза Хесер. — Кой е?

— Саушкин.

— Не може да бъде! — изрева Хесер. — Пълни глупости!

— Значи заклинанията не са сработили.

— Моите заклинания не могат да не сработят. Сигурно ти не си уцелил — изрече малко по-меко Хесер. — Антоне, няма нужда от... интелигентски превземки. Като дойдеш, ще ти покажа нещо, което не исках да ти показвам.

— Тръпна в очакване — изпъхтах аз.

— Става въпрос за останките на Константин Саушкин. Пазят се при нас, в Патрула.

Беше мой ред да замълча. А Хесер каза:

— Изобщо не ми се искаше пак да те разстройвам. Овъглените кости не са най-веселото зрелище... извинявай за случайния каламбур. Константин Саушкин е мъртъв. В това няма никакво съмнение. Дори Висш вампир не може да живее без череп. Това е всичко. Отпусни се и чакайте вертолета.

Прекъснах връзката. Погледнах към Алишер — той лежеше наблизо, дъвчейки шоколад. Казах:

— Хесер каза, че останките на Саушкин се пазят при нас.

— Да — отговори спокойно Алишер. — Виждал съм ги. Череп, в който е забито парче стъкло от скафандър. Мъртъв е твоят Саушкин.

— Не го преживявай толкова — подкрепи го Афанди. — Случва се и под въздействието на най-добрите заклинания да излъжат.

— Не би могъл да излъже... — прошепнах аз, припомняйки си лицето на Едгар. — Не, не би могъл...

Вдигнах телефона към лицето си и влязох в менюто на плеъра. Включих го на случайно възпроизвеждане. Чух женски глас под тихия

съпровод на китара и оставих телефона до себе си. Миниатюрният високоговорител се старееше с всички сили.

*Преди ставахме с изгрева на слънцето
и живеехме хиляда години.
А после някой ни открадна
огъня — проблясващата светлина.
Тогава някои от нас започнаха да се молят,
други — зъбите да точат,
но всички пихме от Синята река.*

*И времето тогава потече ни през пръстите,
по зима намаляваше реката.
И който тук живял е винаги, започна да вини
дошлите отдалеч.
Дъщери отглеждаха едни,
а други — синове,
но от един ручей пиехме всички...*

— Афанди! — подвикнах аз. — Знаеш ли, дъщеря ми говореше за тебе. Още в Москва.

— Така ли? — учуди се Афанди. — Дъщеря-вълшебница?

— Вълшебница — признах аз. — Но е още малка. Само на шест години. Питаше дали ще ѝ подариш герданче. Синичко.

— Виж ти каква дъщеричка! — възхити се Афанди. — Само на шест, а вече мисли за герданче! И наниза правилно е избрала... дръж!

Вече не знам от кой джоб извади герданчето, което ми подаде. Погледнах с интерес небесносините тюркоази. Попитах:

— Афанди, нали са магически?

— Съвсем малко. Омагьосах конца, та никога да не се къса. А иначе — просто герданче. Красиво! Избирах го за правнучката, тя е вече голяма, но още обича украшения. Нищо, ще ѝ купя друго. А това е за дъщеря ти, със здраве да си го носи.

— Благодаря ти, Афанди — казах аз, прибирайки подаръка.

Един се издигаше все по-нависоко,
друг повреди си крилото.
Едни полета пълни са със житни класове,
на други нищо не расте.
Един умираше, застигнат от куршум,
друг стреляше със пушка,
но от един ручей пиехме всички...
И пиейки — кой вино, кой отвара,
кой спомняйки си за баща си, кой — за майка си,
един решаваше, че време е да се строи,
а друг — че време е да се взривява,
но всяка нощ Седящия до Мелницата
съдия решава спора им,
и казва кой да патрулира.^[1]

Алишер се изкашля и каза тихо:

— Може би това не е моя работа, музикантите са си странен народ! Но смятам, че трябва да се проведе служебно разследване по повод тази песен...

^[1] Зоя Яшенко — „Нощен патрул“ — Бел.авт. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

ОБЩА СЪДБА

ПРОЛОГ

Преподавателят огледа внимателно стажантите. Той също беше млад, доскоро беше заемал тяхното място и сега осезаемо му липсваше тежест. Във всеки случай поне той смяташе така.

— Сега ние с вас ще проведем първото полево занятие — каза преподавателят. Ръката му сама се пресегна към носа. Постоянно понечваше да си намести очилата. Защо ли му трябваше да лекува късогледството си? Очилата биха му придали по-авторитетен вид! — Андрей, повтори задачата.

Слабичкият тийнейджър направи крачка напред и изрече с мутиращ глас:

— Вървим по улицата. Разглеждаме минувачите през Сумрака. Уведомяваме ви, ако видим Тъмни или Светли. Но основно внимание насочваме към неинициираните Различни.

— Какво правим, когато открием неинициирани?

— Нищо — отсече твърдо момчето. — Уведомяваме ви, после действаме според обстановката. Различният трябва да бъде иницииран в подходящия момент, когато ще е най-предразположен към Светлината.

— Какво правим, ако забележим престъпни действия на Тъмните?

— Нищо — отговори момчето с явно огорчение. — Уведомяваме ви, после се свързваме с Патрула...

— Като оставате на безопасно разстояние — допълни преподавателят. — Ами ако открием престъпление, извършвано от хората?

— Пак нищо — вече съвсем мрачно изрече тийнейджърът. — Само гледаме, нищо друго не правим!

Стажантите се усмихнаха. Освен момчето, в строя бяха двама мъже и една девойка. Преподавателят беше на мнение, че и четиримата ги чака четвърто-пето равнище. Виж, момчето можеше да израсне и до второ, дори до първо. Имаше превъзходни заложби на боен маг.

— Благодаря, Андрей. Формулира всичко правилно. Гледаме. Само се учим. Ясно ли е? Никакво влизане в Сумрака, никакво правене на заклинания. Основната ни задача е издирването на потенциалните Различни. И не мислете, че това е толкова просто. Понякога се налага да проучваш даден човек няколко минути, за да откриеш потенциала на Различен. Между другото, Антон Городецки е бил открит по време на такова учебно занятие. От самия Хесер.

След като изчака няколко минути, преподавателят се пошегува:

— Е, аз не съм Хесер, но се каня да се издигна до Висше.

За Висшето равнище изобщо не му се отваряше парашутът. Впрочем, оставаше му по-малко от половин час живот. Но преподавателят не го усещаше. Сред нахвърляните безразборно линии на вероятности, които би могъл да прегледа, имаше само една-единствена, съвсем незабележима нишка, която водеше към смъртта.

Но тъкмо сега десетките случайности се подреждаха в едно цяло и тънката нишка се наливаше с кръв. За съжаление преподавателят беше твърде зает, за да изучава всеки час съдбата си.

— Тръгваме по булевард „Чистопрудни“ — каза той. — Нищо не правим, само гледаме.

На километър от тях, в самия център, на Лубянка, една кола попадна в задръстване, от което нямаше мърдане. Шофьорът-кавказец разпери ръце и погледна виновно пътника. Оня мълчаливо му бутна няколко банкноти и слезе. Таксиджията скри парите в джоба си. Изпрати с поглед клиента и се намръщи. Някак неприятен тип. Уж плати добре, но... Кавказецът погледна малката иконка, залепена на таблото на старата жигула, после медната кръгла плочка със сура от Корана. Мислено благодари на боговете и на мюсюлманите, и на християните, че пътуването се оказа кратко. Не му харесваше този клиент!

Шофьорът беше неиницииран Различен, но не знаеше това. Днес съдбата му можеше да направи рязък завой.

Но не му беше писано да стане така. Той зави в страничната уличка, почти веднага го спря някаква нахакана мадама, разбраха се за цената и отпътуваха на югозапад.

Преподавателят спря срещу кино „Ролан“, запали цигара и каза, гледайки Андрей, който му беше най-симпатичен:

— Чел ли си „Разказите на Дениска“?

— Тхъ — измърмори момчето. Беше образовано, четящо момче от добро семейство.

— Какво можем да кажем, като си спомним за разказа „Шапката на grosмайстора“?

— Че малкият Денис Корабълов е живял в много престижен квартал — отговори момчето.

Девојката-стажантка изпръхтя. Тя не беше чела „Разказите на Дениска“, някога отдавна беше гледала и благополучно бе забравила телевизионния филм, но разбра иронията.

— А още какво? — попита преподавателят с усмивка. Той никога не пушеше в движение, защото беше прочел в едно модно списание, че това не е солидно. Сега всяко всмукване на дима го приближаваше към смъртта — но никотинът нямаше нищо общо с това.

Момчето се усмихна. Харесваше му девојката-маг, харесваше му и полуосъзнатото разбиране, че той е по-умният.

— Освен това можем да кажем, че grosмайсторите са много невнимателни хора. Вятърът е отвял шапката му, а той не е забелязал.

— Да допуснем, че е така — съгласи се преподавателят. — Но за нас, Различните, основната поука от този разказ е, че не бива да се месим в дребните човешки проблеми. Най-вероятно ще ви разберат неправилно или ще станете обект на агресия.

— Ама нали Дениска се сдобри с grosмайстора. Когато му предложи да играят шах.

— А това е още една мъдра мисъл! — подзе преподавателят. — За да се оправят отношенията с един човек, няма нужда от никаква магия. И дори няма защо да полагате старания да му оказвате някаква помощ. Главното е да споделяте с човека неговите увлечения!

Всички слушаха внимателно преподавателя. Той обичаше да дава за пример някоя приказка или детска книга и да изведе сума ти занимателни аналогии от нея. Това винаги развличаше учащите.

На половин километър от тях бившият таксиметров клиент, който вървеше пеша по улица „Мясницка“, спря при вестникарската будка. Порови в джоба си за дребни и си купи „Комсомолская газета“.

Преподавателят потърси с поглед боклукчийско кошче. Далеч беше. Понечи да метне угарката в езерото, за радост на лебедите, но улови погледа на Андрей и размисли. Ама че работа, от три години е Светъл Различен, а не може да се излекува от дребните гадни човешки

навици... Той закрачи бодро към кошчето, а после се върна при стажантите.

— Продължаваме нататък. И гледаме, гледаме, гледаме!

Сега смъртта му стана почти неизбежна.

Мъжът на възраст с вестник в ръце стигна до метростанция „Чистые пруды“. Поколеба се дали да слезе долу. От една страна, бързаше. От друга... денят бе прекалено хубав. Чисто небе, топъл ветрец... на границата между лятото и есента, сезонът на романтиците и поетите.

Без да бърза, мъжът отиде при езерото, седна на пейката, отвори вестника. Извади от джоба на самото си малка манерка, отпи глътка. Минаващият покрай него клошар с пълен плик празни бутилки погледна опулено мъжа, облизващ устните си след глътката. Изрече пресипнало, без да разчита на нищо, но безсилен пред навика си да проси всичко, което му падне:

— Ще черпиш ли, братле?

— Няма да ти хареса — отвърна спокойно мъжът, без каквато и да било злоба или раздразнение. Чисто информативно.

Клошарят се затътри нататък. Още три празни бутилки — и ще може да си купи една пълна. „Деветка“, силна, сладичка, вкусничка „деветка“... Майната им на всички, буржоа с буржоа, вестници четат, а хората ги мъчи махмурлукът...

Точно през този ден цирозата на черния дроб на клошаря щеше да се трансформира в рак. Но това нямаше никакво отношение към случващото се на булеварда.

— Човек с пакет, някакъв обикновен човек — каза девойката стажантка. — Андрюшка, ти си най-зоркият сред нас, виждаш ли някого?

— Виждам един клошар... При метрото има Светъл Различен! — Момчето се оживи. — Вадим Дмитрич! Светъл Различен при метрото! Маг!

— Виждам — похвали го преподавателят. — Иницииран е преди около десет години. Маг, пето равнище. Не работи в Патрула.

Стажантите погледнаха възхитено преподавателя. После Андрей отново започна да върти глава насам-натам и изстреля радостно:

— Охо! На пейката! Тъмен Различен, не е човек! Вампир! Висш вампир! Не е регистриран...

Момчето започна да снишава глас още на думата човек. „Не е регистриран“ беше казано вече шепнешком.

Но вампирът го чу. Сгъна вестника и стана. Погледна момчето, поклати глава.

— Вървете си. — Преподавателят дръпна Андрей за ръката, отмествайки го зад гърба си. — Бързо си тръгвайте, всички!

Вампирът вървеше към него с широка крачка, протегнал напред ръка, сякаш за да се здрависа.

Един от мъжете-стажанти извади телефон и натисна копчето за спешно повикване. Вампирът изръмжа и ускори крачка.

— Стой! Нощен патрул! — Вадим Дмитриевич вдигна ръце, създавайки Щита на мага. — Спрете, вие сте задържан!

Силуетът на вампира се размаза като от бързо движение. Девойката-стажантка изкрещя, опитвайки се да създаде свой Щит, съвсем безуспешно. Преподавателят се извърна, загледан в нея — и в този миг нещо го удари в гърдите, сви се бодливо и парещо — и изтръгна сърцето му. Безполезният Щит угасваше, разсейвайки се в пространството. Преподавателят се олюляваше, все още без да пада, и безпомощно гледаше кървавата туптяща топка, която лежеше в краката му. После започна да се навежда, сякаш в опит да грабне сърцето си и да го напъха обратно в разпорените гърди. Светът наоколо потъмня, асфалтът скочи насреща му — и той падна, вкопчен в сърцето си. Преподавателската му кариера се оказа не особено дълга.

Девойката изпищя, когато върху нея се стовари удар и я хвърли между дърветата до самото пътно платно. Тя лежеше напреки на бордюра и пицеше, гледайки приближаващата кола с цвят на мръсен асфалт.

Колата успя да спре навреме.

Девойката изпищя още веднъж, направи опит да се надигне, едва тогава усети страшната болка в кръста и изгуби съзнание.

Андрей бе изхвърлен нагоре, вдигнат във въздуха, сякаш някой искаше да се вгледа в очите му или да се впие в гърлото му. Нечий глас прошепна:

— Защо ли ме видя, отличнико?

Хлапакът започна да крещи и да се гърчи в невидимите ръце. Усети как по дънките му се разлива срамно мокро петно.

— Учили ли са те да снемаш аурата? — попита пустотата. — Имай предвид, че ще усетя, ако лъжеш.

— Не! — изкрещя Андрей, докато се гърчеше. Хватката на невидимия вампир леко поотслабна.

И в този момент пред очите му нещо блесна. Единият от мъжете-стажанти все пак бе събрал достатъчно Сила за бойно заклинание. Ами да, разбира се, не само на хлапетата им е интересно да поглеждат в следващите дялове на учебника...

Андрей сякаш бе отнесен от вихър, светът наоколо се завъртя и той се стовари във водата почти наред с езерото, подплашвайки тлъстите лениви лебеди и наглите ловки патици. Вече оттам, докато непохватно загребваше вода, видя как изстрелялият Шока мъж-стажант пада, а вторият, с телефона, хуква да бяга.

Андрей доплува до къщичката на лебедите и се покатери на дъсчената платформа. От къщичката смърдеше на курешки, но въпреки това хлапакът предпочете да изчака наред с езерото пристигането на оперативната група. На следващия ден постъпката му бе отбелязана от Хесер като единствено правилна при създалата се ситуация, а момчето получи неофициално предложение да помисли за работа в Патрула. Както казваше приживе Вадим Дмитриевич, „мъртвите герои служат на някое друго място“.

Като се имаше предвид ситуацията, жертвите бяха малко. Преподавателят и единият от стажантите, математик по образование. Може би не му беше стигнало времето да изчисли какво може да противопостави на един Висш вампир необучен маг пето равнище.

А може би просто не беше поискал да смята.

ГЛАВА 1

Поздравих се с Гарик, който обсъждаше нещо с полковник от милицията. Полковникът беше човек, но от привлечените, който знаеше някои неща за Патрулите и помагаше да се прикриват подобни ситуации. Телата вече бяха откарани, нашите експерти бяха приключили с аурите и следите от магията. Сега идваше ред на криминалистите от милицията да се залавят със своята работа.

— В „газелата“ — каза Гарик и ми кимна. Отидох при нашата бойна „газела“ и влязох.

Плътно увитият в одеяло хлапак, който пиеше горещ чай от порцеланова чаша с дръжка, ме погледна уплашено.

— Казвам се Антон Городецки — представих му се аз. — А ти си Андрей, нали така?

Хлапакът кимна.

— Ти ли забеляза вампира?

— Аз — отговори момчето с явно разкажание. — Аз не знаех...

— Успокой се. Ти не си виновен за нищо. Невъзможно е било да се предвиди появата на див вампир в центъра на Москва посред бял ден — казах аз. И си помислих, че щом момчето има толкова добра дарба да сменя аури, си е заслужавало това да се вземе предвид. Но не ми се искаше да изричам гласно претенции към мъртвия преподавател. Историята ще влезе в някое от методическите пособия за преподаватели, на онези страници, които се отпечатват в червен шрифт — като знак, че за това знание е заплатено с кръв.

— Все едно, не биваше така да крещя... — каза момчето и остави чашата с чая. Одеялото се изхлузи от рамото му, откривайки огромната синина на гърдите. — Ако той не беше чул...

— Все едно, щеше да забележи уплахата и слисването ви. Успокой се. Сега е далеч по-важно да го хванем.

— И да го упокоим — твърдо каза момчето.

— Правилно. И да го упокоим. Отдавна ли учиш при нас?

— От три седмици.

Поклатих глава. Да, момчето има талант. Дано това произшествие не го отвори от работата в Патрулите...

— Изучавали ли сте как се сема аурата?

— Не — призна си момчето. И трепна, като от неприятен спомен.

— Тогава опиши вампира колкото можеш по-точно.

Момчето се поколеба. После каза:

— Ние не сме учили това, но аз правих опити сам. Има го в четвърти параграф на учебника... снемане, копиране и предаване на аурата.

— И ти изучи тази тема?

— Да.

— Можеш ли да ми транслираш аурата на вампира?

Момчето помисли и кимна:

— Мога да опитам.

— Хайде. Аз се разкривам. — Притворих очи и се отпуснах. Хайде, младо дарование...

Отначало имаше слабо усещане за топлина — сякаш някой отдалеч насочи към мен включен сешоар. А после усетих неумело, леко изкривено, някак сдъвкано предаване. Улових трансляцията, вгледах се. Момчето даваше всичко от себе си — излъчваше аурата, трансляциите се нижеха една след друга. Постепенно от отделните парченца започнах да сглобявам цялостната картина.

— Още малко — помолих го аз. — Повтори пак...

Цветните нишки пламнаха по-ярко и образуваха чудновата шарка. Основните цветове, разбира се, бяха черното и червеното, неживото и смъртта, стандартна вампирска аурата. Но момчето наистина я беше фиксирало добре — освен цветната гама, която бе непостоянна и можеше силно да се развие, имаше и дълбинни детайли — фината шарка на Силата, индивидуална като пръстовите отпечатаци или рисуналка на съдовете в ириса на окото.

— Браво — казах аз със задоволство. — Благодаря. Много хубава отливка.

— Ще можете ли да го намерите? — попита тийнейджърът.

— Задължително — уверих го аз. — Помощта ти е голяма. И не го изживявай, не се самонаказвай... наставникът ти загина като герой.

Това беше лъжа, разбира се. Първо на първо, героите не умират. Второ, героите не се прикриват с Щита на мага при вида на атакуващ вампир, те нанасят поразяващ удар. Един обикновен Стар молебен би позволил да бъде задържан, спрян вампирът... поне временно. Учениците щяха да успеят да се разбягат, учителят щеше да успее да се концентрира и да постави нормална защита.

Но това е след дъжд качулка. Не си заслужава да се обяснява на момчето, че първият му учител е бил добродушен симпатяга, но изобщо не е бил подготвен за истинска работа. В това е цялата беда — рядко се случва учители да бъдат истинските бойни магове, минали през огъня на кръвопролитните битки. Най-често учители стават теоретици с прекрасна душа...

— Трябвам ли ти, Гарик? — попитах аз. Към Гарик и полковника сега се беше присламчил някакъв непознат Тъмен. Което трябваше и да се очаква. Дневният патрул беше довтасал да отърве своя, ако може, а ако не успее, да разбере колко са тежки нашите загуби. Гарик поклати глава и аз, игнорирайки Тъмния, поех спокойно към нашата кола, оставена точно до знака „Паркирането забранено“. Заклинания против автокрадци се използват от всички Различни, но виж, поставянето на заклинание, при което хем всички да те виждат на пътя, хем да не ти забраняват да паркираш където ти скимне, е по-сложна задача.

Снемането на аурата си беше късмет. В такава ситуация дори възрастните, опитни магове понякога биха се стъписали. А този хлапак се беше справил. Направо ме сърбяха ръцете час по-скоро да подкарам колата към офиса, за да раздам отливката от аурата за ориентиране на дежурните — нека всички, като излязат да патрулират, търсят този кръвопиец. Висш, нерегистриран... Ама не, не си струва да се разчита на такова съвпадение.

Обаче е Висш!

Прогоних прекалените надежди, седнах зад волана и потеглих към офиса.

Дежурен по град беше Павел. Метнах му отливката на аурата, която той пое с ентусиазъм. Винаги е приятно да снабдиш патрулните с нещо сериозно, вместо с крайно познавателна информация: „На

«Чистые пруды» див Висш вампир разкъса двама от нашите... как изглежда ли? Ами като мъж на средна възраст...“

В кабинета си седнах пред компютъра. Погледах около минута монитора и казах:

— Ама че тъпотия...

И все пак стартирах „Сверка“. Цялата трудност при идентификацията на аурите е в това, че не можеш да ги пуснеш за автоматична проверка като отпечатъците от пръсти. Отливката на аурата може да бъде предадена „от глава в глава“, но по никакъв начин от главата в компютъра — такива компютри няма. А за да бъде все пак налице аурата в базата данни, при нас работи художникът в напреднала възраст Леополд Суриков. Въпреки че носи същата звучна фамилия като прочутия творец, той не е преуспяващ живописец. И като Различен също се оказа слаб. Но можеше да приеме отливка, а после търпеливо и досадно, в духа на китайските или японските миниатюристи, да прерисува сложната плетеница. Цялата тази рисунка вече можеше да се въведе в компютъра за съхраняване и сверка. Точно по същия начин работят във всички останали Патрули, които могат да си позволят да държат на щат художник-Различен.

Разбира се, работата е много пипкава и отнема време. Към два дни за най-простичката аура.

Впрочем, ако аурата все пак е налице в архива, може да се тръгне по заобиколен път. Както аз се канех да направя. За да ми е чиста съвестта — че откъде би могло в архива да се намери аура на нерегистриран вампир?

На екрана се появи таблица и аз, постоянно съпоставяйки със запазения в паметта отпечатък, започнах да щракам с „мишката“, попълвайки таблицата с плюсове и минуси.

Има ли „горна дъга“?

Не, разбира се. Откъде ще има един нежив горна дъга в отпечатъка на аурата...

Броячът на регистрираните аури веднага се редуцира пет пъти. В архива има доста по-малко неживи от живите. Изчезнаха и доста редове, а табличката веднага се фокусира върху вампирите.

„Колко е изразен първият латерален резец?“

Сложих два плюса. Можех да впиша и три, резецът беше на самата граница между двете.

Въпросите се редяха един след друг. Отговорих на около двадесет, преди да си позволя да погледна в горния десен ъгъл на таблицата.

Там примигваше цифрата „3“.

Все пак успях да го пипна! Щом се стигне до такива малки бройки — значи става дума за вампира и за членовете на неговия клан, за онези, които той е инициирал лично. Там също са налице разлики в аурата, но вече са съвсем минимални, ще има нужда от около петдесет въпроса, за да се постигне точен отговор.

Впрочем устройваше ме и това, че кандидатите бяха сведени до трима.

Щракнах върху цифрата „три“.

И насмалко не паднах от стола. От монитора усмихнато ме гледаше Костя Саушкин. Напряко върху досието се мъдреше надпис с червени букви „УПОКОЕН“.

Няколко секунди се вирах тъпо в екрана, припомняйки си съдържанието на алуминиевия контейнер, който Хесер ми показва миналата седмица, след връщането от Самарканд...

А после изстенах.

Усетих се.

Най-после се усетих.

Щракнах втори път — и отново трепнах, когато видях Полина, майката на Костя. Впрочем, не ме потресе снимката ѝ, аз знаех кого виждам. А същият червен надпис: „УПОКОЕНА“!

Започнах да превъртам досието от горните редове: „Родена съм като човек. Нямах способности на Различна. Инициирана съм от съпруга си съгласно параграф 7 от споразумението «Право на семейството на Различния на самоопределение»...“ Е, продължих надолу покрай мярналите се няколко пъти редове: „От лотарията се отказах, наградена съм с месечна норма неконсервирана донорска кръв трета група, резус-фактор положителен“. По отношение на храната тя беше консервативна, не ходеше на лов за хора, винаги вземаше един и същ, не най-рядко срещания тип прясна кръв — не като някои вампири, които, след като се откажат от лова, започват да искат за себе си „кръв на девственица само първа или втора група, от трета и четвърта получавам колики“ или „детска, втора група, отрицателен резус-фактор“.

Последните редове ми обясниха всичко.

„Доброволно прекъснах съществуването си и се упокоих на 12.09.2003 г., след гибелта на сина ми, Висшия вампир Константин Генадиевич Саушкин (дело №9752150). Погребана съм на 14.10.2003 г., съгласно личната ми молба, по християнски обред с извършване на заупокойна служба от Светлия Различен отец Аристарх“.

Познавах отец Аристарх — изключително рядък случай, когато един православен свещеник успява да съвмести същността си на Различен с вярата, че и се опитва да води някаква мисионерска дейност сред Тъмните. Преди месец бях разговарял с него. Защо ли той не знаеше за самоубийството — ако отхвърлим словесната плява, то си е точно самоубийство — на Полина Саушкина?

Не е искал — не го знае. Всичко е просто.

Трето кликуване с мишката — трети файл.

Разбира се.

„Саушкин, Генадий Иванович...“

Аз застенах и се хванах за главата.

Глупак! Глупак! Глупак!

Вече е без значение, че според досието Саушкин-старши има четвърто вампирско равнище, че „не е ловувал“, „не е член“, „не е забелязан“.

Едгар също никога не е бил в списъка на Висшите. А я го виж — успя дори под удара на четири амулета да се изхитри и да каже само част от истината.

И аз разбрах тази истина именно така, както би ми се искало на мен. На моите комплекси, страхове, притеснения.

Напразно обвиняваше себе си момчето Андрей, извадено от езерото след тясното си запознанство с Гена Саушкин. Той не беше виновен за гибелта на своя учител и на своя другар.

Виж, аз имах вина. Бях се вторачил във фамилията „Саушкин“ като в някаква бариера. И не се решавах да стъпя дори и на крачка встрани.

Отначало исках да разпечатам страницата. После разбрах, че не мога да чакам тридесет секунди, докато принтерът продуха главата и се приготви да работи.

Изскочих от кабинета и хукнах нагоре по стълбите.

И тук ме чакаше генерална липса на късмет. Хесер го нямаше на работното му място. Е, аз, разбира се, знаех, че и той има нужда от почивка, но защо именно сега? Какъв малшанс...

— Привет, Антошка. — Олга излезе от своя кабинет. — Защо си толкова... превъзбуден?

— Къде е Хесер? — извиках аз.

Олга ме гледа замислено една секунда. После се доближи до мен, предпазливо притисна длан към устните ми и каза:

— Борис спи. От деня, в който се върнахте от Узбекистан, той нито веднъж не се е прибирал вкъщи. Преди един час го накарах насила да си легне, като приложих всички възможни женски хитринки.

Олга изглеждаше чудесно. Над фризурата ѝ явно се беше потрудил добър коафьор, кожата ѝ имаше великолепен златист тен от слънцето, козметика имаше колкото да не е без хич — за подчертаване на красивата линия на очите и сексапила на плътните устни. И уханието, което лъхаше от нея, създаваше усещане за нещо скъпо, тръпчиво-цветно, жарко и привличащо.

Наистина бе приложила всички женски хитрини.

Е, нищо, виждал съм я и съвсем друга. И не само съм я виждал — и аз самият съм бил в това разкошно тяло. Усещания с познавателна стойност, макар че не бих рискувал да кажа, че съм се затыжил за тях.

— И ако ти, Антоне, сега започнеш да крещиш и да се обаждаш на Боря, и да настояваш той незабавно да се върне на работа, ще те превърна в заек — каза Олга. — Само дето засега не съм решила дали ще си истински, или плюшен.

— В надуваем от сексшопа — казах аз. — Не ме плаши, всичко това е еднакво невъзможно.

— Мислиш ли? — Олга присви очи.

— Мисля. А щом толкова ти се е приискало да практикуваш бойна магия — имам за теб кандидат за мишена.

— Кой? — простичко попита тя.

— Висш вампир. Онзи, който се вихреше заедно с Едгар. Оня, който разби днес нашите при „Чистые пруды“.

— Кой е той? — попита натъртено Олга.

— Саушкин.

По лицето на Олга премина лека сянка. Тя ме подхвана меко под ръка и каза:

— Антоне, в живота на всеки от нас се случват трагични събития. Понякога губим приятели, понякога — врагове, но винаги обвиняваме себе си...

— Провеждай с Хесер сеансите си по психотерапия! — изревах аз. — Това е Геннадий Саушкин! Саушкин Старши! Бащата на Костя!

— Ние сме го проверявали, той е четвърто равнище... — започна Олга. И замълча.

— На тебе ли да ти обяснявам колко е лесно за един вампир да повиши равнището си? — попитах аз.

— От четвърто до Висше... но биха изчезнали десетки хора, бихме забелязали...

— Значи не сме забелязали! — Сграбчих я за ръката. — Олга, шансът е едно на хиляда... Ами ако той все още си е у дома? Ако успеем да го хванем неподготвен?

— Да вървим — кимна Олга. — Надявам се, че още помниш стария си адрес?

— Само двамата ли?

— Предполагам, че двама Висши Светли са способни да надделеят над един вампир. В офиса са само младоци, не върви да влачим със себе си пушечно месо, нали така?

Няколко секунди я гледах в очите. Там танцуваха палави пламъчета... Какво, Олга, доста се заседя на едно място като ръководен кадър?

— Да вървим — казах аз. — Тръгваме двамата. Макар че това силно ми напомня за началото на холивудски екшън.

— В какъв смисъл?

— В такъв, че ще ни чака засада. Или ти ще се окажеш същият онзи Светъл, който помага на Едгар и Геннадий.

— Глупак. — Олга дори не се засегна, но докато слизахме надолу, ехидно каза: — Между другото, ние тук за всеки случай проверихме дори Светка.

— И какво? — поинтересувах се аз.

— Не е тя.

— Това е радостна новина — съгласих се аз. — А теб провериха ли те?

— Провериха всички Висши. И в Русия, и в Европа, и в Щатите. Не знам кого е видял Тома в Сумрака, но всички Висши имат

стопроцентово алиби.

Никога не си заслужава да се връщаш по местата, където си живял преди. Никога и за нищо на света — докато не те разбие старческият маразъм, който те кара да точиш лиги при вида на пясъчника в двора на бащината къща.

Гледах стария си вход и си мислех, че са минали не чак толкова много години... дори според обикновените човешки мерки. Преди осем години излизах от входа на този скучен тип шестнадесететажен блок, за да поема на поредния лов за вампири. Тогава не знаех, че ще срещна Светлана, която ще стане моя жена, че ще ни се роди Надка, че ще стана Висш...

Но още тогава бях Различен. И знаех, че над мен живеят Различни — семейство вампири. Спазващи законите, добри вампири, с които аз доста дълго успявах да поддържам приятелски отношения.

Докато не убих първия си вампир.

Какво пък, всичко все някога се случва за пръв път.

— Тръгваме ли? — каза Олга.

И отново спомените ме удариха болезнено. Хлапакът Егор, който тогава беше дори по-млад от стажанта Андрей, толкова удачно копираше аурата, и също насмалко не стана жертва на вампирите. И ние с Олга, за пръв път работещи в екип, вървим по следите му... Тогава Хесер успя да измъкне Олга от страшното наказание, от заточението в облика на препарирана сова...^[1]

— Дежа вю — казах аз.

— Защо така изведнъж? — попита разсеяно Олга. Тя живее толкова дълго на този свят, че като нищо вече е забравила онова приключение... — Ааа! Сети се как вървахме по дирите на Егор? Между другото, наскоро правих справка, младежът работи в цирка, представяш ли си? Като илюзионист!

— Да вървим — казах аз.

Браво на Олга. Тя не се страхува от сенките на миналото си. Напротив, ако се чувства виновна за Егор, не го изпуска от контрол.

Качихме се на асансьора и аз натиснах копчето на десетия етаж. Пътувахме нагоре в пълно мълчание. Олга явно се настройваше, събираше Сила. Аз разглеждах пръстите си. За изминалите години

бяха сменили асансьора с „вандалоустойчив“, с метални стени и бутони. Сега малолетните хулигани нямаше как да палят, както преди, пластмасовите бутони със запалка, затова върху тях беше залепена дъвка.

Потърках пръстите си, за да махна лепкавата гадост от поливинилацетат, вкусови добавки и нечия слюнка.

Невинаги ми се удава да обичам хората.

Асансьорът спря и аз казах смутено:

— Десети етаж. Саушкини... Саушкин живее на единайсетия.

— Всичко е наред — одобри Олга. — Продължаваме нагоре пеша.

Погледнах накриво бившия си апартамент. Вратата не беше сменена... дори ключалките май си бяха същите, само металните части блещукаха малко по-ярко, по-свежо. Изкачихме се на площадката между етажите и аз още веднъж погледнах вратата си — и тя се отвори, сякаш някой беше изчакал да се отдалечим. Показа се рошава жена на неопределена възраст с подпухнала физиономия и мръсен пеньоар. Измери ни със злобен поглед и се развика:

— Пак ли пикахте в асансьора?

Обвинението беше толкова неочаквано, че аз неволно се разкикотих. А пък Олга сви устни и направи крачка назад. Лелката бързо притвори вратата, готова да я затръшне. Олга се вглежда в жената известно време, после каза много тихо:

— Не. Сторило ви се е.

— Сторило ми се — проточи глас лелката.

— А пък съседът отгоре ви наводнява — продължи Олга. — Качете се и му кажете всичко, което мислите за него.

Лелката грейна и изскочи на площадката както си беше — по ужасен омазнен пеньоар и чехли на бос крак. Затича се бодро нагоре и ни подмина.

— Защо ти беше това? — попитах аз.

— Сама си го изпроси — отговори Олга с погнуса. — Нека послужи на делото на Светлината поне веднъж в живота си.

Помислих си, че ако в апартамента на Саушкин се е спотаил Висш вампир, това наистина ще бъде последната постъпка в живота на лелката. Вампирите никак не обичат личните обиди.

Впрочем, тази жена не будеше у мен никаква симпатия.

— На кого си продал апартамента? — попита ме Олга. — Каква е тая пациентка на психодиспансера?

— Продадох го чрез агенция.

— И не са толкова бедни, щом са купили апартамент — сви рамене Олга. — Как може да се занемариш до такава степен?

Като че ли я беше възмутила не толкова грубостта на жената, колкото занемарената ѝ външност. Олга е почти маниакално сурова в това отношение, изглежда след тегобите на военните години и последвалото заточение.

А жената, рекрутирана мимоходом от нея, вече удряше с ръце и крака по вратата на Саушкин, вдигайки врява:

— Отваряй! Отваряй, кръвопиецо! Ти съвсем ме наводни! Целият апартамент е наводнен с вряла вода, пръч такъв!

— Винаги съм се умилявала на тези сладки, случайни човешки попадения — отбеляза Олга. — Е, от какъв зор изведнъж съседът, наводнил нейния апартамент, дори с вряла вода да е, стана кръвопиец?

Жената горе междувременно се залови да изброява подгизналото и повредено имущество. Списъкът беше толкова впечатляващ, че аз неволно се огледах — дали пък от отворената врата на апартамента ѝ наистина не се стели пара?

— Чешко пиано, японски телевизор, италианска гарнитура, палто от норка, червеникава!

— Арабски жребец, чистокръвен! — подигравателно каза Олга.

— Арабски жребец! Чистокръвен! — послушно изкрещя жената.

— Там няма никой — каза Олга. — Никакви признаци на живот...

— Мамо! — тихо се обади някой отзад. Извърнах се.

От бившия ми апартамент беше излязло момиченце, малко по-голямо от Надя. Седем-осемгодишна сладурана с тъжно и уплашено лице. За разлика от майка си, нагласена като кукла — гиздава рокля, бял чорапогащник, лачени обувчици. Нас ни гледаше уплашено, а майка си — с някакво уморено съчувствие.

— Слънчицето ми! — Жената рязко се дръпна от вратата на Саушкин. Започна панически да се мята, чудейки се дали да отиде при дъщеря си, или да се върне при вратата.

— Прибирайте се — каза Олга, без да повишава глас. — Наводнението у вас спря. Ние ще се оправим със съседа. От

домуправлението сме. А на сутринта отидете във фризьорския салон, направете си маникюр и фризура.

Жената сграбчи момиченцето за ръката и се шмугна в апартамента си, като уплашено се озърташе към нас.

— Откъде идва и къде отива всичко... — замислено каза Олга, загледала в майката и дъщерята.

Преди да затвори вратата, жената излая:

— Пък що се отнася до асансьора... не пишкайте повече там! Ще извикам милиция!

Този израз „пишкайте“, смекчен заради детето, който знае защо прозвуча особено ужасно. Сякаш в главата на жената от време на време прищракваха някакви релета в опит да превключат мислите в нормален режим.

— Болна ли е? — попитах Олга.

— Не е, там е цялата работа — каза с досада Олга. — Здрава е психически! Хайде да минем през Сумрака...

Намерих с поглед сянката си и стъпих в нея.

До мен се появи Олга.

Огледахме се назад и аз неволно подсвирнах. Целият вход беше обрасъл със синя спаружена гадория. Мъхът, подобен на брада в ултрамаринен цвят висеше от тавана и от парапета, постилаше с лазурен килим пода, заплиташе се около лампите като сини рехави кълба, които биха вдъхновили всеки дизайнер да създаде абажури в нов стил.

— Занемарили са входа — каза Олга с леко учудване. — Впрочем... какво друго може да се очаква от чалнат вампир и истерична дама...

Доближихме се до вратата. Дръпнах дръжката — разбира се, беше затворено. Че то в първия слой на Сумрака дори слабите Различни умеят да заключват вратите си. Попитах:

— Да влезем ли по-надълбоко?

Вместо отговор Олга направи крачка назад — и силно, със замах, ритна вратата в областта на ключалката. Вратата се отвори.

— Да не усложняваме излишно нещата — подсмихна се тя. — Отдавна исках да проверя този удар на практика.

Не я попитах кой я е научил да разбива врати. Въпреки убедеността на Олга, съвсем не бях сигурен, че апартаментът е празен.

Влязохме в антрето (все същият мъх се стелеше наоколо). И без да се наговаряме, излязохме от Сумрака.

Колко отдавна не бях идвал тук...

И колко отдавна изобщо никой не беше стъпвал тук. Въздухът в апартамента беше същият вмирисан задух, какъвто те лъхва само от занемарените и плътно затворени помещения. Уж вътре никой не беше дишал, и през пролуките и вентилационните отвори би трябвало да влиза чист въздух, ама не. Все едно въздухът умира, губи хубавия вкус, също като чай, направен с вчерашна запарка.

— Не мирише — каза с облекчение Олга.

Разбрах какво имаше предвид. Разбира се, вътре миришеше — на запуснатост, влага, напластен прах. Нямахме я онази, другата миризма, която очаквахме и която се страхувахме да доловим — сладникаво-гнилата миризма на обезкървените от вампира тела. Както тогава, в Митишчи, където заловихме в собствения му апартамент Алексей Сапожников, един малоумен, незначителен, но именно поради това дълго останал извън полезрението на Патрулите сериен вампир...

— Тук поне от месец не живее никой — съгласих се аз. Погледнах към закачалката — зимно яке и шапка... на пода — мръсни тежки кубинки с кожена подплата. Не месец, много повече е минало. Домакинът липсваше едва ли не от зимата. Не снех от себе си защитните заклинания, които си бях сложил още в колата, но се отпуснах. — Е, какво пък... нека погледнем как е живял... съществувал.

Започнахме огледа от кухнята. Тук, както и навсякъде в апартамента, на прозорците висяха тежки пердета. Посивелият от прах тюл сигурно беше сложен, за да придаде уют на обстановката. Май не беше пран от две години, откакто бе умряла Полина.

Зад гърба ми Олга щракна ключа на лампата и аз се стреснах. Каза:

— Какво ходим в тъмницата като Скъли и Мълдър... Провери хладилника.

Вече отварях доволно бръмчащия хладилник. Кухненската техника се справя най-добре с липсата на човешко присъствие. Докато един компютър, след като постои половин година, много често започва да прави номера. Не знам защо става така, но причината не е в магията — в железата със сигурност няма магия.

В хладилника също не се намери нищо ужасяващо, на което аз почти и не се бях надявал. Подозрителният трилитров буркан с прораснала в тъмната на цвят течност бяла плесен съдържаше доматиен сок, направо готов за по-нататъшна преработка в нещо с градус. Не си е работа, разбира се, да се пилеят така домите, но с това престъпление нека се занимава някакъв Доматен патрул на Грийнпийс. В гнездата на вратата на хладилника бяха наслагани шишенца по двеста и петстотин грама с дебело стъкло. Върху всяко от тях в Сумрака светеше слабо маркировката на Нощния патрул — кръвта беше лицензирана, донорска.

— Даже дажбата си не е доизпил — отбелязах аз.

Освен това в хладилника имаше кренвирши, яйца, салам. В камерата — парче месо (говеждо) и пелмени (повечето със соя). Общо взето обикновения запас от продукти на самотен мъж. Липсваше само пиене, но тук вече няма какво да се направи. Всички вампири са трезвеници по неволя, спиртът моментално разрушава странния им метаболизъм и е много силна отрова.

След кухнята надникнах в тоалетната. Водата в чинията беше почти изсъхнала, от канализацията намиришваше. Изпразних казанчето и излязох.

— Много подходящ момент избра — каза Олга. Зяпнах я с недоумение, докато не осъзнах, че се шегува. Великата вълшебница се усмихваше, тя също бе очаквала да види нещо стряскащо и сега се беше отпуснала.

— За тези работи всеки момент е подходящ — отговорих аз. — Там смърдеше, пуснах водата.

— Разбрах.

Когато отворих вратата на банята открих, че крушката е изгоряла. Може би бяха оставили лампата запалена на излизане? Мързеше ме да търся фенерче из джобовете, така че призовах първичната Сила и запалих над главата си магическа светлинка. И потрепери.

Не, нямаше никакви ужаси. Вана, мивка, бавно капещ кран, кърпи, четка за зъби, паста за зъби...

— Погледни — казах аз и усилих светлината на пламъчето.

Олга се доближи, надникна зад рамото ми и каза замислено:

— Това е интересно.

На огледалото имаше надпис. Не с кръв, а с трицветна паста за зъби, която придаваше на засъхналите думи неволно сходство с цветовете на руския трибагренник. Върху огледалото с едри печатни букви и с пръста на Геннадий Саушкин, кой знае защо бях сигурен в това, беше написано:

ПОСЛЕДЕН ПАТРУЛ

— Нито една тайнствена история не минава без надписи по стените и по огледалата — каза Олга. — Макар че си е редно, разбира се, надписът да бъде направен с кръв...

— Тази паста за зъби също е подходяща — отговорих аз. — Червено, синьо и бяло. Традиционните цветове на Инквизицията са синьото и сивото.

— Знам — изрече замислено Олга. — Мислиш, че е умишлено? Вампир, Инквизитор, Лечител?

— Вече не знам кое е умишлено, кое е съвпадение — признах аз.

Минах по късия коридор и надникнах в гостната. Тук крушката не беше изгоряла.

— Някак симпатично е тук — каза Олга. — Апартаментът не е нещо особено, обаче е добре ремонтиран.

— Геннадий е строител по професия — обясних аз. — Правеше всичко в дома си сам, веднъж и на мен ми помогна за нашия апартамент... е, аз тогава не знаех кой е. В работата му са го ценили много високо.

— Разбира се, щом не е пиел — съгласи се Олга и тръгна към спалнята.

— Много прецизно работи — продължих аз да хваля Геннадий, все едно не бяхме дошли да упокоим вампира, а да го препоръчам на Олга за ремонта на апартамента й. — Никога не оставяше боклуци след като свършеше.

Зад гърба ми долетя сподавен звук. Извърнах се.

Олга повръщаше. Облегната на касата на вратата, тя бе извърнала глава от спалнята, и повръщаше право върху стената. После вдигна поглед към мен, избърса устата си с длан и каза:

— Прецизно работи... Да. Сега разбрах.

Не изпитвах никакво желание да видя онова, което толкова не се беше харесало на Олга.

Но все пак отидох до вратата на спалнята. Краката ми предварително омекнаха.

— Чакай да се отдръпна — измърмори Олга и ми освободи място.

Надникнах в спалнята. Няколко секунди осмислях видяното.

Олга напразно се беше дръпнала. Дори не успях да се извърна, избълвах обяда си право в спалнята, през прага. Интересно, да се сбогуваш като стоиш от другата страна на прага било лоша поличба, а какъв ли е случаят с повръщането през прага?

[1] Тази история е описана в първата част на книгата „Нощен патрул“. — Бел.авт. ↑

ГЛАВА 2

Хесер стоеше до прозореца. Гледаше как градът се пременява с вечерни светлини. Мълчеше. Само кръстосаните му зад гърба ръце се движеха — пръстите мърдаха, сякаш заплитаха някакво особено сложно заклинание.

Ние с Олга мълчахме. Сякаш имахме някаква вина...

Влезе Гарик и започна да пристъпва от крак на крак до вратата.

— Е? — попита Хесер, без да се извърща.

— Петдесет и двама — каза той.

— Какво казват експертите?

— Прегледаха трима. Уврежданията при всички са едни и същи. Прехапано гърло, изпита кръв. Борис Игнatieвич, може ли да не продължаваме тук? Такава смрад е, че заклинанията не вършат работа... Пък и край блока вече... все едно се е спукала канализационна тръба...

— Извикахте ли камион?

— Фургон.

— Добре, изкарайте ги — каза Хесер. — На някое пусто място, по-далеч от града, нека ги преглеждат там.

— А после?

— После... — замислено каза Хесер. — После ги погребете.

— Няма да ги връщаме на роднините им, така ли?

Хесер се замисли и изненадващо ме попита:

— Ти как смяташ, Антоне?

— Не знам — отговорих честно аз. — Изчезнал безследно или загинал... Не знам как е по-добре за роднините.

— Погребете ги — заповяда Хесер. — Ще имаме време да помислим. Може лека-полека да започнем с ексхумациите и да ги връщаме на близките им. Да измислим легенда за всеки поотделно... Всички ли имат документи?

— Да. Документите бяха оставени отстрани, подредени в купчинка. Много прецизно...

Последната дума ми подежда като убождане. Прецизно.

Да, той винаги подреждаше прецизно. Постилаше полиетилен, когато пробиваше дупки в стените. После прецизно избърсваше след себе си пода.

— Как сме могли да не забележим? — попита Хесер с болка в гласа. — Как сме го проспали? Под носа ни вампир убива няколко дузини души!

— Ама те, такова... всичките са от други градове. От Таджикистан, Молдова, Украйна... — въздъхна Гарик. — Работници. Дошли да припечелят в Москва. Разбира се, без никаква регистрация. Живели са тук нелегално. Имат си такива места на крайградското шосе, където стоят по цял ден, за да ги наемат на работа. А той е строител, нали така? Познавал е всички и него също са го познавали. Отива там, казва, че му трябват петима души за работа. Че и лично ги е избирал... говедото. Взима ги. След седмица идва за нова партида...

— Ама такъв бардак ли е при хората? — попита Хесер. — Досега? Петдесет души изчезват — и никой да не се сети да ги потърси?

— Никой — каза Гарик с въздишка. — Мърша долна... сигурно не ги е убивал веднага... убивал е един, а останалите са чакали реда си — ден, два, три... В същата стая. А той напъхвал изпитите в два полиетиленови чувала, за да не смърдят, после в ъгъла... Там дори радиаторите на парното са спрени. Изглежда, е започнал през зимата...

— Много ми се иска да убия някого — каза през зъби Хесер. — По възможност вампир. Но и всеки Тъмен ще ми свърши работа.

— Тогава опитай с мен. — Небрежно отмествайки Гарик от пътя си, в гостната на семейство Саушкини влезе Завулон. Прозя се, седна на дивана.

— Хич не ме провокирай — каза тихо Хесер, все така загледан през прозореца. — Току-виж го сметна за официална покана за дуел.

В апартамента надвисна съвсем гробна тишина. Завулон присви очи, изопна се. Както обикновено беше с костюм, но не носеше вратовръзка. И аз, кой знае защо, си помислих, че преднамерено е избрал да сложи черен костюм и бяла риза. В знак на траур.

Ние с Олга чакахме какво ще стане, гледайки двамата стари Различни, от които зависеше всичко и всеки на една шеста част от сушата.

— Хесер, това беше образно казано — изрече примирително Завулон и се облегна на дивана. — Ти да не би да смяташ, че съм бил в течение на това... преминаване на всякакви граници?

— Не знам — отсече Хесер. Но по гласа му си личеше, че прекрасно знае, че в този случай Завулон няма нищо общо.

— Ами нали това ти казвам — все така миролюбиво продължи началникът на Дневния патрул. — Възмутен съм не по-малко, а може би и повече от теб. И цялата общност на московските вампири е възмутена и настоява престъпникът да бъде екзекутиран.

Хесер изпръхтя. А Завулон все пак не се стърпя да го клъвне:

— Нали знаеш, те са много негативно настроени към подкопаването на хранителната база...

— Ще видят те една хранителна база — с нисък глас и много авторитетно изрече Хесер. — Пет години ще карат на консервирана кръв.

— Мислиш ли, че Инквизицията ще даде рамо? — поинтересува се Завулон.

— Според мен, да. — Хесер най-после се извърна и го погледна право в очите. — Според мен, да. И ти ще подкрепиш молбата ми.

Играта кой по-дълго ще издържи погледа на другия беше изгубена от Тъмния. Завулон въздъхна, извърна се, погледна към мен и разпери ръце: сиреч, какво да го правя тоя, а? Извади скъпа цигара с фриволно розов цвят, запали я и каза:

— Ама те съвсем ще озвереят...

— Нищо. Ти ще имаш грижата да не озвереят.

— Без тази храна децата няма да пораснат, нали си наясно. При тях половото узряване започва само от свежа кръв.

Разбира се, Завулон изобщо не го вълнуваше съдбата на децата-вампири. Искаше му се да се погаври с Хесер. В рамките на възможното.

— Децата ли? На децата ще им позволим да пият свежа кръв — каза Хесер след секунда размисъл. — Какво са за нас трийсет... ъъ... Антоне?

— Трийсет и двама.

— Какво са за нас трийсет и двама смучещи кръв недорасляци. Свежа. Но донорска! Прекратяваме издаването на лицензи за пет години.

Завулон въздъхна и каза:

— Добре. Аз също смятам, че е време да им се стегнат юздите. Нали молих секретаря на общността им да наглежда Саушкини... това семейство излезе бая гнило.

— Трябваше да настоявам за седем години — каза Хесер. — Прекалено лесно склони да са пет.

— Какво да се прави, вече сме се договорили. — Завулон издуха кълбо дим и ме попита: — А ти, Антоне, не се ли отбиваше при Генадий след като загина Костя?

— Не — отговорих аз.

— Е, как така? Като бивш приятел и съсед... срамота...

Не си направих труда да отговарям. Виж, преди осем години щях да си изпусна нервите.

— Това го решихме — каза Хесер. Направи кисела физиономия, загледан в коридора: там се бяха заели да изнасят телата. На целия вход сега беше направено някакво леко заклинание, което напълно убиваше у живеещите в него всякакво желание да надничат от вратите или да поглеждат през прозореца. Впрочем, ако се съдеше по това, че никой не излезе да види какво става, когато съседката им се разкрещя, тук и без това живееха твърде лишени от любопитство хора, което си е за завиждане.

Все по-трудно и по-трудно ми ставаше да ги обичам. Трябваше да се направи нещо по въпроса.

— Какво още? — попита Завулон. — Що се отнася до помощта за залавянето на Саушкин — никакви проблеми. Моите вече го издирват. Само дето може като нищо да го доставят разфасован...

— Не изглеждаш добре, Завулон — каза неочаквано Хесер. — Отиди в банята, понаплискай се.

— Нима? — с любопитство в гласа изрече Завулон. — Е, щом ме молиш...

Той стана, на вратата се поспря за миг, за да даде път на двама патрулни, които носеха на носилка опакован в пликове полуразложен труп. Освен кръвта, в човешкото тяло има много вода. Ако то бъде оставено обезкървено да се разлага в пластмасова опаковка... резултатът е твърде неприятен.

Впрочем това зрелище не ужаси Завулон.

— Пардон, мадам — изрече той, сторвайки път на останките. И се отправи бодро към банята.

— И жени ли имаше? — попита Хесер.

— Имаше — отговори кратко Олга.

Хесер се отказа от по-нататъшни уточнения. Май дори нервите на нашия железен старец не бяха издържали.

А момчетата, които сега изнасят трупове, през нощта ще се натръснат здраво. И нека това да е нарушение на всички правила, но аз няма да им преча. По-добре сам да изляза на дежурство.

Завулон се върна след една минута. Лицето му беше мокро.

— Кърпата е мръсна, така ще изсъхна — с усмивка съобщи той.
— Е?

— Какво е твоето мнение? — попита Хесер.

— Имах една позната, която обичаше за Нова година да рисува по огледалата елхички. И надписи: ЧНГ! С цифрички.

— Много смешно — каза с погнуса Хесер. — Да си чувал нещо за такава структура?

— За Последен патрул ли? — Завулон ясно подчерта интонационно първите букви на всяка от думите. — Драги мой враг, дори сред Тъмните има сума ти секти, групировки и просто кръжоци по интереси, за които не съм чувал никога. Има и такива, за които съм чувал. А какви наименования се срещат само! „Децата на Нощта“, „Патрулни на Пълнолунието“, „Синове на Вятра“. Между другото, сещам се за една детска компанийка, дечица на човеци, а не Различни, които обичат да си играят на вампири. Може би трябва да ги доведем тука? За да разберат, че вампирът не е импозантен джентълмен с черно наметало, който завлича красавици в древни замъци. Всичко това изобщо не е толкова готическо...

— Завулон, чувал ли си нещо за Последен патрул?

— Не.

— Городецки изказа предположение... — Хесер ме погледна, — че така наричат себе си тримата Различни, които се опитаха да вземат артефакта в Единбург. Тъмен, Инквизитор и Светъл.

— Тъмният е Саушкин, Инквизиторът е Едгар. А Светлият кой е?

— Не знам. Ние проверихме всички Висши, те са чисти.

— Да, ама Саушкин не беше Висш... — Завулон сви рамене. — Макар че... на вампирите това им е по-лесно. А виж — Едгар? Какво

ще кажеш, Городецки?

— Нямах време да изуча изтънко аурата му — отговорих аз. — Водеше се битка... Освен това той беше накичен с амулети от глава до пети. Да имах пет минути в спокойна обстановка, щях да науча всичко за него...

— И все пак? — продължи да настоява Завулон. — Знам какво е ставало на платото на демоните. В общи линии. Така че разправяй.

— По време на боя той се държеше като Висш — признах аз, като погледнах Хесер, който кимна с нежелание. — Бяхме трима... Е, двама, ако не се брои Афанди, макар че той даде всичко от себе си. Имахме комплект защитни амулети от Хесер, до един чудесно подбрани. Той на практика не ни отстъпваше. Мисля си, че би могъл да продължи битката, дори и с шанс да победи. Но когато Рустам се оттегли, Едгар изгуби мотивация да се бие.

— Значи имаме насреща си Различен, който е съумял да повиши равнището си — каза Завулон. — И точно това трябваше да се докаже. Хесер, драги, не смяташ ли, че Инквизицията все пак е успяла да се докопа до „Фуаран“?

— Не — отсече Хесер.

— Ако Костя беше оцелял — продължи да разсъждава Завулон на глас, — тогава бихме могли да предположим, че той е запомнил рецептите от „Фуаран“. И е успял да създаде някакво... тъъ... подобие на книгата. Може би не със същата сила, но все пак способно да издигне Едгар до Висше равнище. Тогава и някой Светъл би могъл да се подложи на същата процедура.

— И тогава можем да подозираме всеки Светъл — направи равносметката Хесер. — За наше щастие Костя е мъртъв и не е могъл да разкрие на никого тайната на „Фуаран“.

— И не е имал време да сподели съдържанието ѝ с баща си?

— Не — каза твърдо Хесер. — Та книгата е чародейска. Не може да бъде преразказана по телефона, нито пък снимана.

— Жалко, че една добра идея отива на кино. — Завулон щракна с пръсти. — На мене тука една вещичка ми показва нещо в мобилните телефони. Нарича се ММС! Може да се прати и снимка по телефона.

Отначало си помислих, че това е пак някаква шегичка. Завулон, който с мъдър израз на лицето разсъждаваше за ММС-съобщенията,

бодро обменяни по телефона от дечурлигата по време на часовете, изглеждаше повече от комично.

А после разбрах, че той е напълно сериозен. Просто понякога забравям колко са стари. За Завулон мобилният телефон е същинска магия.

— За щастие, това е невъзможно — каза Хесер. — Той би могъл да запомни нещо и да го възстанови... но не, глупости. Дори това е невъзможно. Природата на вампира се отличава от природата на една вещица. Пресъздаването на „Фуаран“, пък макар и в осакатен вид, би било по възможностите само на опитна вещица...

Погледнах Хесер и попитах:

— Кажете ми, Борис Игнatieвич... А една вещица може ли да стане Светла?

Най-щастливите мигове в живота на родителите на малко дете са във времето от девет без четвърт до девет вечерта. Петнайсет минути щастие, докато то радостно гледа рекламата на разните йогурти и шоколадчета (нищо, че това не е хубаво), а после не отлепва поглед от Грухчо, Гарджо, зайчето Степашка и останалите персонажи от предаването „Лека нощ, деца!“.

Ако тези, които разпределят в телевизията времето за детски предавания вечер седяха сами с децата си, а не ги хързулваха на школувани детегледачки, тогава Сънчо щеше да трае половин час. Или цял час.

Между другото, това страхотно би спомогнало за покачването на раждаемостта. Каквото и да си говорим, петнадесет минути са си малко. Макар че са напълно достатъчно човек спокойно да изпие чаша чай.

Не разказах на Светлана подробности за видяното в апартамента на Саушкин. Впрочем тя и сама прекрасно разбра всичко дори от най-пестеливия преразказ на случилото се. Не, това не се отрази зле на апетита ѝ, Света продължи да си пие чая. Ние в Патрула се бяхме нагледали на какво ли не. Но тя, разбира се, помръкна.

— Ние имаме версия за Светлия — казах аз в опит да сменя темата на разговора. — Хесер е проверил всички Висши, никой от тях

не е заподозрян. Та така... Едгар беше под въздействието на доста чародейства. Това е работа на вещица. Помислих си...

— Че Арина се е пребоядисала? — Светлана ме погледна. — Може би.

— Нали ти тогава добре я притисна — казах аз. — Би трябвало да си усетила нейното съзнание. Как мислиш, могла ли е да стане Светла?

— За един редови Различен това е невъзможно — каза Светлана. — Или е почти невъзможно... За един Висш... за Арина...

Тя замлъкна, докато си припомняше. Чаках, поглеждайки към телевизионния екран, където едно тъжно момиченце дърпаше на връвчица плетена ръкавичка, като си представяше, че това е кученце. Ужас! Ще останем без ръкавици вкъщи. Надя, разбира се, няма да ги превърне в куче, всяка магия си има граници. Обаче броят на кучетата играчки няма начин да не нарасне.

Време е да ѝ купим живо кученце, инак ще ни се стъжни животът.

— Могла е — каза Светлана. — Могла е да стане Светла. В душата ѝ е странно, какво ли няма вътре... обаче не е имало никакви особени зверства. Но Арина ми се закле, че цял век няма да убие нито човек, нито Различен. Тя няма да може да се отметне.

— Че тя не е убивала — отбелязах аз. — Виж, колкото да снабди Едгар с амулети, да повиши Силата му... за това не е ставало дума. Арина е достатъчно мъдра, за да изтълкува именно по този начин забраната ти.

— Ние говорим за друго, Антоне. — Светлана остави чашата си. — Арина, която е станала Светла... някаква друга вълшебница — всичко това не е важно. Важно е да се разбере друго — какво се стремят да постигнат? Какво ги е обединило? Стремещт да унищожат целия свят? Дрън-дрън! Само в глупавите филми се срещат злодеи, жадуващи да разрушат света заради самия процес. Властта? Но това също е глупаво, Антоне! На тях и без това им е била достатъчна властта, която притежават. Никакъв артефакт, дори изработеният преди хилядолетие и половина от безумен маг, не може да ти помогне да се сдобиеш с абсолютна власт. Докато ние не разберем какво им трябва, какво копнеят да намерят на дъното на Сумрака, няма никакво

значение дали това е Арина, или не е тя, дали Арина е станала Светла, или се е маскирала така, че Томас не я е познал.

— Имаш ли някакви догадки, Света? — Престорих се, че не съм забелязал изречената от нея думичка „ние“. Истина е това, което казват, че от Патрула никога не си тръгват напълно.

— Венецът на Всичко заличава бариерите между слоевете на Сумрака... — Светлана помълча.

— Мамо, детското свърши! — извика Надя.

— Опитай се да сравниш това с Бялата мараня. Заклинанията явно имат един и същ корен... — Светлана стана, за да отиде при Надя. — Да вървим да си лягаме.

— Искам приказка! — настоя Надя.

— Днес няма да стане. Ние с тате трябва да си поговорим.

Надя ме погледна обидено, подръпвайки тънката нишка с наниз от тюркоази на врата си и промърмори:

— Вие все си говорите... И татко постоянно заминава за някъде.

— Такава му е работата — обясни спокойно Светлана, гушвайки дъщеря ни. — Нали знаеш, че той се бори с тъмните сили.

— Като Хари Потър — каза Надя с известно съмнение в гласа, загледана в мен. Сигурно ми липсваха очила и белег на челото, за да съответствам на възвишения образ.

— Да, като Хари Потър, Фет Фрумос и Люк Скайуокър.

— Като Скайуокър — реши Надя и ми се усмихна. Изглежда в нейните очи аз най-много се покривах именно с този персонаж. Какво пък, и това е нещо.

— Сега идвам... — Светлана и Надя поеха към детската стая, а аз седях и разглеждах нахапания бонбон. Направен от редуващи се слоеве бял и тъмен шоколад. Изброих седем и се подсмигнах. Ето нагледен пример на структурата на Сумрака. Бялата мараня беше пресовала всички слоеве, превръщайки в камък Различните, озовали се на пътя на удара. Добре, нека се абстрахираме от бойното действие на заклинанието. Какво е станало после? Затворих очи и започнах да си спомням.

После Сумракът се беше опънал. И слоевете му се бяха върнали по местата си.

От къде на къде бяхме решили, че Венецът на Всичко ще съедини Сумрака и реалния свят завинаги? Защото бяхме повярвали на

думите на Рустам ли? А той самият откъде знае това... Сумракът ще направи съединението — и отново ще се отдръпне. Прииждащата от нашия свят Сила отново ще раздели слоевете. Като стегната пружина е — може да я стиснеш, обаче тя все едно ще се изпъне.

Това вече беше по-интересно. Не исках да вярвам в Мерлин, измайсторил за забавление магическа бомба за унищожението на целия свят. Различният не беше такъв типаж. Но с лекота си представях експериментатора Мерлин, който е измислил нова занимавка, но не се е решил да я изпита на дело.

Какво можеше да се случи в резултат на краткотрайното съединяване на всички слоеве на Сумрака с реалния свят?

Всички Различни да измрат?

Едва ли.

В този случай Мерлин не би изпуснал да се похвали със своята власт.

А той е измислил някакво иносказателно послание...

С нисък глас издекламирах думите, загледан в тихо завръщащата се в кухнята Светлана:

*Венецът на Всичко тук е скрит. Само крачка
остана.*

Но той е наследство за силните или умните...

Ще получиш всичко и нищо, когато го достигнеш.

Върви напред, ако си силен като мен;

или назад, ако си умен като мен.

Начало и край, глава и опашка, всичко е слято в едно,

*във Венеца на Всичко. Така неразделими са животът
и смъртта.*

— Опитваш се да проумееш? — Светлана седна до мен. — Пък аз си помислих следното — защо решихме, че Сумракът ще се съедини завинаги? Най-вероятно е да последва и възвратно движение.

— И аз така реших — съгласих се. — Същото е като с Бялата мараня. Но до какво ще доведе това? Че синият мъх ще започне да расте и в нашия свят?

Светлана със смях каза:

— Как ли ще има да се радват ботаниците! Нов вид растителност, при това реагиращ в отговор на човешките емоции. Ще защитят милион дисертации...

— Ще открият фабрики за преработка на син мъх — включих се аз. — Ще започнат да правят от него прежда, ще шият дънки...

Светлана изведнъж стана сериозна:

— А какво ще стане с онези, които живеят в Сумрака?

— С развъплътените Различни? — уточних аз.

Светлана кимна.

— Живот и смърт — кимнах аз. — Не знам. Предполагаш, че те биха могли... да възкръснат? Отново да оживеят в нашия свят?

— Защо не? Нали знаем, че те живеят. Дори видях един на петия слой, когато се бихме с Арина...

— И не ми каза — отбелязах аз.

— Нали разбираш, по-добре е това да не се казва. Да не се знае, ако ти самият не можеш да се озовеш там. Изобщо не съм сигурна, че там стигат всички... може би само най-силните. Висшето равнище, например. Защо останалите да знаят, че те са лишени от живот след смъртта?

— Томас Римувача разправяше, че там, на долните слоеве на Сумрака, има вълшебни градове, дракони и еднорози... Всичко, което го няма в нашия свят, но което би могло да го има.

Светлана поклати глава:

— Струва ми се, че Томас е много добър човек. Но той е бард. Поет. Това е неизлечимо, Антоне. Говорил си с него, когато той е пребивавал в своето сумрачно въплъщение, бленуващ за еднорози и феи, за вълшебни градове, за Различни, които са изградили свой собствен свят, а не паразитират върху човешкия. Аз не бих разчитала много на това. Може би там има само плетени колиби и дървени къщурки. И никакви феи с еднорози.

— И това не е малко — казах аз. — Много хора биха заменили рая, в който плахо се надяват да се озоват, за вечен живот в колиба сред природата. Там има дървета, със сигурност.

— Не ми се видя много весел оня Различен, дето го видях — каза Светлана. — Разбира се, той беше... ами някак размазан, неясен. Обаче това е разбираемо, ако обичайната му среда е петият слой на

Сумрака. И тичаше към мен, сякаш искаше да ми каже нещо. Но не ми беше до него, нали разбираш.

— Пък аз видях бивш Различен на първия слой — сетих се внезапно — Отдавна. Когато преследвахме неопитомения Светъл, Максим^[1]. Той дори малко ми помогна, подсказа ми накъде да поема.

— Случват се такива работи — съгласи се Светлана. — Рядко, но съм чула няколко такива истории. Пък и ти вече си ми разказвал своята...

Помълчахме.

— Може би те наистина ще бъдат върнати обратно в нашия свят — каза Светлана. — И точно това е могло да накара Едгар, Генадий и Арина да действат заедно. Не само Саушкин, всички те сигурно са губили онези, които са обичали. Сигурно всеки, който е изгубил свои близки, подобна възможност би го... смутила.

— Би смутила всеки — казах аз.

Спогледахме се с тревога. Хубавото е, че сега непрекъснато ни охраняват. Лошото е, че потенциалните врагове са трима Висши.

— Ще направя за през нощта няколко нови защитни заклинания — каза Светлана. — Недей да ме смяташ за страхливка.

— При Венеца на Всичко може да се стигне със сила — казах аз. — Да си пробиеш път през Сумрака до седми слой. Но аз не успях. Сигурно Надя ще успее. Ако знаехме как може да се премине с акъл... с хитрост. Аз самият бих използвал този артефакт. Нека оживяват. Светлите и Тъмните там ще са горе-долу поравно, ще се справим.

— Ами ако се лъжем и ако това е само бомба, която ще унищожи света?

— Точно затова ще предпочета дори да не мисля как се стига до артефакта. Нека Хесер и Завулон си трошат главите.

— Хайде да си лягаме — каза Светлана. — Утрото е по-мъдро от вечерта.

Но не си легнахме веднага. Първо Светлана обгради апартамента с няколко нови защитни заклинания. А после и аз направих същото.

[1] Тази история е описана във втората част на книгата „Нощен патрул“ — Бел.авт. ↑

ГЛАВА 3

Утрото беше толкова чисто и ясно, че всички снощи мрачни картини сякаш бяха покрити с лека мъгла. Надюшка безропотно изяде омразната си оризова каша, Светлана не отрони нито дума, когато аз между другото я уведомих, че смятам да отида по-рано на работа. За сметка на това ми предложи да се прибера по-рано и всички заедно да отидем на кино, да гледаме някакъв семеен филм, който приятелките й много хвалили. Представих си как Тъмните, които охраняваха Надя, ще са принудени да гледат една романтична приказка, в която доброто, разбира се, побеждава злото, и се усмихнах.

— На всяка цена отиваме. А сега ми се иска да разбера как вървят работите. Може би има отлепяне от мъртвата точка.

— Щяха да ти се обадят — разпръсна мечтите ми Светлана.

Но това не развали настроението ми. Бързо се приготвих, грабнах чантата с документите (да, какво да се прави, на Светлите магове също им се налага да се занимават с канцеларска работа). Целунах дъщеричката и жената и излязох от апартамента.

На долния етаж оживено си приказваха Ромка — добродушен непохватен младок, който от около две години работеше при нас в Патрула, и едно симпатично крехко девойче. Тъмна. От онези, които Завулон беше отредил за нашата охрана.

Поздравих се и с двамата и ги подминах, поклащайки глава.

Ето така се завързват любовните истории с нещастен край. Както се беше случило с Алиса и Игор...

Времето беше толкова хубаво, че се поколебах за миг, докато стоях пред входа, дали да не отида до метрото пеша. От друга страна, точно в метрото хич не ми се влизаше. Жега, блъсканица, претъпкани влакове — пиковият час в московското метро свършва към дванайсет през нощта.

Не, по-добре да отида с колата. Светлана нямаше намерение да ходи някъде. Пък аз ще прегледам линиите на вероятностите и така ще успея да избегна задръстванията, което означава, че след двайсет минути ще съм в работата.

Снех защитните заклинания, които нямаше да са ми излишни, но щяха да карат особено чувствителните шофьори стреснато да отбиват в страни от колата ми, и седнах зад волана. Запалих двигателя. Притворих очи, проучвайки най-добрите възможности за маршрут.

Резултатът беше обезкуражаващ. Кой знае защо, всички вероятности се събираха в пътя към „Шереметиево“. От какъв зор, та аз нямах никакво намерение да ходя там!

Нещо пухкаво се уви около врата ми. И добродушен, леко проточен глас попита:

— Днес път далечен се пада на краля, така ли?

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Видяното изобщо не ми хареса.

Не виждах Едгар. За сметка на това виждах нещото, което беше метнал на врата ми — сребриста кожена лента. Изобщо не ставаше за яка, в нея имаше нещо хищно... сякаш под сивата кожа се спотайваха множество миниатюрни остри зъби.

Освен това виждах Генадий Саушкин, който се беше настанил на задната седалка отдясно. Лицето на вампира беше безизразно.

— Какво си намислил, Едгар? — попитах аз.

— Това не те засяга. — Едгар се разсмя по начин, който никак не ми хареса. — Не си и помисляй да се спасяваш в Сумрака и не прави опити за магии. Лентичката на врата ти съществува във всички слоеве на Сумрака... във всеки случай до шестия включително. И ще ти откъсне главата при най-малкото прилагане на магия.

— Няма да проверявам — казах аз. — А после какво?

— Ще ни поканиш ли у вас? — попита невидимият Едгар. При тези думи лицето на Саушкин леко трепна.

— Не. Извинявай, но не ни е до гости.

— Тоест можем да те убиваме? — поинтересува се Едгар.

— Нима смяташ, че ще ви дам Надя? — Не се уплаших, дори се учудих на въпроса. — Можеш да ме убиваш.

— Аз не разчитах особено, че ще склониш — каза Едгар. — Но Генадий настояваше по този въпрос — имаше голямо желание да използва дъщеря ти.

— По същия начин, по който е използвал сина си ли? — не се стърпях аз. И бях възнаграден с хищно оголените зъби върху

физиономията на вампира, от която моментално изчезна всичко човешко.

— Я по-кратко. — Едгар ме бутна по рамото. — Не се горещи, че няма да мога да спра Гена. Той ти е много обиден, сещаш ли се защо?

— Да. Дали не би могъл да се появиш? Не е приятно да се говори с пустотата.

— Изкарвай колата от двора — каза весело Едгар. — Не ми се иска твоите охранителчета да ме забележат... Бихме ги разкъсали преди да кажат гък. Обаче се страхувам, че Светлана може да се окаже корав залък за нас.

Генадий отново оголи зъби, като демонстрира, че има пълен комплект, в който четирите кучешки очевидно превъзхождаха човешките.

— Убеден съм — съвсем искрено казах аз. Настъпих газта, бавно изкарах колата от паркинга. Дали да не се блъсна в някой стълб? Не, тия не можеш да ги учудиш с това, те са готови за подобни действия... — Заради Надя тя ще ви смеси с прахта.

— И аз съм на мнение — все така учтиво, миролюбиво каза Едгар, — че хич не ни трябва да ни се лепне една разярена женска. Дали дъщеря ти ще успее да се добере до седмия слой — това е несигурна работа. Шансовете не са много повече, отколкото ако тебе те пришпорят както трябва.

Изсумтах.

— Страхувам се, че ще ви разочаровам. Не мога да надскоча себе си. Аз съм Висш, но не нулев. Трябва да си Мерлин, за да преминеш до седми слой.

— Нали казах, че трябва да вземем малката — изрече тихо Генадий. — Нали ти казах, че той няма да може!

— Тихо! — успокой го Едгар. — Ще успее. Засега още не е достатъчно мотивиран, обаче ние ще му помогнем и той ще се справи.

— Пробвай се — казах аз. — Е, накъде да карам?

— Към Шереметиево-две, къде другаде? — разсмя се Едгар. Невидимостта му бавно се отдръпваше, той се появяваше, първо като полупрозрачна фигура, после започна да придобива и цвят. Генадий предпочете да не се разкрива, виждах го само в огледалото. — Мисля, че ще е най-бързо по околоръстното, нали така? И гледай да не се мотаеш. Самолетът ни за Единбург излита след час. Мисля, че ще

успеем да стигнем там преди да се усетят, че липсваш. Хич не ми се ще да хабя последния заряд на Минойската сфера за портал до Единбург. Обаче имай предвид, че ако закъснееш за самолета, ще минем през портала.

— Предполага се, че в Единбург ви чака Арина, нали? — попитах аз.

— Ти карай, карай — ухили се Едгар. — А аз междувременно ще ти обясня защо ще ти се наложи да ни помагаш.

— Много интересно — казах аз. Усещах хладината в гърдите си все по-осезаемо, но никак не ми се щеше да показвам, че ме е страх. Макар че... какъв е смисълът? Вампирите инстинктивно надушват страха. Дори с магия е трудно да се скриеш от възприятието им.

— Ти ще се стараеш заради дъщеричката си, разбира се — каза Едгар. — Заради дъщеричката и жената. С Тъмен тоя номер не минава, обаче със Светлите е точно това, което трябва.

— До моите не можеш да се добереш.

— Ако бях сам, може би не бих. Хесер и Завулон добре са се потрудили. Лично аз преброих шестима охранители. А ти за колко знаеш? За двамата глупави младоци на стълбите?

Премълчах.

— Предполагам, че са най-малко осем, ако не и дванайсет — каза загрижено Едгар. — Безполезно е да се гадае, ония двамата дърти пръдльовци са решили да се презастраховат. Но ако до кооперацията ти стане взрив... не, не обикновен взрив, а ядрен... Тогава загиват дори Висшите Различни, Хирошима доказва това нагледно.

— Няма да прибегнеш до такова средство, Едгар — казах аз. — Ти си Тъмен, но не си психопат. Атомен взрив в центъра на Москва? За да убиеш дъщеря ми и жена ми? А колко хора ще загинат? Ами ако на някой не му издържат нервите, ако това бъде сметнато за ядрена атака и започне световна война?

— Точно така! Най-важното е — Едгар се разсмя, — че дори ако Хесер усети нещо гнило и изведе роднините ти по-далеч от Москва, да речем, в уфимското скривалище, това няма да промени кардинално ситуацията. От твоите действия, така или иначе, ще зависи съдбата на стотици хиляди, дори милиони хора. Не е лоша въдица за един Светъл, а?

— Какво е станало с теб, Едгар? — попитах аз.

— Нищо. — Едгар се разсмя с нервен, неестествен смях. — С мен всичко е наред!

— Загубил ли си някого, Едгар?

Зададох въпроса си напосоки, но той мълчеше — и аз разбрах, че съм улучил.

Най-после започвах да разбирам нещо от случващото се.

— Жена си — най-после каза той. — Анабел.

— Ти каза, че си бил с нея на Крит — спомних си аз.

— Бях. Точно преди една година. Вървахме от плажа към хотела, покрай шосето... Край нас минаваше един камион. Шофьорът изгуби управлението, удари я със скорост осемдесет километра в час. Не успях да направя нищо.

— Ти си я обичал — казах аз с учудване.

— Да — кимна Едгар. — Обичах я. Аз да не съм Завулон, аз мога. Можех.

— Много съжалявам — казах аз.

— Благодаря ти, Антоне — изрече Едгар със съвсем нормален глас. — Знам, че го казваш искрено. Но това не променя нищо... в нашите отношения.

— Защо се опълчи срещу всички? Защо привлече хората?

— Хората ли? Какво значение има как ги използваме, Антоне? Ние живеем за сметка на тяхната енергия. Защо тогава да не ги използваме като пушечно месо... А защо съм се опълчил срещу всички... тук поставяш въпроса неправилно. Изобщо не съм *срещу*. Аз съм *за*. Ако искаш, аз съм за всички Различни. За Тъмните и Светлите. Когато постигнем целта си, вие ще разберете. Дори ти ще разбереш.

— Не сме се договаряли така — каза Генадий.

— Помня как сме се договаряли — сряза го Едгар. — Ние правим онова, което сме замислили. А после ти извикваш Антон на дуел. Всичко е правилно, нали така? Нали ти сам пожела честен двубой?

— Пожелах — с известна доза съмнение потвърди Генадий.

— Какво пък, щом си толкова сигурен, че ще ви разбера — казах аз, вече влизайки в завоя за околоръстното и борейки се с изкушението рязко да извия волана и колата да полети надолу от естакадата, — би могъл да ми кажеш какво сте замислили. Току-виж започна да ви помагам доброволно?

— Мислих на тази тема — кимна Едгар. — Дори от самото начало смятах, че от всички Светли, които познавам, ти си най с всичкия си. Но се случи така, че започнахме да работим с Генадий. А той беше категорично против. Той не те обича, разбираш ли. Ти си убил сина му. Заради теб съпругата му се е развъплътила. Е, как да те вземем в Последния патрул?

— Много романтично наименование.

— Гена го измисли, той ни е голям романтик — засмя се Едгар. — Не, ние не смятахме да те закачаме. Отмъщението е хубаво нещо, но само ако не ти е останало нищо друго, освен него... Защо трябваше точно теб Хесер да прати в Единбург!

— Убихте Виктор, защото той е разпознал Генадий, нали?

— Да — кимна Едгар. — Това беше спонтанен ход. Гена започна да нервничи, реши, че появата на съученика на Костя не е случайна, че ни следят. Разбира се, сбъркахме. За сметка на това открихме как да си отваряме бариерата на трети слой. За това нямахме точни данни.

— Що се отнася до голема на петия слой — вие ли бяхте?

— О, да! — Едгар се засмя. — След като Анабел загина, мен ме преместиха на работа в специалния архивен отдел. Ами... за да се успокоя, за да изживея болката си на една спокойна длъжност... Само да знаеше, ти, Светлия, какво има в специалното хранилище на Инквизицията! Дори не подозирах, че такива неща могат да бъдат създадени. Честно ще ти кажа, че през последните сто години магията донякъде е деградирала. Разглезили сме се, използвайки човешки вещи. А ние сме имали аналози и на телефоните, и на колите, и на самолетите... какво да говорим за аналозите! Могли сме да създадем цивилизация, базираща се изключително на магията!

— Само че ние изработваме по-малко Сила, отколкото консумираме — казах аз. — Не можем да живеем без хората.

— Между другото, аз мислих по въпроса — оживи се Едгар. — Би могло... ей, недей да намаляваш скоростта! Движи се в лявото платно, там засега е чисто... Та така, мислил съм по въпроса. Най-идеално общество ми изглежда онова, което има близка до средновековната структура. Хората живеят обикновено, здравословно, простичко, работят сред природата, занимават се със занаяти и изкуство. Няма нужда от централизирани правителства, напълно са достатъчни феодалната система, бароните и номиналните крале. А

ние, Различните, живеем отчасти сами, отчасти сред хората. Без да се крием! И всички знаят за нас. Разбира се, дори хората при тази схема могат да отправят предизвикателство към един маг или вампир. Нека! Трябва да работи механизмът на естествения подбор, за да бракува слабите и прекалено жестоките Различни. Ето този свят би бил далеч по-приятен от сегашния, при това както за нас, така и за хората. Никога ли не си чел фентъзи?

— Какво?

— Не си ли чел книги? Всички тези Властелини на пръстените, Конани, Магьосници от Землемория, Хари Потърровци?

— Чел съм това-онова — казах аз. — Ами... някои неща са наивни, някои са интересни. Като развлекателна литература е съвсем поносимо четиво дори за нас.

— Пък сред хората е далеч по-популярно, отколкото научната фантастика — каза уверено Едгар. — Ама че парадокс — на хората не им е интересно да четат за усвояването на Марс или за полетите към звездите, за това, което наистина биха могли да постигнат. За сметка на това, те мечтаят да станат магове, да се хвърлят в сражение с голям остър меч... ако поне някой от тях знаеше как изглеждат раните от истински меч... Какво означава това? Че средновековният свят, в който съществува магията, е най-примамлив за хората!

— Ами да — казах аз. — Разбира се. Защото никой не се замисля за предимствата да се ходи по нужда в двора при минус двайсет градуса студ или за смрадта, която се разнася оттам при четирийсет градуса на сянка. Защото героите на тези четива не страдат от хрема, нямат киселини, апандисит и малария, а ако закъсат със здравето, веднага се появява някой Светъл лечител. Защото всички се виждат на кралски трон, с плаща на могъщ маг или най-малкото като воители от свитата на весел и храбър барон. Но не и на някое спечено поле с мотика в ръка, загледи след воините на барона, току-що отпикали жалката реколта, половината от която е собственост на същия този весел и храбър барон.

— Това е друг въпрос — каза миролюбиво Едгар. — Навсякъде има минуси и плюсове. За сметка на това няма реклама, политици, адвокати, генномодифицирани продукти...

— Продуктите изобщо ще са малко — вметнах аз.

— ... деца, родени уродливи заради замърсяването на околната среда...

— Време е да станеш член на „Грийнпийс“. За сметка на това ще е пълно с деца, които са урочасани още в майчината утроба. И още повече ще са обикновените деца, умиращи по време на раждане и заради липсата на лекарства. Да не сте намислили да потопите света в средновековието, Едгар?

Едгар въздъхна:

— Не, Антоне. Това е твърде, ама твърде малко вероятен изход. Мога честно да си призная, че се надявам на такъв. Но шансовете са малко.

— Много сериозно се замислям дали да не извъртя волана и да не се забия в някой стълб — казах аз. — Виждаш ли отпред над околоръстното моста за пешеходци? Има толкова примамливи опори...

— На нас нищо няма да ни стане — отговори Едгар. — Пък и на теб също, предполагам. Колата ти е хубава, с въздушни възглавници, колани... има шанс да оцелееш. Не прави глупости. Ако искаш да се самоубиеш — направи някоя магийка.

— Какво си изровил в архива? На какво се надяваш?

— Не му казвай — изрече мрачно Генадий. И тези думи оказаха точно обратното въздействие. Все пак Едгар поначало си беше Тъмен, който е свикнал да гледа на вампирите с погнуса и презрение. Дори на съюзниците си.

— Инквизицията винаги се е отнасяла с голямо внимание към артефактите, намиращи се извън нейния досег — каза Едгар. — На артефактите, създадени от Мерлин, винаги се е отделяло специално внимание... по напълно разбираеми причини. За Венеца на Всичко не се е знаело много. Само това, че се намира в Шотландия и потенциално е един от най-силните магически предмети. Ако не и най-силният. Но се е смятало, че за Венеца няма никакви данни. За щастие, преди няколко години започна пълно каталогизиране и компютризиране на архивите. Заедно с всичко останало в електронен вид бяха прехвърлени и резултатите от средновековните разпити на вещици, на забравени от всички отчети на агенти и учени. Търсех всичко, което е свързано с Мерлин, и открих няколко реда, потънали в забрава преди много, много време. Една от Светлите вълшебнички от

тринайсети век, първо равнище... Та тези данни са попаднали у нея, нека да го кажем така, не поради нейния ранг... Вълшебницата е била разпитана по повод на една каша, забъркана в Глазгоу, тогава малко провинциално градче. И по време на разпитите взела, че споменала за „последния артефакт, създаден от Мерлин“. Помолили я да уточни какво прави този артефакт. И тя отговорила, че, ако се преведе буквално: „Венецът е това, за което мечтаят отишлите си от нас Различни, това, което те очакват в Сумрака, това, което ще им донесе щастие и ще им върне свободата...“ Тогава никой не придал значение на тези нейни думи и казаното си стояло в архивите дълги векове, докато пергаментовия лист не бил сканиран, а аз не пуснах търсене с ключова дума „Мерлин“.

— Предполага се, че сега тази информация липсва в базата данни на Инквизицията — отбелязах аз.

Едгар се подсмихна.

— Вие искате да съживите мъртвите Различни, така ли?

— Отишлите си — каза през зъби Генадий. — Отишлите си, не мъртвите!

— Не е толкова просто — каза Едгар. — Ние мислим, че Венецът на Всичко ще слее сумрачния и човешкия свят, ще унищожи бариерите между слоевете. И ако сега напусналите ни не могат... на практика не могат да се връщат в нашия свят, а ние не сме способни да изкараме по-дълго в дълбоките слоеве на Сумрака, Венецът ще промени всичко. Ще сме заедно с нашите, които са си отишли от нас.

— Едгар, та вие не знаете нищо с пълна сигурност — казах аз. — Не можете да го знаете. Това са само догадки. Ами ако слоевете наистина се слят с нашия свят? Това ще е катастрофа!

— Ние знаем, че отишлите си Различни го искат — каза твърдо Едгар.

— Въз основа на една фраза, изречена през тринадесети век от някаква вълшебница?

— Тя е била любовница на Мерлин. Знаела е точно как стоят нещата.

Отказах се да споря.

Какво можех да противопоставя на тяхната вяра? Абсолютно нищо. На вярата може да се противопостави само друга вяра, а не факти, да не говорим за хипотези.

— Ако знаех с абсолютна сигурност, че Венецът ще върне отишлите си Различни — бих ви помогнал, Едгар. Но аз не съм сигурен в това. — Свих по Ленинградско шосе. — Това първо.

— Продължавай — подкани ме любезно Едгар.

— Дори да исках да ви помогна, охраната на артефакта в Единбург е подсилена. Всички са наясно, че ти пак ще се засилиш натам. И предполагам, че вече е пресметнато колко и каква магия си отмъкнал от хранилището, така че твоите амулети няма да представляват изненада. Просто не можем да си пробием път. Това второ.

— Повярвай, аз свърших много добра работа — каза с гордост Едгар. — В Инквизицията вече нямат никаква идея какво са имали, какво са нямали и какво им е останало налице. Инквизицията е много, ама много бюрократизирана структура. Вероятно това е съдбата на всяка стояща по-високо от държавата организация, няма значение дали е човешка, или наша. Няма да ни е лесно, обаче ще успеем да си пробием път. Дори ти да не ни помагаш... предполагам, че е почти невъзможно да те накараме да убиваш Светли.

— Трябваше да вземем малката, тогава щеше да помогне — изсъска отзад Геннадий.

— Кротувай — отговори Едгар. — Ама че си човекомразец, а? Трябва да сме по-хуманни, Геннадий!

— Приживе бях хуманен — каза вампирът. — И докато не убиха Костя също се крепях. Докато Полина не си отиде. Стига ми толкова!

— И все пак трябва да положим усилия да преодолеем разногласията, щом за известно време ще сме един отбор — отбеляза разсъдително Едгар. — Да не падаме толкова ниско, че да се плюем взаимно, да не сипем закани по адрес на роднини и близки... напразно. Това ли беше всичко, Антоне?

— Не, остана още една малка забележка. Аз не мога да премина на седмия слой. До шестия се добрах — с много нерви и адреналин. Успях. Но по-нататък бариерата е такава, че никога не бих могъл да я пробия. И в Патрулите също сме оценявали мощността на бариерата — никакъв приток на Сила отвън няма да ми помогне.

— Защо?

— Защото тук работата не е в Силата като такава! Тя и без това се излива на талази над „Подземията на Шотландия“ — мамо, не

плачи!^[1] Обаче с тази Сила трябва да се оперира, тя трябва да протече през теб. Хубаво, ще подадеш изкуствено Сила, ще я изпомпаш от хората и от артефактите... и какво? Напрежението в мрежата също не бива да се покачва до безкрайност, ще стопи жицата! Тук има нужда от свръхпроводник, разбираш ли? А такъв проводник е нулевият Различен, който изобщо не произвежда магическа енергия!

— Аман от тия технически аналогии — въздъхна Едгар. — А ти разбра ли, Генадий?

— Разбрах. Казвах ти аз...

— Край, млъквай. Антоне, разбирам, че не можеш да надскочиш себе си. И аз съм така...

— А откога стана Висш, Едгар?

Бившият Инквизитор се подсмихна и отговори:

— Отскоро. Да не ти прави впечатление.

— Добре де, махнал си на Генадий знака за регистрация — разсъждавах на глас аз. — Това е разбираемо, в Инквизицията са те учили на далеч по-сложни неща. Но покачването на равнището на Силата е възможно само с „Фуаран“. Тази книга изгоря...

— Престани да ми баеш. — Едгар изведнъж се изкикоти. — Бай на Генадий, че направо го сърбят зъбите. Само да вметна, че от теб не се очакват чудеса. От теб се иска изобретателност. Намери заобиколен път.

— Убеден съм, че Томас Римувача е търсил този път с векове.

— Да, ама той не е имал жена и дъщеря под заплаха от ядрен взрив. — Едгар погледна часовника си. — Движим се добре. Браво, бива те да шофираш. А сега слушай — няма да влизаш в паркинга, за да не оставяме излишни следи. До входа на залата ни чака едно момче, ключовете ги даваш на него. На човека е платено, за да закара колата ти на платен паркинг и да внесе такса за три дни. Като се върнеш, можеш да си я вземеш оттам.

— Ако се върнеш — допълни Генадий.

— Да ме извиняваш, ама оценявам неговите шансове по-високо — отсече Едгар. — Та така, сега бързичко минаваме проверката, при това ти няма да привличаш вниманието на Различните на митницата. Един Светъл няма нужда от излишни жертви, нали така? Качваме се на самолета, ти пиеш кафе, позволява ти се дори глътка коняче. И мислиш. Мислиш здраво. Така, че да чувам как мозъкът ти бръмчи. И

ще е чудесно, ако преди кацането в Единбург вече си разбрал как да се сдобием с Венеца на Всичко. Защото времето ни е кът. Остават само дванайсет часа до експлозията.

— Ти си мерзавец — казах аз.

— Не, аз съм много ефикасен мениджър на персонала — усмихна се Едгар.

[\[1\]](#) „Мама, не горюй“ — съвременна руска кинокомедия. — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 4

Има думи, от които човек блокира и изключва без никаква магия.

Например: „Разкажи ми нещо смешно“. Даже ако току-що сте гледали финала на Клуба на веселите и находчивите или сте прочели нещо ново от Пратчет, или сте намерили в интернет няколко доста смешни и свежи вица — всичко моментално изхвърча от главата ви.

Добре действат и думите „Седни и помисли“. В такива случаи аз се сещам за училището, за контролните по алгебра или за съчиненията за оформяне на оценката за срока, както и за умореното лице на учителя, който вече не очаква нищо добро от възпитаниците си.

Този път летяхме до Единбург без междинни кацания със самолет на „Аерофлот“. Ако това беше обикновена командировка, нямаше да имам нищо против, в Шотландия ми беше харесало. Още повече, че Едгар, разбира се, беше взел места в бизнес класата. Трима разярени сънародници, явно способни да купят, ако се кооперират, нашия Боинг-767, на който предстоеше да се качим, беснееха пред гишето на регистрацията — билетите им се бяха оказали невалидни. Не казах нищо, но усетих лек полъх на зараждаща се надежда. Повечето от неприятностите на човеците с дублиращите се и невалидните билети са следствие от машинациите на някои обичащи да посягат на чуждото Различни, по-често Тъмни, но понякога и Светли. Затова всички подобни случаи се проследяват от Патрулите. Е, на теория всички, а на практика — само онези, които са предизвикали сериозен скандал. В този случай се оформяше грандиозен скандал...

Боях се, обаче, че разследването все пак няма да е толкова оперативно, колкото ми е необходимо. Още повече сега, когато търсеха Саушкин из цяла Москва...

Митническият пост при излитане също беше засилен. Вместо двама Различни имаше цели четирима дежурни, паритетът в този случай се спазваше твърдо. Хранех бледи надежди, че ще пратят за подсилването наши момчета и те ще ме забележат, обаче всички Различни бяха от подмосковски секции, в този случай — от Химки. Освен това преди регистрацията Едгар ни раздаде фалшиви паспорти и

ни изтипоса с качествени маски, които не бяха лъжица за устата на Различни от четвърто-пето равнище. И така, аз минах покрай колегите си под името на гражданина на Петербург Александър Петерсон. Генадий стана Константин Арбенин, а що се отнася до Едгар, не успях да чуя как се представи на митничарите.

Още в самолета, след като получих от стюардесата обещаните от Едгар кафе и коняк, разбрах, че съм загубил тотално. Пухкавата примка на врата ми, към която поглеждаха с недоумение още като минавахме митническата проверка, от време на време се затягаше поздраво, че дори дращеше кожата ми с миниатюрни нокътчета... или зъбки. Само дето не мъркаше в очакване да приложи магия. Дори си спомних как се нарича това нещо. Котаракът на Шрьодингер. Изглежда, защото никой така и не успя да вдене дали тази гадост е жива, или все пак е мъртва. В Инквизицията прилагаха Котарака при конвоирането на най-опасните престъпници. Тази гадост действаше без грешка. Между другото, ако не се лъжа, тя беше единствена по рода си. Едгар беше свил наистина уникални артефакти.

— Пий си кафето — каза любезно той.

Сложиха ме да седна до прозореца, Генадий се настани до мен. Едгар седна отзад, и си направи труда да се погрижи никой да не заеме съседното място: един изненадан, но дори непротестиращ пътник беше преместен някъде в икономична класа с куп извинения и обещания за безброй бонуси като компенсация на причиненото неудобство. Изобщо компанията „Аерофлот“ правеше учудващо добро впечатление. Не бяха под класата на западните превозвачи, та дори ги превъзхождаха. Жалко само, че нямаше да мога да се насладя на полета заради спътниците ми.

Пиех кафе с коняк и гледах как лайнерът тръгва по пистата. Едгар прошепна нещо зад гърба ми — и бръмченето изчезна. Сферата на мълчанието. Какво пък, това е разумно, сега и на нас нищо няма да ни пречи, пък и нас няма да ни чуват. Добре е, че за разлика от вълшебника Хотабич от приказката, Едгар разполага с други методи на борба с шума освен спирането на двигателите...

*Върви напред, ако си силен като мен; или назад,
ако си умен като мен.*

Той се подиграваше. Разбира се, че се подиграваше с кутсузливите-ловци на съкровището. Но смяташе, че е задължен да намекне, това беше едно от неписаните правила на играта на онези времена. Значи има начин.

Напред-назад...

Може би си заслужаваше да пробвам със засилка? Същото е като при измъкването на затънал в калта автомобил... едно изкуство, тотално забравено от масите в епохата на автоматичните скоростни кутии. Стигам до шести, отскачам назад, пак на шести, вече със засилване...

Дрън-дрън. Веднъж едва се бях довял до шести слой, като си поемах дъх след всеки устрем напред. Е, да допуснем, че ще успея подобно на Хесер да изсоча светкавично от дълбините на Сумрака. Все едно, няма да успея да се засиля.

Да повторим разсъжденията от самото начало.

*Венецът на Всичко тук е скрит. Само крачка
остана.*

Тук всичко е ясно. Надписът беше на шестия слой. Венецът на Всичко е скрит на седмия. Хитрият Мерлин е оставил знак там, където може да стигне само силен и опитен маг... Ех, все пак си е много приятно! Нали аз бях успял!

Обаче тук не е казано нищо особено. Някакъв преамбюл. Встъпителна реч. Да се надяваме, че преводът на Томас Римувача е адекватен... Впрочем това си е в реда на нещата за един велик бард, че и прародител на Лермонтов.

Но той е наследство за силните или умните.

И тук всичко е горе-долу ясно. Мерлин е оставил решението дали да се прилага, или да не се прилага артефактът на тези, които ще му бъдат равни. Дали по сила, дали по ум — това е без значение.

Ще получиш всичко или нищо, когато го достигнеш.

Какво пък, тук нещата стават малко по-интересни. Изглежда, Мерлин не е смятал, че прилагането на Венеца създава заплаха от вселенска катастрофа. „Ще получиш всичко или нищо“ — получаващ всичко, но не за себе си.

Или пък аз, подобно на Едгар и Генадий, виждам само онова, което искам да видя?

Ами ако „Ще получиш всичко или нищо“ означава, че целият свят ще е в твоята власт, но ще загине?

Не знам. Не мога да разбера. Да можеше това място да го прочета в оригинал...

— Едгар, трябва да звънна един телефон — казах аз.

— Какво? — каза развеселен Едгар. — На кого, на Хесер ли? Общо взето ни беше наредено да изключим мобилните телефони.

— Нали искаш от мен резултат? Трябва да питам за нещо Тома Лермонт.

Едгар не се колеба дълго. Притвори очи, после кимна:

— Обаждай се. Имаш три минути преди излитането. Но имай предвид, че те слушам внимателно.

Колко е хубаво, че не бях изтрил номера на Лермонт... Извадих мобилния и се обадох. Сигнал, още един сигнал...

— Антоне?

В гласа на Лермонт се долавяше нескрито любопитство.

— Тома, аз тук разсъждавам над едно стихотворение... над надписа, оставен от Мерлин на шестия слой...

— Е, и? — поинтересува се Лермонт.

— Как звучи третия ред? Ти си го превел като „Ще получиш всичко или нищо, когато го достигнеш“, спомняш ли си? Та, искам да те питам дали се има предвид „ще получиш всичко и ще загубиш всичко“ или „ще получиш всичко, но то не ти е необходимо“?

Томас изпъшка и прочете текста на английски:

— With it, thou shalt acquire all — and nothing shalt thou get...

Е, да съм благодарен, че не е на келтски...

— Което означава... — реших все пак да уточня.

— Което означава, че ако съумееш да се сдобиеш с него, ще получиш нещо, което лично на теб не ти е нужно, макар че то е много значимо, глобално, всеобщо.

— Благодаря ти, Тома!

— Мозъчен щурм? — поинтересува се Лермонт. — Късмет. Ние тук също не си губим времето, работим...

Прекъснах връзката. Интересно, дали Едгар и Генадий бяха чули разговора ни? Изведнъж с учудване разбрах, че съм увлечен от задачата. Въпреки примката на врата. Въпреки шантажа. Въпреки вампира и откачилиия Инквизитор, които седяха до мен.

Исках да разбера. Исках да разгада тайната на Мерлин. Никога нямаше да мога да стана силен като него, но поне интелектуално можех ли да му съпернича?

Щеше ми се да вярвам, че да...

*Върви напред, ако си силен като мен; или назад,
ако си умен като мен.*

Ами ето. Пак стигнахме до тази фраза. Смисълът е горе-долу ясен. Силният може да тръгне напред и да достигне целта по пътя на Мерлин. Умният ще се върне и ще избере обиколния път.

*Начало и край, глава и опашка, всичко е слято в
едно...*

Това май си е чиста лирика. Алфата и омегата, началото и краят. Главата и опашката? Може би е намек за голема на петия слой на Сумрака?

Така, над тази строфа трябваше да се помисли по-сериозно. А за какво ставаше дума в края?

*Във Венеца на Всичко. Така неразделими са
животът и смъртта.*

Виж, това вече се отнасяше до областта на приложение. Животът и смъртта са неразделими. Отишлите в Сумрака Различни могат да оживеят, да се върнат в нашия свят... Интересно, а дали това им е изтрябвало? Наложил се Томас Римувача едва ли не насилва да бъде издърпан оттам, толкова му се щеше да остане, да вкуси от магическия рай.

Представих си как възкресеният Костя ще се разкреци на баща си: „Да съм те молил случайно да ме възкресяваш?“. Възможно ли беше да стане така?

Не знаех. Нищо не можех да разбера. Ох, едва ли Томас беше прав. Той бе хванат в капана на мечтата си, както и Едгар и Генадий бяха заслепени от своята. Не ми се стори особено възторжен и обитателят на Сумрака, който още навремето бе успял да излезе на първия слой, че и да ме упъти към щаба на Тъмните... Спаси ме, ако можеше така да се каже. Интересно, кой беше той и защо ми помогна? Как изобщо беше научил от призрачните си дълбини на мирозданието за ставащото?

Въпроси, въпроси, все без отговор...

Начало и край, глава и опашка, всичко е слято в едно...

Тук май имаше нещо. Главата и опашката, ето кое не ми даваше мира! При кого главата и опашката се бяха сраснали? Е, ако не гледаме сериозно на чудото-голем със зъби на двете опашки...

Всъщност, защо да не гледаме на него сериозно?

Не за себе си, разбира се. За нашия скъп Последен патрул.

И така, Венецът на Всичко е скрит в тялото на тази нещастна двуглава твар. Някъде по средата. Където е началото на едната половина и краят на другата. Където главата и опашката са неделими... Върни се назад, тоест на пети слой, и ще го намериш там!

Много убедително се получава. Ако говорим сериозно. Те нямат Руната и Едгар едва ли ще успее да се сдобие с нея. Нека се опитат да унищожат голема, сътворен от Мерлин!

Разбира се, ако в корема на пълзящия изрод наистина се намереше Венецът на Всичко — това щеше да бъде... много обидно.

Но аз се съмнявах в подобен изход.

— Усмиваш се — каза Геннадий. — Какво си намислил?

— По-тихо — казах аз. — Духът ми се въздига към небесата. По-добре ми вземи коняк.

Геннадий стисна зъби и замълча.

Покрай размишленията и в пашкула на пълната тишина съвсем изпуснах момента на излитането. Погледнах през илюминатора — вече бяхме далеч, отвъд първия слой облаци. Да му се не види, сега навсякъде ми се привиждат слоеве, които трябва да бъдат преодолені...

Не, все пак нещо ме караше да се връщам към този ред. Глава и опашка, нали така? Чувал съм за това. В магията ли? Не, по-скоро във фолклора. В някакви вярвания... Ами да, разбира се! Египетските, а по-късно европейските митове. Алхимичните трактати. Будизмът — във вид на колелото на Сансара, прераждането...

Уроборос.

Змията, която изяжда опашката си.

Усетих, как кожата ми настръхва. Ох, ненапразно Мерлин е сложил на стража на пети слой двуглава змия... Разбира се, Венецът не е вътре в нея.

Обаче имаше намек, при това много явен!

Началото и краят. Сам ражда себе си, сам се опложда и убива. Вечната и неизменна сила, която се разтваря в пространството и отново възстановява безкрайния кръг на времето, защитата от хаоса и тъмната, ограждаща Вселената, обгръщаща и поддържаща света, носеща живота в смъртта и смъртта в живота, едновременно неподвижна и движеща се...

Смъртта и възраждането.

Безкрайният поток на Силата, който умира и се възражда...

Разбрах.

Разбрах всичко.

Пръстите ми затрепериха, вкопчих се в страничните облегалки. Улових подозрителния поглед на Геннадий и казах:

— Страх ме е от летенето със самолет. Взemi ми коняк, а? Бъди поне за малко човек.

Геннадий се надигна безмълвно, повика с жест стюардесата.

Уроборос.

Началото и краят. Смъртта и живота. Пръстенът на Силата, който удържа Вселената.

Всичко разбрах. Пръв след Мерлин. Ще има с какво да се гордея, ако остана жив!

— Ти си измислил нещо — каза Едгар. Надигна се, надвеси се над мен през облегалката на креслото и ме погледна с любопитство в очите: — Ей, Антоне! Ама аз съм бил прав, появила ти се е някаква идея.

— Появи се — не отрекох аз. — Едгар, все пак още веднъж искам да те попитам... — Убеден ли си, че измъкването на отишлите си е безопасно? Нали знаеш какво е това Сянката на Властелините?

— Знам. — Едгар стана мрачен. — Това са отишлите си магове, призовани от петия слой, където могат да съществуват горе-долу дълго време. Откъснати от родната среда, напомпани със сила, обезумели... Унищожават всичко наоколо с нечувана жестокост. Антоне, не бива да се сравнява насилственото измъкване и използването на отишлите си с тяхното възкресяване. Знаеш ли, ако и теб те събудят през нощта, като те праснат с нещо тежко по главата, залейт те с някаква помия и започнат да крещят в ухото ти — и ти също ще започнеш да буйстваш.

— Значи, вие сте решили твърдо... — Аз помълчах. Не трябваше да се предавам веднага. Едгар не можеше да прочете мислите ми, аз все пак бях Висш, но виж, да почувства лъжата в интонациите, в израза на лицето — на това беше способен. И Генадий също. — Какви са гаранциите ми, Едгар?

— За какви гаранции става дума? — попита смаяно той.

— Гаранции за това, че когато ви обясня всичко, ти няма да заповядаш да бъде взривена бомба в Москва. И че ще снемеш от врата ми Котарака на Шрьодингер.

Едгар се подсмихна.

— Много искаш.

— Много давам — отговорих аз със същите интонации.

— Клетва в Светлината и Мрака устройва ли те?

— Едгар! — каза студено Генадий. — Всичко си има граници!

— Кълна се в Светлината, Мрака и в равновесието между двете — отмерено заговори Едгар, като протегна ръка в процепа между мен и Генадий, — че ако ти ни помогнеш да овладеем Венеца на Всичко, аз ще махна от теб Котарака на Шрьодингер, няма да дам заповед за

взрив в Москва и ще ти позволя двубой с Геннадий един срещу друг. Ако победиш ши, няма повече да поставям пречки на теб и семейството ти, ако не бъда подложен на нападение от ваша страна. Ако загубиш, задължавам се да не предприемам нищо по отношение на Светлана и Надя. И пак — в случай, че те не ме нападнат. Кълна се!

На дланта му се появи топче, наполовина светло, наполовина тъмно, сякаш всмукващо светлината. Топчето се въртеше бавно, светлината се преливаше в мрак, а мракът — в светлина.

— Едно уточнение — казах аз. — Какво означава „ако помогнеш да овладеем“? Кога по-точно?

— Когато Венецът е у нас.

— Не съм съгласен — поклатих глава аз. — Има сериозни шансове вие всички да загинете, докато се опитвате да вземете Венеца. А моят Котарак може да бъде свален само от онзи, който ми го е сложил на врата. Не ми допада да прекарам остатъка от живота си без никаква магия и с тази гадост, увита около гърлото ми.

Едгар се замисли. Или по-скоро се престори, че се замисля. Със сигурност отдавна беше определил границите, до които беше готов да достигне.

— Уточнявам — каза той, загледан във въртящото се в дланта му топче от Светлина и Мрак. — Ще заповядам да не се взривява бомба в Москва, щом сметнем думите ти за истина. Аз ще махна Котарака от врата ти, когато тръгнем за Венеца. Но ти ще си до нас, обвързан с клетва да не ни пречиш. Това е максимумът, до който мога да стигна.

Сега дойде моят ред да се преструвам, че мисля. Дали съм готов, или не съм готов на такива условия? Ако смятах да кажа истината, тогава май би трябвало да продължа с пазарлъците...

— Още едно уточнение — казах аз. — Ти не просто ще махнеш Котарака, но и ще ми позволиш да се отдалеча на безопасно разстояние. Не искам по неволя да влизам в битка на ваша страна!

— В битка? — каза Едгар с любопитство. — Вероятно нямаш предвид бой със сътрудниците на Лермонт?

— Не, не с тях — усмихнах се аз. — Вие и без тях си имате достатъчно проблеми, повярвайте ми.

— Добре — каза Едгар. — Аз ще ти позволя да се отдалечиш на безопасно разстояние преди да тръгнем за Венеца. Но след това ще си длъжен да се върнеш и да се биеш с Генадий. Той... много иска това.

— Съгласен съм — казах аз и протегнах ръка. — Кълна се в Светлината.

На ръката ми се появи и моментално изчезна огнена сфера. Котаракът на врата ми недоволно се сви и се отпусна. Това не беше моя магия, изначалната Сила сама решаваше дали да потвърди думите на мага.

— Потвърждаваш ли поетите от Едгар задължения? — попитах аз Генадий.

— Да. — Той не започна да се кълне в Мрака. Изначалната Сила рядко е снизходителна към вампирите. Но аз му вярвах. Все пак най-важното за него беше да върне сина си и жена си. Отмъщението бе преминало на втори план.

Внезапно се усетих, че Сферата на мълчанието не пречеше на пътниците да наблюдават неочакваната илюминация, и се огледах.

Обаче не, всичко беше наред. Пътникът от другата страна на пътеката спеше. Съседът му до прозореца работеше на ноутбука си. Супер са тия делови хора...

— Невъзможно е да се премине на седмия слой — казах аз. — Изобщо. На това е способен само нулев маг... или онзи, който се е развъплътил и се е преселил в Сумрака.

Генадий се напрегна, а Едгар попита с леден тон:

— Това ли е съветът, който ни даваш?

— Не — поклатих глава аз. — Мерлин чудесно е обяснил всичко. Вие просто сте зациклили на вашата идея за седмия слой на Сумрака! Е, не само вие... — допълних самокритично аз. — А Мерлин е оставил не просто инструкция за това как да се намери Венецът! Той е говорил за проблема като такъв. За невъзможността на срещата с онези, които са си отишли!

Едгар и Генадий се спогледаха.

Да, това би трябвало да ги жегне. И ги жегна.

— Върви напред, ако си силен като мен! — цитирах аз. — За какво става дума? За пътя към седмия слой, обитаван от тези, които са си отишли! А ако не си нулев маг, тогава какво? Нужен ти е артефакт, създаден от Мерлин. Венецът на Всичко. И къде можеш да се сдобиеш с него? Надписът на шестия слой гласи: „Върви назад, ако си умен като мен“! А какво имаме на пети слой?

— Страж. Голем в облика на двуглава змия. — Едгар присви очи.

— Главата и опашката, всичко е слято в едно! — тържествуващо казах аз. — Това не е просто страж, идиоти такива! Това е обвивката, защитата на артефакта! Чели ли сте приказки като деца? Смъртта на Кашчей в яйцето, яйцето в гъската, гъската в сандъка... Става дума за същия принцип. Между другото — в пристъп на вдъхновение допълних аз — няма да се учудя, ако след като разкъсате на две голема, от него излезе някаква друга твар. Или дори излети. Най-вероятно тя ще се постарее да се спаси с бягство, така че се подгответе да свалите летяща с шеметна скорост цел!

— Там неразделими са животът и смъртта — каза Едгар. И се замисли.

— Смъртта на голема е равносилна на нов живот за тези, които са си отишли — прошепна Генадий. — Това може ли да е истина, Едгар?

Едгар мислеше. Спомняше си нещо.

— Между другото, Венецът сигурно е активатор на голема — добавих аз. — Мерлин е имал склонност към простите и изящни решения.

— Имало е два случая в историята, когато големът-охранител е служил едновременно и като обвивка на охраняваното от него — каза Едгар. — И за пръв път тази хитрост е била използвана от един от учениците на Мерлин.

Мислено отправих благодарност към неизвестния маг, който толкова навреме беше потвърдил думите ми. А пък на себе си позволих само да кимна замислено:

— Точно така. Сигурно Мерлин му е споделил идеята си. Или той е помагал на учителя да създаде голема-змия.

Едгар кимна.

— Ако имаме Руната... С нея щеше да е от лесно по-лесно да се неутрализира големът...

Той ми беше повярвал.

— Сами сте си виновни — казах аз. — Трябваше не да организирате тайни общества, а да изнесете догадките си на всеобщо обсъждане. Всички Различни някога са губили близък...

— Не можеш да си представиш каква сила е бюрокрацията — каза с отвращение Едгар. — Обсъждането щеше да се проточи стотици години. И в крайна сметка щяха да решат да не предприемат нищо.

— Не може да бъде — промърморих аз.

— Просто си твърде млад... и си далеч от управленските структури. Хесер и Завулон щяха да се съгласят с мен.

Свих рамене. Може би щяха да се съгласят.

Интересно, а Хесер имаше ли за кого да тъгува? Той обичаше Олга, а сега тя беше до него. Те дори бяха успели да направят сина си Различен. Но... нима за хиляди години Великият Хесер не беше губил любими, приятели, деца? Със сигурност да! И сред тях е имало не само хора, но и Различни. Които са отишли в Сумрака.

Ами Завулон? Да, разбира се, такъв, какъвто е сега, Завулон не обича никого. Но нима е възможно винаги да е било така? Някога е бил дете като всички останали, но притежаващо потенциала на Различен. Така се е случило, че е поел по пътя на Мрака. Но не е възможно никога и никого да не е обичал! Дори Тъмните го могат... дори злите и безсърдечните като Алиса Доникова...

Интересна работа. Излиза, че и Хесер, и Завулон имаха интерес от действията на „Последния патрул“! Всеки относително стар Различен би трябвало да се радва на идеята за връщането на тези, които са си отишли.

Макар че те, разбира се, никога нямаше да могат да си го признаят открито.

ГЛАВА 5

Стюардесата сервира обяда на пътниците в салона. Пак ми бе предложен коняк, но аз отказах. Стига, за Единбург трябваше да съм във форма.

Зад гърба ми Едгар си похапваше с апетит. Генадий замислено човъркаше с вилицата си парченцата месо. Един поглед към него ми беше достатъчен, за да изгубя всякакво желание да ям месо. Заставих се с усилие да се справя със салатата и парченцето кашкавал. Дори ме беше яд, че всичко се оказа вкусно. Трябваше да си поискам вегетариански обяд.

Саушкин извади от джоба си манерка. Отвинти капачката, изпи глътка. Скри манерката, демонстративно облиза изцапаните си с нещо тъмно устни.

— Знаеш ли, Едгар, учуди ме едно нещо — казах тихо аз. — Ти уж никога не си понасял кръвопийците. Да не говорим за вампирите, които нарушават Договора... А си свалил регистрационния знак от един престъпник?

— Успокой се, Антоне — каза миролюбиво Едгар. — Това, че Гена е разкатал ония Светли на булеварда — ами то е било при самозащита. В Единбург... е, лошо стана. Но и това в известен смисъл е било при самозащита. Гена дори не е изпил оня момък, не му е било приятно да пие приятел на Костя, той е излял цялата кръв...

— А как тогава е достигнал Висше равнище? — попитах аз, гледайки Генадий.

Вампирът отвори едва забележимо устата си, от която щръкнаха грозните му бивни и поклати глава.

— В записките на сина му беше останала рецептата „Коктейлът на Саушкин“ — каза невъзмутимо Едгар. — Да, Гена се издигна незаконно. Но за това не му се е налагало да убива хора...

— Сигурен ли си? — попитах аз, без да отмествам поглед от Генадий. Зъбите му щръкнаха все повече и повече. Интересно какво ще направи Котаракът на Шрьодингер, ако бъде предприет опит да бъде ухапан през пухкавото тяло?

— Нещо не е наред, така ли? — Едгар се пресегна и стисна здраво Генадий за рамото. — Има ли нещо, което не знам за съратника си?

— Той лъже — каза Генадий. — Опитва се да ни скара.

— Не мисля. — Едгар продължаваше да държи вампира за рамото. И, изглежда, полагаше някакви усилия за това. — Ти си се притеснил, Гена. Успокой се.

— Аз съм съвсем спокоен — каза вампирът през зъби.

— Убивал си хора, така ли? — попита невъзмутимо Едгар. — И не е имало никаква рецепта за коктейл, изпратена ти от сина по електронната поща?

— Убивах, да — призна Генадий. Отново извади манерката и я разклати. — А рецепта имаше! Ето, това е коктейлът на Костя. Не съм си преглеждал пощата, не ми беше до това! Прочетох писмото през пролетта, само че вече нямаше смисъл... И сега какво?

— В апартамента му са открити петдесетина изпити тела — поясних аз — Защо, мислиш, Патрулите са толкова нахъсани? Вече дори и неговите хора са готови да го разкъсат на парченца, защото останаха без лицензи за пет години.

— Хесер е бил скромен — отбеляза Едгар. — На негово място бих изисквал годините да са десет. Обидно е. Имах някакви подозрения по този повод. Обидно е! Генадий, така не се прави! Та нали сме един отбор!

— Оставаме ли си един отбор? — попита вампирът.

Едгар въздъхна и каза:

— Да. Стореното — сторено... Защо си правил това?

— Откъде да знам, че ще спрете избора си върху мен? — отвърна на въпроса с въпрос Генадий. — Искях да отмъстя на Антон. А как може един слаб вампир да отмъсти на Висш? Наложил ми се да се помпам. Той е виновен за всичко!

Помислих си, че това оправдание никога няма да излезе от употреба. Не само при силите на Мрака, а и при обикновените човешки отрепки.

Той е виновен за всичко! Той имаше апартамент, кола и скъп мобилен телефон, а аз — три рубли, хроничен алкохолизъм и махмурлук всяка сутрин. И точно затова го причаквах зад ъгъла, гражданино началник... Тя беше на седемнадесет години, имаше дълги

крака и красиво гадже, а аз бях импотентен, имах порнографско списание под възглавницата и физиономия на орангутан. Как можех да не се нахвърля върху нея във входа, когато тя вървеше, тананикайки си, с устни, пламнали от целувки... Той имаше интересна работа, ходеше в командировки из целия свят, имаше добро реноме, а аз — купена диплома, дребна длъжност под негово ръководство и хроничен мързел. Само затова инсценирах всичко така, че го обвиниха в преразход на средства и го изгониха от фирмата...

Всички те са еднакви — и хората, и Различните, зажаднели за слава, пари, кръв, открили, че най-прекият път винаги е тъмният път.

На тях винаги някой им пречи и винаги някой за нещо им е виновен.

Сигурно когато Геннадий Саушкин е искал да спаси умиращото си синче, той наистина е желал да направи добро. Не с цялата си душа, разбира се, та той не е имал душа. Но с разума и сърцето си не е искал да се примири със смъртта. По същия начин, по който не иска да се примирява сега. И тъмният път се беше оказал толкова прост и толкова близък...

Той още дълго е балансира на самия ръб, ако при вампира този ръб все още съществува. Не е убивал. Дори се е старал да бъде честен и добър — и му се е удавало. Дори е успял да възпита и Костя почти като човек.

Но преките пътища се отличават от дългите точно по това, че за тях се взима пътна такса. А на тъмните пътища много обичат да обявяват цената в края на пътя.

— Удовлетворен ли си от обясненията му? — попитах аз.

— Огорчен съм — отвърна Едгар. — Но тук вече нищо не може да бъде поправено.

— Има неща, които не могат да бъдат поправени — съгласих се аз.

А наум допълних: „Обаче има и такива, които могат“.

Гишето на сумрачния митнически патрул в Единбург беше пусто. Търкаляха се някакви бланки и дори амулетът-търсач, който излъчваше равномерна млечнобяла светлина: последен оттук бе минал някакъв

Светъл. Дежурни нямаше. Или дежурен? Едва ли тук имаше много работа...

В Сумрака ме вкара Едгар. Аз продължавах да не мога да прилагам магия, на врата ми нервно се въртеше и от време на време ми пускаше нокти проклетият Шрьодингеров Котарак. Хвърлих един поглед на Генадий и се извърнах. Ама че гледка. Какво разправяше Завулон за човешките деца, които си играят на вампири? На тях трябва да им се показва как изглежда наистина един вампир. Набраздени от язви бузи, пръстеносива кожа, мътни и празни белезникави очи, които приличат на твърдо сварени яйца с обелена черупка.

Подминахме тезгяха, свихме някъде в служебния коридор през затворената в реалния свят врата. Влязохме в малка стая, може би съблекалня, а може би склад за вече излязъл от употреба, но още неотписан счетоводно инвентар: кресла с огънати облегалки и счупени крачета, стелажи с някакви прашни кутии и буркани, навити на руло парчета мокет с мрачен цвят.

Едгар ме дръпна за рамото, изкарвайки ме в реалния свят. Кихнах. Точно така, временен склад за вехтории. Примигнах, привиквайки към мъждивото осветление — прозорците бяха покрити плътно с жалузи. И се подсмихнах. Какво пък, може смело да си пиша още една точка.

В най-добре запазеното кресло седеше красива брюнетка. Най-обикновените делнични дрехи — панталон и блузка — изглеждаха съвсем неуместно на това тяло. На него подхождаше или дълга рокля, подчертаваща женствеността му, или нещо въздушно, бяло, полупрозрачно, или нищо.

Макар че... тя беше способна да украси всяка дреха. Дори клошарски дрипи.

Отново започнах да ѝ се любувам. Както първия път, когато пътищата ни се бяха пресекли.

— Здравей, Арина — казах аз.

— Здравей, чароплетецо. — Тя протегна ръка и аз докоснах с устни дланта ѝ.

Макар че я бях виждал в сумрачното ѝ vyplъщение.

Макар да знаех, че това разкошно, излъчващо живот и здраве тяло, съществува само в човешкия свят.

— Не се учуди — каза Арина.

— Ни най-малко — поклатих глава аз.

— Той знаеше — обади се Едгар. И по интонацията му аз изведнъж разбрах, че в тази троица той не е най-главният. Може би точно той бе забъркал цялата каша. И може би именно той е снабдил с бойна магия „Последния патрул“. Но не Едгар беше главният.

— Светлана се е досетила, нали? — предположи Арина.

— Заедно решихме така — казах аз. — Между другото, ти сега си станала Светла, така ли? Прощавай, ама няма да рискувам да погледна аурата ти... На раменете ми дреме едно Котенце...

— Светла съм, да — каза спокойно Арина. — За теб и това ли не е новина, че Великите могат да се пребоядисват?

— Е, нали Мерлин си е сменил цвета — магнах аз с ръка. — Имам към теб един въпрос, вещице... или как ти викат сега? Лечителка?

Арина мълчеше.

— Ти си дала обещание на жена ми. Клетва. Че сто години...

— Няма да причиня вреда на никого, нито на Различен, нито на човек, освен при самозащита — продължи Арина.

— Нима пребоядисването те освободи от клетвата?

— Аз не съм убивала никого, Антоне. Че съм въоръжила Едгар и Генадий — това е друго нещо. Това не е било забранено от клетвата.

— Смилила се е над теб Светлана — казах аз. — Да.

— Може би ненапразно се е смелила, Антоне? — усмихна се Арина. — Ето... Светла станах. Не съм нанесла вреда на жена ти и на дъщеря ти, да не би да не е вярно?

— А какъв е случаят с ядрения заряд, който Едгар заплашва да взриви при нашата кооперация? — Аз погледнах бившия Инквизитор.

Едгар вдигна ръка. Погледна часовника си и каза:

— Виждаш ли каква е работата, Антоне... За да си наистина заинтересован в успеха на нашето дело, ти трябваше да изпитваш лична потребност от това.

Той още не беше завършил, когато усетих как кръвта нахлува в слепоочията ми, а пред очите ми сякаш увисва мъгла.

— Взривът е станал преди пет минути — каза хладнокръвно Едгар. — Не съм нарушил клетвата, времето беше определено още вчера... И недей да беснееш, моля те. Ако Котаракът на Шрьодингер ти види сметката, няма да помогнеш на жена си и на дъщеря си.

Обаче аз не бях имал намерение да прилагам магия.

Мъртвите винаги имат проблем с отмъщението. Дори мъртвите Различни. Нямам нужда от такива.

Изритах Едгар. Може би не толкова ефектно като Олга, когато разби вратата на Саушкин, но май по-силно.

Едгар отхвърча до стената, удари тила си в нея и бавно се свлече на пода, дращейки с пръсти слабините си.

А върху мен увисна Геннадий. Прихвана ме през гърдите с нечовешка сила, а с другата ръка отметна назад главата ми, оголвайки зъби...

— Гена! — Арина изрече само една дума, но стърчащите зъби на вампира веднага се прибраха. — Едгар сам си го изпроси. Антоне, успокой се. Нашият сив приятел се е заблудил.

Едгар стенеше, търкаляйки се по пода, като се държеше за слабините. Добре го бях уцелил.

— Никакъв взрив не е имало — продължи Арина. Стана, дойде при нас. Погледна ме в лицето. — Ей, Антоне! Успокой се. Не е имало взрив.

Погледнах я в очите и кимнах.

Тя говореше истината.

— Как така... не е имало... — изстена от ъгъла Едгар.

— Нали ти казах, че тази идея не ми харесва — отвърна Арина. — Дори да бях останала Тъмна, пак нямаше да ми харесва! Не е имало взрив. Престъпниците, извършили кражбата на тактическия ядрен заряд, са се разкаjali и са го върнали на властите. Сега всички те са подложени на разпит — тя въздъхна — и боя се, не много хуманен. Взрив не е имало и няма да има.

— Арина! — Едгар чак престана да стене. — Защо? Ами поне да бяха почакали... за гаранция...

— Сега не мога така — обясни с мила усмивка Арина. — Не мога — за съжаление. Веднага ти казах, че ще пресичам масови акции за унищожение на хора.

— Тогава защо... позволи всичко това изобщо да се почне... — Едгар се изправи с усилие. Погледна ме с изпълнен с омраза поглед. — Говедо! Всичко ми... смаза!

— На теб и без това няма да ти трябва за следващите седемдесет и седем пъти — отбелязах аз с удоволствие. — Не видя ли

заклинанието, с което те замери Афанди?

Арина се засмя:

— Ето какво било! Старият шегаджия Афанди... Да, Едгар, следващите седемдесет и седем пъти ще се лепваш за някоя друга.

— Защо позволи това? — с болка в гласа отговори на въпроса с въпрос Едгар.

— За да говориш убедително! Антон и с Котарака на врата можеше да те хване в лъжа. Саушкин, моля ви, пуснете нашия гост. Той повече няма да се бие. Момчетата вечно си изясняват отношенията по най-примитивния начин...

Генадий с неохота се отдръпна от мен и седна право на пода, по турски. Потърсих с поглед по-свастно кресло и демонстративно се настаних на него, без да искам разрешение. Арина също седна на своето кресло. Едгар откри, че само той е останал да стърчи прав, а и се хваща непрекъснато за удареното място, и също седна.

— И така, всички се успокоиха и можем спокойно да си поприказваме — каза Арина с глас на любезна домакиня на литературен салон, току-що станала свидетелка как двама поети са се хванали за къдриците. — Мир, мир и мир! Нека да ти обясня, Антоне... Нали разбираш, че на мен ми е по-трудно да лъжа, отколкото на Гена и на Едгар. Ние не искаме никакви ужаси. Нямаме намерение да унищожаваме света. Нито хората. Ние само връщаме към живота нашите, които са си отишли.

— Теб с какво те примамиха, Арина? — попитах аз. — С любим? Дете?

В очите на Арина изведнъж се мерна тъга.

— Любим... Имах един любим чароплетец. Имаше го, но вече го няма. Дори човешките си години не изживя, загина... Имах и дъщеря. По-рано, още преди него. Също умря. На четири годинки... от мор. Аз не бях до нея, не успях да я спася. И Венецът няма да ги върне, те са хора. Дори и да са отишли някъде — натам за нас няма път, те не могат да се върнат обратно.

— Тогава защо... — Недовършеният въпрос увисна във въздуха.

Генадий тихо и хрипливо се разсмя и каза:

— Тя си ни е идейна! Нали сега е от Светлите, като тебе. Убива само от възвишени съображения...

— Шт, кръвопиецо! — Очите на Арина блеснаха гневно. И в следващия миг тя потвърди със спокоен глас: — Той говори истината, Антоне. Нали аз осъзнато станах Светла. По заповед на разума, а не на душата, би могло така да се каже. Омръзнаха ми Тъмните. Никога не съм видяла нищо добро от тях. Мислех да се присъединя към Инквизицията, обаче прекалено много от тях ме бяха гонили. Пък и не ги обичам тия самодоволни лицемери... прощавай, Едгар, това не се отнася за теб, разбира се. Тогава аз наистина заминах за Сибир. Живях в Томск, хубав, тих град. Предразполага към Светлината. Работех както навремето — като магьосница. Дадох обява във вестника, когато идваха да ме проверят от Патрула се престорих на шарлатанка, за мене е нищо работа да баламосам един редови патрулен. А после се усетих, че върша само добрини. Връщам съпрузите на съпругите само ако виждам, че любовта е още жива, ако наистина виждам, че от това на всички ще им е по-добре. Лекувам болести. Намирам изчезналите. Връщам младостта... мъничко. Нали тук най-важното е да се приложи капчица магия, а останалото е да вселиш вяра в себе си, да накараш човека да води здравословен живот. И нито едно урочасване, нито една отвара за влюбване в нелюбима... И аз реших, че е дошъл краят на тъмните ми игри. А знаеш ли какво се иска, за да успее един Различен да смени цвета?

Поклатих глава.

— Иска се да измислиш нещо огромно, важно. Не просто така — правиш цяла година добрини и ставаш Светъл и обратното, ако си вършил злини — ставаш Тъмен. Не. Нужно е нещо друго, което да преобърне всичко вътре в теб. Да направи бяло всичко, извършено от теб преди... или напротив, да го зачеркне.

— Мерлин се е хванал заради избиването на младенците, нали? — попитах аз.

— Мисля, че да — каза Арина. — Заради какво друго? Прекалено много му се е искало да създаде на земята царство на справедливостта и благородството, затова и е полагал такива грижи за Артур. Как може да се церемониш заради една велика цел? А в линиите на вероятностите е имало младенец, който ще порасне и ще разруши цялото кралство... Не съм живяла тогава, не съм могла да знам какво е мислил и е искал Мерлин. Но в мига, в който е решил да

погуби невинни заради мечтата си, е умрял Великият Светъл маг, за да се роди Великият Тъмен.

Пак Уроборос. Живот в смъртта и смърт в живота...

Наистина ли всичко е толкова просто при Арина? Омръзнало ѝ било да бъде Тъмна, теглило я било да върши добрини — и ето че станала Светла. Превъзпитала се като старицата Шапокляк и застанала от другата страна на барикадата...

Или тук има още нещо? В онези дълговременни и сложни отношения, които я свързваха с Хесер? В техните съвместни интриги, когато Светлият Маг и Тъмната вещица са вървели към една и съща цел? Дали Хесер я беше склонил да избере Светлината, или Арина беше разбрала, че между нейния Мрак и Светлината на Хесер няма чак толкова голяма разлика?

Не знам. И тук тя нямаше да отговори. Нямаше да отговори и на въпроса дали Хесер и Завулон са знаели предварително за нейните планове, позволявайки на „Последния патрул“ да посяга на наследството на Мерлин.

— А как се събра с Едгар? Тайна ли е?

Едгар мълчеше. Нещо шепнеше... изглежда, доколкото му беше възможно, цереше травмата си.

— Каква ти тайна сега. — Арина погледна своя съратник и, очевидно — любовник. — Той все пак успя да ме проследи. За него това се беше превърнало в принципен въпрос. Че ме проследи — проследи ме, но в онзи момент вече не му се искаше да се издигне в службата. Жена му беше загинала, той беше разбрал за последния артефакт на Мерлин, и искаше да се добере до него. Най-лесният път за целта е да станеш Висш, при това не просто Висш — а нулев, като Мерлин. Едгар смяташе, че аз ще успея да възстановя книгата „Фуаран“. Тук малко ме надцени. Но разказът за Венеца на Всичко ми хареса. И тогава ние с него сключихме съюз.

Кимнах. Очевидно точно така беше станало. Едгар, вече обсебен от идеята да се сдобие с артефакта, е намерил Арина. Дватамата заедно са включили в „Последния патрул“ закопнелия за мъст Саушкин. И са се заложили за работа. Инквизитор с достъп до най-мощното хранилище на магически амулети; много умна вещица, която се е превърнала в Светла; полудяващ от мъка по сина си и жена си Висш вампир...

Тъжна компания се е получила.

И страховита.

— Не те ли е страх, че Венецът ще стане твоя грешка, Арина? Както Мордред се е превърнал в грешката на Мерлин?

— Страх ме е — каза тя. — Има нещо такова... та какво сега, сбъркахме ли, че те взехме в плен? Измисли ли как да се сдобием с Венеца на Всичко?

— Да — казах аз. — За седмия слой — това е уловка на Мерлин. Живият, без да е нулев, не може да влезе в царството на мъртвите.

— На тези, които са си отишли — без каквато и да било злоба ме поправи Генадий. — Отишлите си, не мъртвите.

Защо се засяга толкова от това? Защото и той не е жив ли?

— И аз смятам, че не може да се влезе — кимна Арина. — Да имаме „Фуаран“ — бих успяла да издигна Едгар до нулев. А без книгата е трудна работа. За някои неща се сетих, нещо успях да напиша отново, по някакъв начин го издигнах до Висш. Изглежда, не ми достигат опит и умения да съпернича на самата книга „Фуаран“... та какво успя да измъдриш?

— Венецът на Всичко е на петия слой — казах аз. — Вие сте могли да го вземете още преди две седмици!

Арина присви очи, загледала в мен. А аз започнах да разправям всичко, за което разтягах локуми пред Едгар и Генадий в самолета. За крачката назад. За главата и опашката. За голема.

— Сигурно лъжеш — замислено каза Арина. — Добре ги редиш... Обаче е твърде просто за самия Мерлин. А? Какво ще кажеш?

— И според мен лъже — подкрепи я неочаквано Генадий, който в самолета никак не беше проявил недоверието си. — Трябваше да вземем дъщерята...

— Гена, нека и в най-лошия кошмар не ти се присънва да пипнеш това момиченце — каза тихо Арина. — Ясно ли ти е?

— Ясно — моментално се усмири Генадий.

— Е, какво, чароплетецо? Истината ли казваш, или лъжеш? — Арина ме погледна в очите. — А?

— Истината ли? — Аз се приведох напред. Сега можеше да ме спаси само яростта... и разбира се, искреността. — Аз да не съм ти Мерлин случайно? Откъде да знам истината? Метнаха ми на врата това добиче, заплашваха ме, че ще вдигнат във въздуха половин Москва

заедно с жената и детето, а после ми заповядаха да отговоря как да се вземе артефакта! Откъде да знам дали съм прав, или не? Мислих по въпроса. И ми се струва, че това може да е правилният отговор! Но никой не може да ти даде гаранции, включително аз!

— Какво още искате от мене, мъчители мои мили и драги... може би и „Мурка“ да ви изсвиря на всичкото отгоре? — неочаквано каза Едгар.

Не разбрах веднага, че се шегува. Рядко му се случваше да го прави.

— И все пак в тази версия има нещо — допълни той, като ме гледаше с неприязън. — Прилича на истина.

Арина въздъхна. Разпери ръце и каза:

— Какво пък, не ни остава друго, освен да проверим. Да тръгваме.

— Стоп — казах аз. — Едгар обеща, че Котакът ще бъде свален от врата ми.

— Щом си обещал — свали го — заповяда Арина след кратък размисъл. — А ти, Антоне, имай предвид, че сега си силен, но ние сме трима и не сме по-слаби. Хич не си и помисляй да ни въртиш номера.

ГЛАВА 6

Шофираше Геннадий. Изглежда, Едгар и Арина смятаха, че те по-добре ще се справят със задачата да ме задържат, ако се опитам да избягам или да ги нападам. Седях на задната седалка, заклещен между Едгар отляво и Арина отдясно.

Не се опитвах да бягам или да нападам, с прекалено много козове разполагаха. Е, наистина бяха махнали Котарака от врата ми, кожата под пухкавата лента беше издраскана и ме сърбеше.

— Венецът е под много по-сериозна охрана — отбелязах аз. — Не те ли е страх от кръвопролитната битка, Арина? Съвестта ти ще удържи ли на изпитанието?

— Ще минем без големи кръвопролития — отговори уверено Арина. — Доколкото е възможно.

Много се съмнявах, че това е възможно, но не започнах да споря. Мълчаливо гледах предградията, през които пътувахме, сякаш надявайки се да видя Лермонт или чернокожия му помощник, да ги предупредя поне с поглед, жест...

Ако се опитам да избягам, най-вероятно ще ме хванат... Трябва да се чака.

Денят едва започваше да преваля, започваше най-туристическото време, но днес Единбург изглеждаше съвсем различен, отколкото преди две седмици. Хората по улиците бяха някак притихнали и тъжни, небето беше покрито с тънка облачна пелена, а над града кръжаха разтревожени от нещо птици.

Какво пък, всичко на света усеща приближаващия катаклизъм. Дори хората и птиците...

В джоба ми издрънча телефонът. Погледнах въпросително Арина.

— Приеми повикването, но бъди благоразумен — каза тя.

Погледнах дисплея. Светлана.

— Да.

Връзката, като напук, беше чудесна. Да не повярваш, че ни деляха хиляди километри.

— Още ли си на работа, Антоне?

— Да — казах аз. — Пътувам с колата.

Арина ме гледаше внимателно. Със сигурност чуваше всяка дума, изречена от Светлана.

— Нарочно не ти се обаждах. Казаха ми, че е имало някакво произшествие... някакви терористи, напompани с магия... ти заради това ли закъсняваш?

В гърдите си усетих топлинката от слабото пламъче на надеждата. Аз още не закъснявах! Светлана не можеше да очаква, че ще се прибера толкова рано.

— Заради това, разбира се — отвърнах.

Хайде, сети се! Приложи магия! Ти можеш да разбереш къде се намирам сега. Да вдигнеш тревога. Да предупредиш Хесер, а той да се свърже с Лермонт. Ако Нощният патрул на Единбург е подготвен за нападение, това означава край за „Последния патрул“.

— Все пак не закъснявай много — помоли Светлана. — Да не би да са ти малко подчинените? Не се нагърбвай сам с всичко. Става ли?

— Задължително — казах аз.

— Със Семьон ли си? — небрежно попита жена ми.

Не успях да отговоря — Арина поклати глава. Ами да, ако Светлана подозира нещо, след евентуален утвърдителен отговор, тя може да звънне на Семьон.

— Не — казах аз. — Сам съм. Имам специална задача.

— Искаш ли да ти помогна? Нещо се застоях у дома. — Светлана се засмя.

Арина се напрегна.

— Остави, работата е дребна. Инспекционно пътуване.

— Хубаво тогава, оправяй се — каза Светлана с леко огорчение. — Обади се, ако видиш, че много ще се забавиш. Ох, там Надя прави някакви бели, доскоро...

Тя прекъсна връзката. А аз пхнах мобилния в джоба. И гледайки право в лицето успокоилата се Арина, натиснах три пъти бутоните на телефона. Входящи номера, набиране на последния входящ номер, отказване.

Край. Не рискувах да оставя телефона включен. Арина беше способна да чуе позвъняванията, долитащи от джоба ми. Обаждането беше минало, но дали международната телефонна мрежа беше успяла

да го обработи при изключването на обратната връзка от моя страна? Не знаех. Оставаше само надеждата в алчността на мобилните оператори, за които беше много по-изгодно да осъществят връзката и да гушнат парички от сметката.

Както и да се надявам на това, че когато телефонът на Светлана иззвъни и се изключи, тя няма да ме потърси, а ще използва магия. Арина и Едгар са много по-възрастни и по-мъдри от мен. Обаче за сметка на това за тях мобилният телефон завинаги ще си остане преносим вариант на оня тромав агрегат, в който се е налагало да се крещи: „Госпожице! Госпожице! Свържете ме със Смолни!“

— Тя е заподозряла нещо — каза Едгар. — Напразно направи това с бомбата... дори да не се беше взривила, щяхме да разполагаме с коз!

— Нищо — каза Арина. — Дори да е заподозряла... те вече нямат време. Антоне, я ми дай апаратчето.

В погледа ѝ се появи подозрение. Безмълвно ѝ подадох телефона, като демонстративно го извадих с връхчетата на пръстите, без да докосвам клавиатурата.

Арина погледна апарата, убеди се, че е в режим на готовност. Сви рамене и го изключи.

— Ще минем без обаждания, става ли? Ако имаш нужда да се обадиш, ще поискаш моя телефон.

— Няма ли да те разоря? — поинтересувах се учтиво аз.

— Няма да ме разориш. — Арина наистина извади своя телефон. Набра някакъв номер — не от списъка с телефоните, а като въвеждаше всяка цифра поотделно, като едно време. И каза тихо: — Време е. Действай.

— Съучастниците още не са се свършили, така ли? — попитах аз.

— Това не са съучастници, Антоне. Наемни работници са. Хората могат да бъдат съвсем ефикасни съюзници, ако бъдат снабдени с неголеми количества амулети. Особено ако са такива, каквито има Едгар.

Погледнах към издигащия се над града кралски дворец, който увенчаваше останките на древен, угаснал завинаги вулкан. Ама че работа, за втори път идвам в Единбург, а нямам време да разгледам главната му забележителност...

— И какво сте подготвили този път? — попитах аз.

Някаква мисъл се мяркаше в крайчеца на съзнанието ми, дращеше като Шрьодингеровия Котак. Нещо много важно...

— Колкото и да е смешно, аз съм приготвил още един артефакт на Мерлин — каза Едгар. Той вече се беше свързал от моя неджентълменски удар. — Така наречения Сън на Мерлин.

— Е, да, той е бил малко еднообразен с названията — кимнах аз. — Сън ли?

— Това е просто сън. — Едгар разпери ръце. — Арина много се изтормози заради прекаления брой жертви миналия път. Сега всичко ще мине... културно.

— А ето го и първото пламъче на културата — казах аз, загледан в пушещото отпред такси. Шофьорът очевидно беше заспал на влизане в завоя, колата беше се качила на тротоара и се беше забила в старинната сграда. Най-ужасното бе не димът под капака на двигателя, нито неподвижните тела вътре в купето. Тротоарите бяха пълни със застинали тела на граждани и туристи — и младо момиче, което, изглежда, бе паднало, и първо е било отхвърлено към стената от решетката на радиатора, а след това е било притиснато от старомодната черна кутия на таксито. Девойката навярно умираше. Можеше да е доволна единствено от това, че умира в съня си.

Това не беше хуманният Морфей, на който обучават в Нощния патрул, който дарява на хората само няколко секунди преди безпаметното заспиване. Сънят на Мерлин действаше моментално. Локализацията му беше учудващо равномерна, аз виждах границата, при която свършваше действието на артефакта. Двама възрастни, които вървяха отпред, паднаха, потъвайки в сън. А изостаналото с няколко крачки момченце на седем-осем години не беше заспало и сега с плач се опитваше да разбуди неподвижните си родители. Не се очертаваше да получи помощ — хората, които не бяха попаднали в зоната на съня, хукнаха да бягат със завидна пъргавина. Това беше разбираемо, защото отстрани всичко изглеждаше като действие на някакъв свръхтоксичен газ. И все пак видът на ревящото мъниче, което се опитваше да вдигне спящите си родители зад тичащата тълпа беше почти толкова трагичен, както и гледката на убитата при сблъсъка девойка.

Едгар проследи с безизразен поглед димящото такси, което подминавахме. Изглежда, това бе добър момент за бягство... ако аз все

пак се канех да бягам.

— Напомня ли ти нещо? — попитах аз.

— Случайните жертви са неизбежни — изрече Едгар пресипнало. Гласът му беше спаднал. — Аз знаех на какво съм се решил.

— Жалко, че те не го знаеха — казах аз. И погледнах Едгар през Сумрака.

Лошо, много лошо. Той целият беше накичен с амулети, опасан бе с десетки магии, на върховете на пръстите му трепереха готови да се изстрелят заклинания. Целият сияеше от очакващата приложението си Сила. Точно по същия начин изглеждаха Арина и Генадий. Дори вампирът не се беше отказал да си сложи магически дрънкулки.

Нямаше да се справя със силови методи.

В пълна тишина, придвижвайки се покрай обсипани с тела тротоари и неподвижни коли (изброих три горящи), ние се доближихме до „Подземията“. Слязохме от колата.

Отвъд дерето, на Принцес стрийт, също всичко беше застинало, но отнякъде вече долиташе воят на сирени. Хората винаги преодоляват паниката. Дори когато не знаят с какво са се сблъскали.

— Да вървим. — Едгар лекичко ме побутна в гръб.

Заслизахме надолу. За миг се извърнах, загледан в каменната корона на замъка над покривите на къщите.

Ами да. Разбира се. Трябваше само да се помисли и да се сглоби пъзелът. Мерлин е бил учудващо великодушен, когато е съчинявал стиховете си...

— Какво се мотаеш! — подвикна ми Едгар. Той вече беше кълбо от нерви — и в това нямаше нищо чудно. Очакваше срещата с онази, която обичаше.

Подминахме неподвижните тела. Сред тях имаше и хора, и Различни, Сънят на Мерлин не правеше разлика между тях. Забелязах неколцина спящи Инквизитори, зад бутафорните стени всичко просто сияеше от аури. Те чакаха — и засадата беше подготвена както трябва.

Само дето никой не беше наясно каква е цялата мощ на приложения артефакт.

— А за бариерата на трети слой не сте забравили, нали?

— Не — отговори Арина.

Забелязах, че докато вървахме, ту Едгар, ту Арина оставяха на пода и по стените на „Подземията“ заредени с магия предмети, наглед съвсем невинни: късчета хартия, дъвки, парченца канап. На едно място Едгар бързо нарисова на стената няколко странни символа с червено тебеширче, което стана на прах в мига, в който довърши последната завъртулка. На друго Арина с усмивка разпиля по земята кутийка кибрит. „Последният патрул“ явно се опасяваше от евентуално преследване.

Накрая влязохме в залата с гилотината, кой знае защо избрана от „Последния патрул“ за точка на влизане в Сумрака. Сигурно тъкмо тук се беше концентрирала Силата, в центъра на фунията.

И тук, покрай двама спящи магове от първо равнище, се намери един човек, който будуваше.

Млад, набит, нисък, с очила и интелигентно лице, с дънки и пъстра риза, той изглеждаше много кротък. В ъгъла на стаята забелязах спящо момиченце на около десет години с грижливо сложена под главата ученическа чанта. Те какво, да не би да са решили да отворят прохода с кръвта на дете?

— Дъщеричката ми заспа — разпръсна заблудата ми човекът. — Твърде интересно устройство, признавам... — Той извади от джоба си малка сфера от преплетени на решетка груби метални лентички. — Лостчето се измести и вече не може да се върне назад.

— Така и трябва — каза Едгар. — Ще се върне обратно след повече от седемдесет години. Така че за теб устройството е без полза, ще го оставиш тук. Дръж!

Той хвърли на мъжа пачка банкноти. Човекът я хвана във въздуха, прокара небрежно пръст по ръба на банкнотите. Забелязах, че държи ръката си зад гърба. Леле-мале...

— Всичко е точно — кимна мъжът. — Обаче мен донякъде ме притесняват мащабите на случващото се... и устройствата, които използвате. Струва ми се, че сделката ни е била сключена при преднамерено неравни условия.

— Нали казах, че ще стане така — обърна се Едгар към Арина. Отново се обърна към мъжа: — Какво искаш? Още пари ли?

Мъжът поклати глава.

— Вземай парите и детето и си тръгвай — каза Арина. — Това те съветвам.

Мъжът облиза устни. После разкопча ризата си.

Оказа се, че изобщо не е дебел. Торсът му беше окован в нещо като ортопедичен корсет. Само дето от ортопедичните корсети не стърчат проводници.

— Килограм пластичен взрив. На принципа на бутона на мъртвеца е — каза мъжът, вдигайки лявата си ръка. — Ще взема тази сфера, всички странни дрънкулки, които намерих у тези момчета — той подритна един от лежащите Различни — и всичко, което носите в джобовете си. Разбрано?

— Какво има за неразбиране — каза Едгар. — Още в началото казвах, че точно така ще стане. Правилно съм се спрял на тебе.

Изведнъж забелязах, че Генадий вече не е сред нас.

— И това ме отървава от ред морални проблеми — каза Едгар и се извърна.

Поясът с експлозива изведнъж се пръсна на парчета. Не беше взрив, а нещо като замахване на невидима ноктестна ръка, движеща се с неестествена скорост... например — от Сумрака. Мъжът с недоумение разтвори лявата си длан — от нея изпадна малък бутон с нелепа опашчица от откъснат проводник. Не беше лъгал, значи...

В следващия момент мъжът се разкрещя и аз също предпочетох да се извърна.

— Рядко гнусен тип — каза Едгар. — Той наистина ни заплашваше, макар че момиченцето му е родна дъщеря. За сметка на това получихме нужната ни кръв, без убийства на невинни хора, които толкова наскърбяват Арина.

— Ти изобщо не си по-добър от него — казах му.

— Аз и не претендирам. — Едгар сви рамене. — Да тръгваме. Не ни е за пръв път да ходим заедно в Сумрака, нали?

Той дори ме хвана за ръка. Аз не протестирах. Намерих на пода сянката си — и стъпих в нея. През напора на ледения вятър, в пронизаното от студ, зажадняло пространство на Сумрака...

Първи слой.

Без да се мотаем — напред. Втори слой. Пространството наоколо кипеше — дали раздразнено от живата кръв, дали от пробитото някога от Мерлин мироздание.

Едгар и Арина продължаваха да са до мен. Концентрирани, напрегнати. А след миг се появи и Генадий, облизващ окървавените си

устни. На втория слой беше станал направо неузнаваем — от такава чудовищна злоба и безумие беше обезобразено лицето на Саушкин-старши.

Трети слой. Тук продължаваха да бушуват отзвучите на водовъртежа на Силата, доскоро преграждащ пътя надолу. Едгар се заозърта и изрече:

— Някой върви след нас... знакът сработи.

— Успешно ли? — От устата на Арина изхвърча облаче пара.

— Не знам. Да вървим надолу!

Четвъртият слой ни посрещна с розово небе и цветен пясък. Издърпах ръката си от хватката на Едгар и казах:

— Бяхме се разбрали! Няма да се бия с голема!

— Никой не те и кара — ухили се Едгар. — Не се бой, ще постоиш отстрани.

Именно тук се канех да завържа спор. Да протакам, да избягам, та дори, ако ми се удаде, да остана, като изпратя „Последния патрул“ на безсмислена схватка с чудовището.

Но мен сякаш нещо ме тласкаше. Сякаш ме беше обзела същата мания, която беше обсебила Арина, Едгар и Геннадий. Длъжен бях да се спусна на пети слой... длъжен бях!

Дори приспивайки тяхната бдителност...

— Добре, но не смятам да си залагам главата за вас! — изкрещях аз и под бдителния поглед на Едгар стъпих на пети слой.

Те изникнаха до мен почти моментално. Да, здравата се бяха напompали. Само Геннадий леко изостана, изглежда, не беше успял да премине от първия опит.

Тук все пак беше далеч по-приятно от горните слоеве на Сумрака! Прохладно, студеничко, но вече без изсмукващия живота леден вятър. Освен това цветовете бяха почти естествени...

Огледах се, търсейки с поглед голема. И го открих на около двеста метра от нас — от високата трева стърчаха две змийски глави, които се въртяха като перископите на подводници. И ето че големът ни откри. Главите трепнаха, източиха се по-нагоре. Разнесе се съскане, което щеше да е доста подобно на змийското, ако не идваше от такова далечно разстояние...

След миг змията вече се плъзгаше към нас, като някак успяваше да държи над тревата и двете си глави.

— Глава и опашка — замислено каза Арина. — Не знам, не знам... Едгар, пусни му Конг.

Разбрах какво има предвид, когато Едгар извади от джоба си малка статуетка от нефрит — маймуна с дълги ръце и къси остри рогца, стърчащи от челото. Инквизиторът подиша срещу фигурката, после внимателно отвинти главата ѝ — вътре фигурката се оказа куха — и внимателно пусна отворения флакон в тревата. Едва успяхме да се отдръпнем, когато изпуснатият от съдинката зелен дим започна да се превръща в чудовище.

Кинг Конг изобщо не приличаше на дева, който беше преследвал Алишер в Самарканд. Общо взето и на ръст не можеше да се мери с него, беше най-много три метра висок. Но озъбената паст, мускулестите лапи с остри нокти, твърдата козина с тъмнозелен цвят и горящите от тъпа злоба оранжеви очи впечатляваха много повече от сантименталния исполин от филма.

Освен това Кинг Конг сигурно не е смърдял толкова отвратително и остро. Как е възможно един голем да смърди така, нали не е от плът и кръв, дори не е и от глина, а от концентрирана Сила, натикана за неопределено време в магически съд? Не знам. Може това да е случаен страничен ефект, а може и да е шегичка на създателя на дева.

— Върви и убий това! — изкрещя Едгар, сочейки змията. Конг изрева и с огромни скокове се втурна да пресрещне змията. Тя не се уплаши ни най-малко, дори живна при вида на достоен съперник и се заплъзга насреща му. Земята потреперваше под краката ни, гръмовният рев на маймуната и оглушителното съскане на змията се сливаха в единен разтърсващ грохот.

Време е! Докато са омагьосани от очакването на схватката.

Извърнах се — и се вкамених. Зад гърба ми стоеше нисък брадат старец с бели дрехи. Той ту изглеждаше съвсем реален — можех да преброя всяко косъмче в побелялата му брада, да се взра в умореното му, набраздено от бръчки лице — ту се превръщаше в размазана бледа сянка, през която прозираха тревата и небето.

Старецът бавно посочи надолу под нозете си. Повтори жеста.

Той искаше от мен да се потопя в шести слой?

Посочих с ръка надолу. Старецът кимна, на лицето му се изписа облекчение.

И започна да се разтапя във въздуха.

Нямаше време за колебания. Всеки миг някой от „Последния патрул“ можеше да се обърне и да разбере, че се готвя за бягство.

Силата е в мен! Ще мога да се потопя на шести слой.

Сянката ми е в мен! Винаги я виждам.

Трябва да направя това, нали така? Значи ще го направя!

Блъсна ме леден вятър.

Вече прекрочвайки бариерата, дочух гласа на Арина:

— След нас наисти...

Гласът утихна, скри се зад границата, отделяща шести слой. Зад границата, пазеща света на отишлите си Различни.

— Благодаря ти, че дойде — каза старецът. И се усмихна.

Преди да отговоря, се огледах наоколо.

Ден. Слънце и бели пухкави облачета в синьото небе. Зелена трева на поляната. Чуруликане на птиците, накацали сред клоните.

Пред мен стоеше древен побелял старец. Дрехите му май никога не са били бели — грубото сивкаво домашнотъкано платно изглеждаше снежнобяло само на пръв поглед. Освен това той беше бос... само дето в това нямаше никаква пасторална умиляваща топлина, никаква близост до природата. Човекът беше бос просто защото не смяташе за нужно да си губи времето за направата на обувки.

— Приветствам те, Велики — казах аз, свеждайки глава. — За мен е чест... да видя Великия Мерлин.

Старецът ме гледаше с любопитство право в лицето. Сякаш ме виждаше не за пръв път, но едва сега беше получил възможността да ме разгледа както трябва.

— Чест? Добре ли познаваш живота ми, Светъл маго?

— Някои неща — свих рамене аз. — Знам за кораба с дечицата.

— И въпреки това е „чест“ за теб?

— Струва ми се, че вече си платил за много неща. Освен това за милиони хора си мъдрият защитник на доброто и справедливостта. Това също е нещо.

— Те бяха само девет... — измърмори Мерлин. — Легендите... винаги преувеличават. И лошото, и доброто...

— Но ги е имало.

— Да — потвърди той. — Защо мислиш, че съм си платил? Нима не ти харесва раят, който очаква Различните след смъртта?

Вместо отговор, се наведох и откъснах една тревишка. Пъхнах я в устата си и я захапах. Тревният сок беше горчив... само че малко недостатъчно горчив. Присвих очи и погледнах слънцето. То сияеше в небето, но светлината му не беше заслепяваща. Плеснах с ръце — звукът беше съвсем леко приглушен. Вдишах с пълни гърди — въздухът беше свеж... и все пак в него не достигаше нещо. Оставаше някаква лека застоялост, като в изоставения апартамент на Саушкин...

— Всичко тук е малко неистинско — казах аз. — Не му достига живот.

— Браво на теб. — Мерлин кимна. — Мнозина не забелязват това веднага. Мнозина живеят тук с години, векове... преди да разберат, че са били излъгани.

— Не се ли свиква? — попитах аз.

Мерлин се усмихна.

— Не. С това не се свиква.

— Помниш ли вица за фалшивите играчки за елха, Антоне? — попита някой зад гърба ми. Аз се обърнах.

На пет крачки от мен стоеше Тигърчето.

Те бяха много на брой. Твърде много бяха онези, които стояха и слушаха разговора ми с Мерлин. Игор Теплов и Алиса Доникова — те стояха един до друг, държаха се за ръце, но на лицата им нямаше щастие. Момичето-върколак Галя криеше очите си. Мурат от Самаркандския патрул ми махна смутено с ръка. Тъмният, когото убих навремето, хвърляйки го от кулата в Останкино, ме гледаше без злоба и раздражение.

Те бяха много, много на брой. Дърветата ми пречеха да видя колко са. Но ако не беше гората, щяха да са се наредили до самия хоризонт. Напред бяха пуснали онези, които познавах.

— Помня, Тигърче — казах аз.

Повече не изпитвах нито страх, нито озлобление. Само тъга — тиха и уморена.

— Наглед те са като истински — каза Тигърчето и се усмихна. — Само дето изобщо не могат да те зарадват...

— Ти изглеждаш добре — измънках аз, само за да кажа нещо.

Тигърчето огледа замислено наметалото си от тигрова кожа и кимна:

— Постарах се. Заради срещата.

— Здравей, Игор! — казах аз. — Здравей, Алиса!

Те кимнаха. После Алиса каза:

— Обаче браво на теб. Силен си. Само не си вирвай носа, Светъл маго! Та на теб ти помагаше самият Мерлин.

Погледнах към стареца.

— Понякога — каза деликатно той. — Е... при оная ваша чудата кула. И още когато се биеше с върколака в гората... И съвсем мъничко...

Вече не го слушах. Озъртах се, за да видя онзи, чиито думи бяха най-важни за мен.

Костя избута Различния, зад чийто гръб бе застанал, и излезе насреща ми. Като че ли изглеждаше най-добре и в същото време най-нелепо от всички присъстващи — носеше остатъци от космически скафандър, който някога е бил бял, а сега беше почернял и прогорен на няколко места.

— Здравсти, съседе — каза той.

— Здравсти, Костя — отговорих аз. — Аз... аз отдавна исках да ти кажа. Прости ми.

Той се смръщи:

— Хайде зарежи тия твои светли обноски... какво има да ти прощавам... Бихме се честно, ти победи честно. Всичко е наред. Аз трябваше да се досетя, че слагаш Щита не от страх...

— Все едно — казах аз. — Знаеш ли, мразя работата си. Превърнах се във винтче, в част от машина, която не знае що е милост!

— Че то има ли друга оправия с нас? — Костя изведнъж се усмихна. — Престани... Ти... такова... прости на баща ми. Ако можеш. Той не беше такъв.

Кимнах:

— Ще се постарая. Ще се опитам.

— Кажи му, че ние с мама го чакаме — Костя направи кратка пауза и допълни твърдо: — Тук.

— Ще му кажа — обещах аз, търсейки с поглед Полина.

Костя изведнъж пристъпи напред, стисна непохватно ръката ми и се отдръпна.

И в онзи мимолетен миг, докато дланите ни се докосваха, аз усетих как студената му ръка се затопли, кожата му изведнъж стана розова, а в очите му се върна блясъкът. Костя стоеше, олюлявайки се, и гледаше дланта си.

А моята изгаряше от вледеняващ студ...

Строят на Различните трепна. Те бавно, неволно тръгнаха към мен. В очите им се четеше глад и завист — в очите на всички, дори на Тигърчето, дори на Игор, дори на Мурат...

— Спрете! — изкрещя Мерлин. С един скок застана между мен и отишлите си Различни, вдигайки високо нагоре ръце. Забелязах, че грижливо ме заобикаля, за да не ме докосне. — Стойте, безумци! Минутите живот... това не е същото, което искаме, не е това, което чакахме!

Те спряха. Смутено започнаха да се споглеждат и отстъпиха назад. В очите им обаче, както и преди, гореше гладен пламък.

— Върви си, Антоне — каза Мерлин. — Ти разбра всичко и знаеш какво трябва да се направи. Върви!

— Няма как да мина, там е „Последният патрул“ — казах аз. — Освен ако твоят голем не ги спре...

Мерлин погледна някъде през мен и каза с въздишка:

— Големът е мъртъв. И двата голема са мъртви. Жалко... понякога излизах до пети слой да си поиграя със змията. Но тя също тъгуваше.

— Можете ли да ме изпратите? — попитах аз.

Мерлин поклати глава:

— Малцина от нас са способни да излязат дори до пети слой. Първия могат да го достигнат само единици, при това там сме безпомощни.

— Но аз няма да мога да мина покрай тях — казах аз. — А направо... на седмия слой също няма да мога да отида.

Ние се усмигнахме един на друг.

— Ще ти помогнат — каза Мерлин. — Само направи всичко правилно, моля те.

Кимнах.

Не знаех дали ще се получи. Можех само да положа всички усилия.

А в следващия миг въздухът до мен завибрира, сякаш нещо, кипящо от преливаща Сила, пробиваше Сумрака. Какви слоеве... какви разстояния... какво означаваше това пред лицето на тази звъняща от осъзнаването си Сила?

Надюшка стъпи на тревата. Размаха ръце, не успя да запази равновесие и седна на дупето си, загледана в мен.

— Ставай — казах строго аз. — Там е влажно.

Надя скочи, отупвайки кадифеното си гащеризонче, и изстреля на един дъх:

— Първо, мама ме научи да влизам в сянката! Второ, там маймуната и змията се биха и се победиха една друга! Трето, двама чичковци и една леличка гледат змията и говорят много лоши думи! Четвърто, мама ми нареди веднага да те заведа вкъщи да вечеряме!

Тя се запъна, откривайки, че е заобиколена от цяла тълпа. Смути се, сведе очи и измърмори с глас на възпитано момиченце

— Здравейте...

— Здравей. — Мерлин приседна пред нея. — Ти си Надежда, нали?

— Да — каза гордо Надя.

— Радвам се, че те видях — каза Мерлин. — Заведи татко си у вас. Само че не веднага вкъщи, а първо назад, при хората. А после у дома.

— Назад, това е напред? — уточни Надя.

— Така е.

— Приличаш на магьосника от анимационното филмче — каза подозрително дъщеря ми. За всеки случай отстъпи назад към мен и ме хвана за ръка, което явно й придаде увереност.

— Че аз си бях магьосник — призна си Мерлин.

— Добър или лош?

— Различен. — Той тъжно се усмихна. — Тръгвай, Надежда.

Поглеждайки Мерлин с известен страх, Надя ме попита:

— Тръгваме ли, тате?

— Тръгваме — казах аз.

Извърнах се, кимнах на Различните, които ни гледаха мълчаливо. С тъга и очакване. Първа, прощавайки се, вдигна ръка Тигърчето. После Алиса. А сетне вече всички махаха към нас... сбогувайки се завинаги.

И тогава моята дъщеря, току-що инициираната Абсолютна възмездница, направи крачка напред, а аз я последвах. Държах я за ръка, за да не се изгубя сред бушуващия вихър на Силата, която бе завършила своя кръг и се връщаше в нашия свят.

Защото Сумракът, разбира се, е безкраен, също както е безкраен всеки пръстен.

Защото топлината на човешката обич и студът на човешката омраза, стремителният бяг на зверовете и полетът на птиците, потреперването на крилете на пеперудата и растежът на покълващото през пръстта зърно не си отиват безследно. Защото всемирният поток на живата Сила, от който жадно откъсват своите мизерни трошици паразитите като синия мъх и Различните, не изчезва безследно — а се връща в очакващия възраждането му свят.

Защото всички ние живеем на седмия слой на Сумрака.

ЕПИЛОГ

— Колко! Красиво! Е! Тук! — възкликна Надя.

Взех я в ръце. Стояхме на павирана улица в Единбург, заобиколени от стотици, хиляди спящи хора. Сирените виеха все по-близо — времето на Различните изтичаше.

— Да — съгласих се аз. — Тук всичко е истинско.

— Само че всички спят — отбеляза тъжно Надя. — Като в приказката за спящата царска дъщеря. Може ли да ги събудя?

Тя може... Та тя сега вече всичко може — ако бъде научена.

— А ти не се ли умори? — попитах аз. На мен краката ми се подкосяваха и леко ми се виеше свят.

— От какво? — учуди се Надя.

— Малко по-късно... — казах аз. — Малко по-късно ще събудим всички... които можем. Татко ти сега трябва да свърши нещо голямо. Ще ми помогнеш ли?

— Как?

— Просто ме дръж за ръката — казах аз. Затворих очи. Затаих дъх.

Трябваше да усетя този град. Камъните и стените, които помнеха Мерлин и Артур. Хората можеха да са забравили, но камъните помнеха. И древната крепост, застинала като венец над града, помнеше и чакаше.

Защо сме толкова глупави понякога? Защо очакваме магията да е скрита в това, което може да бъде взето в ръце, след като тя може да е навсякъде около нас?

Разбира се, Великият Мерлин не беше крил главното си творение в Сумрака, не беше разчитал на силата на голема, но не беше разчитал и на здравината на раклите. Хилядолетие и половина се беше извисявала на скалата тази древна крепост, бяха я отбранявали и завземали, разрушавали и построявали отново, там бяха пазили съкровищата си гордите шотландски крале — но там, в основата на всички основи, заложили от Мерлин, очакваха своя час камъните, покрити с плетеницата на руните.

Трябваше само да се пресегнеш към тях. Да ги докоснеш, да ги усетиш...

— Светли! — изреваха зад гърба ми. Аз се извърнах, излизайки от транса.

Едгар и Арина стояха неподвижно, загледани в мен — и аз с учудване установих, че погледите им са изпълнени със страх. А Генадий бягаше. Тичаше и крещеше. Да не смяташе, че силата на магията зависи от това колко високо викаш? Генадий летеше, правейки огромни скокове, преобразяваше се в движение и все повече губеше човешкия си облик. Зъбите му растяха, кожата му все повече приличваше на мъртвешка, косата му капеше на бели сплъстени кичури.

Вдигнах ръка, събирайки Сила за Сивия молебен.

Но в този миг Надя направи крачка напред и извика право в лицето на вампира:

— Недей да крещиш на татко!

Генадий започна да се олюлява. Онова, което го беше ударило, беше по-силно от омразата. Но той вече не можеше да се спре, продължаваше да тича, като срещу ураган. И рухна пред краката ни. Надя изписка и се скри зад гърба ми.

Аз приклекнах и надникнах в очите му.

— Костя и Полина те чакат. Помолиха да дойдеш. Сега. Докато още има време.

За миг безумието се оттегли от очите му. Саушкин ме погледна и попита:

— Те не могат ли?

— Те не могат да дойдат. И никога не биха могли. Но аз ще направя онова, за което ме помолиха. Върви, докато още има време.

— Помогни ми, Антоне — каза той с почти нормален глас.

— Надя, извърни се! — заповядах аз.

— Не гледам, не гледам! — замърмори дъщеря ми, като се извърна и за по-сигурно закри лицето си с длани.

Аз вдигнах ръка — Генадий наблюдаваше като омагьосан всяко мое движение. И Сивият молебен изпрати вампира на шестия слой на Сумрака.

Надигнах се и погледнах Едгар и Арина. Те не гледаха мен и Генадий, а само Надя.

— Нулева — каза Арина с възхищение. — Абсолютна Вълшебница.

— През следващите пет минути няма да ми е до вас — казах аз. — А после...

— Ние имаме Минойската сфера — изрече умолително Едгар. — Може ли?

— Ще почнат да ви търсят — казах аз. — И аз ще ви търся, имайте го предвид. Но сега разполагате с пет минути. Само защото те ме помолиха да прощавам на такива като вас.

— Какво искаш да направиш? — попита Арина.

— Това, за което мечтаеха отишлите си. Да им даря смърт. Защото без смъртта възраждането е невъзможно.

Едгар присви очи. Отвори чантичката, окачена на колана му. Извади оттам малко кокалено топче и го подаде на Арина, която мълчаливо го пое.

— Помогни и на мен, Светли — каза Едгар. — Какво ти коства?

— Ти целият си в защитни магии като коледна елха. Как да ти помогна?

— Аз ще ти помогна — внезапно каза Арина. — А ти не се отвличай. Върши си работата.

Не разбрах какво направи тя. Май само размърда устни. Едгар се усмихна, за миг лицето му стана красиво и почти младо. После краката му се подгънаха и той рухна на паважа.

— А ти не смяташ ли да се развъплътиш? — попитах аз. — Каква Светла си тогава?

— Е, нали, така или иначе, целта е постигната — изрече Арина. — Отишлите си ще получат онова, към което се стремяха!

Поклатих глава. Погледнах замъка, отново затворих очи.

— Телефона ти го връщам... — каза Арина. — На мен чуждото не ми трябва.

Зад гърба ми тихо хлопна Минойската сфера, отваряйки пред Арина портал, който бе невъзможно да бъде проследен. Ох, странна Тъмна беше тя — и странна Светла беше излязла от нея...

А аз изведнъж чух музиката — слаба, тиха музика. Арина беше пуснала вградения в телефона плеър. Дали го бе направила случайно?

Или за да демонстрира, че разбира от техника далеч повече, отколкото си мислех?

Сякаш излязоха като нас от нигредото.
И вървят по света, без нищо да знаят.
Плюят в огледалото, над себе си смеят се — да,
без нищо да знаят, излязоха те от нигредото.
Ще накажат Тъмния, ще нацапат челото му с
креда,
ще хванат Светъл, ще го топнат в катран и пера,
а къде да се даянат?
Май излязоха като нас от нигредото,
без нищо да знаят.
На ръката капризна са осем линиите на живота.
Затова при среща те без жал се избиват.
А къде да се даянат?
Май излязоха като нас от нигредото,
без нищо да знаят.^[1]

Какво пък, това вече си е щастие, когато ти се удаде да излезеш от нигредото. Дали си Тъмен или Светъл, все едно, има шанс да продължиш своя път. Само чрез нигредото, разпада и разложението, може да се продължава нататък. Към синтеза. Към съграждането на новото. Към албедото.

Древните камъни на върха на скалата чакаха.

Пресегнах се към тях. Тук вече бяха излишни заклинанията, думите, ритуалите. Трябваше само да се знае къде да се пресегнеш и за какво да се молиш.

Мерлин винаги си оставяше вратичка. Дори когато се е канел да отиде в рая на Различните, той е предполагал, че откраднатият рай може да се окаже ад.

„Пусни ги — помолих аз, без да знам на кого. — Пусни ги, моля те. Те вършеха злини, които бяха злини, и добрини, които се превръщаха в злини. Но нали за всичко си има срок и прошка. Пусни ги...”

Крепостта над града сякаш въздъхна. Кръжащите в небето птици започнаха да се спускат надолу. Мътната мъгла във въздуха започна да се разпръсва. Последният лъч на залязващото слънце падна върху Единбург — с обещанието да се върне на разсъмване.

И аз усетих как се свиха и потрепераха всички слоеве на мирозданието. Видях — почти наяве, как се рушат каменните идоли в платото на демоните в Узбекистан. Как се разтварят в Сумрака отишлите си там след развъплътяването Различни — с облекчение и плаха надежда.

Стана ми по-леко да дишам.

— Вече мога ли да гледам, татко? — попита Надя. — С едно оченце?

— Може — отговорих аз. Приседнах, нямах сили да стоя. — Сега татко малко ще си почине и ние ще тръгнем към къщи... нали ще ме заведеш по най-късия път?

— Ще те заведе — съгласи се Надя.

— Не, знаеш ли, нека не е по късия — внезапно се поправих. — Нещо не си падам по късите пътища. Хайде да полетим със самолета?

— Ура! — извика Надя. — Със самолета! А ще се върнем ли пак тук?

Гледах я и се усмихвах. Може би ще успея да я науча, че трябва да се пази от простите решения и от кратките пътища?

— Задължително — казах аз. — Нима си помисли, че това беше последният патрул?

Ноември 2005 година

[1] Пикник, „Нигредо“ — Бел.авт. ↑

ДРЕБЕН ПАТРУЛ

1. БЪДЕЩЕ

Когато на човека с телевизионната камера му развържат очите, той ще види пред себе си хора, сякаш избягали от снимачната площадка на костюмен филм.

Червенокоса девойка с прозрачна бяла рокля, обувки на висок ток и проблясваща в косите диадема — червено злато и зелени камъни с цвета на очите ѝ. Твърде големи, за да са изумруди, разбира се. Просто неприлично големи. Такива изумруди се съхраняват в музеите и в държавните съкровищници. Нали?

Млад мъж с втален черен костюм и черно наметало със закопчалка на шията във формата на сребърна роза. На колана на мъжа има шпага — не спортното оръжие на съвременните фехтовачи, а истинска бойна средновековна шпага, тежка и широка, същинско оръжие за убиване. А вие да не мислехте, че мускетарската шпага е онази тънка остра пръчка, подобна на ръжен, с която актьорът Михаил Боярски тичаше в известната екранизация?

Прошарен старец, обгърнат в мантия, подпиращ се с две ръце на дървен бастун. От онази рядка порода хора, които не напълняват и не се съсухрят с годините, а остават точно такива, каквито са били в зрялата си възраст. Очите му са ясни и мъдри, той се усмихва добродушно. Прилича на Гандалф от романите на Толкин, нали?

Операторът ще включи камерата — за всеки случай. Картината несъмнено обещава да се получи интересна: тъмна затворена метростанция и трима маскирани в ярък кръг светлина.

До тях — няколко младежи с най-обикновена външност ще свалят превръзките от очите на двама фотожурналисти и на доста известен интернет-публицист. На още двама души, явно също журналисти, не само ще им свалят превръзките, но и ще им развържат ръцете.

— Благодарим ви, че се съгласихте да дойдете в нашето убежище — ще каже тихо старецът.

— Съгласили сме се? — Единият от онези, на които са им развързали ръцете, ще избухне в саркастичен смях. — Изобщо нямахме избор!

— Винаги има избор — ще поклати глава старецът. — Можете да си тръгнете, ще ви изпратят.

Журналистът ще се огледа напрегнато и ще замълчи.

— Ние приличаме на вас — ще се намеси в разговора мъжът с наметалото. — Но не сме хора. Ние сме Различни.

— Аз съм върколак — ще каже девойката с бялата рокля.

— Аз съм маг — ще изрече старецът.

— А аз съм вампир — ще се усмихне мъжът с наметалото, оголвайки острите си зъби.

Операторът равнодушно ще продължи да снима. Да знаете само с колко психари се сблъсква един оператор от новините!

— Това да не е рекламна акция на музикална група? — ще попита подигравателно интернет-публицистът. — Или на новата книга на Пелевин?

— По-скоро на Акунин — ще предположи с усмивка някой от фотографите и фотоапаратът в ръцете му ще изхлипа тънко, запечатвайки поредния кадър. — Фандорин и вампирът...

В следващия миг пръстът му ще натисне спусъка на фотоапарата — от професионален рефлекс или от животински страх — и той ще затрака, запечатвайки кадър след кадър. Червенокосата девойка с усмивка ще се протегне и бялата ѝ рокля ще се пръсне по шевовете. Ръцете ѝ ще започнат да се удължават, краката ѝ, напротив, ще се скъсат. През кожата ще пробие гъста червеникава козина. Очите ѝ ще започнат да се сближават, носът ще се сплеска.

— Върколак-орангутан — ще каже старецът, определящ се като маг. — Признавам, много рядък вид. По принцип човек се превръща в хищник. Най-често — във вълк. В Азия са разпространени върколаците-тигри. В Япония се срещат лисици. Немного мечки... глигани... и други екзотични варианти. Но върколакът-маймуна е много рядък случай.

Няма да го слушат, но старецът сякаш това и ще очаква. Той ще продължи да си мърмори под нос колко рядък и значим е даденият случай, тъй като, според него, превръщането в маймуна напълно опровергава теорията на Дарвин за произхода на човека, а

междувременно журналистите ще се скупчат около върколака — неуверени, уплашени, но вече надушващи в тежката смрад на звяра сладкия мирис на сензацията.

Те няма да чуят, че някъде в мрака се отваря врата. Нито журналистите, нито операторът, нито маскираният като Дракула вампир, нито превърналата се в маймуна жена, смъкваща от себе си остатъците от дрехи. Магът също няма да забележи. И младежите, довели журналистите, които би трябвало да са охрана, ще реагират твърде късно.

В кръга от светлина ще пристъпи десетгодишно полуголо момче — само по мръсни бели шорти, издраскано, сякаш се е промъквало през тясна пролука, въоръжено с малък, но очевидно истински автомат. Всички ще успеят да се обърнат към него — момчето сякаш ще изчака този момент. Известният интернет-публицист даже ще отбележи:

— В това има някакъв нездрав фройдизъм...

Момчето ще кимне, ще вдигне автомата и ще каже с тънък, още незапочнал да мутира глас:

— Напълно съм съгласен с вас!

И едва тогава ще започне да стреля.

2. НАСТОЯЩЕ

Казват, че французите обичат думата „малък“. На тях и най-любимата им книга е „Малкият принц“, и в ресторантите най-скъпите ястия са или някакъв „петит“, или „миньон“. Те сигурно смятат, че от хубавите неща няма по много.

А при нас, в Русия, е съвсем различно. Малък не е толкова зле, снизходително е. Един вид: не се бъркай, където не ти е работа, още си малък, имаш още хляб да ядеш...

Доста по-лоша е думата „дребен“. Малкият все още може да порасне. Дори джуджетата се наричат помежду си малки, иска им се да вярват, че ръстът им не е завинаги. А дребният ще си остане дребен. Дори да не е джудже, а само малко по-нисък от средния ръст. Може даже и да не е по-нисък — нали има случаи, в които отначало някой не расте много, а после изведнъж се издължава!

И изобщо, има ли значение ръстът? Наполеон не е бил висок. Путин също не е особено висок. Актьорът Дани де Вито е дребосък — е, и какво от това? Като се замисли човек, почти всички велики хора са били ниски! С изключение на Петър Велики...

— Заспа ли, Дребен?

Това е Надя, двамата с нея седим заедно на занятията. Не се обиждам, защото всъщност тя е най-малката в групата. Както на възраст — само на седем е, така и на ръст — с глава по-ниска от мен. Но след като всички ми викат Дребния, и тя не остава по-назад.

— Аха — отговарям тихичко. — Тази тема я знам.

— Аз също.

Не споря, макар че Сивият молебен е сложно заклинание и седемгодишните не го учат. Надя, макар и малка, е много силна вълшебница. Ама много. Голям късмет е, че е Светла.

— Пригответи се — каза Надя.

— За какво?

— Сега ще дойде татко.

— Моят татко? — учудвам се аз. — Моят татко работи на строеж. Той е електротехник. Не е чувал за Различните, не вярва във вълшебства и дори не подозира, че уча в училището за магове към Нощния патрул.

— Моят! Ще дойде и ще те вземе със себе си.

Поглеждам изкосо Дмитрий Едуардович, който води днешните ни занятия. Той е Различен от трето равнище, това е наистина яко. И съм чувал, че точно предвиждането е най-силната му страна. Но сега Дмитрий Едуардович явно не подозира нищо.

Нормално. Слабият маг не може да усети по-силния... е, освен ако специално не започне да се вглежда в бъдещето.

Вратата се отваря, но не влиза Антон Городецки. Влиза Олга.

— Клас, стани! — Дмитрий Едуардович учтиво навежда глава.
— За нас е голяма чест, Велика!

Поглеждам към Надя и не успявам да се сдържа да не прошепна:

— Днес татко ти изглежда някак странно!

— Може пък да се е маскирал като нея! — не се предава Надя. Но по погледа ѝ си личи, че вече е признала грешката си.

Предвиждането е най-сложното нещо в магията. Та нали никой магьосник не знае точно какво ще се случи. Може само да предполага какво би могло да се случи и с каква вероятност. Колкото по-силен е магът, толкова повече възможности вижда. И колкото е по-опитен, толкова по-точно изчислява вариантите.

Най-вероятно бащата на Надя наистина е можел да дойде. А тя много е искала да го види. И ето че Надя е повярвала в онази вероятност, която най-много ѝ е харесвала...

Всички тези мисли минават през ума ми в секундите, в които Олга с усмивка си шепне с учителя, след което оглежда класа... Изглежда наистина е дошла за някого, но още не е решила точно за кого.

В класа сме шестима. Най-големият е Лев, той е на четирийсет години и е инженер. Е, поне преди е бил инженер. Казват, че от него ще излезе боен маг. Той е приятен чичко и дори когато ме нарича Дребен, не звучи обидно. Просто децата му са ми връстници и той ги нарича дребни, а понякога — калпазани.

Следващата е Фирюза. Тя е тихичка и се бои от всичко. На трийсет години е, пристигнала с мъжа си от Таджикистан и работила

на някакъв строеж. Вкъщи мъжът ѝ имал още една жена, по-млада и по-красива... Накратко, случила се някаква гадна история, заради която Фирюза се опитала да се отрови, като изпила бутилка оцет. Провървяло ѝ, че дежурният лекар в болницата бил Светъл и почувствал, че умиращата жена е Различна. На него не му е позволено да спасява обикновените хора с магия. Но Фирюза е Различна, значи може. Така че я спасил, макар че тя гледа така, сякаш е умряла.

Стас и Сашка — те сигурно са на по двайсет. Приятели са, много импулсивни и шумни момчета. За тях Дмитрий Едуардович веднъж каза: „Понякога не е лесно да се различи новото поколение Светли от старото поколение Тъмни...“ Точно те ме наричат Дребен по такъв начин, че звучи обидно.

Макар че Стас веднъж ми обясни, че това съвсем не е подигравка, а необходим етап от посвещаването на подрастващия в суровия, почти военен колектив...

— Ти ли си Витя Мелков? — пита Олга, гледайки мен.

— Да.

Изобщо не ме е страх. Разбира се, Великите рядко идват при нас. Но Олга е симпатична лелка. Жалко, че е толкова стара. Някой ми беше казал, че е на триста години, друг — че е на много повече.

— Трябва да поговорим за нещо, Витя. — Олга ме гледа някак си преценяващо. — Дмитрий Едуардович се съгласи да те освободи. Нали нямаш нищо против?

Е, това, естествено, не е училище. Не е скучнотия като ботаниката и геометрията. Но кой нормален човек не би поискал да излезе от час?

— Разбира се!

— Лельо Оля, а защо не мен... — внезапно писва Надя. Все пак тя наистина е още съвсем малка!

„Леля Оля“ уж продължава да се усмихва, но я поглежда така, че Надя млъква.

— Леля Оля ви идва на гости да пие чай. Тук няма никаква леля Оля.

Така че аз излизам от час като победител. Надя ме изпраща със завистлив поглед, а Стас и Сашка — с учудване. Лев ми намига. Само Фирюза продължава да си гледа в нищото.

Учебните зали се намират на първия етаж. Тук понякога пускат дори хора. Позволяват да се качваме и на втория етаж, там също няма нищо кой знае колко секретно. Само в компютърния център и в архива не може да се влиза без разрешение. А на третия етаж изобщо не бива да се качват ученици.

— Не си ли идвал тук? — пита Олга. Само кимва на охраната — никой не понечва да ни проверява.

— Не — отвърщам аз.

На третия етаж е красиво и интересно. По стените на целия коридор висят покрити със стъкло стари агитационни плакати. На един от тях двама млади Светли магове разговарят безгрижно на улицата. В краката им се търка бяла котка със зловни зелени очи. Надписът на плаката гласи: „Дърдоркото е находка за шпионина! Под бялата козина може да се таи черна твар!“. На друг — симпатична вълшебница с басмена рокля, по нещо приличаща на Олга, и Светъл маг с работни дрехи, стоят до граничен стълб с надпис „СССР“. От другата страна на границата им се е озъбил мършав вампир, ежи им се проскубан вълк-върколак, а мъж в смокинг размахва шише с гадна черна течност. Надписът на плаката гласи:

*На Тъмните ще се опълчи
нашият Патрул граничен!*

По стените висят и пожълтели броеве от някакъв стар вестник, наречен „За прогресивна магия!“, но нямам време да ги разгледам, защото продължаваме да вървим все по-нататък по коридора. Изглежда отиваме при самия главен началник. Чувал съм, че кабинетът на Борис Игнatieвич, директора на нашия Патрул, се намира в самия край на коридора. Яко! Ще има какво да разказвам после!

Наистина стигаме до врата с табела „Директор“. До прозореца, облеганат на перваза, стои бащата на Надя и говори по мобилния си телефон. Когато се приближаваме, той подхвърля в наша посока:

— Ей сега, Оля...

— Вече го доведох, Антоне.

Аха. Значи Надя е била права, баща ѝ наистина е трябвало да дойде.

— Здравей, Витя — поглежда ме Антон и някак много бързо извърща поглед. — Изкарахме те от час, защото...

— Имате задача за мен.

— Предвиди ли го? — пита Олга.

— Не, просто се досетих — честно отвърщам аз. — Защо иначе да ме викат при директора? За лош успех ли?

Стоя на стола, като дете, готвещо се да рецитира стихове пред възрастните. Това е достатъчно да се изчервиш.

При това съм само по гащета!

А Антон, Олга и Борис Игнatieвич ме гледат замислено.

— Не, той все пак е твърде едър — каза Борис Игнatieвич. — На колко години си, Витя?

— На четиринайсет — отвърщам аз. Изобщо не ме е страх от директора. Че кой ще се уплаши от рисунка в учебника или статуя в музея? Та Хесер си е жива история!

— Кхм — изпъшква Борис Игнatieвич. — Да, ти си... ъъ...

— Дребен — подсказвам му аз. — Водиха ме на лекар. Като че ли всичко е наред. Просто няма да бъда особено висок. — И кой знае защо добавям: — Също като Наполеон.

Борис Игнatieвич поклаща глава.

— Не бива като Наполеон. Нещастен човек беше...

— Затова пък толкова галантен — мърмори Олга. — Витя, я вдигни ръце...

Послушно ги вдигам. Олга отново измерва раменете ми с шивашки метър.

— Почти. Слабичко момче си, но...

— Да го направим по-лесно. — Антон отива до прозореца и взима лежащия на пода пластмасов обръч. Връща се и го вдига над главата ми. Аз чакам — това вече сме го правили.

О, не!

Антон прошепва нещо и обръчът в ръцете му изтънява, стича се надолу и ме затваря в тънка полупрозрачна тръба. Усещането не е от най-приятните, едва мога да помръдна.

— Борис Игнatieвич, помогнете ми...

Подхващат тръбата от двете страни и я полагат на пода. Аз разпервам лакти и колене, за да се задържа.

— Витя, можеш ли да изпълзиш?

Безмълвно пълзя в тръбата. Не е много трудно...

— Не, не, експериментът не е чист — отбелязва Олга. — Всъщност тръбата се спуска под лек наклон.

Антон леко повдига тръбата от своята страна. Пълзенето нагоре веднага става по-трудно, но ако си опра гърба... а после плътно притисна длани към стените...

— Ще трябва да облечем момчето с груба фланелка — предлага Олга. — Ох, не! По-добре да му зашием ивици от шкурка! Както и ръкавици и цвички. Или маратонки? Има едни такива шикозни маратонки, специално за скейтбордисти...

— Кубинки — изрича мрачно Борис Игнatieвич. — Не, не ми харесва. Твърде е опасно, за да се праща там дете.

— Ами нямаме по-дребни сътрудници! — с искрено съжаление казва Антон. — Научих, че първата работа на всички джуджета, когато станат Различни, е да се сдобият с разрешение за увеличаване на ръста! Ако искате, смалете мен с магия!

— Не бива, ще те усетят — рязко отвърща Олга.

Най-накрая успявам да изпълзя. Антон протяга ръка и ми помага да се изправя. Зад гърба ми тръбата с леко плясване отново се превръща в обръч.

— Може да съм дребен, но не съм малък — заявявам аз. — Колко ще трябва да пропълзя?

Олга и Борис Игнatieвич се споглеждат.

— Ще се справи, Хесер — казва Олга. — Упорито момче е, веднага го разбрах.

Антон се разхожда из кабинета и разказва:

— Подобни ситуации се срещат сравнително често, Витя. Понякога Светлите пожелават да се разкрият пред хората. Понякога — Тъмните. Причините са най-различни... Но ние не можем да го допуснем. В никакъв случай. Разбираш ли защо?

— Учихме за това — отговарям. — Паника. „Лов на вещици“. Развиване на комплекс за малоценност у обикновените хора. Твърде много причини.

Докато говоря, не откъсвам поглед от автомата, който Олга чисти. Ръцете ѝ се движат отмерено, внимателно. Автоматът е много красив. Това е „Вереск“^[1]. Оръжие на спецчастите, със специални патрони. Дребно.

Олга тихо казва:

— Патроните са особени. Омагьосани. Това трябва да свърши работа... ако нещо се обърка. Но ние ще минем без стрелба... надявам се... Умееш ли да стреляш?

Свивам рамене.

— Стрелял съм малко на стрелбището. И с играчки.

— Играчките не се броят... — изсумтява Олга. — Ех, не може да ти се направи заклинание... ще усетят...

— Те са десетина — пояснява Антон. — Тъмни Различни. Не знам защо са решили да кажат на хората за нас... но информаторът е убеден, че решението е взето. След шест часа в една затворена метростанция те ще се срещнат с група хора: журналисти, фотографи, телевизионни репортери. Ще направят демонстрация, която ще убеди всеки скептик...

— Ако знаете времето и мястото — казвам аз, — то там трябва да отиде най-силният. Хесер и вие, и още някой... Не, не ме е страх, но нали Хесер би се справил?

— Разбира се, че би се справил — кима Антон. — Само че докато не е извършено престъпление, той няма основание да спира Тъмните. А когато го извършат... не е сигурно, че ще успеем да ги задържим. Разбира се, Хесер може да се прикрие така, че никой да не го усети...

— Но освен магически сетива те имат навсякъде и електронни системи за охрана — добавя Олга.

— Ако премине през ниските нива на Сумрака, това ще предизвика промени в силата и те ще почувстват опасността. Ако мине през реалния свят — ще се задейства сигнализацията. — Антон разперва ръце. — И единственият изход, който намерихме, е вентилационната шахта. Металната тръба, която свързва действащата наблизо метростанция със затворената. Много дребен човек може да се добере по тръбата до стаята на дежурния по станция, а оттам — да излезе на перона. После да заплаши с оръжие всички — и хората, и Различните — и да ги задържи.

— Имаш добри защитни способности — съобщава Олга. — Не можем да ти направим заклинания — ще започнеш да „излъчваш“ и всеки опитен Тъмен ще усети приближаването ти. Но ти ще издържиш и сам. За минута. Буквално една минута.

— В краен случай — стреляй — съветва ме Антон. — Не по хората, разбира се. По Тъмните. Стреляй в краката им — така няма да ги убиеш, но ще ги задържиш.

— Всичко е пресметнато минута по минута — уточнява Олга. — Ще потренираме още на макета, но ти трябва да пропълзиш през тръбата за девет минути. Веднага щом доведат журналистите при Тъмните — потегляш. Девет минути са напълно достатъчни.

— И ще съм във връзка с вас?

— Не. Ние ще сме близо до станцията — и ще я нападнем точно след десет минути. Дотогава трябва да държиш всички под прицел. След минута ще ти се притечем на помощ.

— Само не започвай да стреляш, без да е необходимо — усмихва се Антон.

— Няма! Ама какви ги говорите, честно! Направо е обидно...

— Умно момче. — Олга ме целува по темето. Ухае на парфюм — сладък, зноен. — Това е, напред към тренажора!

Въздъхвам и тръгвам към тръбата. Тя е къса — само два метра. Ако я гледаш отвън. Отвътре е доста по-дълга...

— Сигурен ли си, че не ти трябва маратонки? — пита Олга.

— По-добре да съм бос и по шорти — отговарям аз. — Така е по-удобно, честна дума!

Когато съм вече в тръбата, чувам гласа на Антон:

— Искаш ли да се обадя на родителите ти? Или по-добре да мина през тях?

— Няма нужда — отговарям, гледайки кръга светлина далеч пред мен. — Татко ще се прибере късно, предават обект. А мама днес е нощна смяна.

[1] Вереск (рус.) — калуна (вечнозелено растение). Автоматът „Вереск“ е зелен, с къса цев. — Бел.прев. ↑

3. МИНАЛО

— Казах, че си електротехник.

— Електротехник? — Баща ми не се засмя веднага. Известно време обмисля думите ми, след което се усмихна. — Защо?

— Ами... щом се наричат Светли... Светлина, електричество, някак в съзвучие е... подсъзнателно предизвиква доверие.

— Разумно — кимна баща ми. — Наивно, но може да свърши работа. Все пак те също са хора. Макар и Различни.

— Значи ми вярваш, тате? — попитах направо.

— Да.

Разхождахме се в парка. По принцип не обичам да се разхождам така, безцелно. Малко по-добре е с приятели. Но разговорът беше твърде важен.

— Защо? — не се предавах аз. — Ако разсъждаваме разумно, фантазирам като малко дете. Към мен на улицата се е приближил един човек и ми е казал, че е вълшебник, че аз също съм бъдещ вълшебник и че сега двамата заедно ще влезем в Сумрака...

— Извинявай, но преди да ти отговоря, аз също ще те попитам нещо. Какво беше първото нещо, което си помисли?

— Извратен маниак, разбира се. „Момче, ще те отведе в Сумрака“... Пфу!

— Тогава защо продължи разговора?

— Мястото беше съвсем безопасно. До метрото, страшно много хора. Някакви младежи се бяха събрали, пиеха бира, бяха двайсетина души и искаха да се сбият с някого. Трябва да си самоубиец, за да се залепиш за дете на такова място. Стоях така, че да не може да ме хване, и във всеки момент можех да извикам за помощ.

— Разумно. — Баща ми присви очи и погледна оградата на парка, зад която плавно се плъзгаше черна волга. Шофьорът на татко е страхотен, колата се движеше с нашата скорост, като залепена. — Добре, Викторе. Доволен съм от теб.

— Благодаря, татко.

— Вярвам на думите ти, защото ние знаем за съществуването на Различните.

Вътре в мен нещо потрепна. Вярно е! Всичко това е вярно!

— И ние, и американците, и другите големи служби си имат свои хора... е, или Различни, в така наречените Патрули. Понякога Различните вербуват наши сътрудници... и по принцип те подават доклад за случилото се. Така че отдавна знаем за съществуването на паралелно разклонение на човечеството: магове, върколаци, вампири. Но никога не съм предполагал, че собственият ми син... — Баща ми замълча.

— Татко, ще направя всичко, каквото трябва...

— Нищо не трябва — махна той с ръка. — Ще посещаваш... техния Хогвортс... Ще наизучаваш магии и вълшебства...

Когато баща ми започне да изкривява думите и да казва „наизучаваш“ или нарочно да променя ударението, значи е сериозно развълнуван. Знам това. И той знае, че знам. Пести се време и не се казва нищо излишно.

— Но ако трябва да се узнае нещо...

— Викторе, информацията никога не е излишна. Но основната работа на нашите хора в Патрулите е... Имаш ли предположения?

Замислих се и казах:

— Нещо много странно. Не да се наврежда на Различните... не да се разкриват тайните им... Патрулите са нещо като тяхна спецслужба, охраняваща хората от Различните...

— Много разумно — рече татко. Разбрах по гласа му, че се гордее с мен.

— Влязат ли в досег световите ни, това ще навреди на всички — продължих аз. — И на Различните... и на нас, навярно. Мисля, че нашите са заети със същото, с което и Патрулите. Възпрепятстват разгласяването на информация.

— Разумно — съгласи се татко. — Да, Викторе. Точно така е. Това е наш малък, човешки патрул. Различните имат Патрули... Макар че ако трябва да съм честен, бих ги нарекъл два отдела на един и същ Патрул. А има и наш Патрул.

— Дребен — пошегувах се аз с горчивина.

— Стига си хленчил — нареди татко. — Младостта е недостатък, който отминава. А това, че изглеждаш малко инфантилно — той

никога не се стараеше да смекчава изразите, — е огромен плюс. За хора с нашата професия. Внушава доверие и предразполага хората да те подценяват. Продължавай да се държиш като хлапе.

— Смешно е — разперих ръце аз. — Като че ли ги заблудих. Проникнах в тайните им. А излиза, че ще правя същото като тях!

— О, не — поклати глава баща ми. — Не, Витя. Ще правиш това, което те не могат да направят — заради своята природа.

Той седна на пейката и извади табакера, в която имаше две цигари. Погледна ги замислено, сякаш си избираше, макар че цигарите бяха напълно еднакви. Извади едната и запали. Закашля се.

— Татко, та аз мога да те излекувам! — казах аз.

— Няма да ти откажа. — Баща ми си дръпна жадно от цигарата. — Но не бързай. Имаш да се обучаващ още три-четири години... — Той протегна ръка и ми разроши косата. — Дребен патрул...

Не се обидих.

МИНАЛО — НАСТОЯЩЕ — БЪДЕЩЕ

Антон Городецки излезе в коридора, отвори третия прозорец след кабинета на Хесер (всички знаеха, че датчикът на него не работеше), подаде се навън до кръста и взе от первазчето между прозорците пакет цигари и запалка. Запали си цигара и върна общия запас на мястото му. Над пакета се усещаше слабо заклинание, спиращо вятъра, прогонващо гаргите и отклоняващо дъждовните капки.

Преди половин година Хесер забрани да се пуши в сградата на Патрула. Отношението на сътрудниците към това решение си оставаше сложно.

Антон си бе дръпнал едва два-три пъти, когато до него през прозореца се подаде Хесер. Безмълвно му взе цигарата, погледна намръщено филтъра и каза:

— Наплюнчил си я!

И започна да пуши.

Антон си взе нова цигара.

— Да. — Хесер проследи ръцете му. — Ясно. Дисциплината е на висота.

— Тази част от организма ми, която пуши, се намира извън сградата.

Хесер се замисли и кимна.

— Да, има нещо вярно.

Известно време пушиха безмълвно.

— Защо?

— Това хлапе се готви да се изправи само...

— Това хлапе е почти на петнайсет! — отрони Хесер. — Но сам си повтаря, че е на четиринайсет! И се държи като десетгодишен. Отнасяй се към него... по-реалистично. Не така сълзливо. Той не е връстник на дъщеря ти! Той вече не е дете.

— Е да, на неговата възраст Гайдар е командвал полк — съгласява се Антон. — Но работата не е във възрастта, нали? Дори и да

е на двайсет или трийсет — той така или иначе би бил дете в сравнение с теб. И даже в сравнение с мен! Той няма...

— Опитът тук няма значение.

— Готовността за такова...

— Той има готовност. — Хесер перва с пръст угарката и я запраща надолу. Антон тъкмо се кани да направи ехиден коментар, когато вижда, че угарката прави дъга над тротоара и пада в кошчето за боклук.

— Но той е човек! Макар баща му да е в спецслужбите, макар момчето също да се кани да постъпи там...

— След като е човек — нека свърши своята, човешката част от работата! Тази, с която ние просто не можем да се справим! Винаги можем да спрем нашите психопати! А техните? Човешките? Нали разбираш, че няма да дойдат случайни хора! Тъкмо тези ни копаят гроба. Те са изпълнени със скептицизъм. Никога не са си признавали, че вярват. Но тъкмо те ще повярват... и ще започнат непоправимото. Война между хората и Различните. От най-добри намерения те ще погубят всички ни. И точно защото имат най-добри намерения ние не можем да ги спрем! Не можем! Нужно ни е инфантилно хлапе с автомат и пълнител с омагьосани патрони. Инфантилно и добро хлапе, което си има свой Патрул. Свой малък Патрул.

И тогава Антон Городецки ще погледне в очите началника си, този, който някога го е инициирал — точно по същия начин, по който Антон преди половин година разпозна в идващия срещу него странен полухлапак-полуноша Различен — и ще каже:

— Хесер... Ние знаем миналото. Виждаме настоящето. И разбираме какво ще е бъдещето. Момчето ще кимне, вдигайки автомата, ще каже с тънък, още незапочнал да мутира глас: „Напълно съм съгласен с вас!“ и след това ще започне да стреля. Ще пропълзи през тръбата не за девет минути, а за седем. Нарочно — за да не успеем да арестуваме никого. За да направи пълна чистка. Той ще ги разстреля всичките — и сам ще загине от ответните заклинания. Макар и да е готов за това, ние го изпращаме на смърт!

Хесер ще се намръщи и ще му отговори:

— Да, Антоне. Но нямаме избор. А като се замислиш, животът и без това е малък патрул между раждането и смъртта. Дори и животът да е много, много дълъг, той пак си е само малък патрул...

Преди да се прибере в коридора, той все пак ще се поколебае, ще се спре и ще заяви:

— Освен това... ти прекрасно знаеш, че съществува само миналото. Няма бъдеще. Вероятностите могат да се разчитат до определена граница. Да, ако подкреплението се появи след десет минути, хлапето ще загине. Но ако нарушат заповедите и дойдат след девет, хлапето има шанс. Разбира се, тогава ще възникнат въпроси. Какво да правим с групата разсекретили се Тъмни? Каква компенсация ще поиска Дневният патрул, ако просто ги ликвидираме? Ще успеем ли да изтрием паметта на хората... и ако не — какви ще са последствията от наученото? И какво да правим с момчето, което работи едновременно за нас и за човешките служби? Твърде много въпроси, Антоне. Твърде много. Но винаги има варианти.

Хесер вече отдавна ще се е прибрал в кабинета си, а Антон ще продължава да стърчи от прозореца, мачкайки изгасналата си цигара. Ще разполага с почти два часа, за да вземе решение. През това време може да изпуши десет цигари. А може и цял пакет. А може и да откаже цигарите — за да му е по-лесно да тича по кънтящите коридори на затворената станция на московското метро.

Както е добре известно, винаги има варианти.

Издание:

Автор: Сергей Лукьяненко

Заглавие: Последен патрул

Преводач: Васил Велчев

Година на превод: 2007

Език, от който е преведено: Руски

Издание: (не е указано)

Издател: Издателска къща „ИнфоДАР“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Националност: Руска

Редактор: Милена Иванова; Лора Шумкова

Художник: Бисер Тодоров

Коректор: Ангелина Вълчева

ISBN: 978-954-761-477-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1340>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.